

Nhà bên có sói

Contents

Nhà bên có sói	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	6
3. Chương 05-06	9
4. Chương 07-08	13
5. Chương 09-10	19
6. Chương 11-12	23
7. Chương 13-14	28
8. Chương 15-16	34
9. Chương 17-18	39
10. Chương 19-20	44
11. Chương 21-22	49
12. Chương 23-24	55
13. Chương 25-26	62
14. Chương 27-28	68
15. Chương 29-30	72
16. Chương 31-32	77
17. Chương 33-34	87
18. Chương 35-36	92
19. Chương 37-38	100
20. Chương 39-40	111
21. Chương 41-42	119
22. Chương 43-44	125
23. Chương 45-46	131
24. Chương 47-48	139
25. Chương 49-50	144
26. Chương 51-52	149
27. Chương 53-54	155
28. Chương 55-56	163
29. Chương 57-58	168
30. Chương 59-60	171
31. Chương 61-62	176
32. Chương 63-64	182
33. Chương 65-66	188
34. Chương 67-68	195
35. Chương 69-70	201
36. Chương 71	210
37. Chương End+ Ngoại Truyện	217

Nhà bên có sói

Giới thiệu

Tàn Tiểu Mạn, hai tư tuổi bị mẹ cuốn gói ra khỏi nhà, gửi gắm cô đến công ty của “trúc mã” Cổ Lãng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-ben-co-soi>

1. Chương 01-02

Chương 1: Hải sản với bia

Nhận điện thoại, Cổ Lãng chỉ muốn đi ngay lập tức. Đột ngột thắng gấp làm cho chiếc xe đang chạy nhanh quay đầu lại, khó khăn lắm mới vượt qua chiếc xe trước mặt, thẳng đến quán rượu. Xe lao nhanh khiến bánh xe ma sát với mặt đường kéo theo đám bụi mù mịt.

Quán rượu Nghệ Thường, tại một phòng VIP, rượu cùng với tiếng nhạc lớn vô cùng kích thích, nam nhân y phục không chỉnh tề vốn dĩ đã hiện hình lang sói. Đuổi mấy viên quản lý ra ngoài, bắt đầu khi dễ mấy nữ nhân trong phòng.

Tàn Tiểu Mạn tham ăn, nghĩ thật khó khăn mới có thể đến nơi cao cấp như thế này ăn cơm. Thực đơn hải sản ở chỗ này đã bị cô ăn mất phân nửa, cũng vô tình bị người ta chuốc không ít rượu. Cô chỉ nhớ rõ, lúc đầu là uống bia, sau chẳng biết thế nào lại thành uống rượu. Lúc sau, khi cô ý thức được thì người đã bị đặt nằm trên ghế dài, quần áo trên người xộc xệch.

Hải sản với bia nhanh chóng phát huy tác dụng. Tàn Tiểu Mạn cảm thấy nửa người trên cảm giác khó chịu ra sức giãy giụa. Nam nhân nằm trên người chính vì vậy mà càng thêm hưng phấn, nắm lấy vạt áo của cô hung hăng xé rách, chiếc áo hàng hiệu mà cô cẩn thận mới dám mua đã tơi tả.

Nhìn người dưới thân hai mắt mê ly, cảnh xuân phơi phới, nam nhân thở dốc, đang định đem cô ăn luôn thì cửa bị người bên ngoài một cước đá văng ra.

Thấy cảnh sát xông vào, nam nhân lang sói kia chỉ hận không thể lập tức biến thành chó Nhật đập đầu cầu xin thương xót.

“Tổng, tổng giám đốc, ngài tới rồi, thật tốt quá!” Trần Thần, thấy tình hình xấu vốn sớm trốn vào toilet vội vàng chạy đến, làm bộ quan tâm chăm sóc chu đáo.

Thấy hần, Cổ Lãng đang giận giữ nhất thời tìm được nơi phát tiết, không chút khách khí giơ chân đạp cho hần một phát. Trần Thần kêu lên một tiếng ngã rạp xuống. Nhe răng trợn mắt ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Cổ Lãng. Trời ơi, thường ngày Cổ tổng tao nhã vậy mà cũng có lúc hành động dã man như thế này, hần ta thực sự phát hỏa rồi! Trần Thần lúc này khiếp sợ còn hơn cả đau đớn.

“Cởi áo của ngươi ra” Cổ Lãng lạnh lùng nhìn Trần Thần nói, mắt lóe lên đầy tức giận.

Trần Thần nhón mũi đứng lên, mặt bắt đầu đỏ. Tuy là người ta ngưỡng mộ hần lâu rồi, nhưng mà, Trần Thần lo lắng nhìn trước mắt chướng khí mù mịt, chỗ này hình như không thích hợp nha!

“Cởi ra!”

“Vâng vâng”. Trần Thần khẽ run, cuống quýt cởi quần áo trên người. Ngẩng đầu lên nhìn Cố Lăng đã cởi áo, lộ ra bắp thịt đều đặn tinh trắng, cảm thấy miệng khô nóng, không tự chủ nuốt nước bọt.

Cố Lăng túm quần áo trên tay Trần Thần mặc vào, cũng không để ý đến ả tình trong mắt hắn, cầm quần áo của mình tới chỗ Tần Tiểu Mạn đang mê man, cúi người bọc lấy cô rồi ôm cô đi ra ngoài.

Trần Thần tiễn Cố Lăng ra cửa, “Cố tổng cứ nghỉ ngơi đi, để tôi đưa cô ta đi là được rồi.”

Cố Lăng dừng lại, lạnh lùng nhìn hắn một cái “ Không cần. Anh chịu trách nhiệm đưa những người khác trở về cho tôi. Mau!”

Gió cuối thu mát mẻ bỗng trở nên lạnh lẽo khiến Trần Thần tan nát cõi lòng hóa đá, nhìn thân ảnh cao lớn khuất trong bóng tối, hắn rên rỉ một tiếng: Quả nhiên là anh ta thích nữ nhân a!

Cố Lăng nén giận, vừa lái xe vừa thỉnh thoảng trừng mắt liếc nhìn Tần Tiểu Mạn đang bất an ngồi ở ghế phụ.

Trên người tựa như có hàng ngàn con sâu nhỏ đang bò hết sức ngứa ngáy, miệng khô như thể nước trong miệng bị hút hết, cô lẩm bầm vài tiếng, bắt đầu không nhìn được gì. Móng tay để lại trên người những vết đỏ.

Cố Lăng giơ tay ra chặn cô lại, cuối cùng cũng đã về tới nhà, nhanh chóng đem cô vào nhà.

Tần Tiểu Mạn và Cố Lăng có thể nói là thanh mai trúc mã. Cha mẹ hai người đều làm viên chức bình thường ở cùng một công ty. Cô kém anh năm tuổi. Từ nhỏ, Cố Lăng anh tài xuất chúng trong khi Tần Tiểu Mạn cô lúc nào cũng lè mề, chậm chạp.

24 năm sống trên đời, Cố Lăng chính là người cô vừa ra đời đã quen biết, hơn nữa, cha mẹ cô không nề hà, luôn đem anh ra làm chuẩn mực cho cô.

“Tần Tiểu Mạn, sao con còn không học đi, Cố Lăng nhà người ta đã sớm viết bài xong rồi!”

“Con thế nào thi được có nhiều đây điểm? Cố Lăng nhà người ta bằng tuổi đã là thủ khoa rồi!”

Học tập, thể thao, bao gồm cả việc nhà, Tần Tiểu Mạn mọi thứ đều không bằng Cố Lăng... cái này thì còn nhìn. Thế nhưng, còn có —

“Tần Tiểu Mạn, Cố Lăng nhà người ta mặc gì nhìn cũng đẹp. Sao mua cho con toàn hàng hiệu mặc trên người lại như đồ đồ đồng bán vỉa hè a!”

Tần Tiểu Mạn hoàn toàn nổi giận. Anh ta là con trai, cô là con gái, dù quần áo thế nào cũng là không thể so sánh! Cô nghi ngờ, Cố Lăng thực sự mới là con mẹ cô, nên mẹ cô mới phát điên đến mức này, muốn cô đến cả tướng mạo cũng phải giống!

Cũng may, Cố Lăng lớn hơn Tần Tiểu Mạn năm tuổi, nghĩa là suốt mấy năm đại học, cô sẽ không chịu ảnh hưởng cái bóng của anh ta. Như vậy, thống khổ dày vò cũng không duy trì lâu.

Tần Tiểu Mạn sau khi tốt nghiệp đại học liền vào làm kế toán cho một công ty nhỏ, ngày ngày chăm chỉ làm việc. Sau này, Tần mẹ lúc chơi bài trở về nhà bắt đầu nổi giận, Cố mẹ lúc đánh bài đã khoe khoang, nói con trai bà ta ở bên ngoài mở công ty, làm quan to, rất có khí phách.

Tần mẹ một mặt ngấm ngầm ghen tị, mặt khác lại tươi cười bắt Tần Tiểu Mạn, mặc dù không tình nguyện đem lễ vật sang nhà hàng xóm. Sau đó, hai tư tuổi, cô đã bị mẹ đóng gói gửi đến công ty của Cố Lăng. Làm nhân viên quần bị người khác coi thường, Tần Tiểu Mạn không được phân ký túc xá, lại cũng không muốn tốn tiền thuê phòng trọ, liền mặt dày chạy đến ở cùng một chỗ với Cố Lăng.

Kỳ thực không hề tệ! Ba phòng ở một phòng làm việc, nhà bếp, nhà vệ sinh, ga-ra, đầy đủ tiện nghi. Tần Tiểu Mạn bất quá chỉ chiếm dụng phòng khách “nhỏ nhỏ” mà thôi.

Tần Tiểu Mạn không mất tiền ở, phí đi lại cũng không, tiền lương hàng tháng của cô để dành được không ít. Vì vậy, cô rất cam tâm tình nguyện ở lại dựa dẫm vào Cố Lăng đại nhân.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đào mỏ vô liêm sỉ. Chương 2: Ghen với nam nhân khác

Về đến nhà, Cổ Lăng tiện tay đem Tần Tiểu Mạn đã mềm nhũn quăng lên giường. Tần Tiểu Mạn lằm bằm vài tiếng, trở mình rồi ghé vào ga trải giường màu cà phê sạch sẽ của hần mà ngủ, hết như rận bám trên mình chó, lập tức ngáy “o o”.

Tần Tiểu Mạn ngoại hình miễn cưỡng cũng được cho là thanh tú, không nghĩ tới lúc cô cởi quần áo lại mê lòng người như vậy. Mí mắt Cổ Lăng khóa chặt lại chỗ quần áo cô bị hở, để lộ ra nội y bên trong.

Cổ Lăng chăm chú nhìn thân thể trắng nõn của cô trên giường, hơn nửa ngày mới miễn cưỡng rời mắt, đi tới ngăn tủ tìm lọ thuốc.

“Này, dậy uống thuốc đi.” Cổ Lăng lắc lắc cô.

“Ừm.” Tần Tiểu Mạn mơ màng, tiếp tục xoay người nằm sấp xuống.

Cổ Lăng không kiên nhẫn, một tay dùng sức liền nâng người cô ngồi thẳng dậy. Nhìn Tần Tiểu Mạn ngồi trên giường hần dụi dụi mắt, Cổ Lăng tà ác nhìn trộm nơi mềm mại, tròn đầy của cô. Cái nha đầu chết tiệt này, bình thường nhìn thế nào cũng không thấy nha!

“Anh nhìn cái gì?” Tần Tiểu Mạn dù vẫn còn chút say rượu, bản thân đã khôi phục ý thức phòng vệ, hai tay che trước ngực cảm tức trước ánh mắt muốn ăn đậu hũ của nam nhân kia.

Cổ Lăng nhún nhún vai vô tội, đưa viên thuốc cùng cốc nước cho cô: “Uống đi!”

Tần Tiểu Mạn nhăn nhó không chịu uống, nửa tỉnh nửa mê, mắt mũi lơ đãng say rượu: “Anh giúp em uống đi.”

Cổ Lăng đành phải giúp cô, đỡ cô nằm xuống, đầu đã muốn to ra. Nguyên rửa một tiếng. Đụng vào cô như vậy tất nhiên phải có phản ứng, lúc này không tìm được người để giải quyết, Cổ Lăng oán hận liền phải tự mình xử lý.

Ngày thứ hai, 6h30 sáng, Cổ Lăng đứng giờ tỉnh dậy trên sofa. Vào trong phòng lấy quần áo thì thấy Tần Tiểu Mạn đã cuộn mình trong chăn thành một bọc, tiện tay đem điện thoại di động của cô tắt báo thức đi rồi mới khoan khoái lái xe đi làm.

.....

“Chờ một chút!” Đằng sau vọng đến một tiếng hét chói tai, Tần Tiểu Mạn lao như tên bắn vào trong thang máy, sẩy chân ngã vào trong lòng Cổ Lăng.

Người chung quanh đều thức thời dạt qua một bên. Sau chuyện tối qua, hôm nay, nhân viên của Lăng Hiên đều đã biết Cổ tổng cùng với cô gái này có quan hệ mờ ám.

“Xin lỗi, Cổ tổng, xin lỗi!” Tần Tiểu Mạn xun xoe khom lưng cúi đầu, cười nói.

“Không sao. Sau này không nên thô lỗ, nóng vội như thế.” Cổ Lăng cười nhạt. Khiến nữ nhân viên đứng xung quanh lập tức ao ước, đổ kỵ. Nhìn Cổ tổng điều kiện tốt như vậy, sao số mình lại đen đui thế này. Có thể ở cùng một chỗ với hần, chết cũng cam lòng.

Khiếp sợ cái con người đang cười kia đến phát run, cô hiểu rõ hơn ai hết, vẻ ngoài Cổ Lăng ôn hòa đã che lấp linh hồn xấu xí lạnh lùng của hần bên trong. Trước đây, khi Tần mẹ cầm chổi đuổi theo cô làm náo loạn cả khu nhà, hần vẫn có thể điềm nhiên như không, tiếp tục đọc sách, thuận tiện đá kích thêm vào vài câu. Có thể nói, người này căn bản không hề có nhân tính.

Tần Tiểu Mạn cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại, thở phào nhẹ nhõm, tốt quá, không bị muộn giờ, bằng không, toàn bộ tiền thưởng tháng này coi như đi tong rồi. Tối hôm qua thực sự là nhậu nhẹt say xỉn, dĩ nhiên quên không đặt báo thức. Cũng may là tự nhiên tỉnh dậy. Tần Tiểu Mạn dựa vào thang máy, âm thầm cảm thán.

Tới nơi làm việc ở tầng trệt, Tiểu Mạn định đi ra, lại bị Cổ Lăng kéo lại, mắt trừng trừng nhìn cửa thang máy đang chậm chậm đóng lại.

“Anh muốn làm gì?” Lúc này trong thang máy không có người ngoài, Tiểu Mạn không khách khí hỏi.

“Không có gì. Chỉ muốn cảnh cáo em, lần sau dám không nghe lời, anh lập tức sa thải em.” Cố Lăng nhìn đồng hồ đeo tay, vừa cười vừa nói.

Tiểu Mạn chột dạ cúi thấp đầu, nhớ tới hình dáng chạt vật lúc sáng, xem ra tiền thưởng tháng này chính thức chấp cánh bay mất rồi.

Tới tầng hần làm việc, Cố Lăng phong độ bước ra, nhân tiện giúp cô nhấn nút thang máy.

Đến khi Tiểu Mạn hấp tấp vọt từ thang máy tới chỗ của mình thì, tổ trưởng của cô—Vương Tả đẩy đẩy gọng kính viền vàng trên chóp mũi, vui sướng nện đôi giày cao gót xuống sàn nhà đi tới, “Tần Tiểu Mạn, cô đến muộn!”

Ngày hôm nay thật xui xẻo a! Tiểu Mạn lệ rơi đầy mặt, ký tên vào danh sách đi làm muộn. Cố Lăng, đồ giết người không dao, người đi chết đi!

Buổi trưa, Cố Lăng hạ cổ xuống phòng tài vụ, nơi Tiểu Mạn làm việc, muốn xem xét thu chi quý này đồng thời bàn bạc ra chỉ thị mới. Trưởng phòng tài vụ cung kính đón hần vào cửa. Tiểu Mạn đánh giá bộ dạng xun xoe kia, âm thầm cảm thán, công phu tu luyện của mình xem ra vẫn còn nông cạn lắm.

Nói chuyện với trưởng phòng tài vụ xong, Cố Lăng nách kẹp xấp tài liệu, lưng thường tiến tới chỗ Tiểu Mạn, nhìn sắc mặt cô tái nhợt, Cố Lăng có chút không đành lòng, gõ nhẹ vào cửa kính, ngoắc ngón tay ý bảo cô ra ngoài.

Tần Tiểu Mạn một mực muốn tỏ ra siêng năng, rất có khí phách quay đầu đi, không thềm để ý tới hần.

“Oa, Tần tiểu thư, thật lớn mặt, đến Cố tổng cũng dám từ chối nha!” Nghe thấy giọng nói giở nam giở nữ, Tần Tiểu Mạn biết ngay là chính là Trần Thần.

Trần Thần trên tay cầm một cái túi, đưa ra trước mặt Tiểu Mạn, “Của người.”

“Cái gì?” Tiểu Mạn mở ra, chính là một cái áo mới giống hệt cái áo bị xé của cô hôm qua.

“Đừng có dùng ánh mắt ruồi nhặng đó nhìn ta.” Trần Thần ngạo mạn dựa vào bàn của Tiểu Mạn, “Sáng sớm nay, Cố tổng vẫn còn tức giận chuyện tối qua, bắt ta chịu trách nhiệm, vừa bị phạt, còn vừa phải đem tiền túi ra trấn an các nữ nhân viên bị dọa cho sợ!”

“Trần Thần, người thật không xứng làm nam nhân”. Tần Tiểu Mạn nhìn đông nhìn tây, cất vào trong túi, trong lòng đã thấy thoải mái, còn sẵn tiện nói móc Trần Thần. Tối hôm qua, mấy nữ nhân viên bị người ta khi dễ, hần thấy tình hình không ổn liền bỏ chạy ra ngoài.

Trần Thần ngả ngón, vuốt vuốt lại tóc, “So what? Everybody knows I’m a gay!”

Tiểu Mạn yên lặng, vất vả dời sự chú ý sang đồng văn kiện. Trên đời này, phiền nhất không phải nói lý không nói rõ mà là nói lý nhưng người ta không chịu nghe. Trần Thần luôn vênh váo tự đắc, còn không e dè chuyện mình thích nam nhân. Aizz, còn gì để nói đây.

Trần Thần bị lơ thập phần bất mãn, “Nói cho người, người chẳng qua chỉ là cái bánh bao béo múp xấu xí, Cố là của ta, không đến lượt người!”

Tiểu Mạn nổi giận, nhéo nhéo cánh tay chẳng có mấy thịt của mình, quyết định không mặc kệ Cố Lăng đang đứng ở bên ngoài nữa, lắc lắc móng, quay sang nhe răng cười tình, hớn hở đi về phía Cố Lăng.

Trần Thần tức giận giơ chân đá vào bàn của cô, lăm lăm chửi mắng gì đó bằng tiếng Anh.

Được, Tần Tiểu Mạn rửa thắm, bốn cô nương lại suy bại đến mức cùng nam nhân giành tình nhân sao!

“Cố tổng, có gì chỉ giáo?” Tần Tiểu Mạn liếc mắt khinh bỉ trưởng phòng đang đứng cung kính bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn căng ra. Không cần quay đầu lại cũng biết, hôm nay toàn bộ ánh mắt nhìn cô đều vô cùng kỳ quái a! Để thể hiện cây ngay không sợ chết đứng, cô ngang ngạnh ngẩng cao đầu.

Cố Lăng nhìn bộ dạng làm ra vẻ của cô, trước mắt bao người, tay vịn vào mái tóc, ôm cô vào lòng, thấp giọng: “Tối nay, vẫn theo lệ cũ?”

Cầm thú! Tiểu Mạn thắm máng, hếch khuôn mặt nhỏ nhỏ lên, cười xán lạn: “Vâng, cố tổng.”

Cố Lãng nhìn đôi mắt cô trong suốt, trong lòng có chút phiền muộn, hừ một tiếng rồi rời đi. Tiểu Mạn cố gắng quay người lại, cứng nhắc trở về chỗ ngồi. Cố Lãng kia, anh ta cố ý! Nhìn xem, đồng nghiệp khả ái của cô nhân cầu đã sớm bốc hỏa hừng hực rồi.

Đón nhận ánh mắt oán hận của Trần Thần, Tiểu Mạn ai oán nghĩ, người mình sắp bị ánh mắt đổ kị của hắn đục vô số lỗ thủng rồi.

“Này, Trần Thần, không phải như ngươi nghĩ đâu!”

Chạng vạng, nhà trọ của Cố Lãng.

Nữ nhân bị kích thích, thân thể nóng bừng, hơi thở gấp gáp, Cố Lãng lại không cảm thấy gì là hăng hái, động dục muốn rời đi. Nữ nhân ủy khuất ưm một tiếng, hai chân thon dài, trắng nõn chủ động quăn lấy thắt lưng hắn.

“Cạch”, cửa bị mở ra. Thấy trên sofa một đôi nam nữ bất chính, Tần Tiểu Mạn thần nhiên nói với Trần Thần, sắc mặt trắng bệch nói: “Thấy chưa, ta không lừa ngươi.”

Cố Lãng sắc mặt nháy mắt đen kịt, vội mặc thêm quần áo, vẫn để nửa thân trên trần, hướng về phía Tiểu Mạn, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Ai cho em tới?!”

2. Chương 03-04

3. Cỡ C...

Tiểu Mạn đến chỗ này là đã vi phạm điều kiện tiên quyết trong thỏa thuận của họ.

Mỗi tối thứ năm, thứ sáu, tầm chín giờ rưỡi, Cố Lãng lại theo lệ đi “vận động”. Tần Tiểu Mạn phải ở nhà để bảo lãnh khoảng thời gian này cho hắn.

Tại sao Tần Tiểu Mạn cứng đầu lại có thể đồng ý như vậy? Là do, Cố Lãng uy hiếp, nếu như không đồng ý, sẽ cuốn gói ra khỏi nhà để hắn mỗi ngày đều có thể tự do mang nữ nhân về nhà, làm như vậy chỉ là ủy khuất chính bản thân mình thôi.

Nhìn Cố Lãng từ từ tới gần, Tiểu Mạn lui dần về phía sau, chuẩn bị căn đường chạy trốn. Tại hắn làm hại cô mất tiền thưởng, có thù không báo không phải nữ tử! Huống hồ, cô cũng không muốn làm bao cát để Trần Thần kia nghĩ càn nghĩ xiên.

“Cố, ngươi quá đáng!” Trần Thần tức giận giậm chân, vung tay xông cửa chạy xuống dưới lầu.

Oái, Tiểu Mạn ai oán nhìn Trần Thần, âm thầm cảm thán, trù cho hắn ngã xuống cầu thang chết đi. Tiểu Mạn thấy Cố Lãng càng lúc càng gần, vội vã xoay người, túm lấy cửa đóng sập lại bỏ chạy.

“Phanh” Cửa đập vào chân Cố Lãng, bắn ngược trở lại, bàn tay thon dài, mạnh mẽ, chuẩn xác túm lấy cổ tay Tiểu Mạn.

“A, đau!” Tiểu Mạn kêu lên.

“Muốn trốn?” Cố Lãng nghiêng răng nghiêng lợi.

Quay về phòng trọ, nữ nhân Cố Lăng mang về oán hận trừng mắt nhìn Tiểu Mạn, không tình nguyện mặc quần áo rời đi. Trước khi đi còn khẽ cọ nhẹ móng tay sơn xanh đỏ lên xương quai xanh khêu gợi của Cố Lăng, lướt qua vai rồi vòng ra sau lưng, kiêu mị nói: “Lăng, mai gặp nha.”

Tiểu Mạn toàn thân nổi da gà còn chưa kịp hết chấn động đã bị Cố Lăng kéo qua phòng khách, ngồi lên ghế sofa, đem nàng nằm sấp trên đùi.

“Đét! Đét!”

“Đau quá!” Tiểu Mạn vừa đau vừa xấu hổ, cô đã 24 tuổi rồi mà còn bị người ta đánh đòn.

Cố Lăng chuyện hôm qua vẫn còn chưa nguôi giận, hôm nay lại bị cô chơi cho một vỏ lại càng sinh khí thêm. Có điều bàn tay đặt trên hông cô đột nhiên chuyển sang vuốt ve.

Tiểu Mạn thấy không thích hợp, nhân lúc hấn không chú ý, giãy giụa đứng lên, lui vào góc phòng, mở to mắt cảnh giác nhìn hấn, “Anh muốn làm cái gì?”

Cố Lăng nhìn bộ dạng hoảng sợ của cô, tâm tình thoáng cái lại tốt lên, cười vô tội: “Yêu em!”

Tiểu Mạn mặc trắng bệch... Biết rằng hấn về khoản này nhu cầu rất cao, không nghĩ rằng hấn lại phát rồ đến mức này, đến cả em gái nhà bên cùng nhau lớn lên mà cũng không tha.

Cô biết, Cố Lăng cùng một lúc không chỉ có một nữ nhân. Trái tim Tiểu Mạn yếu đuối thoáng chút lạnh lẽo. Cho tới nay, không phải cô với hấn hoàn toàn có chút cảm giác không trong sáng, nhưng những cảm xúc đó đều được cô cẩn thận giấu kín. Dù sao, Cố Lăng phù hợp với mọi tiêu chuẩn của nữ sinh, mà Tần Tiểu Mạn cô chính là thuộc loại sắc nữ hư vinh. Tuy rằng, cô cùng anh bị so sánh rất khổ sở, thế nhưng, cảm giác cùng tan học về nhà, hưởng thụ ánh mắt ước ao của nữ sinh khác khiến cô có cảm giác rất tự hào.

“Anh, em mách cha mẹ anh!” Tần Tiểu Mạn không chút lo lắng uy hiếp.

Cố Lăng lại càng tiến gần hơn, hai tay khóa chặt lấy cô, vây chặt cô vào góc phòng. Quần quần lấy một lọn tóc cô, “Quấy nhiễu chuyện tốt của anh rồi, cũng phải bồi thường một chút, không phải sao? Tiểu Mạn, nhìn em ngượng ngùng như vậy, em không phải cỡ C3 đấy chứ?” Hấn nói, hơi nóng phả vào mặt Tiểu Mạn, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, “Để ca ca xem giúp em, thế nào?”

Toàn thân Tiểu Mạn vô dụng mềm nhũn ra, khẽ nhếch miệng ngẩng đầu nhìn hấn.

Đôi môi căng mọng, hồng nhuận, phảng phất mùi hương hoa quả, không biết sẽ có vị như thế nào? Chằm chằm nhìn Tiểu Mạn, Cố Lăng dĩ nhiên nảy sinh ý nghĩ đen tối trong đầu, rồi lại nghĩ tới cô ở trên giường hấn quần quai, hạ thân bắt đầu nóng bừng.

Sửng sốt, Tiểu Mạn hoàn hồn, nổi giận mắng: “Đừng coi thường người khác! Em vậy nhưng cũng thân kinh bách chiến. Anh đừng có ngạo mạn!”

“Ừm?” Cố Lăng cười chế nhạo, rõ ràng biểu thị ý tứ: Em gạt người.

Tần Tiểu Mạn hừ lạnh, cao ngạo hếch cằm nhìn hấn.

Cố Lăng buồn cô ra, khom lưng với lấy hộp giấy trên bàn uống nước, chùi chùi tay, “Em đi gọi đầu đi, bắn chết đi được”

Chương 4. Tiểu Mạn kinh hoàng.

Tối thứ 6.

Tại quán bar, Tiểu Mạn phiền muộn cắn cục đá trong miệng, ai oán nhìn ca sĩ trên sân khấu đang rống to.

Đêm nay vốn dĩ bình yên nhưng thật không biết cái gì làm náo loạn hết cả lên. Hết phiên của người kia, lại có một nữ ca sĩ khác phong tình lên hát thay. Nóng bỏng có, sống động có, tiếc là hát nhàn nhạt, không đọng lại chút dư âm nào.

Tần Tiểu Mạn nhấp một ngụm rượu, không ngừng thầm phê bình cái con người xinh đẹp đang giãy giụa trên kia.

Cô nhớ lại, bạn của cô, An Nhiên từng làm ca sĩ ở đây. Cô hát rất hay, rất có cảm xúc. Tiểu Mạn không rõ, tại sao một người đang hoàng, khí chất như vậy lại bị thay thế bởi đám người kia?

...

“Chào, người đẹp, đi một mình sao?” một nam nhân tiến đến gần, dứt tay vào túi quần, dựa vào quầy bar, nghiêng nghiêng đầu nhìn cô mỉm cười, phóng điện.

Tiểu Mạn bĩu môi, không nói nửa lời. An Nhiên đã dạy cô, ở chỗ này không nên nói chuyện với người lạ.

Nhìn đồng hồ, tám rưỡi, phải một giờ nữa mới có thể về nhà a! Tần Tiểu Mạn ức phát khóc. Hắn dựa vào cái gì khi để cô? Có nữ nhân thì giỏi lắm sao! Tần Tiểu Mạn cô đường đường cũng là một đóa hoa, sao không có hoa đào? <Ý nói đường tình duyên ý cả nhà :>)

“Người đẹp, cùng nhau thưởng thức nhé!” Nam nhân kia ngồi gần lại, tay khẽ cọ vào người cô, làm nên một bầu không khí mờ ám.

Tiểu Mạn nhướn mày hỏi: “Người muốn thưởng thức cái gì?”

....

Lúc Cố Lăng đi vào quán bar, thấy Tiểu Mạn đỏ mặt, cười khúc khích cùng một nam nhân xa lạ, liên tục uống rượu.

Cô ngốc sao? Cố Lăng oán hận thầm mắng, sải bước tiền về phía cô lôi về.

Âm nhạc kích động bắt đầu vang lên, đám người đang yên lặng bắt đầu điên loạn, trong đám hỗn loạn đó, đợi cho Cố Lăng xuyên qua được, quầy bar đã chỉ còn lại nhân viên phục vụ thái độ lịch sự:

“Tiên sinh, xin hỏi ngài dừng...” đầu lưỡi nhất thời bị ánh mắt lạnh lẽo làm cho đóng băng.

“Mới vừa rồi ở đây có một cô gái phải không?” Cố Lăng vội vàng hỏi thăm.

Phục vụ giơ ngón tay chỉ chỉ góc hành lang tối tăm.

...

“A, anh bảo anh là ca ca của tôi?” Nam nhân bị cử động của Tiểu Mạn làm cho phát hỏa, áp cô vào góc tường, lần tay vào trong áo, “Ngoan, để ca ca thưởng em.”

“Bịch” một tiếng. Võ sọ chắc cũng đau như vậy a! Nam nhân kêu lên đau đớn ngã xuống đất.

Cố Lăng thu hồi nắm tay, thô bạo tóm lấy Tiểu Mạn. Cô không lúc nào tỉnh táo được sao! Hung hăng kéo lại áo váy, bế cô ra ngoài.

Nam nhân kia bị đánh, vùng dậy chắn ngang lối đi.

“Tránh ra!”

Bị khí thế bức người kia làm khiếp sợ, nam nhân kia nhớ tới anh em mình cũng đang ở chỗ này, lo lắng lại bị dẹp qua một bên, sắp tới, “Người anh em, không đợi được thì cũng không thể cướp người đi!”

“Cách”, tiếng súng lên nòng sắc lạnh vang lên, chĩa thẳng vào đầu người kia. Lập tức hắn ta run rẩy, hai tay ôm đầu ngồi xuống, “Tha mạng, tha mạng a!”

Ra đến cửa bị gió lạnh thổi qua, Tần Tiểu Mạn lập tức tỉnh rượu. Mới vừa rồi bị hoảng loạn, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Trên đường về, Cố Lăng im lặng lái xe, liên tục liếc mắt nhìn người nào đó cuộn người trên ghế, hận không thể biến thành hạt cát biến mất luôn đi cho xong, thở dài, ân cần hỏi thăm: “Sao vậy?”

Tần Tiểu Mạn chỉ thấy toàn thân sợ hãi, “A, Cố tổng, việc kia... tại em nghĩ tốt nhất là nên ra ngoài ở.”

Cô phải đi? Cố Lăng miễn cưỡng cười. “Tại sao?”

Tần Tiểu Mạn tỏ ra rất hối lỗi: “Lúc nào cũng gây phiền phức cho anh, em áy náy.”

“Không có việc gì.” Cố Lăng một tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, cảm thấy tay kia của mình rõ ràng đang run, nhúu mảy, “Em sợ cái gì?”

Tần Tiểu Mạn lắc đầu nguầy nguậy, biểu thị tuyệt đối không có chuyện gì.

Vào nhà, Tần Tiểu Mạn liền vội thu dọn đồ đạc. Đúng lúc đang tìm xem còn đồ gì sót lại, Cố Lăng đã một tay ôm lấy thắt lưng của cô, đem cô ở trong lòng mình, “Em rốt cuộc muốn làm gì?”

Cánh tay ngang ngạnh ôm cứng lấy vòng eo mềm mại, Tần Tiểu Mạn càng thêm run rẩy, nhỏ giọng van nài, “Em nhất định phải dọn ra ngoài.”

Tiểu Mạn bị thống sớm nhận ra sự thật phũ phàng, Cố Lăng đã sớm không còn là Cố Lăng mà cô quen biết trước kia nữa. Hắn với cô đã mười năm không gặp rồi, bây giờ lại bắt đầu có những hành động mờ ám phi pháp như thế, khiến cô cảm thấy, cùng với anh “ở chung” thật đáng sợ.

3. Chương 05-06

Chương 5: Là giả...

Tần Tiểu Mạn đến năm 24 tuổi lúc nào cũng nghiêm túc chấp hành pháp luật, làm một công dân tốt. Lúc ở trường học tuy không phải là học sinh ưu tú, cũng là học sinh ngoan ngoãn. Cô với Cố Lăng hai người trước sau đều luôn khác biệt, là điển hình của vực sâu với trời cao!

“Không nói?” Cố Lăng ử rử phát hiện ra Tiểu Mạn không phản ứng gì, liền vỗ vỗ vai cô: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Tĩnh lặng!

Chính là tĩnh lặng!

Cố Lăng không nhịn được cúi xuống nhìn cô, trong lòng chấn động, khuôn mặt cô nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, đôi vai gầy khẽ run run.

“Khóc cái gì?” Cố Lăng không khỏi chuyển giọng nhẹ nhàng, hắn khốn khổ nhất là nhìn Tiểu Mạn khóc, mỗi lần khóc đều khiến trái tim hắn nhức nhối không yên.

Tần Tiểu Mạn nức nở nửa ngày, lúc ngưng khóc mới thút thít: “Cố Lăng, anh... anh đi... anh đi tự thú đi.”

“Chính vì cái này?” Cố Lăng há to miệng, lời khẩu súng ban nãy bên hông ra, tùy tiện ném lên ghế sofa. Tần Tiểu Mạn kinh hoàng đưa tay ra bắt lấy. Đây là lần đầu tiên cô đụng vào súng thật nha.

“Anh mang theo súng ông trái phép là phạm tội đấy, biết không?” Tiểu Mạn bình tĩnh lại, bắt đầu giáo huấn Cố Lăng.

“Ừm” Cố Lăng hừ một tiếng, rót một ly rượu, tách một cục đá bỏ vào. Trong lòng phiền muộn, một khẩu súng cũng khiến cô thành bộ dạng này. Nếu cô mà biết chuyện vài năm đầu lúc hắn mới ra ngoài làm ăn, không phải sẽ chạy xa trăm dặm sao?

“Ừm? Ừm là sao?” Tần Tiểu Mạn nhìn biểu tình lạnh nhạt của Cố Lăng, nói không nên lời.

“Là giả đấy.” Cố Lăng đáp.

“Giả sao?” Tần Tiểu Mạn nhìn khẩu súng trên tay, lật qua lật lại nhìn, hoài nghi nhìn Cố Lãng, sao nhìn thật thế này mà lại là hàng giả? Cô cũng không quên lúc ở quán ba Cố Lãng uy hiếp người kia rất đáng sợ, cái tiếng “Cách” kia vang lên đã khiến cô run lấy bầy, đứng không vững rồi.

Ngu ngốc. Cố Lãng thâm mắng. Vừa rồi khiến hấn sợ đến mức cột sống cũng tê dại, bây giờ lại híp mắt nhìn hấn, chỉ khiến hấn muốn đem cô đánh đòn.

“Không phải hôm nay chiếu tập hai “Huỳnh Chi Quang” sao?” Cố Lãng mở TV, bình tĩnh nói.

Tần Tiểu Mạn ngẩng đầu lên ngơ ngác, thoáng cái nhảy dựng lên, “Anh không nói sớm!” Ném khẩu súng “giả” kia lên ghế rồi phóng đi.

Thế giới vậy là lại yên tĩnh rồi.

....

Trong phòng vệ sinh, Cố Lãng oán hận móc trong túi toàn bộ đạn ném vào bồn cầu rồi xả nước. Nhìn mấy thứ nguy hiểm đó bị xóa đi mất hết dấu vết, Cố Lãng xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu. Tuyệt đối, đối với cô hấn phải hoàn hảo nhất!

“Cố Lãng, máy tính em hỏng rồi! Cho em mượn máy anh được không?” Một lát sau, Tiểu Mạn gào khóc thảm thiết chạy ào sang thư phòng Cố Lãng, dáng điệu lật đật ấy của cô lại khiến người ta nhìn là muốn yêu chiều.

“Anh đang làm việc” Cố Lãng lắc đầu, mười ngón tay thon dài lướt trên bàn phím.

“Được rồi.” Tần Tiểu Mạn lúc này mới nhớ, hôm nay chính là “thời gian vận động” thường lệ của hấn, “Cái kia, anh có thể mang bạn gái về nhà. Còn cho em mượn vi tính được không, em bảo đảm trong thời gian đây không quấy rối hai người!”

“Cảm ơn, đêm nay không có hứng thú!” Cố Lãng tạm dừng một chút, ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô, “Nếu em không có việc gì làm, tới đây giúp anh. Anh đây là ân nhân cứu mạng của em, yêu cầu này cũng không quá đáng nha?”

“Ha... hả, thôi nha. Em đi xem TV.” Tiểu Mạn lập tức lảng đi.

“Đứng lại!” Cố Lãng ra lệnh một tiếng, Tần Tiểu Mạn không tự giác đứng nghiêm, “Dạ, Cố tổng?”

Tư bản a tư bản! Tiểu Mạn cắn giận gõ bàn phím máy tính, trong miệng lẩm bẩm oán giận.

Cố Lãng bưng ly cà phê dựa vào bàn, nhìn dáng vẻ ủy khuất của Tiểu Mạn, tâm tình tốt hấn lên. “Đánh xong chỗ tài liệu này có thể xem phim rồi. Tấm lòng của em trưởng phòng tài chính chắc chắn sẽ khắc cốt ghi tâm a.”

Bị hấn chưa thêm một câu khiến Tiểu Mạn không thể không ngẩng đầu, nhìn người nào đó đắc ý dào dạt cộng thêm ánh mắt hèn mọn, hấn thừa biết, Tiểu Mạn đặc biệt thích nam diễn viên trong “Huỳnh Chi Quang”.

Cố Lãng cười nhạt, “Chẳng qua chỉ là trưởng phòng nho nhỏ thôi mà?”

Tần Tiểu Mạn cầm trong tay xấp tài liệu, giơ lên ném về phía Cố Lãng, Cố Lãng bưng cốc cà phê nhẹ nhàng xoay người tránh né, “Được rồi, được rồi, anh cho em đi sửa máy tính. Mà máy tính dùng cũng lâu rồi, cũng nên đổi cái mới đi thôi.”

Tần Tiểu Mạn bĩu môi, đương nhiên cũng muốn đổi nhưng mà , không phải ai cũng lắm tiền giống hấn đâu.

Cố Lãng đi ngang qua phòng khách, phát hiện điện thoại di động của Tiểu Mạn rung điên cuồng, vài cuộc gọi nhỡ liên tiếp, còn có tin nhắn, tất cả đều là của An Nhiên. Ngó sang thư phòng, thấy nha đầu kia vẫn đang hết sức chăm chú nhìn màn hình vi tính, ngón tay thon dài nhần nút tắt. Sau đó, lấy điện thoại của mình ra, nhần tin cho người nào đó đang ở tận bên kia đại dương.

....

Sáng hôm sau nhận được điện thoại của An Nhiên, Tần Tiểu Mạn nằm trên giường vội vội vàng vàng nhảy dựng lên, lòng như lửa đốt muốn lao ngay ra trạm xe lửa.

“Bác tài mau nữa lên!” Nhìn kim đồng hồ đeo tay chạy nhanh như ngựa, Tiểu Mạn hét lên với lái xe taxi.

“Nếu không cô tự đi đi!” Tài xế bị làm phiền cũng không nhịn được, sắc mặt vô cùng nhục nhã.

Phía ngoài đột nhiên vang lên tiếng còi xe, Tần Tiểu Mạn lộ đầu ra, thấy xe của Cố Lăng chạy song song bên cạnh, hoàn toàn quên mất mình mới vừa rồi khí phách cự tuyệt yêu cầu của đối phương như thế nào, ngọt ngào kêu lên: “Cố Lăng ca, chở em đi được không?”

Dọc đường đi, Cố Lăng lái xe như vào chỗ không người, đèn đỏ cũng làm như không thấy, nhà cửa cây cối ven đường đều vun vút lui về phía sau.

“Một tháng tài vụ bảng biểu, toàn bộ đều do em làm.” Cố Lăng giải quyết dứt khoát.

Tần Tiểu Mạn nén giận, “Vì sao xóa tin nhắn tôi qua An Nhiên gửi cho em!”

Cố Lăng vô tội cười cười, “A, Xin lỗi!” Chương 6: Đưa tiễn...

Tần Tiểu Mạn gặp An Nhiên là ngày tân sinh viên đến trường báo danh. Tóc cắt ngắn, trang điểm không đậm, nhạt như khói nhưng rất có cá tính, một bộ váy liền áo màu đen bó sát người cực kỳ nổi bật, đó chính là An Nhiên.

Cô đi một mình, túi đồ vừa vặn đeo trên lưng, thu hút biết bao ánh mắt nhìn. Tần Tiểu Mạn lúc đó được cha mẹ đưa nhập học, Tần mẹ chăm chỉ quét tước phòng ngủ, Tần cha lôi ra một xâu bùa yểm dán khắp nơi để Tiểu Mạn trong trường học không bị gặp hạn.

Tiểu Mạn rất đặc ý, đeo chiếc túi Cố Lăng từ nước ngoài gửi về, đi dạo trong trường. Nhìn thấy An Nhiên đang tựa lưng vào gốc cây hút thuốc, lấy hết dũng khí tiến lại gần lắc lắc tay, thận trọng cười nói, “Hi, xin chào.”

An Nhiên khẽ gật đầu.

Tần Tiểu Mạn âm thầm cảm thán, cool quá, đây mới chính là kiểu cách sinh viên a.

“Chúng ta có túi giống nhau ghê nha!” Tần Tiểu Mạn nỗ lực giao lưu với cô một chút.

An Nhiên ánh mắt hồ hững rồi cuộc cũng dừng lại trên người Tần Tiểu Mạn, vẻ cô đơn trong đáy mắt cô ấy khiến Tiểu Mạn trong lòng bỗng dưng chấn động. An Nhiên nhàn nhạt cười, giơ tay nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, “Xin chào, mình là An Nhiên.”

Tiểu Mạn thụ sủng nhược kinh không biết làm gì cũng nhẹ nhàng nắm lấy tay An Nhiên.

Thụ sủng nhược kinh mình hiểu là được sủng ái phát kinh sợ nhưng chẳng biết dịch thế nào cho xuôi cả, ai giúp mình với T__T

Trạm xe lửa, Tần Tiểu Mạn vội vã chạy qua chạy lại tìm người, An Nhiên đứng một chỗ bình tĩnh gọi cô lại.

Tần Tiểu Mạn dừng bước, ngơ ngác nhìn xung quanh một vòng mới phát hiện An Nhiên đứng phía trên, giơ ngón tay nhìn cô, nửa ngày cũng không nói gì.

“Người...người...người.... Người hoàn lương rồi!” Tần Tiểu Mạn hét lên một tiếng, lao đến túm lấy An Nhiên.

“Cố Lăng, Tần Tiểu Mạn!” Tô Nam đi mua vé trở về thấy hai người, vui vẻ chào hỏi, “Mọi người tới tiễn chúng ta sao?”

“Chúng ta?” Tần Tiểu Mạn hèn mọn đánh giá bọn họ. An Nhiên thoải mái khoác tay Tô Nam, vô cùng thân thiết dựa sát vào người nhau bước tới, “Chúng ta yêu nhau rồi.”

Tô Nam gật gật đầu, miệng cười vui vẻ đến muốn tát vào mặt một cái, cặp kính sạch sẽ che đôi mắt đang híp lại hài lòng.

“Từ khi nào?” Cổ Lăng ngữ khí nghe thật không tốt, giống hệt như đang chất vấn.

“Ai cần anh lo!” Tần Tiểu Mạn giơ chân đá cho một phát. Trong lòng thầm nghĩ, Cổ Lăng đối với An Nhiên hình như quan tâm quá mức rồi. Điều này khiến cô trong lòng có chút vị chua, “Người ta tình chàng ý thiếp, liên quan gì đến anh!”

“Nói chuyện một chút được không?” Cổ Lăng không để ý đến Tần Tiểu Mạn, nghiêm mặt lạnh lùng nói với An Nhiên.

An Nhiên vỗ vai Tô Nam, đi theo Cổ Lăng.

Tần Tiểu Mạn đếm đủ mười đầu ngón chân, mắt nhìn về phía Cổ Lăng và An Nhiên, thấy hai người không làm gì vượt quá giới hạn mới thở phào nhẹ nhõm.

Chí lát sau, An Nhiên và Cổ Lăng, người đi trước, người đi sau quay lại, sắc mặt hai người đều rất rất khó coi. Tô Nam há mồm muốn hỏi cái gì, An Nhiên không để hấn mở miệng, túm lấy cánh tay nhanh chóng bịt miệng hấn lại.

“An Nhiên, khi nào thì người trở về a?” Tần Tiểu Mạn bị bỏ qua thấy khó chịu, “Ta còn chưa mua quà cho Lâm Lâm này, nhớ nói với nó là ta nhớ nó nhé.”

“Biết rồi.” An Nhiên nói xong quay người, thân ảnh cũng dần dần khuất trong đám đông.

“Hỏi.” Cổ Lăng đang lái xe không chịu nổi Tần Tiểu Mạn lén lút nhìn bên này lại nhìn bên kia, phun ra một chữ.

“An Nhiên cũng không dễ dàng.” Tần Tiểu Mạn uốn uốn lưỡi, “Tô Nam cũng rất yêu cô ấy.”

“Thì sao?” Cổ Lăng cắn răng hỏi.

“Vốn dĩ,” Tần Tiểu Mạn dứt khoát, “Hai người bọn họ ở bên nhau là rất tốt. Thích một người sẽ khiến cô ấy hạnh phúc đúng không. An Nhiên tuy rằng không để mắt đến anh, nhưng mà, thấy cô ấy hạnh phúc, anh phải nên cảm thấy vui mừng chứ. Không nên nhỏ nhen đố kỵ người ta. Hay là, em vừa mới lĩnh lương, mời anh ăn cơm nha. Người thất tình ăn no tâm tình sẽ tốt lên nhiều đó.” Tần Tiểu Mạn nói, ngữ khí u oán. Lúc học đại học bị người ta đá, cô lôi kéo An Nhiên đi ăn đồ nướng, kết quả, ăn đến mức dạ dày phát hự, nằm liệt giường vài ngày. Thân thể lẫn tinh thần hao tổn nghiêm trọng.

Tiếng phanh kết ngắn gọn vang lên, xe tấp vào bên vỉa hè. Tần Tiểu Mạn không thắt dây an toàn, người lao về phía trước đập vào cửa kính, đau đến chảy nước mắt, lệ rơi đầy mặt cảm tức nhìn Cổ Lăng, “Anh làm gì?”

Cổ Lăng giọng nói nặng nề, “Em nghĩ anh bị thất tình?”

Tần Tiểu Mạn bĩu môi, “Được rồi, ở trước mặt em anh sẽ không tỏ ra yếu đuối. Loại người ưa sĩ diện như anh lúc nào chẳng tỏ ra bình tĩnh a. Hơn nữa, Lâm Lâm không thích có cha như anh.” Nói xong câu đó, Tần Tiểu Mạn giật mình giơ tay che miệng.

“Lâm lâm? Cha như anh?” Cổ Lăng ngữ khí nguy hiểm, đôi mắt hẹp dài nhìn Tiểu Mạn bắn khoả, “Anh chưa hề nghĩ đến chuyện đó.”

Tần Tiểu Mạn hoảng hốt thấy chính mình suýt nữa bán đứng chị em, mân mân khóe môi rồi tự tát vào mồm mình, không dám hé răng.

Cổ Lăng thấy bộ dáng hoảng hốt của cô, trong lòng vừa tức vừa buồn cười, giơ tay xoa xoa tóc cô đến rồi bù mới thả măn buông ra. Tiểu Mạn ủy khuất gỡ gỡ tóc, móc lược trong túi ra chải chải, lăm bằm một câu: “Thất tình là lớn nhất, không thêm tính toán với anh.”

“Nơi này là..” thấy Cố Lãng đưa cô đến một cửa hàng quần áo cao cấp, Tần Tiểu Mạn nhất thời quên mất người nào đó đang “thất tình”, mừng rỡ ngoác miệng tới tận mang tai, “Oa, Cố Lãng, cửa hàng này trước giờ em chỉ thấy trên TV nha, cả nước cũng chỉ có một chỗ. Anh xem bộ này này, lần trước cái cô diễn viên gì gì đó mặc một bộ y hệt!”

Cố Lãng lôi Tần Tiểu Mạn háo sắc đang dán vào tấm kính ra tới cửa, giúp cô chỉnh trang lại quần áo, tiện tay búng mũi cô một cái, “Thật không có tiền đồ!”

Tần Tiểu Mạn bưng chiếc mũi ê ẩm bất mãn theo Cố Lãng vào trong.

Cố Lãng là khách quen ở nơi này, thấy hần, nhân viên bán hàng liền cầm một chiếc hộp đóng gói tinh tế đã chuẩn bị sẵn từ trước ra. Nhìn cô nhân viên mặc chiếc sườn xám xẻ tới tận hông, chân dài trắng nõn, Tần Tiểu Mạn cảm thán, quả là chỗ cao cấp, đến cả khí chất của phục vụ cũng thật khác biệt.

Cố Lãng chỉ chỉ Tần Tiểu Mạn, “Đưa cho cô ấy thay.”

Chưa kịp phản ứng, Tần Tiểu Mạn đã bị cô nhân viên kia tùm tùm cười đầy mạnh vào phòng thay quần áo.

Chỉ một lát sau, người nào đó xấu hổ đỏ mặt, đẩy cửa bước ra.

“Được, lấy cái này.” Cố Lãng túm lấy Tiểu Mạn, xoay xoay hai vòng. Tần Tiểu Mạn bất an giơ tay bắt chéo nhau che trước ngực.

Cố Lãng không khách khí giật tay cô lại, bá đạo nhìn chằm chằm vào ngực cô, “Có cái gì mà che, nhỏ như vậy.”

Mấy người xung quanh lễ phép cúi xuống nín cười.

Tần Tiểu Mạn chú ý hình tượng, không đành gương nanh múa vuốt, ở trong lòng âm thầm ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Cố tổng.*Gật gù* mình thích chữ ân cần nha!

Bộ lễ phục màu vàng nhạt mềm mại, không tay, tà váy một góc in hoa nhỏ không làm giảm đi vẻ trang nhã. Hơn nữa, chân lại đi một đôi giày cao gót màu trắng khiến Tần Tiểu Mạn trong lòng rưng rưng cảm thán.

Ngẩng ngửa chán chê, Tần Tiểu Mạn mới nhớ đến người nào đó, nghiêm mặt hỏi: “Anh muốn mua cho em sao?”

Cố Lãng tà ác cười, “Không phải, là cho em mượn mặc.”

Tần Tiểu Mạn sái quai hàm.

Cố Lãng nhìn gương mặt giận phát phình ra, giơ tay chọc chọc trán cô, mắt nheo lại, “Tối mai theo anh đi dự tiệc, biểu hiện tốt thì sẽ cho em bộ quần áo này.”

4. Chương 07-08

Chương 7: Một thời ôn nhu...

Mới sáng sớm, Tần Tiểu Mạn hai mắt gấu trúc theo Cố Lãng đến công ty, dọc đường đi thất thiếu bước thấp bước cao, vào trong thang máy còn ngủ gà ngủ gật.

Cố Lãng nhích lại gần, đem Tần Tiểu Mạn dựa vào lòng, nhẹ nhàng ôm lấy cô, Tần Tiểu Mạn nhắm mắt dịch sát vào trong lòng hần, quàng tay ra sau ôm lấy hần, nhân thể chiếm chút tiện nghi.

Nghe tiếng thở của ai đó lớn dần, trong lòng Cố Lăng ánh lên một tia trong trẻo, thần khí buổi sáng trở nên nhu hòa không gì sánh được. Thang máy từ từ đi lên, hần đột nhiên cảm thấy hạnh phúc. Vài năm nay, hần ở bên ngoài dốc sức gây dựng sự nghiệp, sóng to gió lớn ít nhiều đều đã trải qua. Ôm tiểu nữ nhân đang say ngủ trong tay này không hiểu sao lại khiến hần thỏa mãn muốn chết đi được.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô. Cố Lăng có chút suy nghĩ. Cho tới bây giờ, hần biết rất rõ, Tần Tiểu Mạn ở trong lòng hần rất đặc biệt. Đặc biệt đến nỗi hần không dám miệt mài theo đuổi cho rõ ràng bản chất của nó.

Thang máy “Ding” một tiếng, đã tới nơi Tiểu Mạn làm việc, Cố Lăng đẩy đẩy bả vai cô, nhìn cô xoa xoa con mắt mờ mịt đi ra ngoài, khóe miệng cong lên nụ cười ôn hòa.

Có điều, Cố Lăng hiền lành vừa nhìn thấy dấu nước bọt Tần Tiểu Mạn lưu lại, hiền lành lập tức bị thay thế bởi phần nộ.

Cái nữ nhân này....!

Bước vào phòng, Tần Tiểu Mạn lập tức đánh hơi thấy không khí bất thường. Quan sát xung quanh một hồi, rốt cuộc cũng ý thức được là do đồng nghiệp hôm nay trông đều nhiệt tình đáng yêu! Thật không có đạo lý! Cô sắp xếp đồng giấy tờ rơi lả tả trên bàn, quan sát biểu hiện của mấy người xung quanh.

Sáng thứ hai chính là lúc mỗi người đi làm đều mang theo dấu vết “phóng túng”, tỷ như cô đây thức suốt đêm xem TV khiến hai mắt thâm quầng chẳng hạn.

Vương Tả tinh thần phấn chấn nện gót giày bước tới gần, “Tần Tiểu Mạn, khôi phục tinh thần đi!”

Tần Tiểu Mạn lập tức giơ tay theo nghi thức quân đội, “Rõ!”

Vương Tả thỏa mãn gật đầu. Tần Tiểu Mạn đánh giá giày cao gót của cô ta, lần này hình như cao thêm ba phân.

“Vương Tả, hôm nay có chuyện gì sao?” cô nhã nhặn hỏi thăm.

Vương Tả đẩy đẩy kính mắt, ánh mắt sắc bén dừng lại nơi cà-vạt-không nghiêm túc của Tần Tiểu Mạn, “Hôm nay giám đốc của Lăng Hiên chúng ta từ tổng công ty bên Mỹ về, làm giám đốc nhân sự, chúng ta đều phải chỉnh đốn tác phong. Tần Tiểu Mạn, cà vạt của cô buộc-lệch-rồi!”

“Dạ dạ!” Tần Tiểu Mạn liền thanh đáp, nhanh chóng chỉnh đốn lại hình-tượng-của-mình. Giám đốc a, nghe đã thấy là nhân vật lợi hại rồi.

Buổi trưa, Trần Thần tiểu tụy muốn kêu Tiểu Mạn cùng đi ăn.

Một chiếc cà mèn tinh xảo giờ ra trước mặt Tiểu Mạn, “Ta cho người ăn, người ngồi nói chuyện với ta.”

“Ta vốn không nghĩ rằng, Cố lại là người quan hệ cá nhân hỗn loạn như vậy, là cái loại người vô trách nhiệm như vậy!” Trần Thần một tay đâm vào tường, thống khổ vò đầu bứt tai, “Tiểu Mạn, ta nên làm sao bây giờ?”

“Ừc,” Tần Tiểu Mạn nỗ lực nuốt miếng canh trong miệng, ăn quá ngon rồi. Trần Thần nhìn ngoài bình thường như vậy, nhưng cà mèn đồ ăn này chắc chắn thuộc hàng VIP rồi. “Hần ta vẫn như vậy, người không cần quá để ý. Mà, hơn nữa,” Tần Tiểu Mạn quyết định nhắc nhở Trần Thần vấn đề mang tính chất cơ bản, “Cố Lăng không thích nam nhân. Sở dĩ...”

“Tình yêu thì không có phân biệt!” Trần Thần kích động ngồi chồm hổm, lắc lắc vai Tần Tiểu Mạn, “Người nói, ngoại trừ Cố, ta còn có thể thích ai? Đối với nam nhân ưu tú như vậy, làm sao người lại có thể không động lòng?” Trần Thần biết Tần Tiểu Mạn cùng Cố Lăng đơn thuần là hàng xóm, cùng nhau lớn lên, nên đối với cô thái độ đã quay ngoắt 180 độ.

Tần Tiểu Mạn nho nhỏ cảm thán, quyết định chuyển đề tài, “Người với Cố Lăng làm thế nào lại quen biết nhau?”

Trần Thần thương cảm đứng lên, “Lúc đó ta còn ở Mỹ, bởi vì năng lực quá xuất sắc nên bị người ta xa lánh,*oác* chính Cố cho ta cơ hội, mở rộng cửa Lăng Hiên đón ta về. Kỳ thực, ta vốn không muốn tới,” Trần Thần đột nhiên nổi giận đùng đùng, “Giám đốc Lăng Hiên các người mới thực đáng ghét, một chút ân cần cũng không. Trong khi Cố thì tốt như vậy.”

“A, người đã gặp qua giám đốc của chúng ta?” Tần Tiểu Mạn ăn uống no đủ, nhất thời muốn nói chuyện phiếm.

Trần Thần khinh bỉ, “Hắn là người thô bạo, không đề cập tới cũng được. Tiểu Mạn, người nói người ta nên làm gì bây giờ? Ta làm thế nào mới có thể chiếm được trái tim của Cố?”

Tần Tiểu Mạn mặt đen xì, bị chọc trúng tim đen, ta còn chưa có nghĩ ra, sao nói cho người?!

Di động Tiểu Mạn chợt rung lên, thấy tên Cố Lăng trên màn hình, thầm kêu lên một tiếng. “Cố tổng?”

“Đến ngay phòng làm việc của tôi, ngay bây giờ!” Cố Lăng nghiêng răng nghiêng lợi. Tần Tiểu Mạn đông cứng, vội vã tạm biệt Trần Thần lao về hướng thang máy.

Lần này thảm rồi. Cô mang máng nhớ lại hình như mình đã hứa với người nào đó là cùng ăn cơm. Cố Lăng người này ghét nhất phải đợi, lần này coi như xong! Cô rầu rĩ.

“Chờ một chút!” Tần Tiểu Mạn thấy cửa thang máy từ từ đóng lại, hét to.

“Cảm ơn, cảm ơn!” Cô thở phì phò chen vào. Thang máy chỉ có một người duy nhất.

Cô len lén liếc mắt, lập tức sững sờ, là mỹ nam nha!

Cảm nhận thần khí tỏa ra từ người hắn, Tần Tiểu Mạn cấp tốc phán đoán, đây chính là điển hình của núi băng.

Người mới đến sao? Tần Tiểu Mạn dịch ra một góc, ngửa đầu giả bộ xem số tầng, nhân cơ hội quan sát một phen.

Thật cao a, không biết Cố Lăng với người này ai cao hơn? Âu phục màu đen chỉnh tề, giày da sáng loáng, thân hình gợi cảm. Ợc!

Thang máy dừng, nam nhân kia đi ra ngoài. Ký túc xá của Lăng Hiên, ngoại trừ tầng thượng làm kho đồ, còn lại dựa theo cấp bậc để sắp xếp. Ở trên tầng này, Tần Tiểu Mạn chăm chăm nhìn dáng người cao ráo kia, đây không phải giám đốc đại nhân trong truyền thuyết chứ?”

Người nọ đi tới trước cửa phòng làm việc của Cố Lăng, cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Quả nhiên, Tần Tiểu Mạn dựa tường, kiễng đầu ngón chân khe khẽ mở cửa ngó vào, người này thật không đơn giản.

Chương 8: Giám đốc cùng với tiểu nhân viên....

Cố Lăng kiên nhẫn nhìn đồng hồ, thấy Nam Tịch Tuyết đẩy cửa vào, cũng không chút hòa nhã, tay xoa xoa cái dạ dày đang trống rỗng, nhàn nhạt nói: “Đã về rồi à.”

“Ừm”. Nam Tịch Tuyết không chớp mắt, đi thẳng tới bàn làm việc của Cố Lăng ngồi xuống, liếc mắt nhìn màn hình vi tính, cười nhạt, “Có cần ôm khư khư mấy bản báo cáo thể không.”

Cố Lăng thấy Tần Tiểu Mạn đang len lén tò mò nhìn quanh, ngồi bật dậy, giật giật đốt ngón tay, “Giám đốc đại nhân, ngài tự nhiên đi. Ta phải bổ sung chút năng lượng rồi.”

Nam Tịch Tuyết nhún nhún vai, “Ta cũng đói bụng. Cùng ăn đi!”

Tần Tiểu Mạn lo sợ ngồi ở bàn ăn, xoa xoa bàn tay đang toát mồ hôi lạnh, làm sao bây giờ, không nghĩ tới a, tự nhên lại cùng giám đốc đại nhân vừa xuống máy bay ăn cơm trưa. Tiểu Mạn âm thầm hối hận, biết thế đã trang điểm một chút rồi.

Len lén ngẩng đầu lên nhìn, thực sự soái nha. Trong khi Cố Lăng nham hiểm, thâm độc, nam nhân này lại cứng rắn, kiên cường, ánh mắt sâu như đáy hồ, khí phách bất phàm, tầm tắc, thực mê người!

“Tiểu Mạn, sao không ăn gì?” Nam Tịch Tuyết nuốt xuống, ôn hòa nói. Giọng nói khàn khàn đầy từ tính.

Tiểu Mạn? Cố Lăng khoe mắt giật giật, hai người này thân thiết như thế từ lúc nào?

“Giám đốc, ăn, ăn ạ.” Tần Tiểu Mạn lắp bắp. Đột nhiên thân thiết như thế, người này với người lúc này ở thang máy hình như không phải là một người. Cô nhìn Nam Tịch Tuyết, bắt đầu cảm thấy mờ mịt. Hình như, tiểu thuyết nói, nam nhân lãnh đạm luôn thích nữ nhân hoạt bát, phóng khoáng a. Tần Tiểu Mạn tự nhận mình ngoại hình không phải xuất sắc, có điều, hoạt bát thì không thể chê.... Lẽ nào, hẳn đối với mình là ngắm ngẫm yêu thích. Giám đốc với tiểu nhân viên?! *Chị tự sướng đấy ạ =.,=*

Nam Tịch Tuyết ưu nhã cầm khăn ăn chùi chùi khoe miệng, “Không có người ngoài không cần khách khí, em cũng có thể gọi tôi là Nam Tử.”

“Nam Tử?” Tần Tiểu Mạn thì thảo phụ họa, lập tức mắc cỡ đỏ bừng mặt, cúi đầu xấu hổ.

Cố Lăng gấp miếng thịt bò, ra sức nhai, biết ngày mà, bệnh háo sắc của nha đầu kia lại tái phát rồi! Liếc mắt cảnh cáo Nam Tịch Tuyết, nhắc nhở mục đích tới đây lần này của hắn.

Nam Tịch Tuyết im lặng nhìn ánh mắt sắc lẹm như dao của Cố Lăng.

“Sao không ăn?” Cố Lăng hỏi.

Tần Tiểu Mạn hoàn hồn, “A, em ăn.” Kỳ thực cô không đói, chẳng mấy khi được cùng giám đốc ăn cơm. Nếu cùng với giám đốc có... “cái gì đó” sau này chẳng phải nở mày nở mặt sao? Phu nhân giám đốc? Tần Tiểu Mạn bắt đầu ảo tưởng đến lúc nhận quà mừng của Cố Lăng rồi.

Cố Lăng nhìn đôi mắt chớp chớp không ngừng của Tiểu Mạn, lông mày nhíu chặt lại. Cầm khăn ăn nghiêng người lau khoe miệng dính tương của ai đó, “Tiểu Mạn, gần đây có liên hệ với An An không? Tối qua không phải An An gửi bưu kiện cho em sao?”

Người nào đó nghe thấy cái tên kia lập tức cứng người, Cố Lăng kauh càng cười đến mức chói mắt.

Tần Tiểu Mạn khôi phục thái độ bình thường, “Làm sao liên lạc được, An An cùng Tô Nam rất tốt, em không thể làm phiền.”

“Thật ngoan.” Cố Lăng đắc ý cười, sủng nịnh vuốt vuốt tóc Tiểu Mạn. Tần Tiểu Mạn kinh hãi nổi cả gai ốc.

Bữa cơm thấp thỏm bất an cũng qua đi. Buổi chiều lúc trở về phòng làm việc, chuyện cô ăn cơm cùng hai vị đại nhân đã truyền ra bên ngoài. Tần Tiểu Mạn nhất thời thành tâm điểm chú ý.

“Tiểu Mạn, giám đốc nhìn như thế nào?”

“Tiểu Mạn, giám đốc của chúng ta độc thân phải không?”

“Giám đốc với Cố tổng, ai đẹp trai hơn?”

...

Tần Tiểu Mạn nhìn những cặp mắt sáng ngời xung quanh, rốt cuộc cũng hiểu rõ, vì sao tinh thần đồng nghiệp hôm nay nâng cao như vậy. Ra đây là nguyên nhân a.

Một nữ đồng nghiệp chưa thêm một câu: “Tần Tiểu Mạn, người đã có Cố tổng, phải nhường giám đốc cho bọn ta, không được ăn vụng nha!”

Tần Tiểu Mạn hãi, xoa xoa cái trán, “Không có, không có. Ta với Cố tổng lúc nào cũng trong sáng.”

“Thật sao.” Đám người bắt đầu tản ra, nhìn Tần Tiểu Mạn vẻ không tin tưởng.

Tần Tiểu Mạn oán hận, đều tại Cố Lăng, bình thường không chú ý, hại cô trong mắt đồng sự biến thành cái loại ong bướm vo ve rồi.

Buổi tối, Tần Tiểu Mạn giả làm bạn gái Cố Lãng cùng hắn tham dự tiệc rượu chuẩn bị để tiếp đón Nam Tịch Tuyết.

Gặp nhiều nhân vật lớn như vậy, Tần Tiểu Mạn có chút khấn trương, bắt Cố Lãng phải kiểm tra lại từ đầu đến chân một lần nữa cho cô.

Cố Lãng hôm nay bận một bộ lễ phục thiết kế riêng, vừa vặn ôm sát thân hình hắn, vừa vô tình lại vừa cố ý khiến bao nữ nhân phải ngoái đầu lại nhìn.

Hắn ôm lấy eo Tiểu Mạn, bước đến chào hỏi khách. Tần Tiểu Mạn ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên nghĩ, Cố Lãng như vậy thật xa lạ, thậm chí, khiến cô có chút khủng hoảng cùng tự ti. Từ lúc nào, khoảng cách giữa hai người lại xa đến vậy?

“Thoải mái đi.” Cố Lãng nhẹ nhàng vuốt vuốt thắt lưng cô, cách một lớp vải mỏng, hắn có thể dễ dàng cảm nhận được độ ẩm của cơ thể, nhất thời nghĩ, lớp vải vóc này hình như thật thừa thãi. Đưa cô đến bên bàn ăn, nói, “Ở đây ăn vài món, anh đi một chút sẽ trở lại.” Đi hai bước lại quay đầu dặn, “Nhớ không được uống rượu.”

Tần Tiểu Mạn nhìn Cố Lãng đi ra cửa, một nữ nhân đang đưa kéo lấy cánh tay hắn, vô cùng thân thiết xán lại gần. Nữ nhân kia hình như đêm hôm đó Cố Lãng mang đến nhà trọ. Tần Tiểu Mạn xúc một miếng kem lớn bỏ vào miệng, có gì hơn người, có tiền thì hay lắm sao!

“Đi một mình?”

“Giám, giám đốc!” Thấy Nam Tịch Tuyết, Tần Tiểu Mạn vụt đứng thẳng. Đối với lãnh đạo lúc nào cũng phải tôn kính, đây là phong cách chuyên nghiệp của Tần Tiểu Mạn cô. Thấy hắn nhíu mày, bật người do dự sửa lại, “Nam... Tử.”

Nam Tịch Tuyết nghe vậy mỉm cười gật đầu.

Tần Tiểu Mạn trong lòng nhất thời hắc tuyến giăng đầy. Người ta nói, người đơn thuần thì sẽ luôn sáng khoái cười thật to. Người này đáng vẻ rất giống với Cố Lãng, lúc nào cũng đều tùm tùm cười, nhìn thật ác ôn.

Gian phòng đã không thấy bóng dáng Cố Lãng, e là hắn ta lại ở đâu đó cùng nữ nhân nào đó trắng hoa rồi.

Tần Tiểu Mạn đối với Cố Lãng không phải là chưa bao giờ cố gắng. Chỉ là, lúc nào bên người hắn cùng có kỳ nữ. Trung học, tan học, Tần Tiểu Mạn cùng với Cố Lãng, thêm cả hoa khôi trường cùng nhau về nhà. Cô cố gắng phấn đấu thi vào cao đẳng, lại thấy Cố Lãng ôm hôn một nữ sinh. Thời gian đó, Cố Lãng nhìn cô, ánh mắt luôn không giống với nhìn nữ nhân. Từng giọt, từng giọt thất vọng nhỏ chồng chất tạo thành tuyệt vọng. Yêu hắn, thứ tình cảm này chưa kịp phát triển đã bị héo rũ rồi. Lên đại học, thật khó khăn mới yêu được một người, lại bị người ta vứt bỏ.

Nam Tịch Tuyết thấy thần sắc Tần Tiểu Mạn có chút suy sụp, liền hỏi, “Đi ra ngoài một chút không?”

Ánh trăng cao ngạo lạnh lùng dường bị khí thể lạnh như băng của người nó đó chiếm mất ưu thế. Tần Tiểu Mạn đi đằng sau Nam Tịch Tuyết, trầm mặc nhìn theo cái bóng dài thẳng tắp của hắn.

Không có hệ thống sưởi, Tần Tiểu Mạn lạnh hơi co người lại. Nam Tịch Tuyết do dự một chút, cởi áo khoác của mình đưa cho cô.

“Cảm ơn.” Tần Tiểu Mạn gần như nghẹn ngào. Thật là tốt a. Khoác chiếc áo rộng thùng thình trên người, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, mang theo chút ủy khuất. Nam Tịch Tuyết nhìn bóng dáng ấy đến thất thần, đêm trăng ấy cũng như vậy, tình huống ấy cũng như vậy, nhiều năm trước, cô ấy cũng như vậy, tuy rằng đáy mắt có tia ái mộ nhưng vẫn không che giấu sự đề phòng. Hôm nay nghĩ lại, dường như đã cách mấy trăm năm.

“Tiểu Mạn, tôi hỏi em một chuyện.” Nam Tịch Tuyết nghĩ nghĩ một chút, mở miệng nói.

“Cái gì?” Trái tim Tiểu Mạn “thình thịch” nhảy dựng lên, tình huống này, nhanh như vậy đã thổ lộ sao? *Bình tĩnh chị ơi .=*

“An...”

“Hai người đang làm cái gì vậy?” Cổ Lăng giọng nói âm trầm truyền tới, Tiểu Mạn cả kinh, đột nhiên chột dạ muốn chạy. Ai ngờ gót giày lại vô tình bị vướng, cô ngã về phía trước, nghe “răng rắc” một tiếng, toàn thân đau đớn từ gót chân đến tận gáy.

“Đau, a... đau chết đi được!” ở bệnh viện, bác sĩ vừa đụng tới mắt cá chân bị thương, Tần Tiểu Mạn đã kêu như lợn bị chọc tiết.

“Em thành thật chút đi!” Cổ Lăng giữ lấy người cô, cúi đầu quắc mắt, “Để bác sĩ khám!”

“Anh đâu có bị đau!” Tần Tiểu Mạn véo thắt lưng của hắn, “Không đau việc gì phải dọa người?”

“Tại em chạy lung tung!” Cổ Lăng giận tái mặt giáo huấn, thấy cô khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, bắt đắc dĩ hạ giọng, “Tóm lại là đừng nhúc nhích, nghe lời đi!”

Tuy rằng không bị tổn thương khớp xương, Tần Tiểu Mạn vẫn phải nằm trên giường nửa tháng.

Bởi vì cô theo tổng giám đốc dự tiệc rượu bị thương, miễn cưỡng cũng được xem là tai nạn lao động. Xác định rõ tiền lương không bị trừ, Tần Tiểu Mạn mặc dù đau nhức toàn thân vẫn vui vẻ ở nhà dưỡng thương.

.....

“Cổ Lăng, em muốn ăn táo, mua cho em ăn đi!”

“Em muốn ăn hải sản ở Nghê Thường!”

“Em muốn....”

...

“Em muốn đi WC!”

Cổ Lăng rút cuộc không nhịn được, “Đi WC cũng bắt anh giúp em sao?”

Tần Tiểu Mạn chỉ chỉ chân bị băng một đồng vải, vẻ mặt đau khổ nhìn hắn, “Em không đi được.”

Cổ Lăng oán hận quăng đồng văn kiện trên tay xuống bàn, đi qua ôm lấy cô, cẩn thận bước vào phòng vệ sinh, đặt cô lên bồn cầu, thuận tiện nâng váy cô lên.

“Anh làm gì?” Tiểu Mạn kinh hoàng dè tay hắn xuống.

“Giúp em a!” Cổ Lăng bỏ tay cô ra, chạm đến da thịt mềm mại nhẵn nhụi, hắn dĩ nhiên đã muốn rục rịch. Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên trước mắt hắn, thật muốn cắn một cái. Lúc nào, cô đã trưởng thành như vậy?

“Cái này không cần!” Tần Tiểu Mạn đỏ mặt đuổi hắn, “Anh đi ra đi!”

“Tiểu Mạn..” Cổ Lăng gọi tên cô.

“Dạ?” Tiểu Mạn ngẩng đầu lên, bắt gặp con ngươi tối đen của hắn, trái tim bỗng loạn nhịp. Hắn gần quá, hệ thống sưởi hình như bật quá nóng rồi.

Cô ngửa người ra phía sau, muốn tách ra khỏi hắn. Cổ Lăng nhẹ nhàng vuốt dọc từ bờ vai đến xương quai xanh của cô, dọc theo động mạch ẩn dưới da đã phình hồng.

Tần Tiểu Mạn khẽ run rẩy, người đột nhiên nóng lên. Loại xúc cảm kỳ dị này là cái gì?

5. Chương 09-10

Chương 9: Nỗi bi thương bị vứt bỏ...

Chuông cửa vang lên.

Cố Lãng đứng dậy, đi ra ngoài mở cửa. Không ngờ chỉ chạm vào cô chốc lát lại có thể khiến cơ thể hắn phản ứng mãnh liệt như vậy.

Cửa mở ra, hắn có chút kinh ngạc khi thấy Trần Tịch đứng ở bên ngoài.

“Lãng, em nhớ anh.” Trần Tịch giang hai tay, dựa vào lồng ngực rộng lớn của hắn, kiễng chân dâng lên đôi môi khêu gợi đỏ mọng.

Đối với loại yêu thương nhưng nhớ chủ động như vậy, Cố Lãng bỏ qua chút do dự, liền cúi người xuống. Cẩn cẩn đôi môi Trần Tịch, vừa rồi thân thể khô nóng giờ đã tìm được chỗ để giải tỏa. Động tác có chút thô lỗ, ôm cô xoay người dựa vào vách tường, nhắc chân đóng cửa lại.

Trần Tịch ưỡn ngực, không chống đỡ được sức ép của Cố Lãng. Người đàn ông này hôm nay dường như có chút mê muội. Hai người ở chốn đô thị rộng lớn này, cùng chỉ vì cô đơn mà ở cùng nhau. Loại “Hợp tác” này đối với cô mà nói cũng không phải lần đầu. Thế nhưng, mười ngón tay thon dài vuốt ve thân thể rắn chắc của Cố Lãng, lần này khác, cô không chỉ thích thân thể hắn, cô còn thích giữ lấy hắn, giữ lấy trái tim của hắn.

“Ừm!” cơ thể không chịu nổi kích thích, khẽ phát rên rỉ một tiếng.

Tần Tiểu Mạn cả người cứng ngắc đứng ở cửa phòng vệ sinh. Đi ra ngoài tất yếu phải đi qua hành lang, chẳng phải là sẽ chạm mặt sao?

Cho dù đã cách một cánh cửa, âm thanh mờ ám, tiếng thở dốc có chút kiềm chế, một chút cũng không rơi ra ngoài tai cô.

Tiếng bước chân hỗn loạn cũng xa dần. Tần Tiểu Mạn vênh tai lên nghe ngóng một lúc rồi mới dám mở cửa.

Hành lang không một bóng người, một đôi giày cao gót rơi trên thảm. Đôi giày màu bạc đã thể hiện phần nào mất thẩm mỹ của chủ nhân.

Tần Tiểu Mạn hoảng loạn, bám vào tường tiến vào phòng mình, khóa trái cửa lại, dựa vào cửa ngồi xuống. Ngơ ngẩn một lúc lâu, đưa tai sờ mặt mới thấy hai má ửng ửng.

.....

Cố Lãng cảm thấy mệt mỏi, đi tắm xong đứng cạnh giường sấy tóc.

“Lãng.” Trần Tịch dựa vào người hắn, với lấy cái khăn giúp hắn lau người. Từ phía sau ôm lấy hắn khẽ thầm thì, “Chúng ta yêu nhau đi.”

Một thoáng trầm mặc, Trần Tịch khấn trương mười ngón tay mềm mại chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, toan tháo khăn tắm của hắn ra. Cố Lãng túm lấy tay cô, “Xin lỗi.”

Cửa bị mở tung, người cũng lao ra ngoài, còn lại Cố Lãng ngồi một mình trên giường thật lâu, mặc quần áo ngủ đi ra ngoài phòng khách.

Cô chắc là ngủ rồi. Cố Lãng nhìn hướng phòng của Tiểu Mạn, ngoại trừ ánh sáng mờ mờ từ phòng hắn, đèn trong nhà đều đã tắt hết.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, Cố Lãng đi vào, mò mẫm ngồi ở đầu giường. Im lặng một lúc cho mắt dần thích nghi với bóng tối, thấy Tần Tiểu Mạn đã co mình lại thành một đống, liền cẩn thận vén chăn cho cô.

Thấy hai chân bị lộ ra bên ngoài, Cố Lãng đứng dậy, sờ sờ, thật lạnh. Cảm giác được người dưới chăn đang co rúm, hắn dừng lại, kéo chăn của cô ra.

Tần Tiểu Mạn nhắm tịt mắt, một bên gối đã ướt đầm nước. Hắn vô cùng khinh bỉ chính bản thân mình, cô khóc cái gì!

Một bên nệm lún xuống, hơi ẩm quen thuộc xán gần lại. Cổ Lăng ôm lấy Tần Tiểu Mạn, kéo chần ra để lộ đầu cô, kê tựa lên vai, “Anh biết em không ngủ.” Cổ Lăng ngay lúc Tiểu Mạn giãy giụa liền mở miệng, Tiểu Mạn thân thể vừa căng lên đã dần dần xụi xuống, “Để anh ôm một lúc.”

Đây là cái chuyện gì? Vừa mới cùng nữ nhân khác cùng nhau hoan ái xong đã chạy tới trên giường của cô là sao? Hắn bây giờ lại dám nhìn cô giống như những nữ nhân khác sao?

Tần Tiểu Mạn hung hăng cầm cánh tay hắn đang đặt ở bên hông cô cắn một phát thật mạnh. Nước mắt lại bắt đầu chảy xuống. Làm thế nào lại làm bộ như không quan tâm, không hề phản kháng, Tần Tiểu Mạn cô khổ sở muốn chết!

Bạn trai của cô thời đại học, lúc chia tay nét mặt vô cùng bi thương nói với cô, “Tiểu Mạn, cho dù anh đối với em tốt cỡ nào, hình như đều kém người ở trong trái tim em. Em dám chắc là em thật sự yêu anh không?”

Lần thứ hai Tiểu Mạn mở mắt, trời đã sáng chạng vạng. Nhìn chằm chằm khoảng trống bên cạnh, cô thở dài. Vất vả ngồi dậy, lấy ở tủ đầu giường một chiếc gương soi, mắt đã có chút sưng phù.

Mình sẽ tìm một người đàn ông tốt, gả cho hắn, yên ổn mà sống bên nhau cả đời. Tần Tiểu Mạn nhìn vào gương, nghiêm túc hạ quyết tâm. Chuyện với Cổ Lăng vốn dĩ từ rất sớm đã là không thể, lúc nào cũng không thể rồi.

“Em dậy rồi? Mau ra ăn đi.” Cổ Lăng đẩy cửa ra, trực tiếp bước tới giường bế cô ra phòng khách.

Tần Tiểu Mạn ăn cháo, con mắt đảo quanh một lượt trong phòng, à, cô gái hôm qua đâu?

Cổ Lăng nửa thân trên để trần, mặc một chiếc quần dài, dựa vào bàn hút thuốc lá, nhìn người nào đó ở trước mặt đang thấp thỏm.

“Khục khục,” Tần Tiểu Mạn bị khói làm cho sặc, “Ra ngoài hút thuốc đi! Sặc chết em!”

Cổ Lăng dụ dỗ thuốc, “Anh với cô ta chia tay rồi.”

“Hử?”

Cổ Lăng nhìn Tần Tiểu Mạn vẫn tiếp tục ăn, có chút điên. Cô không hỏi vì sao ư? Tần Tiểu Mạn đối với một số chuyện thường chấp nhận an phận thủ thường, khiến người khác phiền muộn.

Tần Tiểu Mạn chợt hiểu ra, nguyên lai đêm qua là đêm cuối trước khi chia tay. Thảo nào giọng người kia nghe bi ai như vậy. Nhưng mà, không có người này sẽ lại có người khác. Phụ nữ hắn không bao giờ thiếu.

“Làm gì vậy?” Cái thìa ở trong tay bị Cổ Lăng cướp đi, Tiểu Mạn bất mãn kháng nghị.

“Tần Tiểu Mạn,” Cổ Lăng cầm cái thìa gõ gõ mặt bàn, “Tối hôm qua, anh đã khẳng định được một việc rồi.”

“Việc gì?” Tần Tiểu Mạn bất an hỏi.

“Em thích anh.”

Tần Tiểu Mạn đứng lúc nuốt một thìa cháo nóng vào cổ họng, đau khổ xoa xoa cái cổ đáng thương của mình.

Cổ Lăng vỗ vỗ lưng của cô. Tần Tiểu Mạn mặt đỏ tim đập chạy ra chỗ chậu rửa giả vờ phun ra thứ gì đó.

Cổ Lăng vẫn không chịu buông tha, tiếp tục hỏi, “Em thích anh rất lâu rồi phải không? Là từ lúc nào bắt đầu thích?” Hắn hí hửng, nhớ lại những hồi ức trước đây. Khi còn bé, Tần Tiểu Mạn béo tròn mập mạp, đi theo hắn cái móng đánh qua đánh lại; lớn hơn chút nữa mỗi ngày đều bị dì Tần quở trách; lại lớn thêm chút nữa, cũng là lúc hay bạn rạn gây dựng sự nghiệp. Đợi đến khi hắn nhớ tới cô, cô đã thành sinh viên đại học, tốt nghiệp ra trường rồi.

Tần Tiểu Mạn phẫn nộ. Tình yêu không cần nhưng tôn nghiêm nhất định phải có. Cổ Lăng kia thật tự cao tự đại quá rồi! Bạn cùng giường vừa mới chia tay đã vội vàng đi tìm hoa mới để hái, lại còn dám để đối

tượng là cô! Đúng thế, cô thích hấn, có điều, đã sớm là quá khứ rồi! Thường con người ta, đối với người ở bên cạnh mình lâu năm thường có ít nhiều lưu luyến, không muốn xa rời. Hấn đối với Tần Tiểu Mạn cô có chút không thông suốt chẳng qua cũng là bị nhầm lẫn trong lúc bị kích động thôi.

Tần Tiểu Mạn nhét nguyên quả trứng vào miệng Cố Lăng, “Điên mới thích anh!” Chương 10: Giận dữ...

Cơn xúc động nhanh chóng qua đi, Tiểu Mạn vốn dĩ từ trước tới nay chưa bao giờ có thái độ kịch liệt như vậy với Cố Lăng.

Tỷ như về vấn đề phương tiện về nhà nhân ngày quốc khánh. Tần Tiểu Mạn muốn ngồi xe lửa về nhà, Cố Lăng đã giữ cặp vé máy bay ra trước mặt cô, bảo một phen tiền cũng không cần cô trả, cô nhất quyết không chịu, chen lấn nửa ngày để mua được vé ghế cứng từ thành phố S về thành phố A.

“Em có ý gì?” Cố Lăng chất vấn.

Tần Tiểu Mạn khuôn mặt nhỏ nhắn héch lên, “Không có gì, em không giống như anh lắm tiền, bình dân như em phải an phận đi xe lửa.”

Cố Lăng thông thả bước về phía cửa sổ hít sâu vài lần, cảnh cáo chính bản thân mình, phải bình tĩnh, bình tĩnh. Lấy di động ra, trả vé.

Ngồi trong khoang giường mềm, Cố Lăng trong tay vò nát tấm vé, nhìn trước mặt giường chiếu trống không, thật phiền muộn muốn giết người. Cô còn muốn làm cái gì phiền nhiễu đây! Chân bị thương còn chưa khỏi hẳn vậy mà lại để bản thân phải chen chúc trên xe lửa, còn không thèm nhìn hấn cái nào.

Có điều, lời hấn nói đúng phải không? Tâm tư Tần Tiểu Mạn trước đến nay không thể lừa được hấn. Nữ hài tử trưởng thành thật phiền phức! Cố Lăng bắt đầu tưởng niệm Tiểu Mạn hồn nhiên vô tư ngày nào rồi.

Khoang ghế cứng trong xe rất đông, Tần Tiểu Mạn ngồi sát cửa sổ, bị hai người bên cạnh cao lớn ép ngồi dính sát vào tường. Cô thương cảm tức đầu dựa vào cửa kính, bắt đầu hồi hận, biết vậy đã nghe lời Cố Lăng rồi. Tự nhiên đem đá đập vào chân mình. Việc gì phải chịu khổ vậy?

Nhân viên phục vụ chen lấn trong đám đông người, chẳng may giẫm lên chân bị thương của cô, đau đến há hốc miệng muốn chảy nước mắt.

“Xin lỗi, làm ơn tránh ra một chút được không?” nghe thấy giọng nói quen thuộc kia vang lên, Tần Tiểu Mạn nước mắt lưng tròng qua sang nhìn, thấy Cố Lăng, ngoan ngoãn giang hai tay ôm lấy cổ hấn, mặc hấn bế vào toa giường mềm.

Lúc đó đã là nửa đêm, ngọn đèn sáng sửa ở cửa sổ xe chiếu xuống tạo thành những quang sáng chuyển động vun vút, lối đi nhỏ đầy kín người vô cùng hỗn loạn. Thế nhưng, chỉ cần chạm vào người hấn, trong lòng cô lại thấy rất an tâm, thoải mái. Thật lâu sau đó, Tần Tiểu Mạn nghĩ lại, phải chăng lúc ấy giờ tay nắm chặt lấy bàn tay hấn đã ước định hai người sẽ ở bên nhau mãi mãi?

Lăn qua lăn lại lâu như vậy, Tần Tiểu Mạn sớm đã mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống liền lập tức ngủ say. Cố Lăng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn còn ngấn nước mắt, khóe mắt đọng đầy ôn nhu. Đồ ngốc!

Cha mẹ Tần gia, Cố gia lo cho con trai, con gái đã sớm chờ ở cửa ra. Xe lửa sáng sớm đến trạm, thời tiết thành phố A rất đẹp. Trên bầu trời lãnh đăng vài đám mây trôi được ánh mặt trời chiếu vào rực rỡ như miếng ngọc, bốn vị trưởng bối đứng thành hàng, biểu tình hết sức vui mừng, Tần Tiểu Mạn đột nhiên nghĩ hình như cả thế giới này đều ấm áp một màu hồng.

Dọc đường về nhà, Tần mẹ đối với Cố Lăng có chút hơi quá nhiệt tình, ân cần hỏi thăm, “Cháu Cố, cháu hài lòng với Tiểu Mạn nhà ta chứ?”

Đây là có ý gì? Tần Tiểu Mạn cảm giận trừng mắt nhìn mẹ mình. Tội cho cô, lúc này trong mắt Tần mẹ, ngoại trừ Cố Lăng, những người khác đều xem như không thấy.

“Dạ.” Cố Lăng cân nhắc đáp, “Di khách khí rồi, Tiểu Mạn rất ngoan.”

Tần mẹ cười xán lạn, vỗ vỗ cánh tay Cố Lãng, “Vây là tốt rồi. Dì đã nói mà, dì dạy dỗ con gái, làm sao có thể sai lệch được a?”

Lời này Cố mẹ nghe không lọt tai rồi. Thôi đi, con trai nhà mình đường đường là thủ trưởng con gái nhà người ta, cái bà này không biết điều còn tự cao tự đại. Lúc về tới nhà, càng nghe lời Tần mẹ càng thấy không vào, “Dì nói, Tiểu Mạn, con có bạn trai chưa?”

“Vẫn chưa ạ.”

Tần mẹ nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía Cố mẹ, “Bà nói xem, chi bằng hai nhà ta thông gia, gả Tiểu Mạn cho Cố Lãng...”

Thấy có diềm chẳng lạnh, Tần Tiểu Mạn kín đáo khẽ nhéo cha một cái. Tần cha và Tiểu Mạn nhìn nhau, không cần nói cũng hiểu, gật đầu, vội vàng đi vào trong nhà.

Cố Lãng cùng Cố phụ nhìn tình hình biết phụ nữ hai nhà lại muốn âm ỉ, đều yên lặng bỏ đi.

“Thế nào, bà hóa ra là ghét bỏ Tiểu Mạn nhà tôi đúng không?” Tần Mẹ bắt đầu đứng lên, nói trước, “Tiểu Mạn nhà tôi nhiều ít gì cũng là có học thức, không phải loại “Bạch cốt tinh”. Hừ, nói không chừng còn được sắp lớn sắp bé coi trọng, Cố Lãng nhà bà còn không bằng được!”

Cố mẹ tức giận, “Nếu Cố Lãng nhà tôi chỉ bằng Tiểu Mạn nhà bà, làm sao có được công ty lớn như vậy?”

“Uổng công Tiểu Mạn nhà ta mỗi ngày đều nhớ tới bà, ai ngờ bà như vậy lại coi thường chúng ta. Tôi nói, bà đừng có làm bộ làm tịch. Năm đó cha tôi còn làm chủ nhiệm, chính cha bà còn phải đưa lễ vật sang nhà tôi!”

Cố mẹ giọng nói tức giận càng lạnh lạnh, “Bây giờ Tiểu Mạn nhà bà cũng làm công cho Cố Lãng nhà tôi đấy thôi!”

....

Buổi trưa, hai nhà cũng nhau ăn cơm. Tần mẹ ở phòng bếp chặt thịt, chuẩn bị buổi tối làm vằn thắn. “Phập phập” cái thớt rung bần bật.

Tần Tiểu Mạn run sợ không dám ở trong bếp. Mỗi lần mẹ cái nhau với dì thua luôn luôn nè cô trút giận. Cô dám chắc hôm nay cái dạ dày tội nghiệp của mình sẽ không được yên ổn rồi.

“Tiểu Mạn ăn nhiều một chút, dạo này nhìn con gầy quá.” Cố mẹ nhiệt tình gấp thức ăn cho Tiểu Mạn. Vừa rồi lời Tiểu Mạn ra công kích Tần mẹ khiến cho bà có chút áy náy. Dù sao bà cũng chăm sóc Tiểu Mạn từ nhỏ đến lớn, trong lòng vẫn luôn coi cô như con gái ruột.

Tần cha nói, “Đừng động đến mẹ con, bà ấy cũng tới thời mãn kinh rồi. Cả nhà ăn đi!” *Mình thích =))*

Cố mẹ nhìn con trai nhà mình, nhìn qua nhìn lại, nhìn như nào cũng thấy thỏa mãn.

“Mẹ?” Cố Lãng bị mẹ nhìn chòng chọc tự dưng có cảm giác mình trần truồng đứa trẻ mới sinh.

“Cố Lãng, tuổi con cũng không nhỏ nữa nha.” Cố mẹ có ý tứ nói, “mẹ tuổi cũng lớn rồi, muốn ôm cháu trai rồi.”

Cố cha kinh ngạc nhìn Cố Lãng, lại nhìn nhìn Tần Tiểu Mạn đang chăm chỉ ăn. “Sao, không phải hai đứa ở cùng nhau sao?” Cố cha vốn là kỹ sư thật thà, tuổi trẻ đẹp trai lại có khí chất bị Cố mẹ nhìn trúng liền bấy về làm chồng, trong mắt mọi người cũng giống như mèo mù vớ được cá rán.

Lần này Tần cha mới lên tiếng, nhẹ nhàng vuốt tóc Tiểu Mạn, “Ha ha, mấy người nói xem. Anh Cố, anh không cảm thấy hai đứa nhỏ ở cùng một chỗ khiến cho người ta có cảm giác như loạn luân sao? Hơn nữa, Tiểu Mạn còn ít tuổi.”

“Ít cái gì mà ít?” Tần mẹ xoa hai tay đi vào, cảm tức nhìn ông xã mình, “Tiểu Mạn nhà ta không nhanh lên, sớm muộn gì cũng thành gái già. Tôi cũng muốn bế cháu rồi, Tiểu Mạn, mau sắp xếp thời gian đi xem mắt đi, rồi lấy chồng đi!” Dứt lời hung hăng liếc Cố mẹ một phát.

Tần cha bắt đắc dĩ lắc đầu, “Đừng đụng mẹ con, bà ấy gần đây mê tiểu thuyết trên mạng, học toàn từ ngữ bất lương. Cũng đã một đồng tuổi trên đầu mà còn... Aizz!”

Ăn cơm xong, phụ nữ hai nhà lửa giận tạm thời ngưng, vào nhà bếp chuẩn bị làm vằn thắn.

Cố cha theo thói quen, mang tờ báo ra phòng khách đọc, chỉ một lát sau đã ngáy rung trời.

Cố Lãng cùng Tần cha đánh cờ vua. Tần Tiểu Mạn cuộn mình trong chăn bông, ngồi trên ghế xem hai người chơi cờ.

Thành thực mà nói, cha rất là lợi hại. Tiểu Mạn âm thầm thán phục, có thể khiến cho Cố Lãng vất vả chống chọi như vậy.

“Tiểu Mạn, pha cho cha ấm trà!”

“Vâng.” Đúng ngay lúc gay cấn, Tiểu Mạn không tình nguyện đứng dậy đi pha trà.

“Chú Tần, có chuyện gì chú cứ nói.” Cố Lãng suy tư một chút, đi quân mã tránh sang một bên, thoát khỏi tầm công kích của quân pháo bên Tần cha.

“Cố Lãng, cháu rất thông minh, mấy năm nay ở bên ngoài làm ăn cũng phát đạt... Tiểu Mạn nó, tuy rằng không đặc biệt ưu tú, cũng là cục cưng trong lòng ta với mẹ nó. Cháu nếu không có toan tính gì với nó, cũng nên xem nó như em gái ruột mà quan tâm chăm sóc. Được không?” Tần cha vuốt vuốt cằm, một nước triệt để phong tỏa đường lui của Cố Lãng.

“Cha, trà đây ạ.” Tần Tiểu Mạn rót chén trà đưa cho Tần cha.

Cố Lãng buông quân cờ trong tay, khiêm tốn cười, “Chú Tần, chú thắng rồi.”

6. Chương 11-12

Chương 11. Đôi môi khiêu khích...

p/s: Mình chỉnh lại đại từ nhân xưng một chút cả nhà nhé ... Nghe cho nó Việt hơn :X... Cả nhà thông cảm cho m’:>

Sáng sớm thứ hai, Tần Tiểu Mạn vọt tới phòng Cố Lãng, không ý tứ nhảy lên người ai đó vẫn còn đang trằm chằm ngủ, “Cố Lãng, Cố Lãng, dậy dậy, dùng con mắt đàn ông của anh nhìn xem, em mặc đồ này nhìn như thế nào?”

Con mắt đàn ông? Cố Lãng nheo nheo mắt, dựa vào đầu giường ngồi dậy. Mới sáng sớm anh tinh khí rất mạnh, vội lấy chăn che nửa phần dưới bắt đầu ngo ngoáy. Nhìn rõ Tần Tiểu Mạn, nhất thời kinh ngạc.

Một chiếc váy dài màu trắng đính cườm, chân đi đôi tất màu nâu nhạt cùng giày cao gót, mái tóc đen dài bóng mượt xõa xuống hai vai, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn khiến người khác yêu thích. Cổ áo chữ V làm mơ hồ ẩn hiện một đường rãnh.

Tần Tiểu Mạn trước mặt anh đảo qua đảo lại một vòng. “Thế nào?”

Mặc quần áo? Cố Lãng âm thầm cười nhạo, đàn ông thích nhất phụ nữ không mặc gì. Ho nhẹ một tiếng, “Cũng được. Hôm nay có chuyện gì quan trọng sao?” Tần Tiểu Mạn chính là kiểu con gái tiêu chuẩn, thường không phải đi làm sẽ ở nhà nghỉ ngơi.

Tần Tiểu Mạn đắc ý héch mặt lên, “Em hôm nay đi xem mắt. Đối tượng là bác sĩ du học từ nước ngoài về!”

Cố Lăng ngực bỗng dưng nhói lên một cái, chế nhạo nhìn cô, “Con gái không ai nhìn đến mới phải đi xem mắt, đặc ý cái gì?”

“Anh mới là không ai nhìn đến!” Tiểu Mạn phản bác, cúi người kéo anh, “Dậy đi, mẹ bảo anh lái xe đưa em đi!”

Cô dựa vào rất gần, hương thơm thoang thoảng bay vào mũi Cố Lăng khiến anh rất muốn, rất nhớ lúc ôm chặt cô vào lòng. Nghĩ như vậy, anh không khỏi giang tay ôm lấy thắt lưng của cô, đặt cô gần như nằm úp sấp trong lòng.

“Lo cho cháu trai của tôi trước có được không?” Ngoài cửa, Tần mẹ lớn giọng cắt ngang chuyện tốt của ai đó.

Trên đường lái xe, Cố Lăng phiền muộn muốn thổ huyết. Vì sao dì lại bắt anh phải cùng đi theo từ đầu tới đuôi, là tài xế, hay là cu li? Còn phải chịu cái ô danh “Quấy rối tình dục” nữa.

“Mẹ làm gì vậy?” Tần Tiểu Mạn che ngực, lần thứ hai tránh né ma quỷ của Tần mẹ.

“Mẹ là muốn tốt cho con!” Tần mẹ mạnh mẽ giật tay Tiểu Mạn ra, kéo kéo áo lông cừu khoác ngoài của cô xuống, để lộ ra non nửa bầu ngực sữa trắng như tuyết của cô. Qua kính chiếu hậu, Cố Lăng chỉ thấy toàn thân lập tức bức bối, khó chịu.

“Tốt, cứ như vậy, không được nhúc nhích.” Tần mẹ vừa mới uy hiếp lại lập tức thay bộ mặt tươi cười, hòa nhã, “Mẹ cũng không phải bà già phong kiến. Người ta từ nước ngoài về, chúng ta cũng nên bắt chước người phương Tây cởi mở a! Mẹ già rồi, con còn trẻ, phải lợi dụng tài nguyên của bản thân nha!” Cố Lăng kinh hãi nhìn tay Tần mẹ bắt đầu di chuyển xuống dưới, “Ha ha, không sai mà, là cỡ C, mẹ ngày nào cũng để ý con mà!”

“Mẹ!” Tần Tiểu Mạn mặt đỏ bừng, phẫn nộ kháng nghị. Thực sự là già mà không kính, già mà không kính a!

Cố Lăng nghiêng răng, bà dì này, dám để con gái mình đi câu dẫn người ta sao?

“Lăng Lăng, cháu xem vòng một của Tiểu Mạn nhà ta rất ổn nha?” Tần mẹ tự nhiên cười nói.

Cố Lăng mặt đen xì, hít thật sâu. Bình tĩnh, phải có trên dưới, đối phương là trưởng bối. Dè nén hồi lâu mới mở miệng, “Đúng vậy ạ.” Tất nhiên là đúng! Cố Lăng tư tưởng lúc này bay tới đêm hôm Tiểu Mạn uống say, anh giúp cô uống thuốc, cả người Tiểu Mạn dán vào người anh, chỗ đó mềm mại mê người, khiến anh bị lửa nóng thiêu đốt. Cố Lăng có chút nghi ngờ, làm thế nào lúc đó mình lại quân tử không hề đụng đến cô được nhỉ?

Tần mẹ tủm tỉm cười nhìn khuôn mặt tuần tú đang nín nhịn của Cố Lăng, đặc ý, cái đám con nít, dĩ thể nào lại không hiểu người? Người chẳng qua cũng nằm trong lòng bàn tay Tiểu Mạn nhà ta rồi. Mối thông gia này, ta cũng quyết định rồi! Cho tức chết cái bà già bắt tử nhà người!

Trong quán cà phê ấm áp, Cố Lăng cùng Tần mẹ ngồi ở trong góc, không chớp mắt nhìn đôi nam nữ ngồi ở bàn bên kia.

Cái gì là bác sĩ tu nghiệp ở nước ngoài? Nhã nhận lịch sự? Đeo kính mắt dày như vậy, dáng người gầy yếu như vậy.... Cố Lăng ác ý đánh giá.

Anh ước nguyện không nói nên lời. Ý của Tần cha anh hiểu rõ, nếu anh không thể chung tình thì tuyệt đối không được quấy rầy cuộc sống của cô. Đối với Tần Tiểu Mạn, anh rất thích cô, có điều, hình như vẫn chưa đủ để vì một cái cây mà buông tha cả rừng rậm. Nhưng, cứ như vậy đứng xa nhìn cô cùng người khác nói cười, anh đổ kị muốn chết.

Tần Tiểu Mạn có chút phiền muộn, đối phương nói cái gì, cô hoàn toàn không nghe.

Người con trai trước mặt uống một ngụm cà phê cho nhuận giọng, đột nhiên nắm lấy tay cô đang để trên bàn. Có chút kích động đẩy gọng kính trên mũi, “Tần tiểu thư, chúng ta kết hôn nhé!”

Tần Tiểu Mạn gần như nhảy dựng lên, quá cỡ mở rồi, chưa nói mấy câu đã cầu hôn sao? Cô vội vã từ khiếp sợ chuyển sang vẻ ngượng ngùng, rụt rè!

“Tần tiểu thư, tôi thích mẫu con gái dịu dàng. Tần tiểu thư rất phù hợp với hình tượng vợ hiền trong lòng tôi, tôi nghĩ, chúng ta nhất định là một đôi trời sinh.” Người kia đồng ý.

Tần Tiểu Mạn hoảng, dịu dàng? Coi như xong, cô bất động thanh sắc, muốn rút tay về lại bị người kia túm chặt lấy không buông.

Cố Lăng thực sự tức giận, quên luôn Tần mẹ đang ngồi đó chứng kiến, đẩy ghế đứng lên đi qua, túm lấy cổ tay Tiểu Mạn kéo ra ngoài.

Tiểu Mạn ra sức giãy giụa lại bị người nào đó áp sát lên cửa xe.

“Như vậy là không lễ phép!” Tần Tiểu Mạn trách móc, “Mẹ em còn đang ở trong kia!”

“Muốn gì?” Cố Lăng nặng nề nói, “Muốn gì mà lại đòi yêu loại đàn ông như vậy?”

“Không cần anh lo!” Tần Tiểu Mạn đẩy anh ra, có điều, sức lực của hai người chênh lệch quá lớn, cô không mấy may mắn động được anh, trái lại còn bị anh áp sát hơn nữa.

“Bỏ đi.” Tần Tiểu Mạn khó thở, đỏ mặt giãy giụa.

Cố Lăng lần này không chút do dự, đặt môi lên đôi môi mà anh mơ ước đã lâu.

Tần Tiểu Mạn toàn thân căng thẳng, quai hàm ngậm chặt. Nước mắt ầm ứ lưng tròng, anh không thích cô, sao còn làm như vậy...

Cánh tay Cố Lăng ôm chặt lấy cô, gần như muốn bẻ đôi thắt lưng cô ra, Tần Tiểu Mạn dần dần khó thở, không khỏi hé miệng cố gắng nuốt lấy không khí lại bị đầu lưỡi người nào đó có cơ hội đi vào dò xét, tham lam cuốn lấy từng chút từng chút đỉnh hương, mạnh mẽ kéo vào trong miệng.

Anh biết rồi, anh yêu cô!

Công thành đoạt đất thành công, chỉ còn lại những xung động mãnh liệt trào tới. Khi anh buông đôi môi mềm mại ướt át của cô ra, lại tiếp tục tấn công khuôn ngực tròn đầy, đôi môi ướt sũng vừa ấn lên chỗ mềm mại của cô thì Tần Tiểu Mạn đứng bật dậy, òa khóc.

Cố Lăng có chút thanh tỉnh, không muốn buông cô ra, nhẹ nhàng kéo cổ áo cô lại, đem áo khoác của anh khoác lên người cô, có chút xấu hổ vỗ vỗ đầu cô, “Đừng khóc.” Chết tiệt, anh đang làm gì vậy?!

Tần Tiểu Mạn thút tha thút thít, gạt gạt nước mắt, “Anh bắt nạt em!”

Cố Lăng nhìn cô khóc, ngực cũng thấy đau, ôm cô vào trong lòng, vuốt nhẹ mái tóc, chậm rãi nói, “Tiểu Mạn, chúng ta yêu nhau đi!”

Chương 12: Đại luân lý....

Nhớ lại lúc đó, Tần Tiểu Mạn nằm trên giường lăn qua lăn lại, vò đầu bứt tóc. Cô ngồi dậy, mang đôi dép bông đi trong nhà vào, ngơ ngác nhìn cánh tay phải của mình. Cái cảm giác nhàn nhạt này cùng với xúc cảm còn đọng lại trên khuôn mặt, đến bây giờ vẫn còn thấy mơ hồ.

“A!” Tần Tiểu Mạn hét lớn một tiếng, lấy điện thoại di động gọi cho An Nhiên, “An An, cứu mình với!”

“Chuyện gì?” cô đoán chừng Tần Tiểu Mạn nửa đêm mất ngủ gọi điện quấy rối chuyện tốt của mình, chắc hẳn lại cùng Cố Lăng sinh sự.

Tần Tiểu Mạn đỏ mặt nhăn nhó, âm lượng tựa như muỗi kêu lằm bằm, “An An, anh ấy nói muốn yêu mình!”

“A, tốt, chúc mừng cậu, vọng phu mười năm rốt cuộc cũng tu thành chính quả, khiến cho lãng tử quay đầu.” An Nhiên nói, tiếng nói còn lẫn cả tiếng thở dốc.

“Chính quả cái đầu cậu!” Tần Tiểu Mạn ức muốn khóc, “Anh ta không phải đối với mình không có cảm giác sao, vì sao lại làm như vậy?” Nói đi nói lại, cô nghĩ chính là do lúc đó anh tức giận.

“Cậu nói với anh ấy như thế nào?” An Nhiên một câu trúng ngay vấn đề.

Tần Tiểu Mạn cúi đầu, vuốt vuốt tấm ga giường. “An An, mình đánh anh ta, tát cho anh ta một cái.”

“...”

“An an!”

“Tần Tiểu Mạn, tự bảo trọng!”

Điện theo “tút tut” vài tiếng, Tần Tiểu Mạn cực độ oán giận, cô nhìn bên ngoài bầu trời tối đen bên ngoài, lúc này, An Nhiên kia tám mươi phần trăm đang ở cùng với Tô Nam. Quả nhiên, nữ nhân gả cho người ta rồi thì xem bạn bè như cỏ rác, không thể tin tưởng được!

Vừa về đến nhà, Tần Tiểu Mạn đã chui vào trong phòng, đến bây giờ vẫn còn chưa ăn cơm chiều, dạ dày trống không bắt đầu biểu tình, đành ra khỏi phòng, lục tủ lạnh lấy một chiếc bánh kem mang ra sân thượng.

Khoảng sân nhỏ đã có người ngồi, Cố Lăng cầm túi nước đá chườm lên mặt, quá giận dữ trái lại khiến anh không chút biểu cảm, lạnh như đá chăm chăm nhìn vào chậu cây xương rồng đặt giữa sân.

Cố Lăng anh lần đầu thổ lộ với con gái, đổi lại là một cái tát đau đớn! Nghe thấy bên cạnh có tiếng động, anh quay đầu lại, vừa lúc thấy Tần Tiểu Mạn đang sợ hãi muốn chạy trốn.

“Qua đây!”

Tần Tiểu Mạn do dự một chút, lấy dũng khí bước ra, ngắc đầu tận lực nhìn vào mắt anh.

Cố Lăng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt phức tạp, im lặng một hồi rồi xoay người đi vào phòng, mang một chiếc áo khoác ra ném lên người Tiểu Mạn, “Ban đêm gió lớn, mặc vào.”

Tần Tiểu Mạn choàng lấy chiếc áo, tiếp xúc với hơi ấm bên trong mới phát hiện hai bàn tay mình thật lạnh lẽo. Áo khoác rất ấm áp, hình như anh vừa mới mặc.

“Xin lỗi.” Cô lúng túng.

Cố Lăng hút thuốc, thở ra một làn khói, thấp giọng “Ừm” một tiếng. Ngoài việc tức giận vì bị từ chối, trong lòng anh cũng bất an. Nhiều năm rồi, anh đã chạm qua không ít phụ nữ, tất cả anh đều không nhớ rõ. Ham muốn cô đến phát điên như vậy khiến anh nghi ngờ, vì sao qua bấy nhiêu năm, giờ đây anh mới phát hiện ra? Anh tự nhận mình đã qua cái thời trai trẻ bông bột, yêu đương nồng nhiệt từ lâu, cảm xúc mãnh liệt này chung quy xuất phát từ đâu? Cố Lăng không khỏi sờ sờ ngực mình.

Thứ hai, ăn xong cơm trưa, Tần mẹ tủm tỉm mỉm cười gõ cửa nhà Cố Lăng, “Lăng Lăng, hôm nay lại phiên cháu đưa muội muội tới rạp chiếu phim được không?”

Muội muội? Cái từ này kích động anh rồi. Rạp chiếu phim?

Tần mẹ đắc ý lắc lắc hai tấm vé trong tay, “Ngày hôm qua, Lưu Diễm kia rất thích Tiểu Mạn, hôm nay gửi tặng hai tấm vé V.I.P đi xem phim để bồi đắp tình cảm, phiên cháu đưa Tiểu Mạn nhà ta đi nha.” Vừa nói, Tần mẹ vừa thông cảm bồi thêm một câu, “Chỉ cần đưa đến cửa là về được rồi, đêm hãy còn dài mà.”

Cái gì là đêm hãy còn dài? Cố Lăng nhíu mày giơ tay ra cầm lấy hai tấm vé, “Nghỉ quốc khánh thành cái lý lẽ gì đây?”

Trên chiếc ghế dài tình nhân, Lưu Diễm đi vào trong, thoát nhìn đã thấy Cố Lăng chiếm phân nửa chiếc ghế, sau đó mới phát hiện ra bóng dáng Tần Tiểu Mạn đang ngồi dí trong góc.

“Đây là...”

“Xin chào.” Cổ Lăng đứng lên, bắt tay Lưu Diễm, “Tôi là anh trai Tiểu mạn, cảm ơn tiên sinh đã tặng vé xem phim.”

Lưu Diễm cười gượng hai tiếng, “Ha ha, không khách khí.”

Tần Tiểu Mạn nhiệt tình chào hỏi Lưu Diễm, “Anh thật lợi hại, vé ở đây rất đắt nha. Ước gì mỗi ngày đều có vé miễn phí để xem!”

Vé miễn phí? Lưu Diễm móc khăn tay lau mồ hôi, lễ phép cười cười, định đến ngồi cạnh Tiểu Mạn. Cổ Lăng thấy vẻ mặt của anh ta, lập tức dịch lại gần Tiểu Mạn, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, “Mời ngồi.”

Đây là tình huống gì? Chỗ này ánh sáng mờ ảo, không khí thật tốt, vì sao vô duyên vô cớ lại xuất hiện một đại nam nhân?

Phim nhựa bắt đầu chiếu, giống như mèo mù vớ phải cá rán, Tần Tiểu Mạn xem quên hết tất cả, thỉnh thoảng cất tiếng cười to. Lưu Diễm khẽ nhàu mặt, ngày hôm qua còn rất dụi dằm, sao hôm nay cứ chỉ lại lỗ mũi như vậy?

Cổ Lăng cúi đầu ghé tai Tần Tiểu Mạn nói vài câu, Tần Tiểu Mạn cười như điên, túm lấy hai bả vai anh lắc lắc, “Anh nói thật không? Thật nhé? Không được lừa em!”

“Thật.” Cổ Lăng sững nịnh cười, giúp cô vuốt vuốt vài sợi tóc rối. *Đồ nham hiểm >:P*

Lưu Diễm thấy Tần Tiểu Mạn một chút ý tứ cũng không có, trong lòng âm thầm giờ cờ phủ quyết, may là gặp mặt vài lần mới phát hiện ra người này không hợp, chẳng may cưới người như vậy, thật là phiền phức quá đi. Dù sao vẫn còn mấy đối tượng rất tốt. Quyết định như vậy, Lưu Diễm đứng dậy, “Tần tiểu thư, tôi có việc phải đi trước rồi.”

“A,” Tần Tiểu Mạn đứng dậy, “Cảm ơn vé của anh.”

“Không cần cảm ơn, hai người xem vui vẻ.”

Lưu Diễm đi ra ngoài, Tần Tiểu Mạn tiếp tục nhai đồ ăn vặt, “Cổ Lăng, anh ta đúng là người tốt, tuy rằng không thích em, vẫn đưa em vé xem phim. Đành tạm tha thứ anh ta có mắt không trông.”

“Đúng vậy,” Cổ Lăng nhẹ giọng nói, “Anh là người tốt.” *Chỉ có anh là không tốt thôi >:P*

Xem phim được một nửa, Cổ Lăng có chút đứng ngồi không yên, cái gì gọi là đêm hãy còn dài, anh tính toán cũng đã đến lúc rồi!

Màn hình xuất hiện một đôi nam nữ đang kịch liệt vui vẻ. Đạo diễn tài năng phi thường, một chút cũng không hờ nhưng hết lần này đến lần khác lại rất khô gợt. Cùng với ánh sáng mờ ám, bên cạnh lại có người khiến cảnh vật càng sống động hơn.

Tần Tiểu Mạn nghẹn ứ bồng ngô trong cổ họng, muốn nuốt xuống mà lại không nuốt trôi. Âm thầm than thở, làm sao đoạn này còn không mau qua đi, không phải diễn cảnh này hơi lâu sao. Vì sao trong ngày lễ quốc khánh lại có thể chiếu loại phim này a?

Quần áo người con gái càng lúc càng lộn xộn, Tần Tiểu Mạn rốt cuộc nhịn không nổi đứng lên, “Em muốn đi WC.”

Cổ Lăng giọng nói có chút khàn, “Anh cũng muốn đi.”

Ra ngoài hít thở không khí mát lạnh, nét ửng hồng trên khuôn mặt Tần Tiểu Mạn cũng nhạt dần.

Cổ Lăng đi phía trước cô, vừa qua góc hành lang, như có chuyện gì đó liền đột ngột túm lấy cô kéo vào lòng.

“Làm gì...” Tần Tiểu Mạn định kêu lên lại bị Cổ Lăng chặn lại, cô bất mãn trừng mắt nhìn anh. Cổ Lăng nhìn cô, nghiêng người che đi bóng hai người đang ở bên trong, nhẹ giọng “Hư.”

Tần Tiểu Mạn toàn thân như nhũn ra, ngày hôm nay bị làm sao vậy? Lúc mới bắt đầu, cô tưởng tiếng động này là của bộ phim, hóa ra là có một đôi trai gái trốn trong nhà vệ sinh “Vận động”! Tần Tiểu Mạn phần nộ, sao có thể vô ý vô tứ như vậy, không cho ai vào WC sao?

Cố Lăng hô hấp có chút nặng nề, Tần Tiểu Mạn bị ôm chặt, khê động dậy.

“Đừng nhúc nhích.”

Tần Tiểu Mạn hoảng sợ, phát hiện ra mình đang dính trên ngực anh, hai cánh tay gầy gò đang ôm lấy lưng anh. Tư thế này hình như quá gần nha. Cô bất an giật giật, muốn thoát khỏi vòng tay mạnh mẽ kia.

“Anh nói là đừng nhúc nhích!” Cố Lăng khan giọng, xoay người đặt cô áp sát vào tường, cúi đầu, đôi mắt chứa đầy sự nguy hiểm, nhìn chòng chọc xuống ngực cô. Cô có ngốc cũng đoán ra anh đã bị dục vọng thiêu đốt mất rồi.

Cố Lăng nheo mắt, ép môi tới, “Đừng.” Tần Tiểu Mạn thở dốc, nghiêng đầu sang một bên.

Môi anh rơi vào khoảng không, rồi lại hạ xuống bờ vai.

Tần Tiểu Mạn toàn thân không nhịn được run rẩy, cô không nên, không nên cùng anh như vậy. Qua bờ vai Cố Lăng, cô nỗ lực mở to mắt nhìn bức tranh treo trên tường, không cho nước mắt chảy ra. Không phải đã sớm xác định sẽ xem anh như anh trai, sẽ không có bất kỳ ý định nào khác sao?

Năm mười lăm tuổi, Tần Tiểu Mạn nghe Cố mẹ nói Cố Lăng ở trường bị ốm, liền cầm tiền len lén ngồi xe lửa đến Bắc Kinh, theo địa chỉ ghi trên phong thư anh gửi mò đến ký túc xá. Vất vả lắm mới được bạn cùng phòng Cố Lăng dẫn đến quán rượu tìm anh, lại thấy một người con gái quần áo lộn xộn ngồi trên người anh, còn anh cũng ở trần nửa thân trên, ôm lấy cô ta hôn môi.

Những chuyện như vậy, một lần, hai lần, nhiều lần. Ngọn lửa trong lòng Tần Tiểu Mạn sớm đã bị dập tắt. Nhiều năm trôi qua, hôm nay anh làm như vậy là vì cái gì? Nếu là người khác, Cố Lăng đã sớm bị cô ghét bỏ rồi! Cô tốt nhất không nên quen biết anh làm gì!

Cổ chột đau, Cố Lăng đột nhiên cắn cô, dù cách lớp áo vẫn cảm thấy đau nhức. Tiểu Mạn đột nhiên thấy ảm ức, hai tay đặt bên hông thò vào trong lớp áo, hung hăng cào cho anh vài cái.

Cố Lăng thân thể vì đau đớn càng trở nên căng thẳng. Cái nha đầu này, chính là đang ép anh ăn cô!

Trước ngực đột nhiên mát lạnh, rồi lập tức, một bàn tay cực nóng bao vây lấy nơi mềm mại của cô.

“Đừng, buông ra, buông!” Tần Tiểu Mạn giãy giụa, không ngừng đẩy anh ra. Cố Lăng phát hỏa, không nề hà cắn lên cái cổ non mịn của cô, hai tay cũng thật phối hợp, bá đạo trên người. Cô càng yếu ớt chống cự lại càng khơi dậy ý định chiếm đoạt của anh.

Bàn tay Cố Lăng đặt dưới mông Tiểu Mạn, nhẹ nhàng nâng cô lên, Tần Tiểu Mạn mắt nhắm tịt, chấp chới, sợ hãi kêu lên một tiếng ôm lấy cổ Cố Lăng, hai chân thon dài quấn quanh thắt lưng của anh.

Cố Lăng thỏa mãn thở dài một tiếng, cúi đầu áp vào bầu ngực sữa mềm mại, tùy ý chọc ghẹo.

7. Chương 13-14

Chương 13: Thời thế thay đổi

Bàn tay Cố Lăng thò vào trong váy, nhẹ nhàng vuốt ve, chạm vào lớp vải mỏng kia, ngón tay nguy hiểm trở nên lưu luyến, chần chừ.

Tần Tiểu Mạn khóc không ra tiếng, muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh ôm chặt lấy. Động tác của Cố Lăng khiến cô không thể chống đỡ được, khiến toàn thân tràn đầy xúc cảm, vừa khiến cô muốn chống cự, vừa khiến cô có chút mong chờ.

Cố Lăng thả cô xuống, thân thể hai người dán chặt vào nhau. Cho dù cách quần áo, tiếp xúc như vậy vẫn khiến toàn thân anh tê dại. Mùi thơm của cô dào dạt tràn ngập khứu giác của anh, thân thể mềm mại ở ngay trong lòng anh. Cố Lăng nhìn hốc mắt đỏ hồng của cô, dùng sức tự chủ lớn nhất đời mình, đè nén dục vọng đang sôi sục, hôn lên đôi mắt ướt sũng nước, giọng khàn khàn, “Em có muốn anh không?”

Tần Tiểu Mạn run rẩy, nghe được thanh âm nhần nại của anh, không khỏi ngẩng đầu kinh ngạc.

Chết tiệt, cô có biết cái hình dáng lê hoa đài vũ này khiến cho người ta muốn hung hăng chà đạp như thế nào không? Thấy cô không phản ứng, Cố Lăng thẳng lưng, dùng sức đụng vào cô một chút.

“A!” Tiểu Mạn cắn thật mạnh vào cánh tay Cố Lăng, không khí càng lúc càng mờ ám.

“Em có muốn hay không?”

Tần Tiểu Mạn nước mắt lã chã, hoảng loạn đẩy anh ra, “Em không muốn, anh đi đi!” thật yếu đuối, cô không nên chấp nhận anh! Tần Tiểu Mạn vừa xấu hổ, vừa giận dữ nghĩ.

Cố Lăng thở dài, mạnh mẽ đẩy cô ra, xoay người đi vào phòng vệ sinh.

Đường đường là một thằng đàn ông lại không đủ sức khống chế được một người phụ nữ, đây là cái loại chuyện gì?

Cố Lăng nghiêm túc tự hỏi vấn đề này. Bước chân đột ngột dừng lại, quay người nhìn Tiểu Mạn đang thất thần đi đằng sau, không để ý đã đâm thẳng vào người anh. Tối nay Cố Lăng thật đáng sợ. Lòng ngực khê nhói lên, thân thể bị anh châm lửa đốt đến giờ dù gió lạnh ban đêm vẫn không hoàn toàn xua đi được. Anh đã đối xử với cô rõ ràng như vậy, khiến cô cảm nhận được một người đàn ông bị dục vọng điều khiển là như thế nào. Tần Tiểu Mạn rốt cuộc đã hiểu rõ, lớp nguy trang mỏng manh giữa hai người đã hoàn toàn bị xé bỏ, bọn họ sẽ không bao giờ trở lại thành bạn bè đơn thuần được nữa rồi.

Tần Tiểu Mạn cố chấp không chịu lên xe, Cố Lăng không cách gì khác là đợi cô bắt xe bus rồi cùng đi theo sau trở về nhà.

“Khụ khụ,” mở miệng ra mới phát hiện giọng nói của mình vẫn khàn khàn một cách không bình thường, Cố Lăng xấu hổ nhẹ giọng, “Có sao không?”

Tần Tiểu Mạn đương nhiên có sao, liên tiếp bị hù dọa, không có chuyện mới là lạ. Nhưng khiến cô xấu hổ và giận dữ hơn nữa chính là lúc này, không phải cô không hề có cảm giác. Thầm tự vả vào miệng mình, không nói lời nào, tay nắm chặt lấy vạt áo, tiếp tục đi qua Cố Lăng, không thèm để ý tới anh.

Cố Lăng kéo cánh tay cô, lấy khăn quàng cổ của mình quàng sang cho cô, che lại dấu hôn vẫn còn in đậm. Cúi đầu nhìn dáng vẻ quật cường của người nào đó, hít thật sâu: “Anh sẽ không làm như vậy nữa đâu.” Nói xong buông cô ra rồi đi trước.

Tần Tiểu Mạn đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng lưng cao ráo của anh, ngực đau ê ẩm. Không được khóc, Tần Tiểu Mạn, đây không phải điều mà muốn sao? Cái con người này, như thế là không được!

Sự mạnh mẽ của Tiểu Mạn duy trì cũng không được bao lâu, cửa thang máy chung cư gần tám biển “Hong hóc, đang sửa chữa”, thật khóc không ra nước mắt. Cô dựa vào tường, một bước cũng không muốn đi. Cố Lăng cũng cùng cô đứng đó thật lâu...thật lâu...

Cố Lăng ra ngoài hút thuốc, híp mắt lại không biết đang suy nghĩ điều gì. Một lúc sau đến trước mặt Tiểu Mạn, “Anh công em lên.”

Tần Tiểu Mạn do dự lùi lại, cô mặc váy, như vậy không có được đâu.

Cố Lăng thấy cô không chịu, đứng lên đi về phía cầu thang. Tần Tiểu Mạn sau một phen tự khinh bỉ chính mình, cấp tốc túm lấy ống tay áo người nào đó, “Cố Lăng, anh bế em đi nha!”

Cái nha đầu này...

Trở về phòng mình, Cố Lăng hai tay đã cứng đờ, chân cũng khuyu xuống run rẩy. Nhớ tới ánh mắt vô tội kia nhìn anh, anh còn có thể nói gì đây?

Cố Lăng nằm ở trên giường, nghĩ bản thân mình gần đây bị làm sao vậy, tám phần mười là bị trúng tà rồi. Sát vách truyền đến tiếng “bang bang”. Phòng ngủ của Cố Lăng và Tiểu Mạn chỉ cách nhau một bức tường, nghe tiếng động kia, đoán chừng cô lại đá thúng đụng nia, giận cá chém thớt rồi. Cô vì sao không chịu tiếp nhận anh? Cố Lăng oán hận đâm lên tường, phòng bên kia lập tức im lặng.

“Em tiếp tục đi!” Cố Lăng hét to một tiếng.

Lặng im một lúc, bên kia đáp trả lại bằng một tiếng thét chói tai, “Không cần anh lo!”

Tần Tiểu Mạn trước đến giờ không có chút chủ kiến, gió chiều nào che chiều nấy. Vì sao lần này lại kiên quyết không chịu ở cùng anh. Cố Lăng phiền muộn vò đầu bứt tóc, trời ạ, ai có thể giải thích một chút không!

—

Tần cha ở ngoài cửa nghe ngóng một lúc, thực sự không đành lòng nhìn con gái tự dần vặt mình, gõ cửa, “Tiểu Mạn, ra ngoài ăn chút gì đi?”

“Con đi chết đây!” Tần Tiểu Mạn hờn dỗi.

Tần cha cười, “Còn có vài ngày lại trở về đi làm rồi, đi ra nói chuyện với cha đi.”

Tần Tiểu Mạn từ trong chăn thò đầu ra, suy nghĩ một chút, đúng vậy, dù sao chuyện của Cố Lăng cũng chỉ là chuyện vặt, đây tốt đẹp gì cũng là kỳ nghỉ, cô còn có cha có mẹ, phải làm con gái hiếu thảo mới đúng.

Tần Tiểu Mạn húp sùm sụp bát mì cha làm cho, bỏ thật nhiều ớt, ăn thật nhiệt tình, mới nước mắt lưng tròng, “Cha, ăn ngon quá, cha thật tốt.”

Tần cha tủm tỉm nhìn con gái, “Hôm nay hẹn hò với Lưu Diễm thế nào? Nghe mẹ con bảo, anh ta rất thích con! Có định tiến tới không?”

Tần Tiểu Mạn sặc, cầm cốc nước cha đưa cho uống một ngụm lớn, “Khụ khụ, cha, anh ta không phải ghét con sao?” đảo mắt qua lại một hồi, nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên hét to, “là cái con người kia gạt con rồi!”

Tần cha nhìn bộ dạng ầm ức của con gái, yêu thương xoa đầu, “Được rồi, không phải người này thì còn người khác.”

Tần Tiểu Mạn hấp háy mũi, “Cha, Cố Lăng lúc nào cũng bắt nạt con, anh ta lừa con, anh ta nghĩ con ngốc nghếch. Anh ta còn...” dừng một chút, cô còn mặt mũi nào mà kể ra chuyện hôm nay chứ.

Tần cha là người khôn khéo, thấy vẻ mặt con gái đã hiểu ra mọi chuyện, cái tên tiểu tử thói Cố Lăng! “Tiểu Mạn, con định sau này thế nào?”

“Dạ?” Tần Tiểu Mạn mờ mịt ngẩng đầu nhìn cha, “Con phải làm sao bây giờ? Con không muốn mất việc, tiền lương ở đó rất cao. Cha, nếu không cha đi uy hiếp anh ta đi, bảo anh không được lợi dụng chức quyền bắt nạt con nữa!”

Tần cha đầu đầy hắc tuyến, đứa con gái này, thật đúng là....

Tần Tiểu Mạn chậm rãi khều khều sợi mì, kiên quyết đứng lên, “Con biết rồi, cha, con sẽ ra ngoài ở, không cho anh ta có cơ hội bắt nạt nữa!”

—

Chính sách độc lập tự chủ của Tần Tiểu Mạn.

Bước đầu tiên là vấn đề chỗ ở. Trở về thành phố S, Tần Tiểu Mạn bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Cố Lăng lạnh lùng nhìn Tần Tiểu Mạn xách túi to túi nhỏ dọn đến công ty ở. Tiểu Mạn định đặc tới trước mặt Cố Lăng, “Cố Lăng, cảm ơn anh đã chiếu cố em trong thời gian qua. Bây giờ em được sắp xếp chỗ trong ký túc xá rồi, sẽ không làm phiền anh nữa.” Nói xong liền ngang lăm liệt giơ tay lên chào, đi ra cửa. Haizz, làm người có quyền thật là tốt, Tiểu Mạn hài lòng muốn chết. Bây giờ mình đã có ký túc xá rồi nhé!

Cố Lăng nhìn nhà cửa vắng tanh, phiền muộn ngồi trên sofa, nỗ lực thích nghi với sự thực là mình đã bị bỏ rơi.

Nam Tịch Tuyết điện thoại đến, giọng nói có chút hả hê, “Cố, thế nào? Chúc mừng cậu trở lại độc thân. Tôi đây thập phần mong mỗi Cố trước đây trở về. Trầm lão gia vì con gái bị cậu bỏ rơi đã đến gây chuyện với chúng ta rồi. Cố, tuổi cũng lớn rồi, phải thay đổi bản tính thì đàn bà mới có thể một lòng một dạ mà theo cậu.”

Cố Lăng quát lớn, “Ai cho anh phê chuẩn cấp ký túc xá cho cô ấy! Anh có quyền đó sao?”

Nam Tịch Tuyết nhàn nhạt nói, “Cố, tính tình cậu càng lúc càng tệ. Công tử hào hoa của chúng ta đi đâu rồi?”

“Nam Tịch Tuyết, vợ anh chạy theo người khác, có có tư cách nói chuyện của tôi?” Cố Lăng bây giờ chỉ muốn cùng anh ta đánh nhau một trận.

“Ừm?” Nam Tịch Tuyết cười một tiếng, đưa điện thoại cho người bên cạnh, “Ngoan, nghe cha nói, chào chú Cố đi.”

“Chú Cố!” giọng nói trẻ con vang lên, Cố Lăng sửng sốt, “Nam Tử?”

“Cố, đại ca khuyên chú một câu, đừng làm những chuyện khiến mình hối hận.”

Cố Lăng quả quyết ngắt điện thoại, khoe miệng cười tà ác, Cố Lăng anh đời này sẽ không biết đến hai từ “hối hận”. Chương 14:

Lần này trở về công ty, Tần Tiểu Mạn phát hiện máy mắt đồng nghiệp đều thay đổi rõ rệt. Tất cả đều nhìn cô với ánh mắt thương cảm, thậm chí Vương Tử, chuyên gia cả vú lấp miệng em cũng đến vỗ vỗ vai cô, thấp giọng dặn dò, “Lấy công việc đặt lên hàng đầu nhé.”

Giờ ăn trưa, Trần Thần hai mắt thâm quầng, vùi đầu ăn mánh liệt, bộ dạng giống hệt như quỷ đói.

“Cô ăn xong rồi sao?” Trần Thần ngẩng đầu, thèm thuồng nhìn chằm chằm cà mèn cơm của Tần Tiểu Mạn còn vài miếng thịt, “Cho tôi ăn được không?”

Tần Tiểu Mạn ngạc nhiên, đẩy cà men sang cho anh ta, “Anh ăn đi.”

Ăn uống nó đủ, Trần Thần khà một tiếng, móc khăn tay ra lau miệng.

Gần đây hoạt động đặc biệt của Lăng Hiên nhân dịp lễ quốc khánh rất thành công, ngày nghỉ kết thúc, toàn bộ nhân viên công ty đều bận tới mất tối mũi. Tiểu nhân viên như Tần Tiểu Mạn mà cũng phải làm thêm rất nhiều việc. Nghe nói người nào đó sắp lớn lên tiếp mấy ngày nay đều thức suốt đêm tăng ca.

Tần Tiểu Mạn cố ý tránh gặp mặt anh. Có lúc tan tầm nhìn thấy anh, trong xe lúc nào cũng có phụ nữ. Thỉnh thoảng cô còn gặp Trầm Tịch đến tìm anh. Tần Tiểu Mạn âm thầm cảm thấy may mắn đã không bị sắc đẹp của ai đó mê hoặc. Nhìn đi, nhìn đi, không có cô, Cố Lăng vẫn tiếp tục sống phóng túng như vậy. Có điều, cô có đánh chết cũng không chịu thừa nhận, trong lòng tràn ngập vị chua xót, ăn mòn tim gan phế phủ, đau đến mức ban đêm trần trọc không ngủ nổi.

“Tiểu Mạn, tôi đã nhận ra rồi.” Trần Thần thoải mái cầm bàn tay đang đặt trên bàn của cô, “Tôi hiện tại đã hết hy vọng với Cố. Chỉ cần giữ anh ấy ở trong lòng là đủ rồi. Anh ấy ưu tú như vậy, chắc chắn sẽ không bằng lòng ở bên cạnh duy nhất một người con gái đâu.”

Tiểu Mạn ngây ngốc gật đầu.

Trần Thần nhìn đồng hồ đeo tay, than thở, “Tôi phải đi đây.”

“Chưa hết giờ ăn mà?” Tần Tiểu Mạn thuận miệng hỏi.

“Cố tổng gần đây điên rồi, buộc chúng ta cũng phải tăng ca theo anh ấy, nếu còn ở đây tôi sẽ bị treo cổ lên mất.” Trần Thần ngáp dài bước ra ngoài.

Chiều hôm nay Tiểu Mạn được nghỉ, cô ngủ vùi ở ký túc xá, lúc tỉnh dậy, sờ sờ cái bụng lép kẹp mới xuống giường thay quần áo, chuẩn bị ra siêu thị mua đồ. Mở cửa, hai chân vô ý vấp phải vật gì đó, lảo đảo hai bước, mất thăng bằng ngã xuống.

Kể nào rảnh rồi lại chắn lối đi người khác! Tần Tiểu Mạn đứng lên định mắng, chợt dụi mắt nhìn rõ, hóa ra chính là Cố Lăng.

Sao anh lại ở đây? Tần Tiểu Mạn nhìn quanh, may là không có ai. Coi như không thấy anh ta là được rồi. Tần Tiểu Mạn nhặt chiếc túi rơi trên mặt đất định bỏ đi.

“Em đi đâu?” Cố Lăng dựa tường đứng lên. Vài ngày liên tục làm việc không ngừng, dạ dày ngoài trừ cà phê ra chẳng có cái gì. Chính anh cũng nghĩ bản thân bị điên rồi. Buổi chiều xuống ký túc xá của cô gõ cửa, không thấy ai trả lời, mặc dù không nhìn thấy cô, cách một bức tường, cảm nhận được sự tồn tại của cô không hiểu sao vẫn khiến anh thấy an tâm lạ thường.

Tần Tiểu Mạn dễ mềm lòng, thấy anh tiều tụy như vậy, thở dài mở cửa đỡ anh vào phòng.

Cố Lăng ngã lên giường Tiểu Mạn, lăm bằm một câu, “Anh muốn ăn cá.” Rồi chìm vào giấc ngủ.

Giường của Tiểu Mạn khá nhỏ, lại bị đồ đạc lung tung chiếm quá nửa, người Cố Lăng gần như muốn rơi ra ngoài. Tần Tiểu Mạn vất vả đẩy anh vào trong. Cố Lăng phối hợp trở mình, tiện tay ôm lấy người nào đó, cảm tựa lên đầu, giọng nói có chút mơ hồ: “Thơm quá” rồi lại bình yên ngủ.

“Chết đi!” Tiểu Mạn cảm giận mắng vài câu, đá cho anh một cái, vênh vao đi ra cửa.

Một lúc lâu sau, Cố Lăng bị mùi thức ăn đánh thức.

Tại gian bếp nhỏ, Tần Tiểu Mạn đeo tạp dề đang đứng nấu ăn, nồi thức ăn trên bếp sôi sùng sục khiến anh nuốt nước bọt. Mùi cá kho thoang thoang bay tới. Cố Lăng chăm chăm nhìn vóc dáng nhỏ bé kia, mặt mỗi cười cười, ngồi dậy tiến đến đứng phía sau.

“Anh dậy rồi.” Tần Tiểu Mạn thấy Cố Lăng, có chút mất tự nhiên nói.

Cố Lăng đi qua, cầm lấy cái muôi của cô, mở nắp nồi, hơi nước bốc lên mặt Tần Tiểu Mạn, “Anh làm cái gì?” cô xoay người lại, cả giận nói.

Cố Lăng gấp một miếng cá bỏ vào miệng, thỏa mãn gật đầu, “Ngon.” Anh chống tay lên thành bếp, vừa vô tình vừa cố ý, khéo léo đem Tần Tiểu Mạn ôm vào lòng. Anh dựa vào gần quá, Tần Tiểu Mạn khẽ xê dịch, duy trì khoảng cách.

Cuối cùng cũng không chịu được, cô đẩy anh ra, chạy đến nhà vệ sinh, nhìn mình trong gương khuôn mặt ửng hồng, vội mở vòi nước, khoát nước lạnh lên mặt. Thật đáng hổ thẹn, chỉ là đứng gần vậy thôi!~

Ăn uống no nê...

Tần Tiểu Mạn nhìn đồng hồ, lại nhìn trời càng lúc càng tối, quay sang người nào đó ăn no đang ngồi trên sofa xem TV ra lệnh đuổi khách, “Anh về đi.”

Cố Lăng tươi cười đặt điều khiển từ xa sang một bên, vươn vai một cái, vô tội quay sang Tiểu Mạn cười nói: “Nhanh quá, cảm ơn em.” Rồi với lấy áo khoác bước ra ngoài.

Tần Tiểu Mạn trong lòng thầm khó chịu, làm sao lại khách khí như vậy... thực xa lạ.

Cô đi ra mở cửa, nuối tiếc nhìn thân ảnh thon dài biến mất ở cuối hành lang.

...

Tiếng đập cửa lại vang lên, Tần Tiểu Mạn mở cửa, kinh ngạc phát hiện ra Cố Lăng đã quay trở lại.

Cố Lăng gãi gãi đầu, “Cái kia, anh quên mang chìa khóa rồi.”

...

Ban đêm, Tần Tiểu Mạn thể nào cũng không ngủ được, toàn thân mơ hồ sợ hãi.

“Em mà dịch ra chút nữa là ngã xuống đó.” Giọng nói Cố Lãng thỉnh thoảng vang lên phía sau lưng. Tần Tiểu Mạn thân thể cứng đờ, túm chặt lấy chăn, “Không liên quan đến anh.”

Trước đây không phải chưa từng ngủ chung. Có lúc cha mẹ hai nhà cùng phải tăng ca, Tần Tiểu Mạn thường chui lên giường Cố Lãng ngủ. Lần này, Tần Tiểu Mạn đầu óc toàn hình ảnh bất chính, luôn nghĩ tới đôi mắt tối đen kia, nghĩ tới ngón tay từng ở trên người mình....

Nhận ra người nào đó nằm bên cạnh đã không còn, Tần Tiểu Mạn quay người lại, phát hiện Cố Lãng đã mang chăn ra phòng khách, “Anh ngủ ở sofa, ngủ ngon đi.”

Một đêm, Cố Lãng an phận ngủ trên sofa. Mới sáng sớm, Tần Tiểu Mạn thức dậy, thấy Cố Lãng nằm trên sofa, trong lòng có chút hổ thẹn. Hình như mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Cố Lãng ăn đồ ăn sáng do Tần Tiểu Mạn nấu, thấy cô cười ân cần, biết ngay nha đầu này cuối cùng đã không còn chống đối anh nữa. Chịu đựng một đêm ngủ trên ghế, lưng muốn cứng còng cũng xem như đáng giá.

“Tiểu Mạn, vài ngày nữa, công ty chúng ta cùng Tứ Hải tổ chức tiệc rượu.” Cố Lãng cân nhắc mở miệng, “Em có muốn đi cùng anh không. Chắc chắn sẽ có nhiều đồ ăn ngon nha.”

Thấy Cố Lãng mỉm cười dịu dàng, Tần Tiểu Mạn cũng không nghi ngờ gì, thoải mái gật đầu, “Được.” lại nhớ tới chuyện lần trước Cố Lãng hứa với cô ở rạp chiếu phim, “Anh mà muốn đưa em lại chỗ kia mua sắm, em cũng không từ chối đâu!”

Lâu lắm rồi không thấy vẽ làm nũng của cô, Cố Lãng trong lòng mềm nhũn, càng cười tươi hơn, mắt dài híp lại, trái tim đập thành thịch vui sướng. Tay anh lần ví tiền trong túi áo khác, “biết em vẫn nhớ nên anh vẫn mang theo người đây.”

“Leng keng” một tiếng thanh thúy vang lên, một xâu chìa khóa rơi xuống trên sàn nhà.

cái này là trời hại anh rồi =.,=
—

Tại tiệc rượu, thành phố S, Nam Tịch Tuyết thấy Cố Lãng cô đơn đứng bên cửa sổ uống rượu giải sầu, tâm tình tốt hẳn lên. Trước giờ chỉ thấy anh ta bỏ rơi người khác, chưa từng thấy bộ dáng này của anh ta bao giờ.

“Đứng có quấy tôi!” thấy Nam Tịch Tuyết hỏi nhiều, Cố Lãng nghiêm mặt cảnh cáo.

Nam Tịch Tuyết ưu nhã xoay xoay ly rượu, “Thế nào, lần này nghiêm túc sao?” ánh mắt xoẹt qua hội trường, rơi xuống bóng lưng người nào đó đang phiến muộn cực hạn.

“Lãng?” đêm nay Trầm Tịch mặc bộ quần áo màu bạc đính kim sa, ánh đèn chiếu vào người cô lấp lánh như mỹ nhân ngư, hoàn toàn xứng đáng là nữ hoàng của buổi tiệc. Cô đi tới, thân thiết khoát tay Cố Lãng, quay sang gật đầu với Nam Tịch Tuyết, “Giám đốc Nam, anh khỏe không.”

Nam Tịch Tuyết gật đầu, nâng chén rượu lên hộp một ngụm, quay người bỏ đi.

“Lãng,” Trầm Tịch từ phía sau ôm lấy eo Cố Lãng, dán lấy lưng anh, “Lâu không gặp, nhớ em không?”

Thiên kim tiểu thư tập đoàn Tứ Hải cùng với tổng giám đốc Lăng Hiên! Hành động của hai người nhất thời trở thành tâm điểm của sự chú ý. Đám phóng viên hứng khởi chụp ảnh lia lịa. Mấy hôm vừa rồi đang “hot” chuyện ông giám đốc nọ có vợ bé, sắp tới sẽ là chuyện tình cảm của tiểu thư họ Trầm với Cố tổng, hai nhân vật nổi bật chỉ đơn thuần là hợp tác cùng có lợi hay tình cảm thật sự? Giới truyền thông đã bắt đầu để tăng bốc mọi chuyện lên trời rồi!

Cố Lãng giật tay Trầm Tịch ra, xoay người, khéo léo mỉm cười, mặc kệ đèn flash chớp sáng lia lịa. Cố tổng luôn giữ hình tượng ôn nhu, nhã nhặn, lúc này đây càng khiến bao nữ nhân âm thầm ái mộ.

Trầm Tịch dựa vào ngực Cố Lãng, ngọt ngào cười. Chỉ có cô ta biết, tay mình đã bị Cố Lãng siết đến đau nhói, anh kiên quyết muốn gỡ từng ngón tay đang quấn lấy của cô.

Thấy các phóng viên đã bắt đầu tản ra, Cổ Lăng lạnh lùng đi ra ngoài sân, khẽ liếc mắt, nghiêng đầu nhẹ giọng nói bên tai Trầm Tịch: “Đây sẽ là lần cuối cùng.”

Tần Tiểu Mạn bị Trần Thần lôi kéo vào sà kê khiêu vũ, ngốc nghếch chuyển động theo từng bước chân của anh ta.

Cô vốn không biết nhảy, thường xuyên giẫm lên chân Trần Thần. Trần Thần bị giẫm một hồi, tức giận bỏ lại Tần Tiểu Mạn, quay ra tìm bạn nhảy khác. Tiểu Mạn lặng lẽ trốn ở góc phòng, vừa lúc chứng kiến đôi nam nữ ngoại hình xuất sắc đứng giữa ánh đèn flash chớp nháy.

Cô bé Lọ Lem cứ như vậy ở trong góc bếp đầy tro bụi, rải hạt đậu cho bồ câu ăn, có ai ngờ, bồ câu trắng lại hóa thành hoàng tử, vỗ vỗ cánh cao chạy xa bay.

Trước mắt chợt có bóng người, Tần Tiểu Mạn ngẩng đầu, một bàn tay thon dài, “May I?”

8. Chương 15-16

Chương 15: Cuối cùng cũng chọc anh giận...

Lời của editor:Cuối cùng cũng bị anh ăn :”>

Chuyện tình yêu thời đại học của Tần Tiểu Mạn lúc bắt đầu thì như cổ tích, khi kết thúc thì chỉ đơn giản là sự thật hết sức phũ phàng.

Lúc học đại học, Tần Tiểu Mạn luôn chuyên tâm cho lợi ích của sự nghiệp sau này, tích cực tham gia các hoạt động tập thể, hoạt động xã hội, từ thiện... Cô gặp Tô Lê Thâm trong một lần cùng tham gia hoạt động lên miền núi dạy học ở trường. Đi 18 cây số đường núi, Tần Tiểu Mạn say xe khủng khiếp, quần áo của Tô Lê Thâm vì ngồi cạnh cô mà thê thảm bởi những vết nôn.

Đợi cho Tần Tiểu Mạn đỡ say chút ít, chú ý đến quần áo Tô Lê Thâm, thật xấu hổ muốn chui xuống đất. Còn nữa, giá mấy món kia cùng đi đứt ba tháng tiền sinh hoạt phí rồi! Tần Tiểu Mạn kiên quyết bảo anh đưa quần áo cho cô giặt, nghỉ giặt sạch sẽ rồi mới cười hì hì về đáng thương đến kỳ tức xả đưa cho anh, xin anh tha lỗi.

Đêm đó trăng tròn vành vạnh, Tô Lê Thâm bị bạn cùng phòng cười nhạo nhờ kêu xuống dưới có người gặp, biết là Tần Tiểu Mạn, anh đột nhiên nổi ý muốn chọc ghẹo. Tần Tiểu Mạn thấy anh không chịu tiếp, nghĩ rằng anh muốn bắt cô bồi thường, vội vã tát mấy cái vào mồm, phòng mang trợn má ép nước mắt chảy ra.

Nếu cô không đến, có lẽ anh cũng quên cái chuyện kia luôn. Từ lúc sinh ra đến giờ, đó là lần anh thê thảm nhất, trên cô một lúc cuối cùng cũng thương tình xuống gặp. Tần Tiểu Mạn ghen ngào hỏi anh “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”. Tô Lê Thâm nửa đùa nửa cợt nói giỡn, “Lấy thân đền đáp đi.”

....

Thực ra Tô Lê Thâm vốn rất yêu cô, có điều, anh cùng với những cô gái khác lại cũng không rõ ràng. Phút giây lãng mạn chỉ mỏng manh như lụa, hiện thực thì lại vô cùng gai góc, xấu xí. Cho đến khi Tần Tiểu Mạn kiên quyết chia tay, Tô Lê Thâm vượt ve trái tim trống rỗng của mình mới hiểu được rằng không biết từ lúc nào cô đã luôn trú ngụ trong đó. Thế nhưng, anh không nghĩ rằng, tùy tiện xem con gái như trò đùa, người con gái mà mình yêu thương nhất sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

Người ta nói, trời cho dù có đóng cửa chính cũng sẽ vẫn để lại cửa phụ. Thế nhưng, Tần Tiểu Mạn kinh ngạc nhìn người đàn ông đang mỉm cười đứng trước mặt mình, vì sao cửa phụ lại là cửa chính được sửa sang thành thế này?

Ngọn đèn hắt xuống ánh sáng mờ nhạt, sàn khiêu vũ dần dần cũng đông người. Tần Tiểu Mạn đặt tay lên tay Tô Lê Thâm, mặc kệ thế nào, tối hôm nay cô cũng không muốn cô đơn một mình.

Giai điệu quen thuộc vang lên, Tần Tiểu Mạn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn quanh, vì sao, vì sao bây giờ mà vẫn còn chơi bài này?

“21guns”, Tô Lê Thâm đỡ thắt lưng cô, chậm rãi xoay tròn, giọng nói vẫn dịu dàng y như trong trí nhớ, mang theo cả một vùng ký ức trở về, “Đây là bản nhạc của chúng ta, còn nhớ chứ?”

Tần Tiểu Mạn yên lặng tựa đầu vào nơi hôm vai của anh. Tô Lê Thâm hơi cúi đầu, tiếng nhạc trầm thấp, êm dịu văng đến. Cô còn nhớ rõ ngày sinh nhật, anh đánh ghi ta, lưng thưng đi về phía cô, anh nói, đây là quà tặng mà anh dành cho người anh yêu nhất. Lúc đó, cô cảm động đến rối tinh hết cả lên, chỉ nghĩ, bất luận là bài hát nào đối với cô lúc đó cũng thật êm tai.

Sau này, cô mới hiểu, thích nhất, đôi khi không phải chỉ mức độ, mà còn là chỉ số lượng.

Từ lúc nào, hai người đã đi ra sân thượng rồi? Tần Tiểu Mạn mơ mơ màng màng nghĩ.

Tô Lê Thâm ôm cô trong lòng, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên lẫn vui sướng. Không nghĩ rằng ở chỗ này lại có thể gặp lại cô, chắc hẳn ông trời muốn cho anh cơ hội để bù đắp lỗi lầm.

Đột nhiên cầm bàn tay cô, nhẹ nhàng hôn lên, Tô Lê Thâm xấu hổ, buông tay ra, nói, “Xin lỗi, anh đường đột rồi.”

“Không có gì, cảm ơn anh.” Tần Tiểu Mạn rút tay lại, nhún vai, “Sao anh lại ở đây?”

“Anh hiện tại làm việc cho Tứ Hải.”

“Ừm.” Tần Tiểu Mạn nhàn nhạt lên tiếng, xoay người nhìn bên ngoài sân thượng, gió lạnh thổi tới khiến cô không khỏi rùng mình. Một chiếc áo khoác ấm áp lập tức được khoác lên người.

“Có tâm sự sao?” một câu hỏi thăm đơn thuần, Tô Lê Thâm thăm tự khinh bỉ bản thân mình, bây giờ anh cái gì cũng phải giữ lễ.

“Không có gì.” Tần Tiểu Mạn lắc đầu, trong lòng thấy khó chịu không muốn nói nhiều. Đêm nay gặp lại anh, cùng anh khiêu vũ đã vượt quá giới hạn của cô rồi. Trước kia, khi cô và anh còn yêu nhau, một người bạn gái khác của anh bỗng xuất hiện, đưa cho cô cả xấp ảnh bọn họ chụp chung với nhau, con nói đã có thai nửa tháng. Biểu hiện của cô lúc đó lại thần nhiên đến không ngờ. Khoảng thời gian đó khá khó khăn, mọi chuyện đều không tốt lành. Cô đành đem chuyện của An Nhiên đặt lên trên, dần dần cũng đem Tô Lê Thâm vứt ra khỏi đầu.

“Tiểu Mạn, xin lỗi.” im lặng một lúc lâu, Tô Lê Thâm mới mở miệng.

Tần Tiểu Mạn suy nghĩ một lúc, quyết định chấp nhận lời xin lỗi của anh. Mọi chuyện vốn là do anh sai. Không có anh, không phải cuộc sống của cô sẽ luôn luôn vui vẻ rồi sao.... Đàn ông “ Vụn bụi hoa trung quá, phiền diệp không dính thân”, rồi sẽ có lúc phải hối hận.

“Em phải về rồi.” Tần Tiểu Mạn quay người bước đi, vừa lúc thấy Cố Lăng đứng ở cửa đang lạnh lùng nhìn cô. Cô ưỡn ngực, chủ động khoác tay Tô Lê Thâm. Nhìn đi, cửa phụ là phải đúng như thế này đây! Tần Tiểu Mạn thấy Cố Lăng sắc mặt càng lúc càng trầm xuống, trong lòng hơi thấp thỏm song vẫn có chút vui vẻ. Đáng đời anh gạt tôi!

Tô Lê Thâm không ngốc, phối hợp kéo Tần Tiểu Mạn ôm vào lòng, đi qua Cố Lăng.

.....

Tiệc rượu tàn, Tần Tiểu Mạn mặc mỗi một chiếc váy, đứng ở cửa lạnh phát run. Trần Thần chết tiệt, dám bỏ cô chạy! Sớm biết đã không nhận lời làm bạn nhảy của anh ta rồi.

Một chiếc xe hơi dừng trước mặt Tiểu Mạn, cửa kính chậm rãi hạ xuống, hé ra khuôn mặt tuần tú của Tô Lê Thâm, “Muốn anh đưa em về không?”

Tần Tiểu Mạn còn chưa kịp mở miệng, đã nghe giọng nói từ phía sau vang lên, “Cô ấy ở cùng với tôi.”

Anh đứng đó từ lúc nào mà không nghe thấy tiếng vậy? Tần Tiểu Mạn chưa kịp sờn tóc gáy, đã bị Cố Lăng kéo đi.

Tần Tiểu Mạn mặc váy, lại đi giày cao gót, bị Cố Lăng túm đi về phía bãi đỗ xe, không khỏi loạng choạng.

“Buông tay ra, em không đi được!” Tần Tiểu Mạn kêu rên một tiếng, ôm bừa lấy một cây cột, “Cố Lăng anh muốn hại chết người à!”

Cố Lăng dừng lại, hai mắt đỏ tươi. Tần Tiểu Mạn sợ đến đứng hình. Anh cúi đầu, chỉ nghe “Roạt” một tiếng, váy của Tần Tiểu Mạn đã bị anh xé rách phần dưới eo, lộ ra đôi chân dài, nhất thời cảm thấy lạnh buốt. Không đợi cô kháng cự, anh đã bế bổng cô lên, thuận tay cời luôn đôi giày ném sang một bên.

Cố Lăng đem Tần Tiểu Mạn ném vào trong xe, trên cổ còn lưu lại dấu răng Tần Tiểu Mạn cắn muốn rớm máu. Cô gái này giỏi thật, dám diễn trò trước mặt anh!

“Cố Lăng, hỗn đản, anh dám đụng tới tôi!” Tần Tiểu Mạn xấu hổ muốn chết, anh sao dám làm như vậy với cô! “Đê tiện, vô liêm sỉ!”

“Nói thêm một câu nữa, anh xé áo em.” Cố Lăng toát mồ hôi lạnh, hơi rượu bắt đầu nhạt dần.

“Anh dám!”

“Tin hay không anh xé cả nội y?” Cố Lăng chăm chăm nhìn cảnh xuân trước mặt, uy hiếp.

Thấy Tần Tiểu Mạn không dám nói nữa, cuộn mình trên ghế, Cố Lăng thỏa mãn đóng cửa xe lại.

Cố Lăng lên xe, lấy áo khoác đưa cho cô, “Khoác lên.”

Tần Tiểu Mạn quần chiếc áo anh đưa quanh hông, may là trong xe có hệ thống sưởi, người cô cũng dần ấm áp lên nhiều rồi.

“Từ mai trở đi, làm thư ký cho anh, cũng dọn về nhà luôn.” Cố Lăng giải quyết dứt khoát.

“Không được!”

“Không được anh sa thải em.” Cố Lăng vô liêm sỉ uy hiếp, “Nam Tử lúc rảnh sẽ quản em, nói nhanh, chịu không?”

Tần Tiểu Mạn nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt, “Làm thư ký tiền lương phải cao.” Không làm hòa cũng không xong.

“Ừ.”

Vào đến thang máy, Cố Lăng cúi xuống hôn cô. Tần Tiểu Mạn khước từ bị anh ép vào trong góc phòng, “Không được lộn xộn, như thế không che được, bị camera quay được đừng có trách anh.”

Tần Tiểu Mạn sợ hãi lập tức nín lặng. Thấy cô không nháo nữa, Cố Lăng động tác dịu dàng, đầu lưỡi mềm dẻo tinh tế nếm cái cổ, khẽ cắn cắn lên xương quai xanh gợi cảm. Một tay luồn ra phía sau vuốt ve cặp mông nhỏ.

“Hạ lưu!” Tần Tiểu Mạn bị anh khi dễ nhưng đến cử động nhẹ cũng không dám làm.

Cố Lăng trầm nghĩ, thực sự đã bị cô coi thường rồi, có điều, khiến cô trở về là tốt rồi, cần gì nghĩ nhiều như vậy? Cô gái này, dám ngang nhiên cùng gã đàn ông khác chọc tức anh. Nhưng dù sao cũng phải cảm ơn cô đã khơi dậy thú tính độc chiếm của anh.

Vào trong nhà, Tần Tiểu Mạn ngay tại phòng khách đã bị anh cởi hết quần áo, áp người vào sofa.

Sau nhiều lần tiếp xúc, lại không có quần áo ngăn trở, nhiệt độ cơ thể Cố Lăng từ từ tăng, dục vọng bắt đầu khơi dậy không cách nào kìm chế.

Tần Tiểu Mạn biết rõ không thể trốn thoát, nằm bất động trên sofa chờ chết.

Cố Lăng sau khi tàn sát bữa bãi trên thân thể cô, dựa đầu vào chỗ hõm trên cổ, rầu rĩ giải thích: “Anh với Trầm Tịch không có gì, phụ nữ ở trong xe anh dạo này cũng chỉ là để chọc em giận thôi.”

Tần Tiểu Mạn trừng mắt nhìn anh. Cố Lăng thở dài, cúi đầu nhìn cô, “Đừng... từ chối anh nữa, anh đang rất nghiêm túc.”

Trong phòng không bật đèn, thế nhưng hai người đều có thể thấy rất rõ ánh mắt của đối phương. Một phút im lặng qua đi, Tần Tiểu Mạn chậm rãi giơ hai tay đặt lên tấm lưng rắn chắc của anh.

Cố Lăng dáng người rất đẹp, thắt lưng rộng, chân dài, trên lưng có chút sẹo, đụng vào, vừa ngang ngạnh, vừa như ẩn giấu sức mạnh của mãnh thú.

Tần Tiểu Mạn dịch chuyển tay ra sau đầu anh, mười đầu ngón tay túm cổ anh níu xuống, môi dán vào tai anh, nhẹ giọng nói: “Em muốn lên giường.” Chương 16: Rốt cuộc cũng....

Tần Tiểu Mạn bị ánh nắng chói mắt làm cho tỉnh dậy. Tối hôm qua lúc ngủ không kéo rèm cửa sổ, mặt trời giữa trưa chiếu qua cửa kính trong vắt bắn thẳng lên mi mắt cô nóng hừng hực.

Cô nheo mắt một lúc lâu, ý thức mới dần dần thanh tỉnh. Phía sau lưng người nào đó sau một đêm miệt mài quá độ vẫn còn đang ngủ say, cánh tay khỏe mạnh màu đồng như lúa mì ôm ngang lưng cô, tay kia vẫn còn lưu luyến đặt ở trước ngực.

Tần Tiểu Mạn khẽ động dậy, sự đau đớn lập tức từ thắt lưng truyền đến, hai chân cô như muốn rút ra khỏi người.

Thật là đau a! Cô trừng mắt nhìn trần nhà, nhớ lại quá trình “thất tiết” tối hôm qua. Cố Lăng đã thành người đàn ông của cô rồi sao? Anh thế nào còn dám ngủ chứ! Tần Tiểu Mạn âm ức nghĩ, ít nhất cũng phải nùng tình mật ý hỏi han ân cần, không thì cũng phải liếc mắt tiếc thương lấy một cái. Cứ ngủ như lợn vậy là sao!

Tần Tiểu Mạn lúc này rất muốn gọi điện cho ai đó để tố cáo Cố Lăng ăn hiếp cô. Nghĩ như vậy, cô liền quờ tay xuống dưới gối tìm điện thoại di động. Không thấy của mình liền lôi điện thoại của Cố Lăng ra.

Xa xỉ! Tần Tiểu Mạn vuốt ve logo nhãn hiệu của máy, âm thầm oán. Vì sao chỉ mình anh có tiền? Đầu ngón tay bắt đầu bấm bấm bàn phím.

Tần Tiểu Mạn có chút chờ mong tìm kiếm, biết đâu có thể thấy ảnh mình hay gì gì đó trong máy... Tìm tới tìm lui cái gì cũng không có. Nghiêng người nhìn khuôn mặt tuần tú của Cố Lăng, càng nghĩ càng không thể tha thứ.

“Cái đó, ở folder khác.” Cố Lăng đột nhiên nói, Tần Tiểu Mạn giật mình, điện thoại lập tức rơi cộp một phát vào mặt anh.

“Tần Tiểu Mạn!” Cố Lăng ôm khuôn mặt bị đập trúng, hung hăng nói.

“Xin lỗi.” Tần Tiểu Mạn vội vàng. Xốc chân muốn đứng dậy lại bị Cố Lăng giật lấy chân ném xuống dưới đất.

“A, anh làm gì!” không có chần che, Tần Tiểu Mạn xấu hổ co mình thành một đống, chỉ trích anh.

Cố Lăng giật tay cô ra, đè xuống, “Nhìn cũng nhìn rồi, sờ cũng sờ rồi, em còn xấu hổ cái gì? Để anh hôn một cái.” *Anh mặt dày quá anh ơi, em đỏ hết cả mặt T__T*

“Em lạnh.” Tần Tiểu Mạn mặt mũi đỏ bừng, cô vẫn chưa quen thật mật như vậy. Nụ hôn của Cố Lăng mang theo sự ấm áp khiến cô có chút choáng váng.

Cố Lăng chăm chú nhìn cô nhắm mắt, ác ý thổi thổi bên tai vài cái, chậm rãi hôn lên thân thể mềm mại, “Còn lạnh không?”

“Không biết xấu hổ.” Tần Tiểu Mạn máng, nhiệt độ cơ thể anh rất cao, khiến cô còn muốn toát mồ hôi nữa là.

Cố Lăng hôn lên cái cằm nhỏ, lấy di động bấm bấm, mở ra một loạt ảnh đưa cho cô xem, “Cái em muốn tìm đây.”

Tần Tiểu Mạn nhất thời chuyển sự chú ý, thấy nguyên một folder toàn ảnh chụp của cô, khi còn bé, lúc học tiểu học, cấp hai, cấp ba, rồi cả đại học....

—

...

Mãi tới lúc chạng vạng mới ra khỏi giường, Tần Tiểu Mạn vừa mệt vừa đói, bước đi hai chân lại run lên đau nhức, hoa mắt chóng mặt quăng người xuống ghế sofa.

Cố Lăng đang làm cơm trong bếp, thấy cô ngủ gà ngủ gật mím cười thỏa mãn. Từ trước đến giờ, tâm tình của anh chưa bao giờ vui vẻ đến vậy.

Buổi tối, Tần Tiểu Mạn không còn ồn ào kêu ăn kiêng giảm béo, không nói không rằng ăn một mạch hai bát cơm.

“Ăn thêm chút đi.” Cố Lăng sẵn sọc gấp một miếng thịt gà bỏ vào bát cô, dịu dàng vuốt vuốt mái tóc. Đang mãi chén bát cơm thứ ba, một cốc nước lại đưa tới trước mặt, “Uống nước đi, coi chừng nghẹn.”

Tần Tiểu Mạn hoài nghi nhìn anh, “Anh có âm mưu gì?”

“Không có gì,” Cố Lăng đặt hai tay lên bàn, chống cằm nhìn cô, “Còn đau không?”

Mặc dù bây giờ nói là đã chậm rồi, thế nhưng trái tim Tần Tiểu Mạn thoáng cái đã ấm áp hẳn lên, anh cuối cùng cũng hỏi cô mấy câu này rồi!

Mặc dù đêm qua “vận động” có hơi quá lâu, thế nhưng, thực sự anh rất dịu dàng, cho dù là lần đầu tiên của cô, vẫn cảm nhận được sự che chở rõ rệt của Cố Lăng.

Tần Tiểu Mạn xoa xoa cái hông ê ẩm đau, ngượng ngùng cười cười, lắc đầu, “Không sao rồi.” Nhếch môi tiếp tục ăn cơm. Anh còn tự tay nấu cơm cho cô ăn nữa!

Cố Lăng lấy khăn tay cẩn thận lau miệng cho cô, “Ăn no chưa?”

“Rồi.”

Và thế là...

—

Đêm khuya thanh vắng....

“Cố Lăng, anh không phải người!” tiếng kêu của Tần Tiểu Mạn đặc biệt thê lương.

“Em ăn no rồi thì phải hầu hạ đại gia đây, đừng có lộn xộn!”

Có câu: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”, người Trung Hoa chúng ta có một cái tập quán vĩ đại, ấy là trước khi giáng xuống án treo cổ, trước tiên phải để đối phương vui sướng không thể tưởng được. Chính vì thế, tử tù trước ngày hành quyết bao giờ cũng được cho ăn cơm thật no. Tần Tiểu Mạn luôn biết rõ Cố Lăng là con người chi li như thế nào, thế nhưng lại không biết tình huống này phải ứng phó kiểu gì. Cố Lăng bỏ công sức ra nuôi nuôi dưỡng dưỡng cô, bây giờ thì lại lôi cô ra đòi cả vốn lẫn lãi.

Có điều, không nghĩ tới là, đầu đụng đánh cốp một cái vào thành giường, Tần Tiểu Mạn nước mắt lưng tròng, chỉ thấy đầu quay quay, mắt toàn sao hỏa sao kim.

“Anh sẽ nhẹ nhàng mà, đừng khóc nữa được không, ngoan a.” Cố Lăng dỗ dành, Tần Tiểu Mạn càng khóc to hơn.

“Anh, sau này không được đụng vào em nữa.” Tần Tiểu Mạn nhân cơ hội đòi quyền lợi hợp pháp.

Cố Lăng nghĩ nghĩ, miễn cưỡng đáp, “Lần sau anh sẽ chú ý, được chưa?”

“Không được!”

“Không được thì thôi!” Cổ Lăng mềm mỏng không được, bắt đầu khôi phục bản tính tà ác. Cái khác còn được, riêng cái này không thỏa hiệp được.

“Anh!” Tần Tiểu Mạn nước mắt lưng tròng, cảm tức nhìn anh, vùi đầu vào chăn khóc lớn.

9. Chương 17-18

Chương 17: Hồi ức nho nhỏ...

Nghe nói Nam Tịch Tuyết bị thương nằm viện, Tần Tiểu Mạn trong đầu bắt đầu tưởng tượng, đây chính là dấu hiệu bị trả thù rồi. Nam Tử thoát nhìn có vẻ trung thực, thật ra cũng không phải là người tốt đâu.

Tần Tiểu Mạn nhìn máy in đang hoạt động, trầm tư suy nghĩ, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong. Nam Tử chắc chắn cũng thuộc hàng phong lưu lãng tử. Anh so với Cổ Lăng lại còn có phần phóng khoáng hơn, người ta bị anh ta làm cho to bụng, bây giờ con trai anh ta trở về báo thù. Nếu như cô mà là người bị anh ta bỏ rơi kia, cô tuyệt đối cũng sẽ không tha thứ cho anh ta.

Đàn ông ư? Tần Tiểu Mạn ngửa mặt lên nhìn trần nhà, giơ tay sờ sờ cục u trên đầu, sao đến bây giờ vẫn không chịu xẹp xuống a!

“Cốp”, một bàn tay khê gõ nhẹ lên đầu cô, tuy rằng rất nhẹ nhưng lại trúng ngay chỗ bị thương.

“A!” Tần Tiểu Mạn lập tức nhảy dựng lên, dọa Tô Lê Thâm sợ run, vội vàng kéo cô, “Tiểu Mạn, có việc gì không? Xin lỗi!”

Tần Tiểu Mạn mắt rưng rưng nhìn Tô Lê Thâm đột nhiên xuất hiện thấy thật kỳ quái, sao gần đây lại gặp anh ta nhiều như vậy, như thế thật không tốt.

Tô Lê Thâm nhìn cô ôm đầu, giơ tay định xoa giúp cô. Có điều, tay chưa kịp chạm tới, một bàn tay thon dài đã túm chặt lấy cổ tay anh, “Tô tổng, như vậy không hay lắm đâu.”

Cổ Lăng so với Tô Lê Thâm cao hơn một chút, hơn nữa lại đang ở địa bàn của mình, bộ dạng rõ ràng là cả vú lấp miệng em, Tần Tiểu Mạn liếc mắt nhìn, trò này anh làm cực giỏi luôn.

Tô Lê Thâm tức giận buông tay, khê cười, “Tôi đường đột rồi.” Lời còn chưa dứt, một ngón tay khác đã giơ lên chùi chùi vết trà còn dính trên miệng Tần Tiểu Mạn, “Lớn như vậy mà còn, tặc ăn uống mãi không đổi.”

“Tô tổng tới đây không phải vì muốn làm phiền nhân viên của tôi chứ?” giọng nói Cổ Lăng không tự chủ được có chút lạnh lùng. Nghiêm mặt nhìn Tô Lê Thâm rồi lại nhìn Tần Tiểu Mạn, càng nghĩ càng rầu. Cô từ lúc nào lại dây dưa với cái tên khó chơi như vậy?

Tô Lê Thâm lắc đầu, giơ một hộp quà lên đưa cho Cổ Lăng, “Nghe nói Nam tổng không khỏe, tôi đại diện Tứ Hải đến thăm hỏi. Vừa lúc gặp Tiểu Mạn ở đây...” ánh mắt lại quay sang nhìn Tần Tiểu Mạn.

Cổ Lăng bày ra bộ dáng mời đi, Tô Lê Thâm cũng không cách nào đành đi ra ngoài.

Tần Tiểu Mạn vội vã thu dọn đồ đạc trên bàn, cô hiện tại đã là thư ký của Cổ Lăng, có rất nhiều thứ phải học. Cô không mong muốn cuộc sống hưởng thụ. Sách nói, kiếm tiền nuôi sống bản thân cũng là một thứ hạnh phúc. Tần Tiểu Mạn cô cũng muốn tự kiếm tiền, không muốn làm ký sinh trùng ăn bám.. Mặc dù cô ở Lăng Hiên sớm đã bị người ta nhìn bằng con mắt nhìn “kẻ giăng bẫy” rồi.

Trước mắt tối sầm lại, Cổ Lăng đột nhiên cúi xuống ép lên đôi môi của cô, hung hăng cắn một cái. Tần Tiểu Mạn muốn đẩy anh ra, lại bị anh túm lấy hai tay đặt trước ngực, đầu lưỡi dễ dàng tiến vào, công thành đoạt đất mạnh mẽ, khiến miệng cô có chút đau.

Tần Tiểu Mạn vô cùng xấu hổ, công ty lúc này nhiều người qua lại anh cũng không biết đường kiêng nể. Tô Lê Thâm ở trong kia vẫn còn chưa đi ra mà.

Cố Lăng hung hăng mút đôi môi của cô, dán vào lỗ tai nhẹ giọng, “Chính là muốn để anh ta nhìn!”

Tần Tiểu Mạn ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Cố Lăng, một lúc lâu sau, mới có vẻ tỉnh ngộ =.,=.

—

Tan tầm, Cố Lăng đưa Tần Tiểu Mạn đi bộ sang ký túc xá của Lăng Hiên đối diện bệnh viện hỏi thăm Nam Tịch Tuyết.

Ánh sáng mặt trời hắt bóng hai người trên mặt đất thật dài, lại gần, rồi lại đẩy ra xa, rồi lại gần...

Tần Tiểu Mạn vui vẻ, bộ dạng diên diên, đuổi theo cái bóng dài của Cố Lăng, cười thật sảng khoái.

Cố Lăng nhìn Tần Tiểu Mạn vui vẻ, nhớ tới lúc còn bé, khi cô học lớp 1, lưng đeo một chiếc cặp xách thật đo đưng đủ loại sách vở lật đật chạy theo anh. Cố Lăng chân dài, cô chân ngắn, hai cô đi vài bước phải đứng lại thở dốc, khuôn mặt bầu bĩnh lấm tấm mồ hôi. Lại thời gian sau nữa, anh lên trung học, Tần Tiểu Mạn cũng bắt đầu trưởng thành. Con gái phát triển rất nhanh, chỉ có một khoảng thời gian ngắn, cô đi cùng anh chỉ bị chậm lại một chút xíu.

Ở trường học, xung quanh Cố Lăng lúc nào cũng chất đầy đồ ăn vặt, Tần Tiểu Mạn thường mượn cơ nhờ anh dạy kèm, quần quýt lấy đồ ăn cho cô đồ ăn. Khẩu vị của cô rất kén, không được ăn cay, ăn cay nhiều dạ dày sẽ không chịu nổi. Cô thường vui sướng ăn một lèo thật no rồi lại vào wc để nôn ra. Vì chuyện này, anh đã từng bị cha sặc cho một trận.

Trường học của hai người rất gần nhau, mỗi ngày đều cùng nhau về nhà. Cho đến khi anh lên cấp ba, có một ngày, Tần Tiểu Mạn đột nhiên không muốn cùng anh đi nữa, nói là muốn đi với bạn. Cố Lăng cũng mặc kệ, khi đó anh còn ít tuổi, cũng không thích dắt theo con nít bên cạnh. Chỉ là, lúc chiều muộn về nhà, vẫn quen có nắm tay cùng đi, trong lòng thấy có chút cô đơn. Có đôi lúc, Cố Lăng vẫn nghĩ rằng Tần Tiểu Mạn đang ở phía sau, nhưng khi quay đầu lại chỉ thấy một con đường vắng vẻ.

Nhìn nụ cười của cô, lại để ý đến mái tóc rối do gió thổi, cũng đến lúc anh nên ổn định rồi. Lần này anh thực sự quyết tâm. Nhiều năm như vậy lặn lội bên ngoài, anh đã không còn là người trong sạch. Kỳ thực, có nam nhân nào thành đạt mà hai bàn tay vẫn sạch sẽ như lúc đầu? Chỉ cần, người trong trái tim anh chịu tha thứ cho anh, mọi sự đều là không đáng kể.

Tần Tiểu Mạn đắc ý vênh váo, không để ý đến cục đá trên đường, “A” một tiếng rồi chơi với trực ngã xuống, Cố Lăng vội vã giang tay ôm lấy eo của cô, “Cẩn thận một chút!”

Tần Tiểu Mạn thuận đà ôm lấy anh, cọ cọ má vào áo khoác của anh như muốn làm cho mòn luôn.

“Nhìn thật ngốc!” Cố Lăng búng nhẹ trán cô, thấy gương mặt nhỏ nhắn của ai đó bị gió làm cho khề ửng hồng, liền chỉnh lại khăn quàng cổ của cô, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo đút vào túi mình.

“Cố Lăng.”

“Hả?”

“Hôm nay, là anh ghen phải không?” Tần Tiểu Mạn nhỏ giọng nói, mang theo chút đắc ý, cũng có chút bất an. Vốn dĩ, anh là sếp, cô là nhân viên, thân phận chênh lệch khiến cô có chút bất mãn, có điều, bấy giờ thấy biểu hiện của anh, thật đúng là....

Cố Lăng dừng bước, khề vuốt vuốt khăn quàng cổ, nhìn ai đó khóe miệng còn chưa khép lại, “Tiểu Mạn, sau này cho dù thế nào, em cũng phải ở bên anh. Biết chưa?” Cố Lăng ôn nhu nói.

Tần Tiểu Mạn dụi dụi mắt. Đó là đương nhiên, giờ phút này, cô đã hiểu ra lời nói của An Nhiên, phải qua đau thương mới có được hạnh phúc. Chỉ là, cô không muốn nghĩ tới, bỗng dưng có một ngày lại như thế này, cô thà người ấy vô tâm vô phế, phong lưu đa tình, nếu như vậy, cô sẽ không yêu anh đến thế này...

—

* Bệnh viện...

Tần Tiểu Mạn gặp một người mà đánh chết cô cũng nghĩ không ra. Người kia thấy Tần Tiểu Mạn, ánh mắt hiện lên vẻ đau thương, tưởng như muốn nhào vào lòng cô khóc lớn lên, có điều, ánh mắt đó lúc dừng lại trên người Cố Lăng, lại nhất thời sụp xuống.

Cố Lăng có chút khó chịu, nắm lấy tay Tần Tiểu Mạn, ôm vào lòng.

“Cậu cùng với chồng nuôi từ bé ở chung một chỗ rồi sao?” Chương 18: Hóa ra....

Tần Tiểu Mạn chợt dạ né tránh vòng tay của Cố Lăng.

An Nhiên vốn không phải cô gái thuần khiết, ánh mắt sắc bén không biết học từ đâu, có thể thấy được hoàn toàn khác với những cô gái ngây thơ khác. Điểm đó lại khiến Tần Tiểu Mạn cho rằng rất có sức hút, từng nghiêm mặt hỏi vì sao hôm khai giảng lại cùng cô kết giao bạn bè. Kết quả, An Nhiên đang hút thuốc phun ra một làn khói: “Mới tới đó, không quen biết ai, bạn không phải cùng quê với mình sao? Dừng tốt.”

Dừng tốt? Tần Tiểu Mạn bỗng lạnh sống lưng.

“Chồng nuôi từ bé?” Cố Lăng hoài nghi liếc Tần Tiểu Mạn một cái.

“Ha ha, Nam Tử, anh có khỏe không?” Tần Tiểu Mạn kiễng mười đầu ngón chân nhìn qua vai Cố Lăng, khoa trương hướng người nào đó chào hỏi. Nhân tiện quay sang An Nhiên nháy mắt, làm động tác cắt cổ, còn nói thêm một từ, “Chết rồi!”

An Nhiên khí chất đặc biệt, lại là tiểu thư xinh đẹp nhà họ Cổ, ở trường đại học rất nhiều nam nhân theo đuổi, duy chỉ có Tô Nam là cửa ngõ được; phòng ngủ còn lại hai người, cũng đều đã có bạn trai, duy chỉ mình Tần Tiểu Mạn độc thân suốt kiếp. Sau một hồi bị gió lạnh tát vào mặt, Tần Tiểu Mạn tà ác bày ra trên bàn học tấm ảnh chụp cùng với Cố Lăng. Đó là nhân dịp cùng nhau đi chơi, Cố Lăng khoác tay lên vai Tần Tiểu Mạn. Lúc đó thì rất bình thường, có điều, thợ chụp ảnh vừa nói OK, trong nháy mắt đã ôm lấy khuôn mặt cô hôn một cái lên trán.

Thợ chụp ảnh chụp được tấm ấy thích chí vô cùng, phản ứng vừa đổ bưng vừa kinh ngạc trên mặt Tần Tiểu Mạn đều rất rõ ràng, Cố Lăng thì thân thể cường tráng, đường cong có thể nói là hoàn mỹ. Bày ra xong, An Nhiên thì không nói lời nào, còn lại hai người háo sắc kia, chỉ trích cô dám ém hàng. Sau đó, Cố Lăng thần không hay quỷ không biết, trở thành “ngựa tre” kiêm chồng nuôi từ bé của Tần Tiểu Mạn.

Về sau, lúc Tần Tiểu Mạn yêu Tô Lê Thâm đã bị cả phòng tẩy chay khinh bỉ. Ngang nhiên vứt bỏ chồng liều mạng ở nước ngoài kiếm tiền nuôi vợ con, thật không thể tha thứ, Tần Tiểu Mạn cô đúng là không chịu nổi cô đơn mà.

Loại chuyện này cô ngàn lần, vạn lần cũng không muốn để cho Cố Lăng biết, nếu không dám chắc anh ta sẽ cười đến chết thì thôi! Tần Tiểu Mạn cắn cắn môi, quyết tâm phải làm lễ đính hôn mới được.

“Có chút xiu thôi, cũng không chết được.” An Nhiên lạnh lùng nói, lấy trong túi ra một điều thuốc, châm lửa đưa lên miệng hút, rồi lại gạt tàn thuốc lên mặt đất. “Lâm Lâm hôm nay tôi mang đi rồi. Anh đừng quay lại quấy rầy tôi nữa.”

Bầu không khí quỷ dị vô cùng, Tần Tiểu Mạn nhìn nhìn, mọi chuyện bỗng dưng được sắp xếp trật tự trở lại. Lâm Lâm, An Nhiên, Nam Tịch Tuyết.

“A, An An, bạn!” Tần Tiểu Mạn hét lên một tiếng, chỉ vào cô, “Bạn bạn, anh anh... Lâm Lâm!”

An Nhiên gật đầu, ý bảo đúng như cô nghĩ.

Tần Tiểu Mạn nhìn Nam Tịch Tuyết, lập tức cảm hận anh ta đã gây ra tội ác tày trời. Lúc đấy An An mang thai cùng lắm mới hai mươi tuổi. Anh ta lúc đó cũng phải hơn ba mươi rồi, tên đồi bại khi dễ nữ sinh ngây thơ! An Nhiên lúc sinh con khó khăn, anh ta cũng không ở bên cạnh chăm sóc cô. Quả nhiên... Tiểu thuyết đều viết như vậy mà. kim quy ghét bỏ nữ chính địa vị thấp, biết người ta có con trai lại trở về cướp đoạt.

Thế nhưng, Tần Tiểu Mạn chợt phát hiện lồng ngực cảm thấy lạnh lẽo, vì sao An Nhiên lại không nói cho cô biết?

Nam Tịch Tuyết sắc mặt tái nhợt, thấy An Nhiên đi ra phía cửa, lạnh lùng mở miệng: “Anh sẽ lại đưa nó về.”

An Nhiên tay vừa chạm đến nắm đấm cửa nghe câu nói ấy có chút khựng lại, nhú nhú mày rồi đi ra ngoài. Tần Tiểu Mạn muốn đuổi theo, lại bị Cố Lăng túm lại. Ngoài hành lang bệnh viện, tiếng gót giày An Nhiên gõ lên mặt đất mỗi lúc một xa. Tần Tiểu Mạn nghĩ, bất cứ lúc nào An Nhiên yếu đuối, cô phải là người tiếp thêm sức mạnh cho cô ấy.

“Em muốn đi với An An, anh buông tay ra.” Tần Tiểu Mạn giãy giụa, Cố Lăng vẫn túm chặt lấy, “Cô ấy không đi xa đâu, để cô ấy yên tĩnh một chút cũng tốt.”

Tần Tiểu Mạn nghe cũng thấy có lý.

“Sao?” Cố Lăng hỏi.

Nam Tịch Tuyết cười vẻ châm biếm, “Còn có thể làm sao?”

Tần Tiểu Mạn trừng mắt nhìn Nam Tịch Tuyết, trên người đắp một cái chăn, cũng không biết là anh bị thương chỗ nào? Không phải là bị An An... cắt rồi chứ?

Cố Lăng nhìn Nam Tịch Tuyết, gật đầu, “Tôi biết rồi. Anh nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi quay lại.”

Tần Tiểu Mạn trong lòng kịch liệt đấu tranh, có muốn hay không xem nam nhân đáng ghét kia tuyệt tự? Nhìn dáng vẻ tiêu tụy của anh ta, thế nhưng, lúc An An sinh đứa nhỏ, anh ta ở đâu? Nếu không có Tô Nam, không chừng An Nhiên đã chết rồi.

“Chuyện bọn họ em đừng quản.” Cố Lăng xoa xoa đầu nàng, “Đói bụng chưa, chúng ta đi ăn.”

“Em muốn đi an ủi An An.”

“Nam Tử cho người đi theo cô ấy rồi, em không cần lo, theo anh về nhà.”

Về đến nhà, Tần Tiểu Mạn vẫn thấp thỏm, thấy An Nhiên gọi điện tim đập tức chùng xuống nhẹ nhõm, “Bạn ở đâu?”

Giọng nói An Nhiên có chút khàn, “Đêm nay bạn cho mình ở nhờ đi. Minh ngày mai phải đi đưa Lâm Lâm về nhà.”

Cố Lăng tuy không muốn vẫn lái xe đưa Tần Tiểu Mạn đến đón An Nhiên.

An Nhiên mắt đỏ hồng, rõ ràng là vừa mới khóc. Tần Tiểu Mạn bận rộn dọn dẹp căn phòng trước đây cô ở, giục An Nhiên nhanh chóng nghỉ ngơi.

Tần Tiểu Mạn tắt đèn, rón rén bước ra ngoài lập tức bị Cố Lăng bế bổng lên, đi vào phòng.

“Chờ một chút, hôm nay không được!”

“Vì sao không được?” Cố Lăng tiếp tục hôn lên ngực cô, tay không yên phận vén váy cô lên, kéo chiếc quần nhỏ xuống. Thấy cô quan tâm An Nhiên như vậy, trong lòng anh thấy chua ghê gớm. Người phụ nữ kia, Nam Tử đối với cô ta như vậy còn không chịu quay đầu trở về. Phải mang Tiểu Mạn cách cô ta càng xa càng tốt, không lại học thói hư tật xấu của cô ta.

Chớp mắt, cả gái cũng ghen hừ anh

Tần Tiểu Mạn đẩy đẩy đầu anh ra, “Đêm nay em muốn nói chuyện với An An.”

“Có cái gì đâu mà nói, cô ấy ngủ rồi còn gì?”

“Anh biết cái gì?” Tần Tiểu Mạn chống đỡ không hiệu quả, cảm thấy tức giận, đẩy mạnh anh một cái, kết quả, hơi quá tay, khiến chính mình cũng bị ngã đè lên người Cố Lăng.

Tâm tình Cố Lăng tốt hẳn lên, hai tay ôm lấy khuôn mặt của cô, cười cười: “Hóa ra em muốn ở trên?”

“Cút đi!” Tần Tiểu Mạn lồm cồm bò dậy, chỉnh lại váy áo. Cố Lăng dù không muốn, vẫn phải để cô đi.

Không có cô nằm cạnh, giường có vẻ như quá rộng. Cố Lăng nằm một lúc cũng không ngủ được, ngồi dậy bật máy vi tính.

Hộp mail của Tần Tiểu Mạn thất tao bát loạn, cái gì cũng có. Một e-mail mới gửi đến còn chưa ai đọc khiến anh để ý, click vào, sắc mặt bỗng trở nên trầm xuống, di chuột đến nút xóa, ra ngoài sân thượng phìền muộn hút thuốc.

Trước đây, lúc ở chỗ Tần Tiểu Mạn đang là giữa trưa nắng chang chang thì ở chỗ Cố Lãng lại là đêm khuya vắng vẻ, hai người thường cách cả đại dương gọi điện cho nhau.

“Cố Lãng, có người bảo em làm bạn gái anh ta. Anh nói xem, anh ta có thật không?” Tần Tiểu Mạn ngượng ngùng hỏi Cố Lãng.

“Chắc chắn không phải, đừng để ý đến hắn.” Cố Lãng ngay lập tức kết luận.

“Làm sao anh biết?” Tần Tiểu Mạn không cam lòng, “Anh ta bảo em đáng yêu mà.”

“...” Cố Lãng trầm mặc, không sai, nha đầu này vốn dĩ rất đáng yêu. Cô lớn rồi, cũng đến lúc yêu đương rồi.

“Eh, anh có nghe hay không thế!” Tần Tiểu Mạn bắt mẫn gọi vài tiếng.

“Tiểu Mạn, Tô Lê Thâm tìm bạn.” Một giọng nói của con gái trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền tới, Cố Lãng nghe thấy, lông mày hơi nhíu lại, cô ta sao lại cùng ở với Tiểu Mạn.

“A.” Tần Tiểu Mạn hoảng hốt, “An An, An An, Bạn nói xem mình phải làm sao đây? Có nên gặp anh ta không?”

“Haizz, dù thế nào, Tô Lê Thâm so với ông anh ngựa tre phong lưu nhà người cũng xuất sắc không kém.”

Điện thoại lập tức bị ngắt.

.....

Đợi đến khi Cố Lãng lòng như lửa đốt đáp máy bay về nhà, đến trường tìm Tần Tiểu Mạn lại bắt gặp cô cùng một người con trai khác hôn môi.

Anh tức giận muốn đi giáo huấn tên kia một trận, lại bị An Nhiên đứng gần đó gọi lại. “Cố Lãng, anh không phải bạn trai của cô ấy, dựa vào cái gì để làm phiền cô ấy? Có lương tâm thì tránh xa cô ấy ra. Cô ấy không phải là người để anh tùy tiện muốn làm gì thì làm.”

Cố Lãng im lặng một hồi, xoay người bỏ đi. Anh suy nghĩ rất lâu, mình đối với Tần Tiểu Mạn, là thương hay là yêu? Nếu yêu cô, thì từ lúc nào lại sâu đậm như vậy?

....

Kết thúc hồi ức, dưới chân Cố Lãng đã rơi đầy tàn thuốc. Là yêu sao? Thật là... Anh xoa xoa ngực.

An nhiên ôm Tần Tiểu Mạn khóc một lúc lâu mới mệt mỏi ngủ thiếp đi. Tần Tiểu Mạn cau mày chấp vá lại những chuyện An Nhiên kể, càng nghĩ càng thấy phức tạp.

Nói chuyện một lúc lâu, miệng đã cảm thấy khát nước, cô khoác áo choàng vào, đi ra ngoài tìm nước uống. Thấy đèn ban công vẫn còn sáng, “Khuya lắm rồi, anh không ngủ đi, mai còn phải đi làm nữa.” Tần Tiểu Mạn gõ gõ, cầm cốc nước tới đứng bên cạnh Cố Lãng.

Ban đêm gió lớn, Cố Lãng nhìn cô chỉ mặc váy ngủ cùng chiếc áo khoác mỏng manh, mặt tối sầm, kéo cô vào lòng, “Trời lạnh thế này. Đi ngủ đi.”

“Ừm.” Tần Tiểu Mạn uống xong cốc nước, thản nhiên bỏ vào tay Cố Lãng, loẹt xoẹt dép lê đi vào nhà.

Cái nha đầu này! Cố Lãng bất mẫn nhìn chằm chằm bóng lưng cô, một câu dễ nghe cũng không nói, cái gì mà “Ừm”?

Có điều, vừa nhìn thấy Tần Tiểu Mạn trèo lên giường anh, cuộn mình thành một đống trong chăn, Cố Lãng lập tức dẹp hết mọi chuyện để hôm khác tính.

Nhìn người trên giường chỉ lộ mỗi cái đầu ra ngoài, Cố Lãng tủm tỉm cười, đến bên, xốc chăn lên nằm xuống bên cạnh. Như biết được anh vào, Tần Tiểu Mạn quay người lại, nằm gọn trong lồng ngực của anh, thỏa mãn ngủ.

Cố Lăng hôn lên tóc cô, trong lòng vô cùng ấm áp, vỗ vỗ lưng cô, quyết định hôm nay làm chính nhân quân tử, cái gì làm cũng không làm, chỉ đơn thuần ôm cô giúp cô ngủ thật ngon mà thôi.

Sớm hôm sau, tiền An Nhiên đi rồi, Tần Tiểu Mạn khẽ thở dài một tiếng. Cố Lăng thấy vậy lại gần ôm lấy cô, “Tiểu Mạn có muốn đi công tác với anh không?”

“Được thôi.” Tần Tiểu Mạn đầu óc đơn giản chỉ nghĩ đến khoản ăn uống free, còn người nào đó, sau một đêm làm Liễu Hạ Huệ, âm thầm ủy khuất, đầu óc chỉ nghĩ đến một chuyện duy nhất, mà chuyện gì thì không phải nói ai cũng biết rồi...

“À phải rồi, Cố Lăng, Nam Tử vì sao lại bị thương như vậy?” Tần Tiểu Mạn đa cảm, thấy Tô Nam đưa mẹ con An Nhiên về nhà, nhớ tới Nam Tịch Tuyết cô đơn một mình bỗng thấy thương cảm cho anh ta.

“Bởi vì,” Cố Lăng chớp chớp mắt, “Chị em tốt của em nói, nếu Nam Tử nhảy từ trên lầu xuống mà không chết thì sẽ tha thứ cho anh.”

“Sau đó?” Tần Tiểu Mạn chờ mong nhìn anh, mắt sáng lên, “Nam Tử nhảy đúng không?” Oa, y hết trong tiểu thuyết!

Cố Lăng mặt mũi tối tăm gật đầu. Anh ta không chết coi như mệnh lớn. “Sao không đi?” thấy Tần Tiểu Mạn bất động đứng một chỗ, Cố Lăng kéo tay cô.

Tần Tiểu Mạn suy nghĩ một lúc, “Cố Lăng, nếu em bảo anh nhảy, anh có nhảy không?”

Cố Lăng búng trán Tần Tiểu Mạn một cái, xem đi, đúng là không thể đi cô ấy ở cùng một chỗ với cái cô kia được! “Em muốn thế sao?”

“Tất nhiên là không rồi.” Tần Tiểu Mạn cười, khoác tay anh kéo về phía trước, “Em hôm nay muốn ăn thịt vịt áp chảo, đi mua đi!”

10. Chương 19-20

Chương 19: Ớt cay không thể ăn nhiều....

Siêu thị, tại khu bán đồ ăn, Tần Tiểu Mạn bận rộn xếp đồ để thanh toán, Cố Lăng đi xuống khu quần áo ở tầng ba, lúc quay trở lại xách một chiếc túi rất tinh xảo.

Tần Tiểu Mạn nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm cái túi, “Anh mua cái gì vậy?”

“Quần áo tình nhân.” Cố Lăng tủm tỉm cười, ngón tay khẽ vuốt nhẹ lên đôi môi ướm át của cô, “Thích không?”

Quần áo tình nhân? Tần Tiểu Mạn lập tức hớn hở hẳn lên, lần trước thấy một cặp mặt quần áo đôi rất đáng yêu, nằng nặc đòi anh mua, kết quả bị anh chê là ấu trĩ. Bây giờ anh lại tự mình đi mua rồi. Cô gật đầu lia lịa, “Thích, thích.”

Cố Lăng xoa đầu cô, “Thích là tốt rồi.”

Lúc Cố Lăng tắm rửa xong đi ra, thấy Tần Tiểu Mạn nằm trên sofa, túi đồ ăn vừa mới mua về đã hao mất phân nửa, cả giận nói, “Em ăn nhiều thế sao?”

Tần Tiểu Mạn xoa xoa cái bụng tròn xoe, suy yếu khoát tay, “Đừng nói chuyện với em, no muốn chết đi.”

“Chết cũng là tự mình chuốc lấy.” Cố Lăng giờ giờ khăn mặt về hướng cô, bước qua, “Lau tóc cho anh.”

“Lau thì lau.” Tần Tiểu Mạn gian nan lặn xuống đất, miệng cay xè, toàn mỡ là mỡ, chắc, đúng là, cho dù cái gì ăn ngon cũng không được ăn nhiều.

“Hoạt động nhẹ nhàng giúp tiêu hóa tốt hơn.” Cố Lăng nhét khăn vào tay cô, lắc lắc đầu, hại cô trên mặt dính toàn nước.

“Cố Lăng, anh là chó à.” Tần Tiểu Mạn cầm giẻ lau lau mặt, không tình nguyện ngồi dậy.

“Lau nhẹ thôi, em nhỏ hết tóc anh ra rồi.” Tần Tiểu Mạn động tác thô lỗ, Cố Lăng đau muốn nhăn răng ra.

“Làm gì mà đến mức ấy?” Tần Tiểu Mạn vừa chà vừa xát, tức giận nói. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, chằm chằm nhìn quảng cáo trên tv, sao còn chưa bắt đầu chiếu nhỉ? Gần đây Tần Tiểu Mạn mê tiểu thuyết của Thanh Mặc, mà sắp tới lại có một cuốn được chuyển thể thành phim truyền hình, thành thử, tối nào cô cũng an vị trước tv ngồi chờ.

Cố Lăng thấy cô thấp thỏm, quay đầu lại giơ tay ấn ấn cái bụng căng tròn của cô.

“A, đừng, nôn ra bây giờ!” Tần Tiểu Mạn đẩy tay anh ra, lại bị anh xấu xa nắm lấy, thuận thế ép cô nằm xuống, “Ăn ít thôi, giữ thể diện cho anh nữa.”

Tần Tiểu Mạn giơ chân muốn đạp anh ra, ngược lại còn khiến anh được nước làm càn, thừa cơ tuột luôn đôi tất chân của cô, cúi người hôn lên đôi môi, nhẹ nhàng vừa cắn vừa liếm. Một lúc lâu sau mới anh mới buông cô ra, liếm liếm môi của mình, “Cay quá.”

“Sắc lang.” vấy ngừ của Tần Tiểu Mạn bị anh kéo xuống, tức giận đâm lên lưng anh mấy cái.

“Em mưu sát chồng!” Cố Lăng khoa trương kêu lên, xoa xoa lưng.

Tần Tiểu Mạn kỳ quái nhìn bàn tay của mình, mới vừa rồi trên lưng anh hình như có cái gì? “Cố Lăng, cởi áo ra cho em xem, trên lưng anh có cái gì?”

“Cởi quần áo?” ánh mắt Cố Lăng tối lại, kéo tay Tần Tiểu Mạn đặt lên thắt lưng, “Em chắc không?”

Tần Tiểu Mạn mặt đỏ đến tận mang tai, vội vã rút tay lại, “Không phải!” sắc đỏ càng lúc càng đậm, lan xuống cả dưới cổ.

Cố Lăng cầm tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve cái cổ nhỏ nhắn, “Có muốn hay không, nếu em không muốn, đêm nay anh sẽ không đụng tới em, thế nào?”

Bị anh nhìn chăm chú, Tần Tiểu Mạn xấu hổ quay mặt đi, lí nhí nói, “Em muốn xem TV!”

Cố Lăng chưa thỏa mãn, không muốn buông cô ra, khẽ khẽ cắn lên cái cổ trắng mịn, mơ hồ nói, “Thì xem đi.”

Tần Tiểu Mạn bị anh làm cho toàn thân run rẩy, đầu óc bắt đầu hỗn loạn, chưa kịp nghĩ gì người đã bị anh nhắc bổng lên, cô không cam tâm lắm lắm, “Em muốn xem Bát gia, để em xem xong đi.”

“Cái gì mà Bát gia Tứ gia, anh đây mới là gia của em, hầu hạ anh cho tốt đi!” Cố Lăng ghét nhất bộ dáng háo sắc của cô, không phải chỉ là nhân vật hư cấu sao? Có cái gì mà thích? “Cuối tuần lên mạng mà xem.”

Tần Tiểu Mạn bị anh vác qua vai về phía phòng ngủ, xương bả vai chọc vào bụng cộng thêm bước chân anh xóc nảy vài cái khiến dạ dày cô đảo lộn, lúc này ăn nhiều như vậy sớm đã không chịu nổi rồi. Há mồm “Oe” một tiếng rồi nôn ra sạch!

“Tần Tiểu Mạn, em có âm mưu phải không?” Cố Lăng nghiêng răng nghiêng lợi quát.

....

Tần Tiểu Mạn nôn xong đi tắm rửa sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái ngồi trên giường nhìn người nào đó bận rộn. Cửa sổ hai bên đều mở toang ra, hơi đêm tràn vào tươi mát, mùi khó chịu ban này cũng chậm rãi tan đi.

“Hư!” Cố Lăng vừa phải tắm lại một lần nữa, quăng người lên giường phịch một cái, nhắm mắt lại thở dốc, “Đừng có nói chuyện với anh, không anh không nhìn được bóp chết em bây giờ.”

Tần Tiểu Mạn gật đầu lia lịa.

“Sau này không được ăn mấy cái này nữa.” Cố Lăng chêm thêm một câu, “Gật đầu!”

Tần Tiểu Mạn bắt mân bữu môi, “Lần sau em không ăn nhiều là được.”

“Được rồi,” nghỉ ngơi một lúc, Cố Lăng sai Tần Tiểu Mạn, “Mang túi đồ lúc nãy anh mua lại đây.”

“Vâng.” Tần Tiểu Mạn nhảy tót xuống giường, lôi cái túi quần áo đôi kia ra.

“Mở ra xem.” Cố Lăng đắc ý cười, ôm cô vào lòng, vừa xem cô mở túi đồ, vừa tận dụng lợi thế chiều cao nhìn vào trong cổ áo cô. Bầu ngực trắng nõn mềm mại vô tội ẩn hiện khiến mắt anh muốn phát hỏa.

Dừng dừng. Cố Lăng âm thầm cảnh cáo chính mình. Sáng mai bay rồi, đêm nay không muốn làm phiền cô. Thu xếp xong mấy chuyện gần đây, sẽ mang cô về nhà bắt đầu lấy lại cả vốn lẫn lãi.

Tần Tiểu Mạn nhìn mấy món nội y uốn lượn trên tay, xấu hổ vụn phần, lấp bắp, “Cố Lăng....!”

“Đây đây!” Cố Lăng cầm lấy cái quần nhỏ trong tay cô, giơ lên trước mặt đưa qua đưa lại, “Hot trend năm nay, thích không? Mặt trên cũng có. Em cởi ra mặc thử đi.”

“Bỏ tay anh ra.” Tần Tiểu Mạn giơ tay che trước ngực, mặt mũi đỏ bừng. “Em không mặc, đáng ghét.” Nội y của nàng trước đến giờ rất đơn giản, chưa bao giờ có cái hình dạng như vậy, mặc sexy như thế cô không an tâm. Hơn nữa... Cô lúng búng nói gì đó. Cố Lăng nghe không rõ, cúi đầu hôn lên vành tai cô, hỏi, “Cái gì?”

“Rộng quá,” Tần Tiểu Mạn giúi vào tay anh cái-gì-đó, lớn tiếng nói, “Hình như hơi rộng.”

Cố Lăng sang sang cười thành tiếng, Tần Tiểu Mạn đỏ mặt, vùi đầu vào ngực anh, ra sức dấm, “Dừng lại, không cho cười!”

Mái tóc mượt mà của cô mang theo hương thơm tươi mát quần lấy thần trí Cố Lăng, chỗ mềm mại khê cọ trên ngực anh. Cố Lăng cảm thấy hạnh phúc, càng lúc càng cười thoải mái, bàn tay không an phận tiến vào bên trong áo, nhẹ nhàng miết miết miết vài cái rồi nghiêm túc nói: “Hiện giờ chưa mặc vừa. Thêm vài lần nữa... của em sẽ to ra!”

Tần Tiểu Mạn từ xấu hổ lập tức phần nộ, vì sao da mặt người lại có thể dày được như vậy được cơ chứ!

“Được rồi được rồi, anh đùa thôi.” Cố Lăng dỗ dành, nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, bắt cô đi ngủ.

Ban đêm, Tần Tiểu Mạn ôm cứng lấy Cố Lăng, thò tay ra phía sau sờ soạng tấm lưng trần. Cố Lăng giọng nói có chút khàn cảnh cáo, “Không được lộn xộn nữa.”

Chẳng để lời của anh vào tai, cô ngẩng đầu lên, “Lưng của anh bị sao vậy? Hình như có sẹo. Sao mấy lần trước em chưa từng thấy?”. Nói xong nghĩ lại mới thấy quái dị, cô lập tức ngậm miệng không dám hé răng.

Vài lần trước? Cố Lăng trong lòng âm ứ. Một lần là công cô lên lầu muốn gây lưng, một lần là bị cô cào cho rách da chảy máu, sau này để cho an toàn, anh đều ôm cô từ phía sau. Tới bây giờ, anh thay quần áo cô cũng không dám nhìn. Nha đầu này thật là, vẫn chưa hề thích ứng với mối quan hệ hiện tại của bọn họ.

“Không có gì.” Cố Lăng ôm chặt không cho cô cự quậy, “Đều là chuyện quá khứ rồi. Bây giờ cái gì cũng không còn nhớ nữa.”

Tần Tiểu Mạn trầm mặc ở trong lồng ngực của anh, bàn tay thò vào trong áo, lần theo vết sẹo trên lưng, một vết sẹo nhỏ nhưng dài, chẳng biết từ lúc nào. Anh ở ngoài thật không ít vất vả... Tần Tiểu Mạn trong lòng chua xót, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đầu ngón tay của cô hơi lạnh, nhưng chạm vào người Cố Lăng lại như những đốm lửa nhỏ, đốt từ chỗ vết thương lan ra khắp cơ thể. Cố Lăng bắt đầu hô hấp khó khăn, hơi thở nóng rực phả lên mái tóc Tần Tiểu Mạn.

Tần Tiểu Mạn ngẩng đầu lên, nhờ ánh sáng bên ngoài hắt vào để ngắm nhìn anh, từ lúc nào, một chàng trai hào hoa phong nhã đã trở thành một người đàn ôn thành thực giỏi giang như vậy?

Cố Lăng cúi đầu, dịu dàng ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn, mềm mại, đôi mắt của cô lúc nào cũng vậy, trong sáng, tinh khiết.

Lúc còn nhỏ, anh theo cha mẹ vào bệnh viện thăm dì Tần mới sinh em bé. Chú Tần nét mặt tự hào, bế cô cho anh nhìn. Đứa trẻ nhăn nheo, thật xấu xí, tiếng khóc lại còn rất lớn. Cố Lăng thường ngày ít nói, cảm thấy đứa nhỏ này thật phiền phức.

Đến lúc cô đi nhà trẻ, cha mẹ hai nhà giao cho anh nhiệm vụ đưa đón cô. Cô từ nhỏ chậm chạp lại không kiên nhẫn, không làm được việc gì là khóc nhè. Cố Lăng nhìn cô nước mắt lưng tròng khiến anh khổ sở cắn bút không thể nào tập trung học hành.

Lớn lên chút nữa, cô vẫn như cũ thành tích lẹt đẹt, thường bị dì Tần vác chổi đuổi đánh. Anh đứng một bên nhìn thích thú thường nhân tiện giơ chân ra ngáng.

Sau khi trúng tuyển đại học, anh cùng bạn bè ra ngoài uống rượu, tuổi trẻ nồng nức, anh với một nữ sinh cùng lớp trải qua một đêm xuân. Sau hôm đó, liên tiếp vài ngày anh không dám chạm mặt cô. Lúc ấy, cô vẫn chỉ là nữ sinh trung học, áo trắng váy xanh, vuốt vuốt mái tóc rối, đôi mắt vẫn chăm chú tìm anh, đợi anh cùng về.

Dạ dày Tần Tiểu Mạn chợt réo ầm lên một tiếng, cắt ngang dòng hồi ức ngọt ngào của Cố Lăng. Thật vô cùng, vô cùng sát phong cảnh!~

“Làm sao vậy?” Cố Lăng nhìn Tần Tiểu Mạn hoảng hốt nhảy dựng lên. Tần Tiểu Mạn lao như trên bắn, ném lại một câu, “Em muốn đi wc!”

Phóng túng ham muốn của chính mình sẽ bị trừng trị nghiêm khắc. Tần Tiểu Mạn ngồi xổm trên bồn cầu mà ngẫm nghĩ. Cả đêm không biết đã chạy mấy lần rồi, tiêu chảy sắp đến mức đi ra ruột non ruột già luôn.

“Đi ra uống thuốc đi.” Cố Lăng mặc quần áo, ra cửa hàng bách hóa phía dưới mua thuốc trở về, gõ cửa nhà vệ sinh.

Tần Tiểu Mạn lảo đảo đứng dậy, kéo quần lên. Cả người lênh bênh như trôi trong không trung. Bước thấp bước cao tập tễnh đi ra ngoài.

Cố Lăng nhìn sắc mặt cô trắng bệch muốn dọa người, đưa tay lên sờ trán, lấm bầm, “Tốt thật, sốt rồi còn đâu.” Rồi không quên giáo huấn, “Cho chữa cái tật tham ăn đi!”

Tần Tiểu Mạn tay chân mềm nhũn, cũng không buồn phản bác lại, há miệng uống thuốc, hai mắt nhắm tịt lại ngủ.

Chương 20: Chữa lợn lành thành lợn què...

Gần đây, ở ký túc xá Lăng Hiên mọi người đều rất hoảng sợ. Nghe đồn tổng giám đốc tính trường thất ý, lợi dụng chức vụ ép buộc nữ nhân viên. Thậm chí còn có mấy nữ nhân viên nhẹ dạ, cho rằng chỉ cần tổng giám đốc hài lòng, “dần vật” thế nào cũng được. Thế nhưng, Cố tổng dường như uống nhầm thuốc, mặt lúc nào cũng lạnh như tiền. Điều này không ai lý giải được. Không phải là nhân lúc đi công tác đã cùng với “tiểu mật” tình chàng ý thiếp rồi sao?

Sáng sớm, Trần Thần đắc ý đem bản thiết kế vừa làm xong cho Nam Tịch Tuyết, muốn ngấm ngấm đem chuyện anh ta ốm nằm viện ra châm chọc một lúc. Có điều, nhìn nét mặt cứng như đá không chút biểu tình của anh ta, thức thời ngậm miệng lại, lễ phép chào rồi lui ra ngoài, đóng cửa.

Nghe tiếng “ầm ầm” tức giận từ phía sau truyền tới, Trần Thần đắc ý ưỡn ẹo xoay người. Đi ngang qua phòng làm việc của Cố Lăng, hần tẩm tẩm cười, đẩy cửa ra, “Cố, đã lâu không...” Lời còn chưa dứt, mặt đã cứng đờ, đầu lưỡi như bị ai rút gân, không thốt nên lời.

Nếu nói ở chỗ Nam Tịch Tuyết trời u ám thì không biết ở chỗ Cố Lăng là băng thiên hay tuyết địa nữa.

“Chuyện gì?” Cố Lăng tức giận nói, ánh mắt sắc bén lướt qua người nào đó đang ở bên cạnh, dường như không có việc gì làm đang giả vờ sắp xếp này nọ,

Trần Thần đã quen với bộ dạng này của Cố Lăng, lấy lại vẻ đùa cợt, “Cố, đây là bản kế hoạch của thư ký Lý, anh xem một chút.”

“Không phải bây giờ, đi ra.” Cố Lăng nhìn Tần Tiểu Mạn phớt lờ anh lần thứ hai, đi qua giá sách lục lọi tìm kiếm, ngữ khí càng ác liệt.

Trần Thần ảo não vuốt vuốt tóc, tỏ vẻ diêm dâm đáng yêu, nhưng phát hiện ánh mắt Cố Lăng vẫn dính vào Tần Tiểu Mạn ở đằng sau, rốt cuộc cũng buông tha, đi ra ngoài.

Cố Lăng đứng phắt dậy, sải bước tới trước mặt Tần Tiểu Mạn. Đến khi Tần Tiểu Mạn phản ứng lại thì đã muộn rồi, thân thể liền bị anh nhấc bổng lên.

Cố Lăng đá văng cửa phòng nghỉ ra, đem cô đặt lên chiếc giường lớn, người cũng lập tức đè lên. Tay nắm lấy cái cằm nhỏ, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt anh. Tần Tiểu Mạn cũng không ầm ĩ, mặc kệ anh đè nặng, chỉ là cơ thể khẽ run rẩy đã tiết lộ cảm xúc từ đáy lòng mình.

“Em rốt cuộc muốn thế nào?” Cố Lăng thực sự không có cách nào, tinh thần sa sút, cúi đầu cọ cọ lên cổ cô, “Em còn điều gì chưa rõ ràng sao?”

Tần Tiểu Mạn hộc mắt nóng lên, cổ gồng nuốt nước bọt, anh thực sự rất ngu ngốc, cực kỳ ngu ngốc!

“Anh bức chết em đấy à!” Tần Tiểu Mạn cố gắng bình tĩnh, nói.

Nhân lúc Cố Lăng đang thất thần, Tần Tiểu Mạn đẩy anh ra, nhảy xuống giường, “Em muốn suy nghĩ thêm một chút về quan hệ của chúng ta. Em đi trước đây, Cố tổng.” nói xong thẳng người đi ra ngoài.

Cố Lăng oán hận đấm mạnh xuống giường, chiếc nệm mềm mại dễ dàng hóa giải lực đạo của anh, khiến anh tâm tình càng thêm bức bối.

Buổi trưa, Tần Tiểu Mạn xách cà mèn ăn cơm xuống dưới căn tin, trước khi đi đã “quan tâm” mua cho Cố Lăng một suất để lên bàn.

Ở trong phòng làm việc, Cố Lăng ngồi trên sofa, trong lòng hờn dỗi, khẽ vuốt vuốt chiếc hộp nho nhỏ vẫn còn nằm yên trong túi áo.

Suy nghĩ một lúc, Cố Lăng lấy điện thoại, nhanh chóng bấm một dãy số.

“Tiểu Tam, giúp ca một chuyện.”

Người đầu dây bên kia im lặng một chút, kháng nghị nói, “Lão nhị, không được gọi một thân nam nhi nam tính đây mình là em đây như thế!”

“Bớt nói nhảm đi!” Cố Lăng cắn răng quát,

“A, nói nói, tiểu đệ nghe đây.”

Cố Lăng đầu ngón tay chà nhẹ lớp vỏ nhưng bọc ngoài chiếc hộp, khụ khụ mấy tiếng, mắt tự nhiên nói, “Anh cầu hôn chị dâu chứ nhưng mà bị từ chối rồi.”

“Há há há há há!” Người bên kia không kìm được cười to một tràng, sau đó mới ý thức được mình thất thố vội vàng đổi thành giọng điệu tiếc nuối điều toa: “Ca, chị dâu thật không phải người thường, dám chống lại sự hấp dẫn của lão huynh. Anh cố nén đau thương, người này không được, ta lại tìm người khác.”

“Năm nay chú còn muốn trở về không?” Cố Lăng trầm giọng uy hiếp.

“Em sai rồi, em sai rồi. Nhưng mà, hay là chị dâu ghen với đám người trước kia của anh?”

Cố Lăng lắc đầu, “Không phải.” Tần Tiểu Mạn đối với chuyện anh ở cùng những phụ nữ khác rất rõ ràng, cô cũng không phải loại người thích lôi chuyện cũ ra để chì chiết. Tâm tư của cô lúc nào anh cũng có thể nhìn rõ mồn một, chỉ duy nhất lúc này là khiến anh đoán mãi không ra.

“Ca, có thể nói cho tiểu đệ quá trình cầu hôn không?”

Cố Lăng do dự một chút, nhớ tới lúc đó Tần Tiểu Mạn bướng bỉnh đến thế nào, thở dài, bắt đầu kể khổ.

Ba ngày trước, tầm chiều muộn, Cố Lăng trong đầu đã lên sẵn kế hoạch, lái xe đưa Tần Tiểu Mạn ra biển chơi. Tiết trời cuối thu ấm áp, gió biển thổi nhẹ nhàng, Cố Lăng đem chiếc hộp nhỏ cất trong túi mở ra, một chiếc nhẫn thực tinh xảo, ánh mặt trời phản chiếu lên mặt viên đá quý lấp lánh. Anh cầm lấy bàn tay vẫn còn lạnh ngắt của Tiểu Mạn, trực tiếp đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa, dịu dàng cười vuốt mái tóc cô kêu một tiếng, “Vợ à.”

Trong tưởng tượng của Cố Lăng thì sau đó sẽ là một màn kịch liệt vui sướng. Kết quả, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Tiểu Mạn lại trở nên thất thần, ảm đạm, rồi lại phẫn nộ, cắn môi tháo chiếc nhẫn ra ném trả lại anh, lau nước mắt bỏ chạy.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cố Lăng ngỡ ngàng nắm trong tay chiếc nhẫn vừa bị trả lại. Người xung quanh nhìn anh chỉ chỉ trỏ trỏ. Một ngày sau, Tần Tiểu Mạn đối với anh như con nợ với chủ nợ, luôn giữ khoảng cách. Hỏi cô, cô chỉ cắn môi không trả lời. Tức giận nói vài câu thì đã nước mắt lưng tròng nhìn anh. Trái tim Cố Lăng chỉ vì vài giọt nước mắt của cô mà chua xót, mà yếu đuối, mà tan ra mất rồi.

Nghe Cố Lăng kể lại xong, đối phương đã cười đến chảy nước mắt. Xoa xoa cái bụng đáng thương sau một trận cười đang đau nhức, bắt đầu chỉ điểm cho người nào đó IQ thì cao mà chỉ số tình cảm thì thấp ẹc, “Lão nhị, anh có biết cái gì là cầu hôn không? Cầu hôn, cầu hôn, chủ yếu là “cầu”, không phải hôn a! Há há há há há!”

Cố Lăng xấu hổ, mặt đỏ bừng. Thực ra, mấy trò lăng mạn, không phải anh chưa từng dùng đến. Có điều, đối với Tần Tiểu Mạn, anh vốn nghĩ không cần phải như vậy. Lần này anh muốn làm gì đó thật chân thành, không cần vàng bạc, trang sức, không cần hoa tươi, chỉ thật giản dị. Đó cũng chính là cảm giác mà Tần Tiểu Mạn đem lại cho anh.

Cố Lăng đột nhiên nghĩ đến, mình cho đến bây giờ hình như vẫn chưa nói với cô ấy ba chữ kia. Phát hiện ra điều đó khiến trái tim anh như bị ai đó bóp nghẹt, hô hấp có chút khó khăn, phải đưa tay cởi vài nút áo.

Cùng lúc đó, Tần Tiểu Mạn trốn trong wc, gọi điện thoại cho An Nhiên, bất mãn oán giận, “An An, anh ấy chưa từng thổ lộ với mình đã ngang nhiên lừa mình lên giường. Cũng chưa từng hỏi mình một câu, đã đeo nhẫn lên tay mình, mình thật ức không chịu được!”

An Nhiên không khách khí giáo huấn cô, “Anh ta lừa bạn nhưng không phải bạn cũng cam tâm tình nguyện sao?” Cố Lăng dù khôn nạn thế nào cũng sẽ không ép buộc Tiểu Mạn, điều này An Nhiên hiểu rất rõ. Có điều, con người Cố Lăng cao ngạo, để cho Tần Tiểu Mạn làm nhục nhục khí của anh ta cũng được, nếu không sau này về lại không uốn nắn được tính tình anh ta thì khổ. Đối với con gái, hình thức rất quan trọng, anh ta làm như vậy thì kết quả này cũng coi như tất yếu, xem ra, không ai cả đời cười vào mặt người khác được.

“An An!” thấy đầu dây bên kia im lặng, Tần Tiểu Mạn hồi thúc, “Hay là mình cho anh ấy rơi luôn nhé?”

An Nhiên bắt đầu dĩ vãng, “Bạn mà bỏ được thì bỏ đi.”

Tần Tiểu Mạn bất mãn lắm lắm, “Mình cũng không biết mình muốn cái gì nữa!”

11. Chương 21-22

Chương 21: Đại hội thể dục thể thao...

Sáng thứ năm, thông báo về hoạt động thể dục thể thao thường niên của Lăng Hiên được phát tới từng ban. Dân tình nhất thời “xúc động” đều xắn tay áo lên. Lần này, không chỉ là cơ hội tốt để đua tranh với các

phòng ban khác, quan trọng hơn, quán quân còn được nhận một số tiền thưởng khá lớn. Tập đoàn Lăng Hiên có thể phát triển lớn như vậy, không chỉ nhờ vào điều kiện cơ sở tốt, mà còn là ở cách quản lý nhân sự rất khoa học, có tình có lý.

Trưởng phòng thiết kế Trần Thần, cao giọng phách lối, nói nhất định phải giành được chức á quân cả đánh đơn lẫn đánh đôi! Khiến các phòng ban khác nghe được cũng phẫn nộ. Nguyên do là bởi vì vấn đề tác phong của Trần Thần, phòng thiết kế vẫn bị xem là chốn âm khí nặng nhất, chỉ toàn nữ nhân với quái nhân.

Nữ nhân viên phòng khách hàng cũng tràn đầy lòng tin, trưởng phòng Bạch Mị nói muốn thể hiện hết khả năng của các nữ nhân viên, không chỉ dịu dàng hiền thực mà còn có vẻ đẹp mạnh mẽ.

Phòng tiêu thụ năm ngoái giành được quán quân, trước khí thế của các phòng ban khác, hệ số nguy hiểm mỗi lúc một cao khiến cho trưởng phòng Lưu Kiếm, đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, mắt kính trong suốt lóe lên quyết tâm cao độ, triệu tập toàn bộ nhân viên lại hội ý, quyết tâm bảo vệ danh hiệu danh dự này.

....

Cuộc thi vẫn chưa chính thức bắt đầu, mùi thuốc súng đã tràn ngập khắp nơi. Giờ ăn trưa, Lưu Kiếm và Vương Tả chạm mặt nhau, hai người giả tạo xã giao vài câu, “A, Vương Tả hôm nay sắc mặt cô hình như không được tốt nhỉ!” ánh mắt Lưu Kiếm đảo một vòng trên người Vương Tả, khe dừng lại ở chỗ bụng dưới. Vương Tả xấu hổ đỏ bừng mặt, ở trong lòng âm thầm hỏi thăm tổ tông mấy mươi đời nhà Lưu Kiếm. Bà đây năm ngoài thua người chỉ là tại ý trời đùa giỡn thôi!

Năm ngoái, ở môn thi bơi lội, Vương Tả một đường tiến thẳng vào chung kết. Không ngờ, đến hôm thi cuối cùng, mẹ và chị không hẹn lại đến thăm, một làn máu đỏ tươi từ từ loang ra bề bơi. Lưu Kiếm phòng tiêu thụ da mặt dày đỉnh đám không thủng, không từ thủ đoạn, vượt qua Vương Tả đang sưng sốt mà giành được quán quân.

“Làm gì có, làm sao so với trưởng phòng Lưu được.” Vương Tả híp híp mắt cười giả lả.

Giữa lúc các phòng ban đang ngấm ngấm phân cao thấp, cấp trên lại ra thông báo, lần này mỗi môn thi đều phải rút thăm, đặc biệt là đấu đôi, phải cùng người ở phòng ban khác kết hợp thành một đội.

Kết quả buổi chiều tan tâm, mọi người đều không về, lộn xộn đứng chờ rút thăm

Trần Thần phát huy tinh thần trưởng phòng, trước mặt toàn bộ nhân viên rút ra một lá thăm, kết quả, vừa thấy tên người ghi trên đó, không màng đến hình tượng to tiếng văng ra một từ: “SHIT!”

Vương Tả anh dũng cũng rút một cái, vừa mở ra xem đã hóa đá ngay tại chỗ, “F*** HIM!”

Phòng làm việc của tổng giám đốc, Tần Tiểu Mạn nhìn lá thăm ghi tên Cố Lăng trên đó, quay đầu nhìn người nào đó đang nhàn nhã uống cà phê: “Anh cố ý!”

Cố Lăng miễn cưỡng nhìn cô vẻ vô tội, “Cái gì? Anh cái gì cũng không đụng tới. Lá thăm không phải do em chuẩn bị sao.”

Tần Tiểu Mạn cắn môi tức giận. Anh đến giờ vẫn không biết mình sai, lại còn dám bỏ mặc cô nữa.

Cố Lăng nghĩ nghĩ, lần này Tần Tiểu Mạn hơi quá phận rồi, hai người đã rơi vào cái tình trạng này, cô còn tưởng tượng ra anh đi làm cái chuyện như vậy sao? Ba ngày liên tiếp bị cô đá ra khỏi phòng, anh cuối cùng cũng phẫn nộ. Bây giờ như vậy, sau này kết hôn không biết còn ra làm sao nữa! Anh hờn dỗi không thèm để ý tới cô. Nhớ tới tác phong hung bạo của dì Tần, Cố Lăng đầu đầy hắc tuyến, Tần Tiểu Mạn tốt nhất không nên giống như vậy.

Mâu thuẫn giữa hai người lên đến cao trào là do chuyện Cố Lăng đi mua nhà. Anh bỏ tiền ra mua một căn biệt thự ở thành phố S để cha mẹ hai nhà dưỡng già. Tiền cũng đã trả rồi, nhà ở khu Tây là chỗ cao cấp nhất, cơ sở y tế cũng đầy đủ. Kết quả lúc nói cho Tần Tiểu Mạn, cô lại buộc anh đem trả,

“Muốn mua thì mua cho cha mẹ anh, cha mẹ em em tự lo!” Tần Tiểu Mạn tức giận, chuyện lớn như vậy anh cũng không thèm hỏi ý kiến cô, có chút nào là tôn trọng cô không? Hơn nữa, làm như vậy là đụng tới giới hạn lòng tự trọng của cô rồi.

Cố Lăng lần này thực sự phát hỏa, anh không thể hiểu nổi, Tần Tiểu Mạn vì sao lại dùng dáng vẻ anh như vậy? Sau này lấy anh, của anh không phải của cô sao? Phân biệt ranh giới rõ ràng như vậy, hay là vì trong tim cô vẫn còn nhớ tới cái tên tiểu tử Tô Lê Thâm kia, muốn quay lại với hắn ta? (*ngơ ngác* hai chuyện liên quan đến nhau hử anh?) Cố Lăng giận dữ, kết quả, sau một bữa cơm với tổng giám đốc Tứ Hải, Tô Lê Thâm kia đã bị Trầm lão gia một câu nói đưa sang tận bờ bên kia đại dương. (Editor phần nộ: Cố Lăng ca đề tiện!!!)

—
Ngày thi đấu cầu lông.

Không khí Lăng Hiên lúc này vô cùng náo nhiệt, có điều, khiến tất cả mọi người hưng phấn hơn cả là việc lãnh đạo công ty, sếp lớn sếp bé, tất cả đều tham gia thi đấu. Có cấp trên không những ngoại hình ưu tú mà còn có tố chất vận động xuất sắc khiến nhân viên lại càng thêm nhiệt tâm với công ty. Thậm chí, người ở công ty khác cũng nghe danh mà đến xem, thấy tài năng của sếp lớn Lăng Hiên chỉ muốn ngay lập tức đổi chỗ làm, có người còn thề, không phải sếp lớn không lấy chồng, không phải người đàn ông kia quyết không cưới.

“Chủ ý lần này rất được.” Nam Tịch Tuyết nhìn thành quả cũng không keo kiệt mà tán dương.

Cố Lăng khẽ cười, đeo miếng bao tay vào tay trái, cầm vợt cầu lông đi về phía phòng thay đồ của ai đó....
“Nam Tử, trận này tôi sẽ thắng.”

Nam Tịch Tuyết ngồi xuống buộc lại dây giày, đứng thẳng dậy nghiêm nghị: “Còn khuya.”

“Ai cho anh vào!” Trong phòng thay đồ, Tần Tiểu Mạn vừa mới cởi áo ngoài, nửa người trên chỉ còn lại chiếc bra khêu gợi, bao bọc lấy phần mềm mại trắng mịn ở bên trong, nhìn vào gương thấy Cố Lăng tùy tiện đi vào, vội vã cầm lấy bộ đồ thể thao che lại.

Cố Lăng chống vợt, đứng tựa ở cửa, “Không phải che, cũng không phải là anh chưa thấy.”

Tần Tiểu Mạn cắn răng, vội vã thay áo. Do dự một chút đành nhắm mắt cúi thấp lưng, bắt đầu thay quần.

Cố Lăng nhìn cô thay đồ, cởi chiếc quần jean ra, đôi chân dài cùng cặp mông gọn gàng liền hiện ra trước mắt. Thân thể đã thú vị đến nỗi lâu ngày bắt đầu rục rịch đành lộ vài tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác. Haizz, con gái lớn lên thật phiền phức, cô lúc bé có bao giờ cãi nhau với anh đâu.

“Đi thôi.” Tần Tiểu Mạn thay xong quần áo, nghi hoặc nhìn Cố Lăng, sao mặt anh ta lại đỏ ửng lên vậy?

Trận tứ kết nội dung đánh đôi, Cố Lăng, Tần Tiểu Mạn đấu với Trần Thần, Nam Tịch Tuyết. Cả hai đội đều tập trung những nhân vật được chú ý nhất nên hầu như tất cả mọi người đều kéo đến xem. Một đội khác đang thi đấu chốc lát đã không còn người xem, ngay cả khi liên tiếp ghi điểm, trọng tài vừa bấm bấm đếm, vừa mắt nhắm mắt mở hóng sang bên kia. Mấy trận đấu đơn phải tạm dừng để chạy qua cổ vũ.

“A!” một giọng nữ hét chói tai, “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, tổng giám đốc với giám đốc, ai cũng soái, ta phải cổ vũ ai đây?”

“Đúng vậy, đúng vậy, bọn họ mặc đồ thể thao siêu siêu soái!”

“Trần Thần cố lên, Trần Thần cố lên!” người cổ vũ Trần Thần cũng đông không kém. Ở Lăng Hiên vốn dĩ cũng có một số lượng hủ nữ không nhỏ, Trần Thần nhu hòa tuấn tú dĩ nhiên trong mắt các cô chính là siêu cấp tiểu thụ.

So với ba người chói mắt kia, Tần Tiểu Mạn hiển nhiên bị cho ra rìa. Cô đơn trơ trọi đứng ở bên cạnh, bị thống làm nền cho Cố Lăng.

Cố Lăng và Nam Tịch Tuyết nhìn xung quanh sân đấu, hài lòng thấy không ít ký giả cũng chen chân vào. Tốt, điều hai người mong muốn chính là qua trận đấu này nhân tiện quảng cáo miễn phí danh tiếng cho công ty.

Trận đấu bắt đầu, Trần Thần liên tiếp mắc lỗi. Đối thủ là Cố Lăng, hắn vốn dĩ đã đứng núi này trông núi nọ rồi. Hơn nữa lại đồ kỵ với Tần Tiểu Mạn nên càng mắc phải những lỗi cơ bản. Tần Tiểu Mạn đứng đối đầu với Nam Tịch Tuyết, mỗi lần giao bóng, lưới vốn đã cao, lại thêm người nào đó lợi dụng lợi thế chiều

cao khiến cô không cách nào phản kích. Bên này, Cố Lăng cũng gắt gao dồn ép Trần Thần. Hai bên đánh qua đánh lại hết sức căng thẳng.

Lúc mọi người bắt đầu chăm chú theo dõi, Cố Lăng và Tần Tiểu Mạn đổi vị trí. Đám người bắt đầu phát cuồng, là Cố tổng đấu với Nam Tịch Tuyệt!

Diễn biến tiếp theo thì khỏi phải đoán. Trần Thần với Tần Tiểu Mạn đứng một bên nhàn rỗi trong khi đó Cố Lăng cùng Nam Tịch Tuyệt tranh đấu vô cùng lợi hại.

Đúng lúc Tần Tiểu Mạn không để ý, quả cầu mạnh mẽ bay về phía cô. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, trong nháy mắt bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của Nam Tịch Tuyệt.

“Cẩn thận!” Cố Lăng lao người ra ôm lấy cô, “Bịch” một tiếng ngã mạnh xuống nền đất.

....

Bệnh viện.

“Nhẹ thôi, đau!” Cố Lăng liên tục kêu la với người nào đó đang nhẹ nhàng hết sức bôi thuốc lên đầu gối anh.

Tùy rằng không tổn thương đến xương, nhưng đầu gối của anh cũng bị thâm tím một mảng, Tần Tiểu Mạn thấy mà giật mình, không khỏi oán giận Nam Tịch Tuyệt, chỉ là thi đấu hữu nghị thôi mà, có cần phải cố sức đến thế không?”

Cô yên lặng gọt một quả táo đưa cho anh. Cố Lăng chỉ chỉ vào miệng, “Em đút cho anh đi.”

Tần Tiểu Mạn cúi thấp đầu, cắt nhỏ quả táo, lấy que tăm cắm vào đưa cho anh. Cố Lăng ăn mấy miếng, cảm thấy có gì đó không ổn, ôm lấy cô, nâng cằm lên kinh ngạc thấy trên mặt chan chứa nước mắt. “Đừng khóc,” Cố Lăng dỗ dành cô, trong lòng thầm nghĩ, xem ra lần này bị thương cũng coi như đáng giá, “Anh không sao mà.”

Tần Tiểu Mạn quay mặt đi, nhe răng, “Cố Lăng, em không xinh đẹp, cũng không thông minh xuất sắc, tại sao anh muốn kết hôn với em? Anh ưu tú như vậy, nhiều tiền như vậy, so với em rất rất chênh lệch.” Cô gấp gấp túm lấy vạt áo anh, mở to đôi mắt vẫn còn ngấn nước, nhìn anh không chớp, nói yêu em đi, nếu anh nói anh yêu em, em sẽ tha thứ hết cho anh.

Cố Lăng thấy nhe răng, cô vì sao đột nhiên nói mấy lời này? Anh sờ sờ cằm, có chút suy nghĩ, “Tuy rằng em không ở được phòng khách nhưng may là miễn cưỡng cũng chăm lo được nhà bếp, quan trọng hơn, có em ở trên giường rất thỏa mãn.”

“Anh!” Tần Tiểu Mạn cắn giận, vội vàng chùi nước mắt trên mặt, dấn mạnh vào vết thương của Cố Lăng.

Cố Lăng đau chảy nước mắt, “Em làm cái gì vậy?”

“Anh, anh đi thuê osin là được rồi!” Chương 23: Chệch đường ray...

Tần Tiểu Mạn ầm ỨC, nước mắt lã chã rơi, Cố Lăng chỉ muốn tự tát vào miệng mình mấy cái, ý của anh hoàn toàn không phải như vậy!

“Tiểu Mạn, đừng khóc!” Cố Lăng muốn xuống giường lại gần ôm cô, kết quả bị Tiểu Mạn đẩy cho một phát, không hề phòng, chập choạng ngã xuống.

Tần Tiểu Mạn chạy ra khỏi phòng bệnh, ở hành lang gặp Nam Tịch Tuyệt cũng không để ý phép tắc, không buồn chào hỏi lấy một câu, vội vã bỏ đi.

Nam Tịch Tuyệt đến thăm Cố Lăng, thấy anh ngồi thất thần trên giường, không khỏi nhíu mày, “Hóa ra anh cũng có ngày này.”

“Ít lời đi.” Cố Lăng tức giận dấn xuống giường, “Cô ấy bỗng dưng lại làm loạn cái gì thế không biết!”

Quả nhiên là trong nhà chưa tổ ngoài ngõ đã tường, Nam Tịch Tuyệt nhấc chân đá cho anh một phát, “Nghe tôi nói, Tần Tiểu Mạn muốn cái gì anh cũng không biết sao? Cô ấy muốn cái gì, đem lại cho cô ấy cái đó là được. Đừng giống như tôi, đến lúc muốn yêu chiều cô ấy, lại không thể được nữa.”

Cố Lăng hướng anh đảm một cái, Nam Tịch Tuyệt dễ dàng tránh được, “Tiểu Mạn không giống cô vợ tính tình bướng bỉnh của anh. Anh có thể dễ dàng tha thứ cho họ Tô kia cũng xem như quá rộng lượng rồi.”

Nam Tịch Tuyệt cười khở, “Phải vậy không?”

...

Ngồi ở dưới khuôn viên bệnh viện, Tần Tiểu Mạn lăm lăm oán giận chửi rửa Cố Lăng đầu heo. Điện thoại trong túi rung bần bật, cô không thèm liếc mắt một cái lập tức bấm nút tắt. Đến lần thứ n, Tần Tiểu Mạn không nhận được móc điện thoại ra, sắc mặt lập tức đại biến, run rẩy bấm nút nghe, “Mẹ?”

“Nha đầu chết tiệt, vì sao không nghe điện thoại của mẹ?” Tần mẹ hét lớn làm Tần Tiểu Mạn toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Dạ, con xin lỗi, có chuyện gì không ạ?” Tần Tiểu Mạn vâng vâng dạ dạ.

“Tiểu Mạn này,” Tần mẹ giọng nói có chút mùi dấm, “Mẹ nghe nói Cố Lăng mua biệt thự cho cha mẹ nó phải không?”

“À, vâng.” Tần Tiểu Mạn lóng ngóng đáp, có tiền giỏi ghê ta, đồ xa xỉ, lãng phí!!!!

“Tiểu Mạn, cha mẹ sống hơn nửa đời người rồi, cũng muốn ném thử cảm giác ở biệt thự nó như thế nào. Mẹ nói, Cố Lăng có tiền, con hỏi nó xem, có thể mua luôn cho chúng ta một căn được không? Coi như sính lễ ăn hỏi của nó đi.”

“Mẹ!” Tần Tiểu Mạn oán hận, mẹ định đem con gái của mẹ đi bán đấy à.

“Đây đây, nói nhỏ chút.” Tần mẹ không thèm để ý, “Đừng nói với mẹ là hai đứa chẳng có gì với nhau nhé!”

Tần Tiểu Mạn ấp úng nói không nên lời, nghẹn ngào nửa ngày cũng không biết phản bác thế nào. Cô từ trước đến giờ vốn không biết nói dối.

Tần mẹ đầu dây bên kia đã vui vẻ đến mức nhảy dựng lên, nghĩ đến vinh hoa phú quý sau này mà cười híp cả mắt lại. Nuôi con gái thật là tốt. Mẹ mới nhất mấy câu đã lòi đuôi ra rồi. Tần mẹ hài lòng xoắn xoắn dây điện thoại, kêu ông chồng già đi pha một chén trà nóng cho nhuận giọng. Tần cha sắc mặt không hề tốt, con gái bảo bối, ngoan ngoãn, đáng yêu nhà mình làm sao lại bị tên sắc lang nhà bên ăn mất rồi. Ông đau lòng, đau lòng chết đi!

Cúp điện thoại, Tần Tiểu Mạn đem âm ức trong lòng ném sang Cố Lăng, đều tại anh, không có việc gì lại đi khoe khoang.

....

Kết thúc trận đấu, đội Vương Tử và Lưu Kiếm đoạt giải quán quân, hào phóng mời mọi người tới Nghê Thường ăn chơi. Tần Tiểu Mạn vốn định ở nhà ngủ một giấc, trong lòng luẩn quẩn một lúc, lại không muốn ở cùng một chỗ với người nào đó vừa mới từ bệnh viện trở về, liền ngồi dậy thay quần áo, trang điểm một chút rồi đi ra ngoài.

Cố Lăng ngồi trong phòng khách, nhìn cô ăn mặc xinh đẹp, váy ngắn mát mẻ sáng sủa đi chơi, thực sự thấp thỏm không yên. Ngoài trời lạnh như vậy, cô ăn mặc hở hang như thế làm gì? Chồng ở ngay trước mặt, nhìn một cái cũng không nhìn, còn muốn đi ra ngoài lêu lổng? Thật không chấp nhận được mà!

Lúc Tần Tiểu Mạn khoác áo khoác lên, Cố Lăng cũng vội vã đứng dậy, vào phòng ngủ thay bộ áo gió, đi giày vào, tiện tay với lấy chùm chìa khóa, mở cửa đi ra.

“Hừ.” Tần Tiểu Mạn bất mãn kêu. Nghe thấy âm thanh tức giận của cô, Cố Lăng dừng lại, hơi nghiêng đầu nhe răng ra cười, hàm răng trắng đều đặn, nụ cười trong trẻo sáng chói câu hồn khiến Tần Tiểu Mạn lập tức thất thần, ngỡ ngàng đi theo anh vào thang máy. Hốt hoảng nhớ ra mình đang chiến tranh lạnh với anh, vội ho nhẹ một cái rồi quay mặt đi nơi khác, cố gắng tránh càng xa càng tốt ánh mắt đang nhìn mình chăm chú kia.

Trời bên ngoài quả thực rất lạnh. Cố Lăng cởi áo gió trên người chu đáo khoác lên vai Tần Tiểu Mạn, môi dán lên vành tai của cô, nhẹ giọng nói: “Đợi một chút, anh đi lấy xe.”

Tần Tiểu Mạn nhìn anh ăn mặc phong phanh, thân ảnh thon dài dần dần bị sương mù vây lấy, hình dáng đó khiến cô phảng phất liên tưởng tới hiệp khách trên phim. Cẩn cẩn môi, nắm chặt lấy áo anh, một mùi thuốc lá nhàn nhạt, cũng giống như anh, dịu dàng, trong trẻo nhưng lạnh lùng. Có thể không, chỉ cần anh đối với cô tốt như vậy, mấy lời kia không nói ra cũng không sao.

Ngồi trong xe một lúc lâu, bàn chân Tiểu Mạn vẫn cứ lạnh lẽo, tê rần đến không còn cảm giác. Đúng là tự mình hại mình mà. Cô ai oán nghĩ, biết thế đã không ăn mặc như vậy rồi.

Cố Lăng chậm rãi tập xe vào lề đường, nghiêng người qua túm lấy hai chân cô.

Tần Tiểu Mạn hoảng hốt, không phải là anh muốn cưỡng ép cô đấy chứ?

“Đừng nghĩ lung tung, sẽ không lạnh nữa đâu.” Cố Lăng ngăn chặn suy nghĩ trong đầu cô, nhẹ nhàng cởi đôi giày, hai tay ôm lấy hai bàn chân lạnh lẽo, chậm rãi xoa. Nhiệt độ ấm áp cứ như thế truyền sang người cô.

Tần Tiểu Mạn đỏ mặt, cổ họng khô nóng, không khỏi liếm liếm môi. Hành động ấy rơi vào trong mắt Cố Lăng, tự dưng anh thấy đói bụng ghê gớm, chỉ muốn đem cô ra ăn ngay lập tức.

“Anh làm gì?” thấy mặt anh càng lúc càng gần, Tần Tiểu Mạn khấn trương lui về phía sau, có điều, hai chân đang bị anh nắm lấy, tránh đi đâu cũng không tránh được.

“Tiểu Mạn, anh...” ánh mắt Cố Lăng nhìn cô không rời, vừa mới mấp máy môi đã giật mình muốn ngã nhào.

Có người bấm còi liên tục. Tần Tiểu Mạn ngoái đầu lại, chẳng biết từ lúc nào đã có xe đỗ lại ở phía sau rồi.

Cố Lăng gần như bốc hỏa, bất đắc dĩ buông cô ra, giọng nói khàn khàn có chút thương lượng, “Chúng ta về nhà được không?”

Tần Tiểu Mạn vội vã lắc đầu, “Không được, bọn Vương Tử đang chờ!” Đây là cơ hội tốt giao lưu tình cảm với đồng nghiệp, cô không thể trọng sắc khinh bạn được!

Cố Lăng dù không tình nguyện vẫn lái xe đưa cô tới quán Nghê Thường. Lúc dừng xe, Tần Tiểu Mạn nghiêm mặt hỏi anh, “Cố Lăng, lúc này anh muốn nói gì?”

Cố Lăng cứng đờ, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, hài lòng vì lần này cô không tránh ra, “Không có gì.”

“Ừm.”

Vốn dĩ Cố Lăng đã tắt đèn nên trong xe lúc này khá tối, vì lẽ đó mà Tiểu Mạn không hề phát hiện ra, người nào đó hai tai đã đỏ bừng lên rồi.

....

Quán bar,

Mọi người đang vui vẻ chơi đùa, thấy Cố Lăng tới khách sáo một chút lại bắt đầu náo nhiệt như cũ.

Cố Lăng dùng mỹ nam kế đối với Tần Tiểu Mạn, sau lúc ở trên xe kia, lại càng bắt đầu tận dụng lấy cơ hội. Anh ngồi một chỗ không yên, liên tục ra hiệu bảo Tần Tiểu Mạn cùng anh trở về, có điều, người nào đó cùng một đám chị em tám tung trời, hoàn toàn quên mất anh.

Trần Thần đang cầm mic thể hiện, giọng hát trong trẻo cất lên khiến người khác phải bái phục. Mấy đồng nghiệp nữ không tiếc lời cảm thán “Tiếc cho anh ấy bị người khác thay thế mất.” Tần Tiểu Mạn nghe được thâm cảm thấy may mắn là mẹ mình không có ở chỗ này. Nếu mẹ biết người tình trong mộng của cô bị đem gán ghép với Trần Thần, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Trần Thần nháo một lúc thấy buồn chán, rủ rê mọi người cùng nhau chơi trò chơi.

Có người đề nghị chơi giết người, mọi người nghe thấy đều nhớ lại quãng thời gian đại học vui vẻ trước đây liền xoa tay tán thành. Tần Tiểu Mạn hớn hử chạy tới tham gia, rốt cuộc bị cho ra rìa, nói cô chơi cũng được, nhưng chơi thì phải làm quan.

“Vì sao?” Tiểu Mạn phát giác mình bị bài xích, đáng thương túm lấy vạt áo Vương Tử, nhìn y hệt con cún nhỏ bị bỏ rơi. Làm sát thủ mới thích mà!

“Tiểu Mạn thân mến, tôi thề, việc này với nhân phẩm của cô không có tí quan hệ nào.” Vương Tả nghiêm túc vỗ vỗ tay cô.

Mấy người còn lại đều quay đầu đi chỗ khác, có người gan lớn còn quay sang liếc Cố Lăng đại nhân đang ngồi uống rượu với Nam Tịch Tuyết một cái. Buồn cười, giờ chẳng nói cũng biết Tần Tiểu Mạn là người trong lòng Cố tổng, cô nếu làm sát thủ đi giết người thì không sao, lỡ có ai nhờ tay giết cô, không biết bị Cố tổng chinh thể nào đâu. Tốt nhất là không nên tự chuốc lấy phiền phức!

Cãi chà cãi cối không xong, Tần Tiểu Mạn thấy khát nước, tiện tay cầm một cốc rượu uống cho nhuận giọng.

Nam Tịch Tuyết đi rồi, Cố Lăng cũng không tị hiềm, khẽ ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô chăm chú xem mọi người chơi đùa, cầm chai rượu rót cho cô một chén rồi lại một chén.

“Ok, trời tối đen mọi người nhắm mắt.” Tần Tiểu Mạn đã bắt đầu say, cô căn bản không uống được rượu, lười biếng ngả người ra sau, vừa lúc bị Cố Lăng ôm vào lòng, bàn tay không an phận thò vào trong áo, khẽ vuốt ve lưng cô.

Ghế dài nhiệt độ rất cao, bàn tay Cố Lăng chạm vào da thịt mềm mại sờ soạng một vòng rồi to gan dịch chuyển xuống dưới eo.

“Đừng.” Tần Tiểu Mạn cúi đầu kêu một tiếng, lắc lắc người bắt lấy bàn tay Cố Lăng. Thật không có liêm sỉ, nhiều người như vậy anh lại muốn giở trò với cô, cô vẫn đang còn chơi trò chơi mà!

Cố Lăng cuối cùng cũng không kiên nhẫn được nữa, thuận thế ôm lấy cô đi ra ngoài.

Từng giây từng giây một trôi qua, Trần Thần đang thành thật nhắm mắt rồi cuộc không nhận được, hỏi: “Tần Tiểu Mạn, cô làm gì mà không đếm nữa? Tiếp tục đi chứ!”

....

Cố Lăng đã vài ngày nay không chạm vào người cô, thân thể bị dày vò không thôi. Ôm Tiểu Mạn say khướt, trên mặt anh tràn đầy vẻ tươi cười. Lần này, anh phải đòi đầy đủ cả vốn lẫn lãi mới được.

Vào trong xe, Cố Lăng điều chỉnh hệ thống sưởi đến mức lớn nhất, đưa tay cởi quần áo Tiểu Mạn rồi lập tức nhào tới ôm lấy cô mà cẩn cẩn gặm gặm một lúc lâu mới thỏa mãn ngẩng nhìn làn da trắng nõn đã lưu lại không ít dấu vết của anh.

Tần Tiểu Mạn dịu dàng ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn hết như cô bé ngây thơ đáng yêu ngày nào.

“Cố Lăng, Cố Lăng...”

“Đây, anh ở đây. Ngoan, thả lỏng một chút, thật chặt.” Cố Lăng dỗ dành cô, trên trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

“Em...” Cô đỏ bừng mặt, đôi mắt trong bóng tối lấp lánh, nhõng nhẽo khẽ cắn lên vành tai anh, “Em, hình như hôm nay em phát hiện, em rất yêu anh!”

12. Chương 23-24

Chương 23: Nội thương....

Đôi mắt Tần Tiểu Mạn lấp lánh nước, tưởng chừng cứ như thế nhìn thấu trái tim Cố Lăng.

Cố Lãng từ khi còn bé đã tự lập ra một kế hoạch hoàn hảo cho cuộc đời mình, anh rất thích cái cảm giác có tất cả mọi thứ trong tay. Thế nhưng, giờ phút này, anh mới phát hiện, hóa ra, cảm giác mong mỏi được người khác thật lòng yêu mình là như thế này.

Cố Lãng hít một hơi thật sâu, nhặt quần áo rơi vãi trên sàn xe lên, chậm rãi mặc vào cho cô. Nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt Tiểu Mạn. Anh không muốn ở cái chỗ này lại ủy khuất bảo bối của anh.

Tiểu Mạn choáng váng khó chịu, hai tay bất an xoắn lấy nhau rồi lại túm lấy áo của Cố Lãng, rồi lại không biết nói gì, khẽ kêu “Ca ca, ca ca.”

Cố Lãng đang quảng khăn cho cô, nghe cô nhỏ giọng gọi, cánh tay rần chắc ôm chặt lấy cô. Môi khô chậm rãi dán vào tai cô, nói từng chữ một, “Nghe thôi là được rồi, anh chỉ nói một lần. Anh...”

“Dạ? Cái gì?” Tần Tiểu Mạn không biết đã chọc ra đại họa ngập trời, vô tội nghiêm mặt ngẩng đầu lên hỏi.

....

Cố Lãng mặt đen như bị ngói đập vào đầu.

Mới vừa rồi tay cô ở trên người anh sờ loạn, Cố Lãng khó khăn lắm mới nghe được lời nói cảm động kia, vô tình bị cô kích động, mất đi sự tự chủ thường ngày nên mới mất mặt thế này đây.

Anh thề, đời này chưa bao giờ bề mặt như vậy, cũng chưa từng có người con gái nào làm anh thống hận như thế này.

Người nào đó say khướt, thân thể mềm nhũn, khẽ khẽ cọ tay lên áo anh, tựa quây tìm một vị trí thoải mái nhất trong lòng anh, vòng tay ôm anh thật chặt, nhắm mắt lại ngủ, thậm chí còn nghe thấy cả tiếng ngáy rất nhẹ...

Cố Lãng cứng người ngồi ở ghế sau thật lâu, thật lâu. Trước ngực cảm thấy ươn ướt, anh bình tĩnh móc khăn tay lau nước miếng nhều trên khóe miệng Tần Tiểu Mạn, tách cánh tay đang ôm lấy anh ra, cởi áo khoác khoác lên người cô rồi xuống xe đi lên ghế trước.

Ngón tay thon dài đặt trên volant, một lát sau lấy điện thoại ra: “Thư ký Lưu, hoãn cuộc họp ngày mai lại cho tôi.”

....

“Oái!” Tần Tiểu Mạn bị Cố Lãng ném lên giường, kêu lên một tiếng, quơ tay lấy chăn đắp lên người rồi lại tiếp tục ngủ.

Cố Lãng nhanh chóng cởi quần áo của mình, nhe răng cười tiến đến áp sát lên người Tiểu Mạn, đem chăn, đem gối tất cả đều vứt xuống giường. Đêm nay nhất định phải cho cái nha đầu chết tiệt kia nếm thử cái gọi là “Năng lực đàn ông” của anh.

“Bụng đau quá.” Không biết tại vì đến nơi, Tần Tiểu Mạn ôm lấy bụng, khó chịu rên hừ hừ.

Giọng nói của cô rất nhỏ, Cố Lãng chỉ nghe loáng thoáng cô bảo đau. Đau? Anh híp mắt nhìn người dưới thân thân thể mềm mại, trắng nõn, đau vẫn đang còn ở phía sau kia!

Thế là Cố Lãng quên phắt luôn cái đau kia, ngồi chồm hổm điều chỉnh lại tư thế.

Không ngờ,

Không ngờ chính là, phát hiện trên ga trải giường có vết máu.

...

Sáng sớm, Cố Lãng phiền muộn dựa lưng trên sofa hút thuốc, vì sao, vì sao?!

Oán hận đầy bụng không chỗ nào phát tiết, anh oán hận trừng mắt nhìn tấm lịch treo trên tường. Sao lại nhanh như vậy, từ lần trước đến giờ đã là một tháng rồi? Thảo nào cô mấy ngày nay tính tình khó bảo.

Kỳ kinh của Tần Tiểu Mạn lại tới rồi. Tối hôm qua uống rượu lại bị gió lạnh thấm vào người, lúc này toàn thân đều thấy lạnh lẽo. Bụng dưới đau nhức không thôi, cô không ngừng oán giận, vì sao con gái lại phải chịu cái loại dằn vặt này! Không công bằng, thật không công bằng!

Cô quờ tay tìm công tắc chặn điện, phát hiện ra đã bị tắt từ lúc nào, thảo nào mà lạnh đến vậy. Nhìn ra ngoài, trời đã sáng rồi. Vui đầu vào chặn, cố gắng chịu đi. Cổ Lãng hôm nay hình như có cuộc học, lúc này có lẽ đã đi ra ngoài rồi. Khát quá, cô liếm đôi môi khô khốc, cố gắng đứng lên mà đứng không nổi.

“Ngồi dậy uống thuốc đi.” Cổ Lãng giật chăn ra, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, phiền muộn trong lòng nhất thời bị quăng sang một bên, ôn tồn dỗ dành cô, “Uống thuốc rồi ngủ tiếp.”

“Em không uống.” Tần Tiểu Mạn rầu rĩ đáp. Ngực nóng hầm hập, anh không đi hợp ư, là vì quan tâm tới cô sao?

“Sao không uống?” Cổ Lãng thò tay vào trong chăn, nắm lấy bàn tay cô, kinh ngạc thấy nhiệt độ thấp đến dọa người, giọng nói trở nên cấp thiết, “Nghe lời, uống vào sẽ không đau nữa.” Thuốc này là anh đã phải mặt dày tới cửa hiệu thuốc mua về đó nha.

Tần Tiểu Mạn kéo chăn che mặt, “Không uống đâu, loại thuốc này có tác dụng phụ, nghe nói ảnh hưởng đến khả năng sinh đẻ á!” Nói xong, mặt cô đỏ bừng. Bất giác nghĩ tới quần áo trên người mình, sờ sờ, bằng vệ sinh dán rất đúng chỗ, là anh giúp cô thay sao? Tần Tiểu Mạn vừa đau vừa xấu hổ, mắt mặt chết đi được!

Cổ Lãng sững sốt một chút, chế nhạo nhìn cô, “Em để ý như vậy sao? Thế thì anh yên tâm rồi.”

“Liên quan gì tới anh?” Tần Tiểu Mạn then quá hóa giận, nghe khẩu khí anh như vậy! Sinh con, sinh con... Sặc.... Trong phòng đột nhiên an tĩnh đến quái dị, hai người không hẹn đều cùng nghĩ tới một chuyện.

“Khụ khụ, uống thuốc đi, dựa vào người anh.” Cổ Lãng đỡ cô ngồi dậy, đưa cốc nước ấm cho cô.

Tần Tiểu Mạn uống một viên thuốc, ồng tay áo ngủ rộng thùng thình nâng lên để lộ vết hôn tối hôm qua. Cô quái dị nhìn anh một cái, do dự muốn mở miệng.

“Anh không làm gì hết.” Cổ Lãng nghiêm mặt nói. Nhìn thấy vẻ nhẹ nhõm của Tiểu Mạn, trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu, thế nào, cô ấy không muốn?

“Được rồi,” khoe miệng Cổ Lãng nhếch lên, lộ ra nụ cười tà ác, “Chớ quên tối hôm qua em nói gì.”

“Tối hôm qua?” Tần Tiểu Mạn sợ hãi nuốt nước bọt, “Em nói gì vậy?” Đầu cô lúc này mơ mơ hồ hồ nhớ tới qua hình như xảy ra chuyện gì đó, giờ Cổ Lãng nhắc tới lại càng thêm chột dạ. Cô trong tiềm thức thường hay nói mớ, trước ở trong ký túc xá, ban đêm thường hay lẩm nhảm khiến mọi người tỉnh dậy.

Cổ Lãng ôm cô trong lòng, cắn cắn đôi môi mềm, “Em nói...” giọng nói đột nhiên thấp xuống. Tần Tiểu Mạn đóng tai lên nghe vẫn không rõ lắm, “Cái gì, nói to lên.”

Đợi đến lúc nghe rõ ràng ý tứ của anh, Tần Tiểu Mạn đã giận đến run người, “Anh nói xạo, em không bao giờ nói như thế!”

“Tùy em, dù sao anh cũng nhớ kỹ rồi. Đợi em khỏe lại xem anh lặn qua lặn lại em như thế nào!” Cổ Lãng hù dọa cô, nhìn miệng cô méo xệch, mây đen trong lòng tích tụ mấy ngày nay lập tức tản ra.

“Ngủ đi.” Cổ Lãng cười cười, đứng lên vươn vai, “Ngày mai còn phải đi làm, nghỉ ngơi cho tốt.”

Ngồi trong thư phòng, chăm chăm nhìn vào đồng số liệu trên màn hình máy tính Cổ Lãng không cách nào tập trung được. Trong đầu vẫn quanh quẩn giọng nói nhè nhẹ: “Em rất yêu anh!”

Rất yêu anh? Cô ấy yêu mình! Cổ Lãng mừng rỡ lắm lắm, ngơ ngẩn cười, rơi vào trong mắt Tần Tiểu Mạn đang núp ở cửa nhìn lén hóa thành đặc biệt kinh khủng.

***** Chương 25:

Trước đây, khi Tiểu Mạn đi nhà trẻ, Cổ Lãng đã học lớp ba, hàng ngày đeo một chiếc cặp to tướng tới trường.

Chiều muộn mùa hè, thiếu đi cái khô nóng giữa trưa, gió mát hiu hiu thổi, Tiểu Mạn ngồi trong phòng học cầm bút màu chăm chỉ vẽ tranh.

Tiểu bằng hữu ngồi bên cạnh, len lén ngẩng đầu nhìn cô giáo, khẽ kéo kéo vạt áo Tần Tiểu Mạn, chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, “Ca ca tới đón bạn rồi kìa.”

Tần Tiểu Mạn vui vẻ quay đầu lại, thấy Cố Lăng đứng ở góc hành lang, liền giơ bức tranh trong tay lên cho anh nhìn. Mỉm cười ngọt ngào lộ ra chút đắc ý, lại do thiếu mất một chiếc răng cửa, nhìn trông cực kỳ ngu!

Cố Lăng khoát khoát tay, chỉ chỉ vào cô giáo đang ngồi trên bục giảng. Tiểu Mạn lại cúi đầu xuống, cầm bút tiếp tục vẽ, có điều cũng đã bị phân tâm rồi, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thấy có người đi vào trong lớp, cô giáo ngẩng đầu lên đang định cảnh cáo lúc thấy tiểu bằng hữu đứng ở cửa lại bình tĩnh lại, coi như không có việc gì.

Cố Lăng khoanh tay lễ phép chào cô giáo rồi bước tới ngồi cạnh Tiểu Mạn.

“Ca ca, vì sao anh không học?” Tiểu Mạn thấy anh đến sớm, vội vàng hỏi. Vì sao lại tan học sớm như thế? Hay là anh trốn học rồi? Lúc đó trong mắt Tiểu Mạn, trốn học là mắc lỗi to kinh khủng.

Cố Lăng móc khăn tay ra lau màu nước lem trên mặt Tiểu Mạn, nhẹ giọng nói, “Hôm nay tổng vệ sinh, xong sớm được về sớm.”

“Dạ.” thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Tiểu Mạn lại chuyên tâm tiếp tục tác phẩm của mình. Lần này cô nhất định mãi có phiếu bé ngoan, như vậy mẹ sẽ mua kem cho ăn.

“Em vẽ cái gì vậy?” Cố Lăng nhìn chằm chằm bức vẽ cái gì đó béo béo tròn tròn, nửa ngày cũng không hiểu là cái gì.

“Đá quý!” Tần Tiểu Mạn không ngẩng đầu lên, mặt dính sát xuống bức vẽ, chớp mũi lại dính thêm một vệt màu.

“Đá quý?” Cố Lăng tỉ mỉ nghiên cứu, “Sao lại còn có chân? Lại cả râu nữa.”

Tiểu Mạn chăm chú nhìn tác phẩm của mình, khẳng định quyết liệt, “Chính là đá quý mà tối hôm trước anh dẫn em ra ngoài chơi thấy rất nhiều đó.”

Cái này thì Cố Lăng hiểu rồi, cô muốn nói là đom đóm.

Tan học, cô giáo vỗ vỗ tay, “Được rồi, ai vẽ xong đem nộp cho cô là có thể về!”

Tần Tiểu Mạn cũng chen với các bạn tới trước bục giảng nộp tranh.

“Cô ơi, tranh con vẽ thế nào?”

“Của con nữa?”

“Còn có của con.”

Trên đường về nhà, Tiểu Mạn thấp thỏm không yên, “Ca ca, anh nói xem cô giáo có cho em phiếu bé ngoan không?”

Cố Lăng nhớ lại bức tranh lộn xộn toàn một màu xanh lục, rất có đạo đức tiếp tục im lặng. Nắm tay dắt cô tới cửa hàng bán kem, cúi đầu hỏi, “Em muốn ăn cái nào?”

Tiểu Mạn hai mắt tỏa sáng, kiễng ngón chân nhìn vào bên trong tủ lạnh, chọn một que kem vị hoa quả. Cố Lăng nhìn cô, lấy một chiếc vị chocolate cho mình rồi trả tiền.

Tiểu Mạn thèm thuồng nhìn chocolate trên tay Cố Lăng. Muốn ăn quá đi, aizzz, làm người lớn thật tốt, mỗi tháng đều có tiền tiêu vặt. Cúi đầu cắn que kem trên tay, oa, lạnh quá, ngọt quá.

“Cái này cho em.” Cố Lăng đưa que kem của mình cho cô.

Tiểu Mạn nghiêng đầu, “Ca ca, vì sao anh không ăn?”

“Ngọt lắm!”

Tiểu Mạn ăn liền một lúc hai cái kem, thỏa mãn xoa xoa cái bụng nhỏ rồi cùng Cố Lãng về nhà. Nhớ tới hôm trước nhìn đom đóm lập lòe bay lượn trước mắt đẹp dễ vô cùng, Tiểu Mạn cảm thán, “A, có thể ngồi trên đó bay thì thật là tốt.”

“Truyện cổ tích.” Cố Lãng chăm chăm nhìn mấy con côn trùng đang bay loạn này, có gì đẹp đâu, chỉ tổ đau mắt.

Tiểu Mạn liếm liếm ngón tay dính toàn nước kem, thật là ngọt, ngẩng đầu lên đáp, “Một nghìn lẻ một đêm.” Cố Lãng không nói gì nhìn cô, “Nha đầu, đây không phải là vấn đề đối đáp.”

....

Ban đêm, Tiểu Mạn bị đau bụng. Tần cha vừa hỏi sơ sơ liền biết ngay là tại Cố Lãng cho cô ăn lung tung, đến ngày thứ hai đi làm nói chuyện phiếm với Cố cha lại lơ đãng để lộ ra. Kết quả, Cố Lãng hôm đó vừa về đến nhà liền gặp họa, bị Cố cha trừ hai tuần tiền tiêu vặt.

....

Tiểu Mạn học lớp một. Đêm trước ngày nhập học, cô thấp thỏm túm lấy Cố Lãng hỏi đủ thứ, “Ca ca, năm nhất thầy giáo hỏi có khó không?”

Cố Lãng lúc này cũng đã học lớp sáu, tất nhiên là lắc đầu, “Đương nhiên không khó, toàn mấy cái ngu ngốc.”

“Ví dụ như?” Tần Tiểu Mạn đếm đếm đầu ngón tay, “Toán cộng em biết, toán trừ cũng tạm tạm. Thầy giáo sẽ hỏi toán cộng trừ đúng không?”

Cố Lãng trở mình đọc sách, “Cũng như thế thôi.”

“Ca ca, anh đặt câu hỏi cho em đi.” Tần Tiểu Mạn vẫn không buông tha.

“Một cộng một bằng mấy?”

“Hai.”

“Một trừ một bằng mấy?”

“Không.”

“Được rồi,” Cố Lãng véo véo má cô, “Chúc mừng em, trả lời xong rồi. Đi chơi đi.”

Tiểu Mạn lo lắng đi ra ngoài. Hôm sau thuận lợi vào học lớp một. Căn bản, thầy giáo hỏi cái gì cũng không có hỏi...

“Trúc kỳ lang mã lai, nhiều sàng lộng, lộng... Lộng mai thanh. Ở chung, cư...” Tiểu Mạn ngồi trên sân thượng học bài, cuống quýt mở sách ra nhìn lại lần nữa.

Sân thượng nhà bên, Cố Lãng thực sự không nghe nổi, “Giá thủ thi vậy mà học cũng không thuộc nữa sao? Thật ngốc!”

“Anh học lớp lớn hơn, tất nhiên sẽ thấy dễ hơn rồi!” Tiểu Mạn bắt mồm lẩm bẩm, “Sao dài vậy, khó học quá. Bọn anh ngày trước cũng phải học như vậy sao?”

“Tất nhiên là học rồi.” Cố Lãng dạy bảo cô, “Em xem, Giá thủ thi, cũng như chúng ta vậy. Hai người cùng nhau lớn lên.”

“Thật sao?” Cố Lãng hoài nghi nhìn anh, “Ca ca, anh lớn hơn em. Chúng ta không giống.”

Cố Lãng mặc đen xì, tàn bạo nói, “Đáng đời em học không thuộc. Chờ ngày mai bị thầy giáo kiểm tra bài đi!”

Một buổi tối, Cố Lãng qua nhà bên bảo Tần Tiểu Mạn về nhà anh ngủ, Tần cha đi công tác, Tần mẹ trực đêm, hai người lo con gái ở nhà, Cố Lãng liền gánh thêm chức vụ bảo mẫu. Không nghĩ tới Tần Tiểu Mạn thái độ khác thường, mặt mũi nhăn nhó nhất quyết không đi.

Cố Lãng cả vú lấp miệng em, “Nhanh lên đi, không anh đóng cửa rồi, buổi tối lúc sợ thì đừng có mà gọi anh đây.”

Tiểu Mạn suy nghĩ một chút, đành phải mang cặp sách qua nhà anh.

Thay quần áo ngủ bò lên giường rồi, Tiểu Mạn mới đột nhiên nhớ tới đồng bài tập số học còn chưa kịp làm, vẻ mặt đau khổ lại phải trèo xuống.

“Ca ca, anh giúp em làm đi.” Tiểu Mạn chằm chằm nhìn số má nhảy loạn như cào cào, chán nản nói.

“Tự làm đi.” Cố Lãng xoay người.

“Anh giúp em đi mà!” Tiểu Mạn ném quyển sách giáo khoa về phía anh, không ngờ lại rơi ra một quyển sách nho nhỏ. Sắc mặt lập tức thay đổi, trừng trừng nhìn cái kia rơi vào tay Cố Lãng.

“Đây là cái gì?” Cố Lãng kinh ngạc nhìn quyển sách trong tay. Ngoài bìa viết là nhật văn, từ trước tới giờ có lúc nào cô lại đọc nhật văn?

Tiểu Mạn phiền muộn muốn cướp lấy, Cố Lãng giơ lên cao né cô rồi lật ra xem.

“Ca ca, đó là tranh biếm họa thôi!”

“Thật sao?” Có quỷ mới tin, Cố Lãng chậm rãi mở ra.

Tiểu Mạn hoảng hốt, “Ca ca, anh đừng xem mà. Đó là tranh BL! Là vẽ con trai với con trai yêu nhau đó!”

Cố Lãng tiếp tục trở mình, “Vì sao em lại mê cái loại này được?”

Tiểu Mạn nhắm mắt phó mặc.

Im lặng, thật im lặng—Tiểu Mạn len lén mở mắt ra, phát hiện Cố Lãng mặt đỏ tía tai, cô kêu một tiếng, lấy tay che mặt.

Cố Lãng nỗ lực trấn định, bình tĩnh nói, “Anh không hiểu, vì sao con trai trước ngực lại thừa ra hai cục thịt vậy?”

Tiểu Mạn bất chấp thể diện, bi thương quay người lại nhìn Cố Lãng, “Ca, đừng nói cho mẹ em, không em bị đánh chết đó!”

Cố Lãng xiết chặt tay, chìa một trang ra trước mặt cô, rõ ràng là một đôi nam nữ chân tay quần quýt, dây dưa không rời. Không nghĩ tới, thật không nghĩ tới mà! Nha đầu này, còn nhỏ mà đã bắt đầu như vậy rồi. Bất hạnh!

“Vì sao lại có cái này?”

“Cái này,” Tiểu Mạn xoắn xoắn ngón tay, “Là của bạn em. Nó đưa cho em mượn. Em, em mới xem có đúng một tờ thôi!” Trời xanh chứng giám, cô chẳng qua chỉ tò mò nhìn một chút đã bị nội dung bên trong dọa cho sợ phải đem giấu đi, đợi ngày mai đem trả lại.

Cố Lãng lên đại học, một ngày đang ở ký túc xá lên mạng, bạn cùng phòng hèn mọn kêu anh, “Ồ dưới kia có một em gái nói muốn gặp cậu.”

Cố Lãng không để ý tới hấn, “Muốn làm em gái mình còn xa!”

“Hừ,!” bạn cùng phòng đối với trình độ tự kỷ của anh đã không còn ngạc nhiên, “Mình cũng nói với cô ấy thế rồi!”

Cố Lãng tự dưng chột dạ, lo lắng đóng máy tính, lo lắng mở điện thoại, vừa mở ra liền thấy di động hơn mười cuộc gọi nhỡ, là cha mẹ, dì Tần chú Tần. Anh cho rằng trong nhà xảy ra chuyện gì, vội vã gọi lại.

“Con trai,” giọng Cố mẹ vang lên, “Tiểu Mạn thi lên cấp ba rồi đòi tới chỗ con chơi, bây giờ chắc là tới nơi rồi, mau đi đón nó đi, không chúng ta không yên tâm. Số điện thoại của nó là 133xxxxxxx.”

Cố Lãng ngắt điện thoại, lao đến chỗ tên lúc này đang mải mê chơi game, “Cậu vừa nói em gái kia nhìn như thế nào?”

Người kia cũng không ngẩng đầu lên, “Rất nhỏ.”

“Chết tiệt!” Cố Lăng chữm thề, vội vã mặc quần áo chạy xuống phía dưới.

Cậu bạn cùng phòng u oán nhìn theo bóng lưng đã khuất dạng, thờ dài: “Cô bé nhỏ như vậy cũng không buông tha, thật đúng là cầm thú mà!”

Quả nhiên, người ở dưới lầu chính là Tần Tiểu Mạn. Trên lưng đeo một chiếc túi to, đứng giữa rất đông sinh viên qua lại trông lại càng nhỏ bé. Nhìn cô lúc bé thì béo như vậy, giờ đã lớn rồi, cũng cao lên không ít.

“Cố Lăng!” Tiểu Mạn nhìn thấy anh vậy vậy tay, cười toe toét.

“Em đi cái gì tới?” Cố Lăng quan sát cô từ đầu tới chân, tốt, không bị làm sao cả.

Tần Tiểu Mạn ưỡn ngực, có chút đắc ý nói: “Em đậu cao trung rồi, vừa có giấy báo xong này!”

Cố Lăng đáy mắt vui vẻ, đôi tay dài ôm lấy cô, dịu dàng vuốt ve mái tóc, “Không sai mà, đều là nhờ anh dạy bảo đúng cách!”

“Liên quan gì tới anh? Tự kỷ!” Tiểu Mạn giãy ra, tuy rằng oán giận, hai gò má vẫn ửng hồng, cười khanh khách.

“Anh buổi chiều có lớp học, em có muốn đi theo không? Học xong sẽ đưa em đi ăn.”

Tần Tiểu Mạn sung sướng gật đầu.

Lớp học buổi chiều, bạn cùng lớp Cố Lăng có chút hiếu kỳ nhìn Tiểu Mạn ngồi bên cạnh. Mấy người hoạt bát lại gần trêu chọc cô, Tiểu Mạn lại rất hiền lành, một tiếng “ca ca” hai tiếng “ca ca”. Cố Lăng không cam tâm tình nguyện lắm nói: “Đừng để ý tới bọn nó làm gì!”

Sau khi tan học, Cố Lăng nghe một cú điện thoại rồi mang Tiểu Mạn đi ăn.

Tại nhà hàng, Tiểu Mạn ngồi đối diện với Cố Lăng, nhân lúc anh đang cúi xuống xem thực đơn, cô mở ba lô, bên trong là một bông hoa hồng, lúc xuống xe lửa cô đã mua ở cửa hàng hoa bên cạnh, muốn đưa cho Cố Lăng, cũng là nhân dịp thổ lộ với anh.

Hoa còn chưa kịp rút ra, một giọng nói thanh thúy dễ nghe đã truyền tới, “Lăng, em tới rồi.”

Cố Lăng ngẩng đầu, quay lại nhìn nữ sinh đang nở nụ cười dịu dàng, vươn tay kéo cô ấy ngồi xuống bên cạnh, giới thiệu với Tiểu Mạn: “Tiểu Mạn, đây là bạn gái của anh, gọi chị đi.”

“...Chị.” Tần Tiểu Mạn khô khốc kêu lên, bông hồng trong túi vừa mới lấy ra lại đút vào trong.

Bữa cơm này, Tiểu Mạn ăn không thấy ngon.

Ngày hôm sau, Tiểu Mạn chào tạm biệt Cố Lăng. Cố Lăng lo lắng, “Em nói muốn đi chơi mà, cứ ở đây, anh dẫn em đi.”

Tiểu Mạn lắc đầu, “Không cần đâu. Em muốn tự đi, thế mới có ý nghĩa.”

Cố Lăng bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Tần Tiểu Mạn thay đổi kế hoạch, tới thành phố bên cạnh du ngoạn, lại gặp gỡ một người khác cùng chung mục đích. Người kia chính là kẻ đã theo đuổi cô hai năm trời, dẫn cô đi chơi không ít chỗ. Tiểu Mạn u oán vút bông hoa khô quắt kia vào thùng rác. Tô Lê Thâm đứng cạnh nói, “Đi tìm một bông khác nhé?”

Tần Tiểu Mạn thận trọng gật đầu.

Ở một góc xa xa, Cố Lăng bởi vì lo lắng đã đi theo, nhìn thấy một đôi thiếu nam thiếu nữ đứng dưới ánh trăng kia, cảm thấy mình thực sự đã già rồi. Ánh mắt anh đột nhiên đổi hướng, có tin nhắn tới, anh không nói gì chỉ biết cười khổ, bạn gái anh vừa mới đòi chia tay. Cô cho rằng mình đối với anh không bằng một người hàng xóm. Sinh nhật cô anh cũng không tới, một nha đầu nhà bên vừa gọi điện anh đã lên lớp cũng không lên để đi cùng cô ta.

Hóa ra, nha đầu này mỗi lần xuất hiện, Cố Lăng anh đều bị người ta vút bỏ.

Tần cha lo lắng gọi điện tới, “Đừng để khuê nữ nhà ta bị người ta bắt nạt đấy!”

Cố Lăng cúp điện thoại, đi về hướng Tiểu Mạn, “Nha đầu, anh tới đây.”

13. Chương 25-26

Chương 25: Anh yêu em....

Bởi vì chuyện ngày hôm qua, Tần Tiểu Mạn đi làm tập tễnh bước thấp bước cao. Vương Tả qua đưa văn kiện cho Cố Lăng kí, thấy Tần Tiểu Mạn mặt tái nhợt muốn dọa người, gõ gõ vào cửa kính, “Cô không sao chứ?”

Tối qua uống nhiều nước, Tần Tiểu Mạn hai mắt phù thũng, yếu ớt khoát khoát tay, dùng khẩu hình nói với Vương Tả: “Bị rong huyết.”

Wang Ta gật gật đầu, “Tần Tiểu Mạn, về nhà uống chút nước gừng với đường là tốt rồi.”

“Cảm ơn.” Tiểu Mạn trong lòng cảm động, cô ấy tuy rằng nghiêm khắc nhưng thực ra thật tốt.

Nước gừng? Thư ký Lưu làm việc ngay bên cạnh chẳng biết từ lúc nào đã đóng tai lên nghe.

...

..

.

“Đây, vẫn đang còn nóng nhé.”

Một cốc nước đường vẫn còn bốc hơi ấm đặt ở trước mặt Tiểu Mạn, cô vừa kinh ngạc vừa vui vẻ tiếp nhận, uống một ngụm lớn, “Cảm ơn thư ký Lưu.”

“Không khách khí.” Thư ký Lưu đẩy gọng kính trên chóp mũi, ôn hòa cười, “Thân thể khó chịu thì xuống phòng y tế nghỉ chút đi.”

Tần Tiểu Mạn thụ sủng nhược kinh, “Không cần, tôi không sao.” Trong lòng mừng thầm, thư ký Lưu cũng thật tốt a! Không những không thành kiến với cô, lại còn kiên trì chỉ bảo công việc cho cô nữa. Nghĩ như vậy lại càng nhìn thư ký Lưu tươi cười xán lạn.

Cô ta thể nhưng là bảo bối của Cố tổng, nếu cô ta té xỉu ở đây ai dám chịu trách nhiệm chứ. Thư ký Lưu nhìn gò má Tần Tiểu Mạn bắt đầu hồng hào trở lại, thở phào nhẹ nhõm.

“Thư ký Lưu, Cố tổng gọi anh.”

“Tốt, tôi đến đây.” Thư ký Lưu rời bàn làm việc đi đến. Nghĩ tới gần đây nghiêm túc nghiên cứu quy tắc làm việc chỗ công sở thật áp dụng quá tốt, tuyệt đối không được mạo phạm tới hoàng thân quốc thích. Mới rồi Cố tổng với giám đốc ở bên này nhìn qua, thấy mình chiếu cố tiểu mặt nhà anh ta, chắc chắn sẽ có thưởng cho xem.

Kết quả, lúc tan tầm, Tiểu Mạn thu dọn xong xuôi vẫn thấy thư ký Lưu còn đang múa bút thành văn, không khỏi ghé qua hỏi thăm, “Vì sao anh còn chưa về?”

Thư ký Lưu xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, “Tôi xem ra lại phải tăng ca rồi.”

“Oa, Thư ký Lưu thật là lợi hại nha,” Tần Tiểu Mạn nhìn đồng văn kiện trên bàn anh ta, bội phục nói, “Một mình có thể đảm nhận nhiều chuyện như vậy.”

Thư ký Lưu đau khổ, ậm ờ gật gật đầu, “Ừm, cảm ơn.”

Chẳng mấy khi Cố Lăng tâm tình tốt, chủ động nói muốn làm cơm cho Tiểu Mạn ăn, cô thật đúng là cầu cũng không thấy. Lúc bé, cha mẹ hai nhà đều bận, cơm nước đều do Cố Lăng nấu, tay nghề có thể nói cực kỳ cao siêu.

Tiểu Mạn đẩy xe đi đằng sau Cố Lăng, không ngừng lấy xuống chocolate, đồ ngọt...v...v

Cố Lăng nhìn xe đẩy ngập đồ ăn, “Em không phải đang giảm béo sao? Ăn nhiều như vậy lại béo lên bây giờ.”

“Mấy ngày này sẽ không bị béo lên đâu!” Tần Tiểu Mạn không chút để ý, lấy hai gói chocolate M&M bỏ vào. Cố Lăng lắc đầu, không nói gì nữa, lôi cô sang khu bán thực phẩm.

“A, Cố Lăng, em đi mua cái này đã.” Tần Tiểu Mạn để lại xe đẩy cho anh, tự mình chạy đi mua băng vệ sinh.

Nhìn cô cầm một túi băng vệ sinh to tướng cười hì hì nhét vào xe đẩy, Cố Lăng mấp máy môi, muốn nói cái gì lại thôi, nhân thần có chút ai oán.

“Lăng.” Thấy Cố Lăng quay đầu lại, Trầm Tịch trong lòng khẽ run rẩy, đúng là anh ta. Có điều, vừa thấy Tiểu Mạn đứng bên cạnh, khóe miệng đang nhếch lên lập tức mím chặt lại. Lúc này cô nhìn thấy anh, anh đã nắm tay con nhỏ kia, thỉnh thoảng lại còn vuốt tóc nó, giờ tay nhắc chân đều không che giấu chút nào sự sủng nịnh.

Từ lúc Tần Tiểu Mạn xuất hiện ở nhà trọ Cố Lăng, Trầm Tịch đã cảm thấy bất an. Trực giác của phụ nữ nói cho cô, cái con nhỏ ngu ngốc này dù thế nào cũng sẽ có vị trí không nhỏ đối với anh ấy. Cô đành duy trì khoảng cách với Cố Lăng, muốn có thể cùng anh dây dưa mập mờ. Cho đến đêm đó lúc cô từ bỏ tự tôn của bản thân đi tìm anh, cảm nhận được vụng trong con người anh lại càng lo lắng, tất cả những thứ đó đều không phải do cô mà có. Đêm đó, ôm mỹ nhân trong ngực, phong lưu phóng khoáng như Cố tổng lại chấp nhận làm Liễu Hạ Huệ, cô liền hiểu rõ, mình đã thua triệt để. Đàn ông, chỉ có khi trái tim xác định ở một chỗ mới có thể quản trị được thân thể mình.

“Đi tính tiền đi.” Cố Lăng xoa xoa vai Tiểu Mạn, dắt cô lại chỗ quầy thu ngân.

Tần Tiểu Mạn cẩn thận đi tính tiền, trong lòng ai oán, nếu như Cố Lăng cùng cái người kia có chút xiu nào đụng tay đụng chân, cô sẽ không bao giờ, không bao giờ... yêu anh nữa!

Tần Tiểu Mạn xách hai chiếc túi to dùng đứng chờ ở cửa, làm cái trò gì mà lâu như vậy!

Thấy Cố Lăng đi ra, cô mắt hững xoay người đi trước. Cánh tay mạnh mẽ từ phía sau ôm chặt lấy thắt lưng cô. Tiểu Mạn càng giãy giụa lại càng bị ôm chặt hơn, bị lôi ra ngoài.

Mở cốp xe, Tần Tiểu Mạn nhét đồ vào bên trong, cúi đầu không thèm để ý tới Cố Lăng, chui vào xe. Cô giận. Nếu ở cùng một chỗ với anh, Tiểu Mạn cũng sẽ không quá để tâm tới quá khứ của anh, dù sao, tuổi tác chênh lệch cũng đã định trước hai người bọn họ sẽ bỏ qua rất nhiều chuyện. Thế nhưng, bạn gái cũ của anh cứ như thể xuất hiện trước mặt anh, cô khó chịu, cô ảm ức!

Cố Lăng im lặng theo cô vào trong, đóng cửa xe, muốn quay sang ôm cô, Tiểu Mạn lại không cho anh đụng vào, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ủy khuất cắn môi, nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt. Làm sao mà không để ý được? Khổ sở đổ kị tựa như hàng ngàn con sâu nhỏ gặm nhấm trái tim cô.

Đôi môi ảm áp nhẹ nhàng dán lên gáy cô, Tần Tiểu Mạn run rẩy, nước mắt lăn lăn rơi xuống. Phải chăng anh chỉ là có cảm giác đối với thân thể cô mà thôi? Tiểu Mạn bi ai nghĩ.

Cố Lăng cẩn thận ôm lấy cô, hôn hôn lên cái gáy, “Thân thể em hoàn toàn không đủ để anh phải say mê.”

Anh có ý gì! Tiểu Mạn nổi giận, anh dám chế nhạo cô!

Ngón tay Cố Lăng vuốt ve khuôn mặt bị nước mắt thấm ướt, cúi đầu蹭 vào chóp mũi cô, “Anh biết em ảm ức, nhưng mà, chúng ta không cách nào thay đổi quá khứ rồi. Có điều, chuyện trước đây thì không thể nhưng anh hiện tại muốn đem tất cả thời gian còn lại trao cho em, có được không?”

Đây là... Tần Tiểu Mạn ngờ ngác nhìn anh, đây là ước hẹn chẳng?

Cố Lăng dịu dàng hôn lên môi cô, kéo một đường ẩm ướt lên tới tận vành tai.

“Anh yêu em.”

Đầu óc Tần Tiểu Mạn chợt trống rỗng, anh nói gì đó? “Anh, anh nói lại lần nữa.”

Cố Lăng đỏ mặt không chịu nói.

“Anh nói lại đi, em vừa rồi không nghe rõ.” Tần Tiểu Mạn níu chặt tay áo anh nhất quyết không chịu buông.

Cố Lăng tim rất nhanh, đầy tay của cô ra trở lại ghế ngồi, thắt dây an toàn, hạ nhẹ một tiếng, “Ngồi vững đi.”

Xe chạy rất nhanh, Tần Tiểu Mạn hoảng hốt nhìn nhà cửa xung quanh lao vun vút về phía sau, không cam lòng lắm lắm, “Lặp lại một lần nữa đi mà.”

“Nói thêm một chữ nữa thì đêm nay xem anh xử em thế nào!” Cố Lăng buồn bực dọa cô, đưa tay lên vuốt ve đôi môi của cô, ngón tay thon dài dọc theo khóe miệng khẽ đi vào trong.

Tiểu Mạn ngồi ngây như phỗng, nước miếng nhều xuống bị Cố Lăng nhân cơ hội lau đi.

Cô xấu hổ móc khăn tay ra chùi, sợ đến mức không dám nói thêm gì nữa.

Cố Lăng thấy cô đã an tĩnh lại, thỏa mãn hí hí mắt, trái tim nhảy nhót này giờ cũng dần dần chậm rãi trở lại. Liếm liếm ngón tay, cười tà ác, “Ngọt quá, còn có chút cay cay. A, là nước gừng.”

Cầm thú! Tần Tiểu Mạn thầm mắng. Có điều, cô đành ngậm chặt miệng không dám hé răng, nhờ may chộc anh giận, sợ chuyện cầm thú gì anh cũng dám làm.

....

..

.

Tần Tiểu Mạn vì câu nói kia mà kích động không ngừng, hớn hở cười khúc khích, cũng không cảm thấy ảm ức nữa. Vừa về đến nhà liền ôm chặt lấy anh từ phía sau, nhắm mắt quần quýt theo đuôi anh, không chịu buông tay.

Cố Lăng bị người nào đó thân thể mềm mại quần lấy khiến trong lòng nhộn nhạo, ném chìa khóa lên bàn, “Em đi xem TV đi, đừng quấy rối anh!” bị cô ôm chặt lấy cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Tần Tiểu Mạn xấu xa không buông tay, “Cố Lăng, em muốn hôn anh, quay qua đây cho em hôn.” *Chị bắt đầu lộ bản chất sói J)*

Anh vốn rất cao, Tiểu Mạn bình thường đi giày cao gót cũng mới đứng tới vai, lúc này đi dép trong nhà lại càng thấp hơn.

Cuối cùng anh cũng đành nhường cô, khom lưng xuống, để mặc cô ôm ghì lấy, một chút cũng không dám đáp lại, chỉ sợ không khống chế được bản thân. Đầu lưỡi cô mềm mại chủ động khiêu mở khớp hàm, liếm liếm khoang miệng, nhẹ nhàng nhưng quyết liệt khơi dậy nên dục vọng của anh.

.....

...

..

.

Một hồi phát tiết thú tính xong, Tần Tiểu Mạn từ phòng bếp chạy ra, vùi đầu vào chăn xấu hổ vô cùng.

“Tiểu Mạn, lại ăn đi.” Cố Lăng dọn bàn ăn xong, quay sang nhìn người nào đó như rùa rút cổ, chỉ để lộ ra cái mông. “Đừng quên thứ sáu là ngày mấy!”

“Oái, ăn, ăn.” Chương 26: Cả vốn lẫn lãi....

Thứ sáu chính là sinh nhật của Tần cha và Cố mẹ. Đối với chuyện trùng hợp này, Tần mẹ vẫn luôn để bụng. Tần mẹ lúc nào cũng tin tưởng vào quan niệm về số mệnh với nhân duyên, sự trùng hợp này khiến bà có cảm giác không an toàn. Biết chuyện Tần Tiểu Mạn cùng Cố Lãng chuẩn bị làm một cái bánh ga-tô mừng sinh nhật Tần cha và Cố mẹ, bà kiên quyết phản đối, còn uy hiếp nói, nếu dám làm vậy Tần Tiểu Mạn ngày Tết sẽ không được về nhà.

Lần gần đây nhất gọi điện về, nghe được giọng nói của Tần mẹ nồng nặc mùi dấm, Tiểu Mạn lúc đầu mặt tươi như hoa không ngờ đáp lại là chỉ là một tiếng “Ừ” miễn cưỡng.

“Làm cái gì mà làm? Đã lớn tuổi vậy rồi, thành ông già bà già thì mừng lắm sao? Mặc kệ muốn làm gì thì làm!” Tần mẹ tức giận, rất khó thể cúp điện thoại.

“Thế nào? Dì không muốn?” Cố Lãng thấy Tiểu Mạn mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa, hỏi.

Tiểu Mạn gật đầu, “Sớm biết thế này đã không nói cho mẹ rồi.” Lỡ tai cô bị hét lớn vẫn đang còn thấy ong ong này.

*

Mặc dù Tần mẹ hạ lệnh không được chuẩn bị, tối thứ năm, Cố Lãng và Tiểu Mạn vẫn theo kế hoạch cùng nhau làm bánh kem.

“Cố Lãng, anh nói xem vì sao mẹ em lại thích cãi nhau với mẹ anh như vậy?” tại nhà bếp, Tiểu Mạn đứng một bên đánh trứng, lo lắng hỏi.

“Ai biết được.” Cố Lãng đối với loại chuyện này đã không còn hứng thú. “Dây lưng tạp dề bị tuột rồi, giúp anh buộc lại đi.”

Tần Tiểu Mạn vốn thích hoa hòe hoa sói, tạp dề cũng không ngoại lệ, viền cánh sen thật to, cực kỳ xinh đẹp quyến rũ. Cố Lãng mặc áo phong trắng, quần thụng ở nhà, hơn nữa còn đeo cái tạp dề này, nhìn vô cùng gần gũi, quen thuộc.

Lúc này anh đang nhào bột, mười đầu ngón tay đều dính đầy bột trắng. Tiểu Mạn ngơ ngác nhìn một lúc, có chút đỏ mặt cúi xuống giúp anh buộc lại dây đeo phía sau lưng. Vì sao anh làm cái gì đều dễ nhìn như vậy?

Dây lưng hơi dài, Tiểu Mạn phải phải vòng tay ra trước giúp anh buộc lại. Phía sau lưng đột nhiên cảm nhận được sự mềm mại, trái tim Cố Lãng nhảy dựng lên. Bên trong ấm áp so với bên ngoài lạnh lẽo, phòng bếp nóng hầm hập trên cửa kính còn đọng lại hơi nước, mờ mờ in bóng dáng hai người ôm nhau. Đồng chí Cố Lãng vì động tác nhỏ ấy tâm đã hóa thành hồ nước xuân rồi.

Tần Tiểu Mạn âm thầm đổ kỹ vòng eo Cố Lãng, mạnh bạo ôm lấy anh, cơ bụng cách cả lớp vải vẫn có thể cảm nhận được. Trên người anh từ trước tới giờ chưa từng dư ra tẹo mỡ nào. Thật không công bằng! Nhớ tới dạ dày mình dạo này tiêu hóa nhiều đến mức phát phì ra, cô không ngừng hối hận mấy ngày nay phóng túng, ăn quá nhiều đồ ngọt.

“Được rồi.” Tần Tiểu Mạn thu tay lại, đứng sang một bên.

“Ding” một tiếng, Cố Lãng từ trong mộng xuân ấm áp tỉnh lại, cúi đầu nhìn thất lưng phía trước xiêu xiêu vẹo vẹo một cái nơ bướm, trên trán giăng đầy hắc tuyến... cái nha đầu này....

*

“Trưa mai có đến nơi được không?” Tần Tiểu Mạn cầm hộp bánh cẩn thận đưa cho Cố Lãng, lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi.” Cố Lãng xoa đầu cô, máy bay chuyên dụng vận chuyển, không đến nơi mới là lạ. Vốn dĩ anh muốn đưa cô ngồi máy bay tư nhân trực tiếp trở về, lại sợ cô nghĩ lung tung, bảo anh là đại tư bản, anh lại lười giải thích. Thôi đành để đến Tết về vậy.

Làm xong bánh ga-tô, đến lúc viết thiệp chúc mừng, Tần Tiểu Mạn lại phát hiện ra khó khăn kinh khủng. Cố Lãng muốn viết “Chúc cha mẹ sinh nhật vui vẻ”, như vậy là một mũi tên trúng hai đích, vừa là chúc phúc cho hai vị trưởng bối. Hơn nữa, sớm muộn gì Tiểu Mạn cũng là vợ anh, cũng nên sửa lại cách xưng hô đi là vừa. Có điều, Tiểu Mạn vừa nghe đã hoảng, những lời này nghe như cha mẹ hai nhà gian tình với

nhau vậy. Thương lượng một chút, hai người quyết định viết hai tấm thiệp, mặc dù có chút quái dị nhưng được cái là không gây hiểu nhầm.

Nhìn Cố Lăng thất dây ruy băng, Tiểu Mạn lo lắng sờ sờ hộp quà, “Hai người cùng làm hình như tốt hơn.”

Cố Lăng nhìn người nào đó mặt mũi đều dính bột mì, lấy tay khẽ khẩy khẩy bột lem trên mặt, sờ sờ cằm. “Cùng nhau làm là tốt nhất mà!”

“Vâng.” Tần Tiểu Mạn không để ý người nào đó nhãn thần đã lộ thú tính, thoải mái vươn vai đi vào nhà tắm.

“Phù...” ngâm mình trong bồn tắm, Tiểu Mạn khoan khoái thở dài. Lười biếng dựa vào thành bồn, nước nóng đem mọi mệt nhọc tan biến đi đâu hết. Nghĩ tới hai ngày tiếp theo không phải đi làm, cô đem toàn bộ tâm sức thả lỏng, thả lỏng, lại thả lỏng....

...

..

.

*

Nước đột nhiên tràn ra ngoài, bồn tắm rộng rãi bỗng trở nên chật chội. Tiểu Mạn đứng bật dậy, hai tay che lấy người, cảm tức nhìn người nào đó vừa mới mặt dày đi vào, “Đi ra ngoài!”

“Không!” Cố Lăng cố ý tiến lại gần, dồn ép Tiểu Mạn vào một góc cho đến lúc cô không còn đường lui.

Tần Tiểu Mạn tuy không phải tiểu thư khuê các nhưng cũng đường đường là một tiểu cô nương thuần khiết, Cố Lăng cái gì che cũng không che lại dám nhảy vào đòi tắm chung với cô. Cô mặt mũi đã sớm đỏ bừng từ trong ra ngoài. Sau vài lần kháng nghị vô hiệu, Tiểu Mạn rốt cuộc cũng phần nộ, dùng sức đẩy anh ra, “Anh muốn bức chết em à!”

Cố Lăng quay đầu, đôi mắt đầy hơi nước nheo nheo lại vẻ vô cùng ngây thơ, “Tiểu Mạn, em hình như rất gấp phải không?”

“Bức chết, không phải gấp!” Tần Tiểu Mạn xoay mặt anh đi chỗ khác, “Không được nhìn!”

Cố Lăng nhàn nhã dựa vào thành bồn tắm, “Anh biết mà, con gái trước và sau kỳ sinh lý tính dục rất cao. Anh là muốn giúp em thôi.”

Tần Tiểu Mạn đang nỗ lực quần khăn che lấy người, nghe được lời nói vô sỉ kia, thực sự không nhịn được rồi, đứng lên định chạy trốn.

Chân đột nhiên đạp phải vậy gì đó trơn trượt, cả người lao đảo lại ngã xuống bồn nước.

“Em xem, lớn như vậy rồi mà còn xúc động như thế.” Cố Lăng đỡ cô ngồi dậy, thản nhiên ôm cô vào lòng.

Tần Tiểu Mạn nhìn bàn tay to lớn đang túm lấy cô, ai oán nghĩ, có cần phải nhân thể ôm eo cô như vậy không?

Trong phòng tắm, Cố Lăng coi như bội thu, đợi đến khi lên giường, Tần Tiểu Mạn triệt để bị anh ăn sạch không thừa lại chút gì.

Bạn Cố Lăng tinh lực dồi dào nhiệt tình “vận động” đến tận sáng mai lúc mặt trời lên phơi nắng cả cái mông mới thôi. Tiểu Mạn sống dở chết dở bị “lên lên xuống xuống” nhiều lên sớm đã hôn mê bất tỉnh rồi.

*

9 giờ sáng, bánh ga-tô Cố Lăng và Tiểu Mạn chuẩn bị đã được hai người mặc đồng phục hàng không đưa tới tận cửa hai nhà. Cố cha kinh ngạc nhìn người chuyển phát, xoa xoa kính mắt một lần nữa mới xác định chắc chắn là không phải người ngoài hành tinh.

Tần mẹ đứng cạnh oán hận nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tần cha và Cố mẹ cầm bánh ga-tô, nhìn nhau cười cười nói nói, ngược toàn vị dấm chua lè.

*

Cùng lúc đó, Cổ Lăng ngủ dậy thể lực hồi phục lại bắt đầu khi dễ người nào đó. Thỏa mãn thú tính xong tâm tình cực kỳ tốt, ôm lấy cô, híp mặt lại nghỉ ngơi.

Điện thoại đáng ghét không chịu buông tha cô, rung lên không ngừng. “Nghe không?” Cổ Lăng hảo tâm đưa điện thoại cho cô.

Tiểu Mạn lắc đầu, một từ cũng không nói nên lời chỉ muốn lập tức đánh một giấc.

“Đi?”

Nghe thấy giọng Cổ Lăng, Tần mẹ cảm giác như đầu bị ai đánh vào, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, còn chưa tới chín rưỡi. Sao giọng nói Lăng Lăng lại nghe sắc tình vậy a?

“Lăng Lăng, cậu làm gì Tiểu Mạn nhà tôi vậy?” Tần mẹ đem bụng tức dồn nén từ nãy tới giờ đổ lên đầu Cổ Lăng. Quả nhiên, kêu một tiếng lập tức thu hút sự chú ý của Cổ mẹ và Tần cha đang mừng rỡ quây xung quanh bàn cắt bánh ga-tô. Tần mẹ hăng giọng càng nói lớn hơn nữa: “Sáng sớm tỉnh mơ cậu ở trên giường Tiểu Mạn nhà tôi làm cái trò gì vậy?”

Cổ mẹ vừa bỏ miếng bánh vào miệng đã quên mất phải nuốt xuống.

Cổ mẹ đời này, trừ lúc trước mặt Cổ cha tim đập chân run hay lúc cãi nhau với Tần mẹ, lúc nào cũng thuộc mẫu phụ nữ hiền thực đoan trang. Cổ cha ít nói, hai người lấy nhau nhiều năm như vậy vẫn chưa một lần cơm chẳng lành canh chẳng ngọt, thường ngày tức giận sinh khí đều là do khắc khẩu với Tần mẹ. Năm ấy, Cổ mẹ cũng một thời là hoa khôi, nghe nói từng thích một ca ca lớn hơn ba tuổi. Thế nhưng, một người thông minh xinh đẹp lại hiểu chuyện như vậy lại bị một người cả ngày không phun ra một chữ như Cổ cha dùng một chén cơm lừa về nhà, thực khiến mọi người hoảng hốt.

Về phần Cổ mẹ có chuyện tình ái với ca ca kia hay không chỉ có Cổ cha là hiểu rõ nhất. Vợ ông tuy rằng bình thường phong lưu nhưng thực ra rất thuần khiết. Lúc hai người kết hôn, sính lễ kèm theo đồ cưới cũng chỉ đòi hai chiếc giường với chăn bông, cả chiếc vòng mạ bạc đeo trên cổ Cổ Lăng lúc mới đẻ cũng nghe nói là đồ gia truyền.

Vốn dĩ Cổ mẹ rất đặc ý, bà đời này chuyện hài lòng nhất là về làm vợ Cổ cha, thứ hai là cãi nhau với Tần mẹ từ trước tới giờ chưa thua lần nào. Nhìn Tần mẹ bộ dạng muốn vì sự trong sạch của con gái ngoan mà đòi công lý, bà tự thấy đuối lý, quay sang cầu cứu Cổ cha.

Tần cha tuy đã sớm hiểu rõ con gái nhà mình cùng ở một nhà với tiểu sắc lang kia, sớm muộn cũng xảy ra chuyện nhưng vẫn cảm thấy không tài nào chấp nhận được. Đùng đùng, bảo bối ông vất vả nuôi dưỡng cưng chiều bao nhiêu năm sao có thể hai tay dâng lên cho người ta? Không nhanh không chậm nuốt miếng bánh xuống, “Bà xem, bà nói cái gì vậy? Giờ cũng không phải nửa đêm, bà căng thẳng cái gì.”

Nghe vậy, Cổ mẹ và Cổ cha tạm thở phào nhẹ nhõm. Người già dù thế nào tư tưởng vẫn bảo thủ, mặc dù xác định Tiểu Mạn sau này sẽ làm dâu con nhà mình vẫn không nghĩ đến ban ngày ban mặt lại làm cái chuyện như vậy. Cổ mẹ trong bụng lại lo lắng thêm về đám cưới của hai nhà, nếu Tiểu Mạn mà mang tôn tử nhà mình trong bụng, Tần mẹ thế nào cũng được dịp đề đầu cưới cổ bà mà tác oai tác quái!

Cổ mẹ trấn tĩnh lại nuốt nuốt miếng bánh ngậm trong miệng đã lâu, “Tôi nói, Lưu Hương Liên nhà bà cứ làm như con trai nhà này hư hỏng không bằng. Lăng Lăng nhà tôi tôi còn không biết sao? Từ nhỏ đã là thanh niên ưu tú làm sao lại có chuyện ức hiếp Tiểu Mạn được. Lăng Lăng là đứa rất có chừng mực.”

Cổ cha nghe bà xã nhà mình nói vậy cũng rất phối hợp gật gật đầu.

Tần mẹ thấy không ai hỗ trợ mình, nhất thời thấy thế giới này thật bị thương biết bao. “Tiểu Mạn, Tần Tiểu Mạn, nha đầu chết tiệt kia, nghe điện thoại mau! Lăng Lăng, đưa điện thoại cho nó, ta phải hỏi nó cho ra nhè!”

Tần Tiểu Mạn ngủ mê mết chẳng biết trời trăng đất trời gì nữa, Cổ Lăng gọi vài tiếng không được đành để mặc cô.

“Đi à, Tiểu Mạn vẫn còn ngủ.”

“Lăng Lăng, cậu cùng con nhà tôi làm cái trò gì thế?” Tần mẹ cố ý dài giọng ra hỏi. Ba người còn lại đang ăn bánh đều đồng tai lên nghe.

Đại khái là thần giao cách cảm, Tần mẹ tâm tình chấn động cũng liên lụy đến tiềm thức của Tiểu Mạn, cô dịu dịu mắt, ôm lấy chân gối dậy. Ánh mắt Cố Lăng dừng lại ở bờ vai trần kia giằng co hồi lâu.

“Dậy rồi sao?”

“Ừm, quần áo em đâu?” Tần Tiểu Mạn mắt nhắm mắt mở.

“Đây.” Cố Lăng lấy một bộ nội y mới đưa cho cô, đồ đưa vào tay lại bị người nào đó quẳng sang một bên.

“Em chẳng còn sức, giúp em mặc đi.” Tiểu Mạn nhào vào lòng Cố Lăng làm nũng, giọng nói lười biếng như vừa mới ngủ dậy.

Cố Lăng đương nhiên không bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể tiếp xúc với cô. Một tay khẽ vuốt ve, một tay dễ dàng, “Còn đau không? Để anh giúp em.” Thấy cô một dọc từ vai đến eo đều lưu lại vết tích thô lỗ của anh, con người tối sầm lại, cúi người xuống liếm liếm. Vừa ngứa vừa nhột, lại có chút đau, Tiểu Mạn “ừm” một tiếng nghe đặc biệt bất lương.

Tần mẹ để chứng minh mình nói đúng, cố ý bật chế độ rảnh tay của điện thoại phát loa ngoài cho cả nhà cùng nghe, thấy khuê nữ nhà mình với con sói háo sắc nhà bên đối thoại càng ngày càng quá giới hạn, mới đỏ mặt cúp điện thoại. Nha đầu chết tiệt kia, chờ người về xem lão nương xử người như thế nào!

Ba người còn lại rất ăn ý ho nhẹ một tiếng, vờ như cái gì cũng không nghe không biết. Tần mẹ nhìn Tần cha cúi đầu tránh ánh mắt của mình, bĩu môi, nức nở: “Tôi biết ngay là ông với bà ta có chuyện mà!”

Hồi ức Tần mẹ quay trở về thời thiếu nữ, lúc Tần cha tới phiên làm cơm ở căn tin, luôn luôn dành phần cho bà cùng với Cố mẹ nhiều như nhau. Có thể thấy được...

*

*

Chạng vạng, Cố Lăng nhận được tin nhắn từ Cố cha: “Nghỉ Tết về nhà kết hôn với Tiểu Mạn.” Anh thừa biết rằng cha mẹ đã bàn bạc kỹ rồi mới thông báo cho anh, ngoéo môi một cái, cực kỳ ngoan ngoãn trả lời: “Vâng.”

Cơ bản, bạn Cố Lăng vốn kế thừa gen của cả cha và mẹ, tạo thành tính cách đặc biệt biến thái, không những thế lại còn học theo Tần cha phong thái phong lưu đa tình, mới trưởng thành như bây giờ.

Cùng lúc đó, Tần Tiểu Mạn đang nhắn tin với An Nhiên thì nhận được tin từ cha già nhà mình: “Gian tình bại lộ, chuẩn bị nhảy vào nắm mồ hôn nhân.”

Tần Tiểu Mạn sững sốt một lúc rồi cuộc cũng ý thức được, hình như lúc ngủ mình đã bỏ lỡ mất chuyện gì rồi....

14. Chương 27-28

Chương 27:

Tan tằm, bạn Tiểu Mạn nhân lúc sơ ý đã bị Cố Lăng lôi vào trong phòng nghỉ. Ai đó thỏa mãn xong nhẹ nhàng vui vẻ mặc quần áo vào, vuốt phẳng nếp nhăn trên áo do lúc này bị cô túm chặt, khoác âu phục, gọn gàng thắt nơ trên cổ áo, nhân tiện che giấu luôn bản chất thú tính lại trở thành công tử hào hoa nho nhã đặc biệt chói mắt như thường.

Nhìn thấy Tiểu Mạn sắp thịnh nộ tới nơi, Cổ Lăng cuống quýt giải thích: “Tôi hôm nay anh phải đi xã giao không về. Em cũng phải đền cho anh chút công liều mạng kiếm tiền chứ?”

Anh vừa rồi rất vội vã, không cho cô có thời gian kịp thích nghi khiến bây giờ vẫn đang còn thấy đau rất. Tiểu Mạn lau lau nước mắt, than vãn: “Làm gì mà xã giao trắng đêm không về?”

Ánh mắt Cổ Lăng vui vẻ, lại gần giúp cô cài khuy áo, “Em không yên tâm về anh sao?” nói xong kéo kéo cà-vạt. “Nhìn này, nghiêm chỉnh như này, làm sao dám lộn xộn đây? Ngoan nha, anh đưa em về.”

Tiểu Mạn bĩu môi, mới đây cô bị người nào đó đặt lên giường tha hồ bắt nạt, trong khi anh thì vẫn quần áo chỉnh tề. Ngay cả ở công ty mà anh còn dám ngang nhiên “thâu tình”! Cô bây giờ bắt đầu suy nghĩ về kiến nghị của cha già ở nhà rồi, cha kịch liệt ám chỉ cô không nên quá sớm tự chôn sống mình. Muốn nói cô nhân lúc còn trẻ mà phong lưu một chút nếu không có ngày quay đầu lại mới phát hiện đời người chẳng còn chút thú vị thì đã muộn rồi.

....

Lại nói trước đây, Nam Tịch Tuyết tự tay mua lại quán bar T, đem sửa sang lại thành quán bar xa hoa nhất thành phố S. Ngày trước, An Nhiên từng làm ca sĩ hát ở chỗ này, mọi hình ảnh, tư liệu đều bị anh cầm đi, tình cờ lại có được món lễ vật rất bất ngờ.

Nam Tịch Tuyết ngắm nghía chiếc vòng tình tể trên tay, khê khê lau chùi, khoe miệng mặc dù có nét cười nhưng nhìn thế nào vẫn thấy thật buồn thảm.

“Eh, Nam Tử, đây là vật đính ước của hai người sao?” Cùng khách ăn cơm xong, Cổ Lăng chạy tới bar T lại bắt gặp dáng vẻ đau thương của Nam Tịch Tuyết.

Nam Tịch Tuyết cầm chiếc ly đã vơi một nửa trên bàn uống cạn, lắc đầu không nói.

“Cố, anh đến rồi!” Trần Thần đang buồn chán ngồi một bên thấy Cổ Lăng không khỏi vui mừng chào hỏi.

“Ô, công tử Trần Thần, hóa ra lại si mê Lăng ca nhà chúng ta sao?” nghe giọng nói chế nhạo cố ý kéo dài, anh nhìn người đối diện đang đi tới, vẫy vẫy tay, “Tiểu tam, qua đây, để ca ca nhìn xem cậu dạo này thế nào.”

Lục Nhược đáng vẻ hòa nhã tươi cười lập tức biến mất, vung một đấm ra: “Đã nói là không được gọi như vậy!” Cổ Lăng cúi đầu tránh, nhanh như chớp nắm một cánh tay Lục Nhược, nhắc chân đá vào khuỷu chân anh một cái.

Lục Nhược bắt mẫn lau lau dấu giày in trên chiếc quần trắng của mình: “Lão nhị, anh cố tình!”

Cổ Lăng cười, “Anh đây không quen nhìn người ta mặc đồ chói mắt như thế.”

“Được lắm!” Lục Nhược ủy khuất kêu to, “Em vừa đi vài hôm trở về đã bị đối xử như vậy rồi!”

Nam Tịch Tuyết ngáp dài, sắc mặt âm trầm bảo anh: “Không thích thì lại đem cậu về bên kia.”

Lục Nhược dù sao cũng là kẻ thức thời, lập tức tránh xa Nam Tịch Tuyết, chạy qua ngồi cạnh Cổ Lăng uống rượu.

Trên sân khấu hình tròn trong suốt, ba cây cột inox xếp thành hình tam giác, đèn màu lập lòe chiếu xuống ánh lên sắc bạc. Theo tiếng nhạc, ba cô gái chân dài bước lên sân khấu, uốn éo quanh chiếc cột.

Bọn họ mặc độc chiếc áo bra màu trắng cùng với quần nhỏ chữ T, thứ nhan sắc khêu gợi mà sạch sẽ này cùng với những động tác tay chân lả lơi chỉ càng khiến người ta muốn phạm tội. Thắt lưng tua rua màu sắc sắc sỡ, từng sợi tơ quần quýt lấy cặp đùi thon dài. Bằng một động tác đánh mông uyển chuyển, thắt lưng được cởi ra, rơi xuống đất.

Đàn ông nơi quán bar xuân ý nhộn nhạo, hơi nóng bốc lên mặt, vội vã tìm một cô gái nhảy ở gần nhất kéo vào lòng, bá đạo hôn hít một lúc mới buông ra.

Lục Nhược cũng là một tay ăn chơi, nhìn người ở đằng kia uốn éo, anh hiểu rõ là do hai vị ca ca của anh vì anh mà đón gió tẩy trần liền mặc cho mấy cô nàng cuốn lấy người. Tính thú nổi lên, anh bắt đầu cởi quần áo của cô ta, cô gái cười khanh khách, thân hình mềm mại lả lơi.

Lục Nhược náo loạn một chút, dứt tiền boa vào trong áo bra rồi để cô ta đi, huých vai Cố Lăng ngồi cạnh đang uống rượu, “Lão nhị, anh không muốn thưởng thức chút sao?”

“Anh đây có vợ rồi, cậu cứ việc thưởng thức của cậu đi.” Anh lúc này chỉ muốn về nhà thôi.

Lục Nhược trừng mắt, “Ca, chuyện lần trước nói là thật à?”

Cố Lăng liếc anh, “Còn giả được sao!”

“Tin được mới lạ.” Lục Nhược khinh bỉ, đảo mắt, “Uống với đệ một cốc!”

“Được!” Cố Lăng nâng chén cụng ly với anh.

.....

Lúc Tần Tiểu Mạn len lén tới quán bar T, không khí bên trong đã rất ngọt ngào, náo loạn muốn long trời lở đất. An Nhiên gọi điện báo cô hình như để quên cái gì đó ở trong này. Tiểu Mạn nghe giọng cô có vẻ gấp gáp liền xung phong muốn giúp cô tìm.

Từ lúc An Nhiên đi khỏi đây, Tiểu Mạn cũng không tới đây nữa, nhìn khung cảnh được sửa sang lại càng thêm phóng túng so với trước đây không khỏi lú lờ. Lần trước bị Cố Lăng bắt gặp ló vào nhà đã cảm cô không bao giờ được tới mấy chỗ như thế này nữa. May mà đêm nay Cố Lăng có việc cô mới dám tới.

“An An, mình không tìm thấy.” Tiểu Mạn trán đầy mồ hôi, gọi điện cho An Nhiên.

An Nhiên nhìn đồng hồ, “Bạn đang ở đâu?”

“Ở bar T.”

“Ngu ngốc, ai cho bạn tự ý vào đó vào lúc này? Có ai đi cùng không?” An Nhiên nóng nảy, cái đồ ngốc kia, ở đó cả đàn sài lang hổ báo, mấy lần trước đây nếu không phải có Tô Nam đi theo bảo vệ, cô đã sớm bị ăn đến xương cũng không còn rồi. “Bây giờ bạn mau gọi điện thoại cho Cố Lăng rồi ra cửa sau đi!”

“Ừm.” Tần Tiểu Mạn gật đầu, trong bụng lại bất mãn. Cô không phải con nít ba tuổi, đâu cần phải quýnh lên như vậy? Cô dù sao cũng là thanh niên trẻ tuổi, quán bar không phải là chỗ để tình anh xã hội như cô tiêu khiển sao!

Ngay lúc cô ngênh ngang bước ra chỗ cửa chính lại bị một người chặn lại.

“Chào người đẹp!”

Tần Tiểu Mạn đắc ý héch cằm lên, cô quả nhiên cũng rất có sức hấp dẫn nha! Nhưng có điều, cho dù đối tượng cực kỳ đẹp trai đi chăng nữa, cô cũng sẽ không thèm để ý, mình là hoa đã có chủ rồi mà!

Người trước mặt vẫn đứng đó không chịu đi, Tần Tiểu Mạn lui về sau hai bước, cảm tức nhìn cái tên không biết tốt xấu kia.

“Nghe anh nói, những cái này đều sẽ là của em!” Lục Nhược đắc ý. Theo mắt quan sát của anh, cô gái ở trước mặt rất thuần khiết, trong sạch, quả không chọn nhầm người. Quần áo bình thường nhưng cơ bản mặc trên người cô lại rất phù hợp. Dáng người bị áo gió che khuất, không thể nhìn thấy các đường cong. Có thể khẳng định, ở chỗ phóng túng như thế này mà ăn mặc kín đáo như vậy, cô tất nhiên là người đang hoang rồi. Lục Nhược nhìn Tần Tiểu Mạn không nói không rằng, cho rằng cô ngại ngùng, chìa chiếc vòng tay ra trước mặt cô, “Cái này cũng tặng em, thích không?”

Tần Tiểu Mạn nổi giận: “Anh cho tôi tới đây để bán mình sao?”

“Không phải sao?” Lục Nhược chớp chớp mắt, “Đi theo anh đi.”

“Biến thái.” Tần Tiểu Mạn mắng một câu, vội vã túm chặt áo khoác đi ra ngoài. Cô mà là cái loại đàn bà con gái đây sao?

Lục Nhược xưa nay vốn luôn có quy tắc, “Người không muốn sẽ không cưỡng ép”. Cô gái này không ngờ tính khí lại ngang ngược như vậy. Thực sự khiến anh không ép không được rồi!

Chương 28: Âm soa dương thác....

Tận đến lúc trời sáng, Lục Nhược mới đỡ Cố Lăng, lúc này đã bắt đầu loạng choạng ra khỏi quán bar. “Nhị ca, nhìn quà em chuẩn bị cho anh đi nha!” Lục Nhược đặc ý dẫn Cố Lăng tới bên một chiếc Phantom, vỏ vỏ thân xe màu bạc sáng bóng, rất chu đáo mở cửa xe, “Nhị ca, đây là ý tốt của tiểu đệ, mọi chuyện bên trong đều do em sắp xếp, đảm bảo anh sẽ thích!”

Cố Lăng cả đêm bị chúc không ít rượu, thực sự say mất rồi, người bắt đầu lảo đảo, “Được rồi, ca ca ta đây sẽ nhớ kỹ!”

“Nhị ca, bái bai, hưởng thụ vui vẻ nha!” Lục Nhược cười hì hì đóng cửa xe lại.

Người đi đằng sau Lục Nhược không thoải mái lắm hỏi: “Lão nhị hình như uống không ít, có cần cho người đi theo không?”

Lục Nhược túm tay hắn lôi vào trong, “Yên tâm, một lúc thôi không sao đâu.”

“Có phải hơi quá đáng rồi không? Nhỡ lão nhị không hài lòng...”

“Ta đảm bảo là nhị ca thích mà, chờ xem!”

Cố Lăng ngồi trên ghế lái một lúc lâu, đầu óc vô cùng hỗn loạn, giật giật cà vạt, cởi vài cúc áo cho dễ thở hơn một chút.

Một cô gái nằm trên ghế sau, bộ sườn xám tinh mỹ uốn lượn theo từng đường cong của cơ thể xinh đẹp. Cô nằm xoay mặt lại, vạt áo mở ra rộng đến tận thắt lưng, đôi chân thon dài trắng nõn lồ lộ ra ngoài.

Cố Lăng khẽ ngả người về phía sau, chân nhấc ga, hơi híp mắt nhìn vào kính chiếu hậu nhàn nhạt đánh giá cô gái kia. Lục Nhược quả nhiên không hiểu ý anh mà! Muốn sặc cho hắn một trận, có điều lục lợi mãi vẫn không tìm thấy di động đành móc một điều thuốc ra hút, chậm rãi ần ần thái dương, đầu đau như búa bổ. Thật sự không nên uống nhiều rượu.

Cô gái nằm phía sau bị khói thuốc tác động đến khẽ “Ừm” một tiếng.

Cố Lăng miễn cưỡng: “Tỉnh dậy đi, tôi không cần cô.”

Tiểu Mạn hắt xì một cái rồi trở mình, không ngờ lại hựt vào khoảng không, “ối” một tiếng ngã xuống sàn xe. Cô lồm cồm bò dậy lại cụng đầu vào cái gì đó cứng cứng, đau đến chảy nước mắt.

“Cố Lăng, em khó chịu quá!” tuy rằng không nhớ rõ vì sao lại thành như thế này, có điều, thấy Cố Lăng ngồi ở ghế trước, Tần Tiểu Mạn lập tức thấy yên tâm, nhảy lên ôm lấy anh.

Hai bàn tay nóng hổi vừa chạm vào cổ khiến Cố Lăng cả kinh, “Tiểu Mạn!”

Hai gò má của cô đỏ hồng sà vào lòng Cố Lăng, hai cánh tay cùng đôi chân trần cũng phỉm một màu hồng nhàn nhạt. Cô ôm chặt lấy anh, mặt dán vào cổ anh không ngừng cọ cọ, “Cố Lăng, Cố Lăng...”

“Chết tiệt!” Cố Lăng kinh ngạc nghĩ ngợi, nhìn bộ dạng Tiểu Mạn lúc này, chắc chắn bị người ta hại rồi, “Vì sao em lại ở đây?”

“Em không biết.” Tiểu Mạn nắm lấy áo hắn vò lung tung, “Em khó chịu lắm!”

Cố Lăng vốn đang say rượu, lại bị cô giầy dụa như trên người lập tức có cảm giác. Hai người dính sát lấy nhau, dù cách một lớp quần áo anh vẫn có thể cảm nhận được từng chỗ, từng chỗ mềm mại của cô, điều đó khiến toàn thân anh chật cứng. “Tiểu Mạn, nghe lời, anh đưa em đi bệnh viện.”

Tiểu Mạn vẫn dính lấy anh không rời, người cô nóng bức vô cùng, mồ mẫm cởi áo Cố Lăng, dựa vào lồng ngực của anh mề nheo, thật mát, thật khỏe mạnh, thật dễ chịu. Trong miệng cũng nóng ran lên, le lưỡi liếm liếm cằm Cố Lăng, mấy sợi râu nhô ra khiến cô thấy ngứa liền chuyển địa điểm, cắn cắn đôi môi nhàn nhạt mùi thuốc lá. Lướt qua bên ngoài một chút, Tiểu Mạn lăm bằm gì đó rồi bắt đầu xâm chiếm bên trong.

Đường đường một đại nam nhân như Cố Lăng bị cô quán quýt lấy đương nhiên không thể chống đỡ đành mặc cho đầu lưỡi mềm mại dò xét trong miệng.

“Tiểu Mạn, em ngoan.” Cố Lăng căn bản không thoát khỏi sự hấp dẫn kia, mạnh mẽ ôm lấy cô hôn trả. Tần Tiểu Mạn vốn không phải đối thủ của Cố Lăng, đối với sự nồng nhiệt của anh chỉ một lúc đã thấy hít thở

không thông. Cố Lãng buông cô ra, đối diện với đôi mắt đang mở to nhìn anh, thấp giọng chửi thề một câu rồi quờ tay hạ ghế trước xuống.

*

*

Đến khi nhiệt độ cơ thể Tiểu Mạn rốt cuộc đã khôi phục bình thường, Cố Lãng nằm trên người cô nặng nề thở dốc. Dám hạ được bảo bối của anh, cái tên tiểu tam kia xem ra chán sống rồi!

....

“Nhị ca, em vừa mới về mà, không muốn cứ như thế này mà rời xa tổ quốc thân yêu đâu!” ở sân bay, Lục Nhược kêu khóc không chịu đi.

Cố Lãng xanh mặt, “Tôi hôm qua xảy ra chuyện gì? Có nói hay không?”

“Em nói, em không phải đã nói hết rồi sao!” Lục Nhược ngang bướng, dù sao anh cũng nhất quyết không về nước Mỹ ăn cơm tây nữa, “Nhị ca, tối hôm qua thấy cô ấy thực tình em không biết là chị dâu mà! Nể tình tiểu đệ ở nước ngoài xa xôi không nhận ra người thân đi! Van xin anh đấy! Huống hồ cũng là nhân thể một công đôi việc không phải sao? Tiểu đệ vì muốn ca ca vui vẻ mới hạ sách làm như vậy mà!” Nhìn vẻ mặt Cố Lãng mỗi lúc một âm trầm, Lục Nhược cuống quýt giải thích, “Quần áo là nữ nhân viên ở quầy bar thay, em cái gì nhìn cũng không nhìn. Ca, người với chị dâu đúng là một đôi trời sinh, em chưa gặp chị dâu bao giờ mà nhìn một cái cũng thấy vô cùng thích hợp với anh, anh cho em ở lại đi mà!”

*

*

Tại bệnh viện, Tiểu Mạn sau khi tỉnh lại mới nhớ ra chuyện mình bị người ta bắt cóc, trong đầu mang máng Lục Nhược có nói bắt cô để hầu hạ đại gia Cố Lãng, không chịu nổi liền khóc như mưa. Nói phải xã giao cả đêm không về hóa ra lại đi đến chỗ này!

Cố Lãng vốn dĩ uống rượu nhiều đầu đau như búa bổ, thêm nữa bị Tiểu Mạn lôi kéo dây dưa lâu như vậy cơ thể không khỏi mệt mỏi. Đến bệnh viện thăm cô lại bị cô nước mắt lã chã làm cho ruột gan rối bời, mang một bụng tức giận đổ lên đầu Lục Nhược – cái tên đầu sỏ gây chuyện.

Cố Lãng lao tới quán Nghê Thường, lôi Lục Nhược một mạch tới sân bay, muốn ngay lập tức ném hán trở về.

“Nhị ca, em dù gì cũng là anh em tốt của anh mà.” Thấy ánh mắt nguy hiểm của Cố Lãng, Lục Nhược sợ trắng mắt. Trước kia lúc gặp Cố Lãng, anh luôn tỏ ra coi thường. Lục Nhược anh dù gì cũng đường đường là con trời. Cố Lãng kia là cái thá gì?

Cho tới khi Cố Lãng hết lần này tới lần khác làm cái gì cũng vượt xa, anh mới tâm phục khẩu phục. Huống hồ, Cố Lãng vừa đặt tay lên vai một cái, Lục Nhược liền cam tâm tình nguyện xưng một tiếng “Tiểu đệ.”

15. Chương 29-30

Chương 29: Không thềm tiến công chiếm đóng...

“Không đi cũng được...” Cố Lãng chậm rãi nói, đá móng Lục Nhược một cái, “Chị dâu nhà chú muốn ngồi đá quý bay lên trời, nếu làm được thì muốn đi hay ở là tùy.”

“Nhị ca, anh nói đùa đi!” Lục Nhược muốn xỉu rồi, bay lên trời thì còn được, anh có thể dùng máy bay riêng đưa cô đi, có điều, đá quý? Định bắt anh tìm đá quý thành tinh sao?

Cố Lăng vẫn sờ sờ cái hộp nhẫn trên tay, gật đầu, “Là thế này. Ca ca ta muốn kết hôn, nể tình chúng ta anh em thân thích, chuyện liên quan tới hạnh phúc cả đời ta đành giao cho người vậy.” Vừa nói vừa nhéo nhéo cái mặt Lục Nhược, “Không làm sao.... Thất vọng quá... hổ danh “thiếu niên thiên tài” rồi!”

Lục Nhược miệng cứng đờ, nỗ lực nói đạo lý với anh lần nữa, “Ca, em không...”

Cố Lăng lấy điện thoại ra xem ngày, “Ừm, Lục Hi cũng muốn trở về rồi. Hình như cha mẹ cậu muốn đem cô ấy nhanh chóng gả ra ngoài, không biết cậu có thể kịp về nhà mừng năm mới không nhỉ?”

Lục Nhược cau có, “Nhị ca, em làm, nhưng em làm không thành thì sao?”

“Được rồi, tay chân tình báo của cậu anh mượn dùng một chút. Đến lúc thể hiện trí thông minh của cậu rồi, đừng làm anh thất vọng.” Đề lấy đầu anh, Cố Lăng giơ tay lên mang theo đám tay chân rời đi.

“Khốn!” Lục Nhược ngốc nghếch sưng sốt một lúc mới hiểu rõ ý tứ của Cố Lăng, tức giận giậm chân, “Mang hết tay chân của cậu đi, cậu đây biết đi đâu mà tìm hiểu chuyện tình nhà người? Không phải là đem đá buột chân chuồn chuồn sao?!”

Cố Lăng thấp thỏm...

Tần Tiểu Mạn từ lúc xuất viện không khóc lóc nữa, bình tĩnh đến quái dị.

Buổi tối, anh đóng cửa suy nghĩ thật cẩn thận. Thấy cô tắm xong vào phòng, đứng trước cửa phòng cô đi đi lại lại mấy lần mới dám đẩy cửa bước vào.

Tiểu Mạn chui trong chăn nghịch điện thoại, thấy anh lại gần bình tĩnh liếc một cái, xoay lưng lại với anh.

Cố Lăng bị dọa cho chết khiếp, cô như thế này, anh đến xin lỗi cũng không biết nói như thế nào. Mà nói, cũng không phải lỗi của anh mà? Anh đã nghĩ là sẽ đuổi cô gái kia đi, ai biết được Lục Nhược lại mang cô nhét vào trong xe? Được rồi, nếu cô muốn trách anh lúc đó còn dám làm chuyện như vậy thì cũng đáng. Có điều, cô trên người anh náo loạn như vậy, làm sao mà anh nhịn được?

Trong đầu Cố Lăng lại không tự chủ được nhớ tới lúc Tiểu Mạn ngồi trên người anh chủ động, dù là lần đầu tiên, lại không có kỹ xảo gì, động tác vụng về ngốc nghếch lại khiến anh không thể khống chế nổi, chỉ có thể thả mình đắm chìm vào cơn mê loạn với cô.

Dừng lại! Cố Lăng tự cảnh cáo, muốn lấy cô về nhà thì bây giờ phải thể hiện cho tốt. Tiểu Mạn bình thường hiền lành nhàn nhặn, cho dù có bị người ta chà đạp cũng rất ít khi tức giận, thế nhưng đã nổi giận thì nguy to rồi. Anh bây giờ vẫn còn nhớ rõ, ngày trước có một thời gian Tiểu Mạn cực kỳ thích ăn kem Dazs*, dành dụm tiền tiêu vặt mấy tuần mới dám mua một cái lại bị anh vừa đi đá bóng về, nóng quá ăn một miếng hết veo. Tiểu Mạn khóc muốn long trời lở đất. Cố mẹ đành đi mua đủ các vị cho cô ăn, cô vẫn rưng rức khóc. Kết quả, Cố cha lúc nào cũng hiền lành nhân hậu lần đầu tiên nổi giận, cũng vì thế mà làm hỏng luôn cái chổi nhà anh. Sau đó, Tiểu Mạn thấy cái móng xanh tím của anh mới dần dần tha thứ.

Cố Lăng hắng giọng chuẩn bị giải thích rõ ràng với cô. Cuộc sống của cô từ trước tới nay luôn thuần khiết không chút vấy bẩn, chính là bởi vì Cố Lăng luôn cẩn thận giữ bí mật để người thân của anh cũng như cô có được cuộc sống bình thường nhất. Anh là đàn ông, anh dám đảm bảo rằng, nếu như anh yêu ai càng nhiều, anh càng cam tâm tình nguyện trao hết tất cả cho người đó, kể cả tôn nghiêm cũng như lòng kiêu ngạo. Chỉ là, anh thời gian đầu ở bên ngoài cũng có lúc không chống lại được cám dỗ.

Xốc chăn lên định chui vào, thấy người ở phía chân lập tức cuộn người lại, Cố Lăng bỗng thấy không nhúc nhích nổi. Hai ngày rồi mà trên người cô vẫn lưu lại rất nhiều vết tích. “Làm ơn đặt chân xuống, em lạnh!” giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như dội một gáo nước lạnh vào đầu anh. Cố Lăng oán hận buông chăn, cô có ý gì đây?

“Cảm ơn.” Tiểu Mạn cuộn lấy chăn, cũng không quay đầu lại, ngón tay mảnh khảnh tiếp tục bấm bàn phím.

Điện thoại không ngừng rung lên báo có tin nhắn đến, Tiểu Mạn chăm chú nhắn tin, tuyệt đối không thèm để ý người nào đó ở sau lưng.

Cố Lăng càng nghĩ càng thấy ảm ức, tắt đèn ngủ đầu giường cũng nằm xuống quay lưng lại với cô ngủ.

Hai người đắp chung chăn, lại đều nằm tách ra hai bên, ở giữa chừa lại một khoảng trống. Cho dù có hệ thống sưởi, ban đêm vẫn cảm thấy lạnh. Tần Tiểu Mạn không chịu được bắt đầu dịch sát vào người Cố Lăng, cho đến khi đụng vào lưng anh, nhiệt độ ấm áp quen thuộc truyền đến khiến cô muốn lẩn trốn. Cố Lăng nhanh hơn, trở mình đè lấy cô, không cho cô nhúc nhích.

Cố Lăng vốn dĩ đang phần uất muốn chết, giận chính mình không chịu cố gắng. Bỗng dưng cô lại chủ động tiếp cận, làm sao có thể bỏ qua được.

Hai người vốn đều có chung thói quen lúc ngủ không mặc quần áo, *Xịt máu* cứ như vậy ở trong tư thế tình cảm tối nguyên thủy của loài người.

Tần Tiểu Mạn rất quần bách, cái tư thế này thực sự rất nguy hiểm. Chỉ cần anh dùng chút sức chắc chắn cô sẽ thất thủ, cũng mặc kệ cái gì tiến công chiếm đóng, thúc vai đẩy anh ra.

Cố Lăng tà ác túm lấy tay cô đặt lên đỉnh đầu, “Đừng giận nữa, anh xin lỗi rồi còn không được sao?”

Tần Tiểu Mạn bĩu môi, nói xin lỗi bằng cái giọng tức giận đó, một chút thành ý cũng không có.

“Anh không biết tiểu tam lại làm như vậy. Nếu em còn ý thức một chút thì chắc chắn sẽ nhớ lúc đó anh muốn em bỏ anh ra mà?” Cố Lăng cọ nhẹ lên chóp mũi của cô, giọng nói cực kỳ thành khẩn, ánh mắt quang mang vỡ ra khiến cô nhớ tới con thú nhỏ ngây thơ vô tội.

Tần Tiểu Mạn bị Lục Nhược đề tiện hạ được rồi bỏ lên xe. Lúc đó đầu óc cô mê mụi, nhưng câu nói ngăn cản hết lần này tới lần khác của Cố Lăng lại khắc sâu trong trí nhớ. Trời biết vì sao cô còn làm oan cho anh, lúc đó anh làm sao có thể cự tuyệt yêu cầu của cô được đây? Xác định rõ như vậy, Cố Lăng đúng là không cần phải nói xin lỗi.

Cố Lăng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã giãn ra, lập tức rên sát thì phải rên khi còn nóng, “Tiểu Mạn em phải tin anh. Hai chúng ta tốt hơn nhiều, anh còn đi trêu hoa ghẹo liễu làm gì?”

Tốt hơn nhiều? Lỡ tai Tiểu Mạn cơ quặp, vì sao cái từ này lại nồng nặc mùi gian tình vậy?

Cố Lăng áp má vào mặt cô kì kèo: “Em còn chưa nói cho anh biết vì sao hôm đó lại chạy tới quán bar, anh đã đưa em về nhà rồi cơ mà?”

“Em phải giúp An An tìm đồ, gọi điện cho anh anh không nghe.” Tiểu Mạn rất tự giác giải thích.

Tốt. Cố Lăng thỏa mãn thấy ngữ điệu cô đã trở lại như xưa, gặm gặm cái gậy non mịn, hung hăng cọ xát với thân thể mềm mại đang dán chặt vào lồng ngực vững chãi của mình.

“Ừm!” Tần Tiểu Mạn không phòng bị, một tiếng yêu kiều thốt ra. “Anh tránh ra một bên đi, em đang giận anh đấy!” Tiểu Mạn hoảng hốt lộ rõ bản tính.

“Vẫn còn giận anh sao. Cho em giận. Đêm nay em muốn gì anh đều phục vụ em, có được không?”

Tiểu Mạn một bên giận dữ bản thân thật yếu đuối, một bên lại thả mình vào dòng xoáy mãnh liệt do Cố Lăng tạo nên mà không cách nào thoát thân. Cơ thể ngoan ngoãn mở rộng ôm lấy anh....

....

Ngày hôm sau, Tiểu Mạn cúi đầu than thở qua điện thoại với An Nhiên.

“An An, mình vừa nhìn thấy anh ấy là lại không cách nào không đếm xỉa tới anh ấy được.” hấp háy mũi, “Mà rốt cuộc người Cố Lăng quen là ai, sao lại có chuyện đem đàn bà của mình tặng cho bạn bè chứ?”

An Nhiên “...” Chương 30: Nghi ngờ tiêu tan...

Tần Tiểu Mạn thu dọn tài liệu, chậm rãi đi ra phòng nước kiếm một tách trà.

Đột nhiên có vật gì đó bỗng bám lấy chân cô, kêu riu rít, Tiểu Mạn cúi đầu sợ đến hai tay run rẩy đổ nguyên cốc trà nóng hổi lên cái con quái vật đang cắn cắn ống quần của cô kia.

“Két két” hai tiếng, rồi lại “Xì” một tiếng, khối đen bắt đầu bốc lên, lại “loảng xoảng” một tiếng nữa, cái của nạ kia biến thành một đồng sắt vụn.

Tần Tiểu Mạn nhảy lùi về phía sau “Đây là cái quái gì?!”

“Oái, bảo bối của tôi!” đột nhiên có người từ đâu chạy lại, quay đầu tròn mắt nhìn Tần Tiểu Mạn, “Cô, cô giết chết bảo bối của tôi rồi!”

Tần Tiểu Mạn chăm chú nhìn người con trai trước mặt, tuy rằng giận dữ, đôi mày nhíu lại vẫn rất đẹp. Dáng người cao ráo, gầy gầy, nho nhã. Mũi ra mũi, mắt ra mắt phối hợp với nhau tạo thành đôi mắt câu hồn đoạt phách, cũng chính là mầm mống gây tai họa. Thêm nữa, dưới khóe môi lại còn điểm thêm một cái nốt ruồi son, thoáng cái khiến cho bộ mặt thêm phần nho nhã, mỉa mai.

Cái loại con trai này, lớn lên đúng là yêu nghiệt. Tần Tiểu Mạn trong lòng cảm thán một câu. Tuy biết rằng anh ta là Lục tổng phiêu dăng ở nước ngoài nhiều năm, tuy biết rằng đối với thủ trưởng phải luôn tôn kính, lúc cần phải nịnh nọt một chút, thế nhưng, Tiểu Mạn lần này có chút khó xử, cứng nhắc kêu lên: “Lục tổng.” Cô làm sao quên được cái kẻ trước mặt này đã gây tai họa gì cho mình. Mặc dù chưa xảy ra chuyện gì nhưng anh ta dám ngang nhiên dẫn phụ nữ đến cho người đàn ông của cô, tội lớn nhất quyết phải xử chém!...

Lục Nhược tiếc nuối nhìn đồng sắt vụn trên sàn, giận đến nghiến răng nghiến lợi. Đang muốn lên cơn, liếc mắt đến góc phòng lại thấy Cố tổng đang đứng đó, lập tức đè nén xuống, dịu dàng: “Chào chị dâu.”

Tiểu Mạn kinh ngạc, người này bị bệnh sao?!

“Chị dâu hóa ra lại không thích chó máy. Tiểu đệ mấy ngày nay vì chuyện hôm trước mà luôn tự trách mình. Mong chị dâu cho tiểu đệ cơ hội lập công chuộc tội.” Lục Nhược ăn nói khép nép, mắt lại nhìn con chó máy anh mất mấy ngày mới làm được nằm trên mặt đất chết oan chết uổng, trong lòng gào thét, bảo bối, cha nhất định báo thù cho người!

...

Cửa hàng bán thú nuôi.

Nhìn Tiểu Mạn phấn khích sờ sờ búng búng bên này bên kia, Lục Nhược thâm oán thán, sớm biết cô ta thích vật sống đã trực tiếp mua tặng một con cho rồi. Lục Nhược anh từ trước tới giờ làm cho ai cái gì, người khác mong còn chẳng được, cứ như vậy, như vậy mà...

“A, tôi lấy con này được không? Con kia cũng dễ thương nữa kìa.” Tiểu Mạn ổng tay áo chạm đất, ngẩng đầu đầy chờ mong, hỏi. Không nghĩ Lục Nhược lại thành khẩn như vậy, còn dẫn cô đi mua thú cưng.

Tần Tiểu Mạn từ bé đã thích chó mèo, nhưng vì Tần mẹ lại cực kỳ dị ứng với bọn chúng nên mặc cho cô cầu xin như thế nào, Tần cha cũng không cho nuôi. Đừng nói là nuôi, chỉ cần đụng vào một chút cũng bắt lập tức đi rửa tay rồi.

Hồi đó, quần đốc xương làm của cha mẹ cô và Cố Lăng có nuôi một con chó rất thông minh, mỗi lần cô cùng Cố Lăng về nhà đều đi qua đó để thăm nó. Về sau, con chó ấy bị người nhà quần đốc mang đi, Tiểu Mạn một thời gian sau vẫn cảm thấy mất mát.

“Được,” Lục Nhược nhíu mày, “Chị dâu, dù chị muốn cả cửa hàng này, tiểu đệ cũng mua cho chị.”

Tần Tiểu Mạn mắt dính chặt vào một con chó lông trắng tinh, “Đừng gọi tôi là chị dâu, nghe quái lắm. A, tôi muốn lấy con kia có được không?”

“Được!”

Lục Nhược sáng khoái đồng ý, nhưng Tiểu Mạn lại bắt đầu do dự. Con chó nhỏ bằng lòng bàn tay, trên cổ đeo một cái mác. Tần Tiểu Mạn khom người cúi xuống xem liền hốt hoảng, “Đắt quá!”

“Quyết định lấy con này đi.” Lục Nhược nhìn con chó lông xù kia, nhún nhún vai không quan tâm, tính toán làm gì, chó anh nuôi trong nhà còn quý hơn nhiều. Một cô gái ngu ngốc, lúc nào cũng muốn tỏ vẻ này nọ trước mặt người khác. Anh móc thẻ đưa cho nhân viên bán hàng đang đứng đợi.

Tần Tiểu Mạn giật giật tay ý muốn bảo anh lấy lại, rất nghiêm túc nói: “Đắt quá. Tôi đã tha thứ cho anh rồi. Không cần phải hoang phí nữa.”

Lục Nhược nháy mắt, “Đắt sao? Tôi không thấy thế.”

“Chờ một chút,” Tần Tiểu Mạn mở túi của mình, lục lọi một chút, móc ra một cái thẻ khác màu xanh ngọc đưa cho nhân viên, “Xin hỏi, cái này có thanh toán được không?”

Lục Nhược đứng cạnh nhe răng trợn mắt cảm thán, thật sự nhìn không ra nha. Thẻ này đặc biệt của anh em bọn họ, chỉ có ba cái mà thôi. Tiền trong thẻ đủ để nuôi sống cô ta cả vài đời. Xem ra Cố Lăng lần này thực sự nghiêm túc rồi. Cánh tay thon dài rút lại tấm thẻ, rất hào sảng vỗ vai Tần Tiểu Mạn, “Được rồi, xem như tiểu đệ hiếu kính với bề trên nhé.”

“Lục Nhược, anh thực sự rất tốt nha, trưa nay tôi mời anh ăn cơm!” Tần Tiểu Mạn ôm chú chó nhỏ trong tay, mừng rỡ cười toe toét, hoàn toàn quên mất ai kia từng phạm tội tày trời với mình.

“Được.” Lục Nhược xoa xoa bụng, cùng cô ta ra ngoài đi dạo đã đến giữa trưa rồi, anh cũng thấy đói. Xem ra cô ta cũng không ghét bỏ anh, vậy là anh có thể...

“Tiểu Mạn,” Lục Nhược ăn no xong, ướm hỏi, “Cô có đặc biệt thích một cái gì đó không? Ví dụ như đá quý, mã não...v...v...”

Tần Tiểu Mạn xoa xoa cái bụng tròn trịa, nuốt một miếng thịt vụn cho con cún, nghe anh ta hỏi vậy suy nghĩ một chút: “Cũng có.”

“Là cái gì, là cái gì?” Lục Nhược kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hai mắt long lanh.

“À,” Tiểu Mạn búng tay tách một cái, “Tôi muốn có đèn thần, muốn nuôi đá quý, còn muốn ngày nào dưới gối cũng có toàn vàng...”

Lục Nhược đầu đầy hắc tuyến, cái cô gái này...đọc quá nhiều truyện cổ tích rồi. “Tiểu Mạn, cô có biết ngồi đầy quý bay lên trời là có ý gì không?”

Ánh mắt Tiểu Mạn lay động, Lục Nhược mừng rỡ, nhìn cô chờ mong.

“Cố Lăng!”

Cái gì? Lục Nhược hóa đá. Nhìn theo ánh mắt của Tiểu Mạn, quả nhiên, cái kẻ bất chính đang đứng dựa vào xe kia không phải nhị ca vĩ đại của anh thì là ai?

“Tiểu Mạn!” Lục Nhược hạ giọng hỏi lại lần nữa.

“Tôi làm sao biết được.” Tần Tiểu Mạn mờ mịt lắc đầu, “Làm sao làm được chứ, đó là chuyện cổ tích thôi.”

Lục Nhược xám mặt nhìn Cố Lăng ngồi xuống. Xong đời, Tần Tiểu Mạn ngu ngốc, chính cô ta còn không nhớ rõ bảo anh phải làm sao? Đá quý biết bay, đá quý biết bay? Lục Nhược nghĩ một hồi đầu óc bắt đầu toàn sao với trắng, cúi gằm mặt xuống không dám nhìn hai người đối diện nữa.

Cố Lăng móc khăn tay ra nhẹ nhàng lau vết tương còn dính trên khóe miệng Tần Tiểu Mạn. “Lần nào ăn cũng bị như vậy.” Tần Tiểu Mạn đỏ mặt, liếc nhìn Lục Nhược, phát hiện đối phương không hề lộ ra chút kinh ngạc nào.

Lục Nhược than thở, “Không có gì, các người tiếp tục đi. Tôi đây quen rồi.” Vừa dứt lời liền ý thức được mình nói sai, cười gượng một tiếng, “Ha hã, Nhị ca, em nói anh lúc nào cũng mang khăn tay theo người mà lại chẳng bao giờ thấy dùng đến, hóa ra là chỉ để dùng cho Tiểu Mạn thôi. Ha ha.”

Lỗ tai Cố Lăng khó chịu bắt đầu giật giật, Tiểu Mạn, sao mới có một lúc mà đã thân thiết thế rồi sao? Anh híp mắt, ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn, lo lắng nghĩ xem có nên đặt cho nha đầu nhà mình một cái nickname riêng không.

Tần Tiểu Mạn hạnh phúc, khóe miệng không che giấu được nét cười, xem đi xem đi, mình thật là đặc biệt!

Cô nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, khóe miệng khẽ cong lên. Hôm nay là đầu đông, mặc dù giữa trưa, ánh mặt trời vẫn mang theo một chút hơi lạnh, xuyên qua cửa kính chiếu lên người cô, thật đẹp.

Tâm tư Cố Lăng vì sự thân mật giữa cô và Lục Nhược mà bị khuấy động lên giờ đã lắng xuống. Lục Nhược thức thời đứng dậy, không để cho Tiểu Mạn kịp hỏi đã lập tức rời đi.

“Anh ta bị sao...” lời chưa kịp nói ra, môi đã bị chặn lại.

Lúc Cố Lăng đối mặt với Tiểu Mạn, trong lòng luôn mang theo chút nôn nóng. Cái tâm tình thấp thỏm bất an này khiến anh có chút mâu thuẫn. Lúc nào cũng vậy, anh đối với cô luôn rất nồng nhiệt. Thế nhưng lúc này đây, thực sự, thực sự dịu dàng êm dịu.

Nhẹ nhàng chạm vào đôi môi của cô, cẩn thận mút mát, đầu lưỡi mềm dẻo quấn lấy triền miên không rời.

Dịu dàng như vậy khiến Tần Tiểu Mạn quên mất phải xấu hổ, quên mất mình đang ở trước mặt bao nhiêu người, vươn tay ôm lấy cổ anh, ngẩng mặt lên đáp lại. Chưa bao giờ hơn lúc này cô tin chắc như vậy: Anh yêu cô, còn hơn cả mọi việc trên thế gian này.

“Gâu!”

....

Buổi tối, Cố Lăng đổ kị nhìn chăm chăm con chó nhỏ đang dụi dụi vào ngực Tiểu Mạn. Cậy mình nhỏ bé, dám ở chỗ trước tới giờ chỉ thuộc về anh điều vô dương oai!

Ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, Cố Lăng mạnh mẽ ám chỉ nói: “Đi ngủ nào, thả nó ra đi.”

Tiểu Mạn không muốn chút nào, gãi gãi bụng con cún, “Tối nay em muốn ôm nó ngủ.”

“Không được!” Cố Lăng kiên quyết phản đối. Làm sao có thể, buổi tối anh chỉ muốn đem con chó kia vứt càng xa càng tốt.

“Cố Lăng, anh bảo em nên đặt tên nó là gì?” Tần Tiểu Mạn tất nhiên đem lo lắng trong lòng ra hỏi ý kiến người nào đó.

Cố Lăng túm lấy cục bông tròn tròn cuốc trong lòng cô đặt lên sofa, “Gọi thế nào cũng được.” Khom lưng ôm lấy cô, cúi đầu hôn chụt một cái lên trán: “Nhưng mà, đêm nay thì em chỉ có thể gọi tên anh thôi.”

Tần Tiểu Mạn xấu hổ giấu mặt vào ngực áo của hắn, gất gỏng: “Đáng ghét!”

Cố Lăng lập tức buông ra một câu ngôn tình kinh điển đáp lại: “Anh đây đáng ghét cho em xem.”

“Gâu...Gâu..”

Trái tim Tần Tiểu Mạn run rẩy, giãy giụa đòi xuống, “Em muốn ngủ với nó, nó nhỏ như vậy mà.”

16. Chương 31-32

Chương 31: Con chó tai họa...

Cuộc họp phòng ban lúc sáng sớm, thấy Cố Lăng đậy mắt không che giấu nổi chán chường uể oải, Tần Tiểu Mạn tự nhiên cảm thấy xấu hổ, huých huých khuỷu tay anh, rất lấy lòng đưa cho anh một tách cà phê.

Cố Lăng hừ nhỏ một tiếng, nghiêng mặt tỏ ra hết sức chăm chú nhìn sơ đồ công tác quý mà Nam Tịch Tuyệt đang trình bày. Tần Tiểu Mạn ngưỡng ngung cúi thấp đầu, bất an mân mê vạt áo.

Tất cả hành động đó đều không thoát khỏi con mắt Lục Nhược, khiến hắn hài lòng thoải mái không tả nổi, hai tay chống cằm, ánh mắt trông mong nhìn Cố Lăng. Cố Lăng quay sang nhìn người nào đó, ánh mắt đầy sát khí sắc bén tới cực hạn, người nào đó lập tức hoảng sợ, không tự chủ được liếm môi một cái.

Họp xong, Nam Tịch Tuyết, Cố Lăng và Lục Nhược ở lại, những người khác đều lục tục ra ngoài.

Tần Tiểu Mạn bận rộn thu dọn đồ đạc, chậm rãi sắp xếp lại văn kiện, thấy Nam Tịch Tuyết đang mãi nói chuyện gì đó với Lục Nhược, len lén kéo ống tay áo Cố Lăng. Ai biết một cái cúc trên ống tay đã bị lỏng, bị cô túm lấy tất nhiên rơi ra, lập tức làm mất giá luôn bộ âu phục đen tuyền của anh. Tần Tiểu Mạn cam chịu nhắm tịt mắt lại, thật sự không may mà!

Cố Lăng nhìn ống tay áo, tức cũng không được, không tức cũng không xong. Nhìn cô lật đật chạy ra cửa, cầm tách cà phê đã lạnh ngắt uống liền một hơi. “Khục khục!” Cái nha đầu chết tiệt, bỏ cả một đồng đường như thế này, ngọt chết anh!

Nhìn xung quanh không có ai, Lục Nhược ngồi lên bàn họp, đôi chân dài khế đóng đưa, chiếc quần trắng không dính một tí bụi dấn chặt lên đôi chân dài khỏe mạnh, lộ ra đường cong đẹp mắt. Lục Nhược trước giờ đều bị Cố Lăng chinh, khó khăn lắm mới được một lần túm gáy người khác, mừng rỡ nói bóng nói gió, “Nhị ca làm sao vậy? Thật ủy khuất nha!”

“Không liên quan đến chú.” Cố Lăng nhìn Nam Tịch Tuyết, “Anh không phải muốn đi sao?”

Khóe môi Nam Tịch Tuyết nhếch lên, cười nhạt: “Tất nhiên. Tôi nghĩ rồi, tất cả đều là của tôi. Kế hoạch cũng đã định sẵn rồi. Lần này sẽ đường đường chính chính bắt cô ấy trở về.”

Cố Lăng gật đầu, “Tùy anh!”

Lục Nhược giả giọng the thé kêu lên: “An Nhiên ta đời này ngoại trừ Nam Tịch Tuyết sẽ không lấy ai! Há há há, ca, con cái cũng có rồi, anh với chị dâu còn cãi nhau gì nữa?”

Nam Tịch Tuyết luôn luôn không chịu nổi miệng lưỡi Lục Nhược, trừng mắt liếc hắn một cái: “Đừng nói không thất lưng lại đau. Anh với Cố dù thế nào so với cậu vẫn tốt hơn. Anh đây là người có con cái rồi, chị dâu chú sớm muộn gì cũng sẽ quay về. Tiểu Mạn thì đối với Cố một lòng một dạ. Cậu thì sao, cái gì cũng không có.”

Lục Nhược bị đả kích không nói nên lời, kinh ngạc nhìn Nam Tịch Tuyết, làm thế nào mà anh ta lại chưa ngoa vậy?

Cố Lăng nhún vai, “Không có việc gì tôi đi trước đây. Nam Tử bị An Nhiên dày vò cũng đến lúc mãn kinh sớm. Đừng chấp hắn đi.”

Lục Nhược uống chén nước cho nhuận giọng, đồ giết người không dao, đồ mềm miệng cay độc.

Cố Lăng đi ra cửa lại nhớ ra cái gì đó, quay lại nhìn hai người anh em của mình. “Ta đây mới là nhất. Hai người các người, yêu người biến thái, bản thân cũng biến thái, đường tình định trước là trắc trở rồi. Ha ha ha ha!”

Chén trà trong tay Nam Tịch Tuyết “xoảng” một tiếng đập vào cửa kính đằng sau Cố Lăng, Lục Nhược cả kinh tới quên cả phần nộ....

Aizzz...

....

Cho dù là ở trước mặt bạn bè tốt nhất, mọi người vẫn đều có thói quen che giấu đi góc tối của bản thân mình. Thế nhưng, trên đời này làm gì có ai vĩnh viễn đều có thể xuất hiện một cách hoàn hảo? Cố Lăng vân vê sợi chỉ đứt trên ống tay áo, đứng bên cửa sổ quan sát toàn cảnh thành phố S.

Đằng sau lưng, một tiếng ho khan vờ vịt vang lên, không cần quay đầu lại cũng biết là ai!

Tần Tiểu Mạn chậm rãi đứng ở đằng sau Cố Lăng, lúc này cũng gần trưa rồi, phòng làm việc trống trơn, cũng không có nhiều người ra vào. Cô đánh bạo ôm chầm lấy anh từ phía sau, “Cố Lăng....” Đôi môi của cô ép chặt lên áo anh, theo nhịp nói mà cọ cọ vào, hơi ẩm nhẹ nhẹ phả lên người anh, luồn qua từng thớ vải đi vào, toàn thân Cố Lăng bắt đầu rục rịch ngọ nguậy. Cô vòng tay qua thắt lưng ôm lấy anh, áy náy nhũn nhặn nói: “Em sai rồi, được không? Đừng giận nữa mà.”

Một câu nói mà cũng đòi anh nhượng bộ? Còn lâu!

Cố Lăng nghiêm mặt: “Em muốn anh, hay muốn con chó kia?”

“Cố Lăng!” Tiểu Mạn gấp gáp năn nỉ anh, “Em sai rồi, anh phạt em là được.”

“Em sai ở đâu?” Cố Lăng nghe mấy lời này thấy chưa cực kỳ. Tối hôm qua, anh miễn cưỡng đồng ý cho cô mang Cầu Cầu lên giường, trong lòng vừa rầu rĩ vừa khó chịu, chịu rồi, chịu nữa, chịu mãi, rồi lại không kìm được mà tức giận. Cứ nghĩ mình lại đi ghen với một con chó khiến anh thấy bị hạ nhục kinh khủng. Thế nhưng, Tần Tiểu Mạn lúc nào cũng có cách để khiến anh mất bình tĩnh, tận cho tới lúc anh bùng bùng lửa giận, thực sự bùng phát cô mới thêm đề ý tới anh. Muộn rồi! Anh nhất định bắt cô phải chọn.

Tần Tiểu Mạn quần quýt một lúc lâu mới lưu luyến buông tay ra.

Cố Lăng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, khó khăn lắm mới nhẫn nại không túm lấy cánh tay cô lại.

Tần Tiểu Mạn hấp háy mũi, dè dặt bước từng bước một ra ngoài, “Vây được rồi, Cố Lăng, hôm nay em mang Cầu Cầu ra ngoài. Anh nhớ ăn uống cho tốt.”

Cố Lăng thực sự nổi trận lôi đình rồi. Không ngờ, anh trong tim cô lại không bằng một con chó.

Quay đầu lại đi, quay đầu lại đi! Tần Tiểu Mạn lắc lắc đầu chăm chăm nhìn bóng lưng Cố Lăng, trong lòng thầm kêu.

“Ôi!” người nào đó thình lình kêu lên một tiếng, Tần Tiểu Mạn mới phát hiện ra mình đã vô tình va phải Lục Nhược

Thấy thân hình ả nhắn cứng ngắc của Cố Lăng, Lục Nhược rạng rỡ, không cãi nhau mới là lạ! Một cánh tay giang ra đỡ lấy Tiểu Mạn, “Chị dâu, cãi nhau với ca phải không?”

Tần Tiểu Mạn gật gật đầu.

“Nói cho đệ nghe xem, xảy ra chuyện gì vậy?” Lục Nhược âm hiểm muốn bức cung.

Tần Tiểu Mạn không muốn đem chuyện riêng tư nói cho người ngoài, tỏ ý có chuyện phải đi.

Cánh tay đang giữ ngang eo Tiểu Mạn thuận thế vòng xuống, cúi đầu hít hít má cô, “A, thật thơm!”

Tần Tiểu Mạn vừa tức giận vừa ngạc nhiên nhìn anh ta. Lục Nhược nhìn lại cô, chớp chớp mắt vài cái. Cô lập tức hiểu ý, yêu kiều kêu lên một tiếng, “Lục tổng, thôi đi mà!” Âm cuối cổ ý kéo dài một chút, Lục Nhược nghe thấy muốn mềm xương, cánh tay run lên thiếu chút nữa thì không đỡ nổi..... Chương 31: Con chó tai họa...

Cuộc họp phòng ban lúc sáng sớm, thấy Cố Lăng đáy mắt không che giấu nổi chán chường uể oải, Tần Tiểu Mạn tự nhiên cảm thấy xấu hổ, huých huých khuỷu tay anh, rất lấy lòng đưa cho anh một tách cà phê.

Cố Lăng hừ nhỏ một tiếng, nghiêng mặt tỏ ra hết sức chăm chú nhìn sơ đồ công tác quý mà Nam Tịch Tuyết đang trình bày. Tần Tiểu Mạn ngượng ngùng cúi thấp đầu, bất an mân mê vạt áo.

Tất cả hành động đó đều không thoát khỏi con mắt Lục Nhược, khiến hắn hài lòng thoải mái không tả nổi, hai tay chống cằm, ánh mắt trông mong nhìn Cố Lăng. Cố Lăng quay sang nhìn người nào đó, ánh mắt đầy sát khí sắc bén tới cực hạn, người nào đó lập tức hoảng sợ, không tự chủ được liếm môi một cái.

Họp xong, Nam Tịch Tuyết, Cố Lăng và Lục Nhược ở lại, những người khác đều lục tục ra ngoài.

Tần Tiểu Mạn bận rộn thu dọn đồ đạc, chậm rãi sắp xếp lại văn kiện, thấy Nam Tịch Tuyết đang mãi nói chuyện gì đó với Lục Nhược, len lén kéo ống tay áo Cố Lăng. Ai biết một cái cúc trên ống tay đã bị lỏng, bị cô túm lấy tất nhiên rơi ra, lập tức làm mất giá luôn bộ âu phục đen tuyền của anh. Tần Tiểu Mạn cam chịu nhắm tịt mắt lại, thật sự không may mà!

Cố Lăng nhìn ống tay áo, tức cũng không được, không tức cũng không xong. Nhìn cô lật đật chạy ra cửa, cầm tách cà phê đã lạnh ngắt uống liền một hơi. “Khục khục!” Cái nha đầu chết tiệt, bỏ cả một đồng đường như thế này, ngọt chết anh!

Nhìn xung quanh không có ai, Lục Nhược ngồi lên bàn họp, đôi chân dài khế đóng đưa, chiếc quần trắng không dính một tí bụi dấn chặt lên đôi chân dài khỏe mạnh, lộ ra đường cong đẹp mắt. Lục Nhược trước giờ đều bị Cố Lăng chinh, khó khăn lắm mới được một lần túm gáy người khác, mừng rỡ nói bóng nói gió, “Nhị ca làm sao vậy? Thật ủy khuất nha!”

“Không liên quan đến chú.” Cố Lăng nhìn Nam Tịch Tuyết, “Anh không phải muốn đi sao?”

Khóe môi Nam Tịch Tuyết nhếch lên, cười nhạt: “Tất nhiên. Tôi nghĩ rồi, tất cả đều là của tôi. Kế hoạch cũng đã định sẵn rồi. Lần này sẽ đường đường chính chính bắt cô ấy trở về.”

Cố Lăng gật đầu, “Tùy anh!”

Lục Nhược giả giọng the thé kêu lên: “An Nhiên ta đời này ngoại trừ Nam Tịch Tuyết sẽ không lấy ai! Há há há, ca, con cái cũng có rồi, anh với chị dâu còn cãi nhau gì nữa?”

Nam Tịch Tuyết luôn luôn không chịu nổi miệng lưỡi Lục Nhược, trừng mắt liếc hần hực một cái: “Đừng nói không thất lưng lại đau. Anh với Cố dù thế nào so với cậu vẫn tốt hơn. Anh đây là người có con cái rồi, chị dâu chú sớm muộn gì cũng sẽ quay về. Tiểu Mạn thì đối với Cố một lòng một dạ. Cậu thì sao, cái gì cũng không có.”

Lục Nhược bị đả kích không nói nên lời, kinh ngạc nhìn Nam Tịch Tuyết, làm thế nào mà anh ta lại chưa ngoa vậy?

Cố Lăng nhún vai, “Không có việc gì tôi đi trước đây. Nam Tử bị An Nhiên dày vò cũng đến lúc mãn kinh sớm. Đừng chấp hần đi.”

Lục Nhược uống chén nước cho nhuận giọng, đồ giết người không dao, đồ mềm miệng cay độc.

Cố Lăng đi ra cửa lại nhớ ra cái gì đó, quay lại nhìn hai người anh em của mình. “Ta đây mới là nhất. Hai người các người, yêu người biến thái, bản thân cũng biến thái, đường tình định trước là trắc trở rồi. Ha ha ha ha ha!”

Chén trà trong tay Nam Tịch Tuyết “xoảng” một tiếng đập vào cửa kính đằng sau Cố Lăng, Lục Nhược cả kinh tới quên cả phần nộ....

Aizzz...

....

Cho dù là ở trước mặt bạn bè tốt nhất, mọi người vẫn đều có thói quen che giấu đi góc tối của bản thân mình. Thế nhưng, trên đời này làm gì có ai vĩnh viễn đều có thể xuất hiện một cách hoàn hảo? Cố Lăng vân vê sợi chỉ đứt trên ống tay áo, đứng bên cửa sổ quan sát toàn cảnh thành phố S.

Đằng sau lưng, một tiếng ho khan vờ vệt vang lên, không cần quay đầu lại cũng biết là ai!

Tần Tiểu Mạn chậm rãi đứng ở đằng sau Cố Lăng, lúc này cũng gần trưa rồi, phòng làm việc trống trơn, cũng không có nhiều người ra vào. Cô đánh bạo ôm chầm lấy anh từ phía sau, “Cố Lăng....” Đôi môi của cô ép chặt lên áo anh, theo nhịp nói mà cọ cọ vào, hơi ẩm nhẹ nhẹ phả lên người anh, luồn qua từng thớ vải đi vào, toàn thân Cố Lăng bắt đầu rục rịch ngổ nguậy. Cô vòng tay qua thắt lưng ôm lấy anh, áy náy nhũn nhặn nói: “Em sai rồi, được không? Đừng giận nữa mà.”

Một câu nói mà cũng đòi anh nhượng bộ? Còn lâu!

Cố Lăng nghiêm mặt: “Em muốn anh, hay muốn con chó kia?”

“Cố Lăng!” Tiểu Mạn gấp gáp năn nỉ anh, “Em sai rồi, anh phạt em là được.”

“Em sai ở đâu?” Cố Lăng nghe mấy lời này thấy chua cực kỳ. Tối hôm qua, anh miễn cưỡng đồng ý cho cô mang Cầu Cầu lên giường, trong lòng vừa rầu rĩ vừa khó chịu, chịu rồi, chịu nữa, chịu mãi, rồi lại không kìm được mà tức giận. Cứ nghĩ mình lại đi ghen với một con chó khiến anh thấy bị hạ nhục kinh khủng. Thế nhưng, Tần Tiểu Mạn lúc nào cũng có cách để khiến anh mất bình tĩnh, tận cho tới lúc anh bùng bùng lửa giận, thực sự bùng phát cô mới thêm để ý tới anh. Muộn rồi! Anh nhất định bắt cô phải chọn.

Tần Tiểu Mạn quần quýt một lúc lâu mới lưu luyến buông tay ra.

Cố Lăng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, khó khăn lắm mới nhẫn nại không túm lấy cánh tay cô lại.

Tần Tiểu Mạn hấp háy mũi, dè dặt bước từng bước một ra ngoài, “Vậy được rồi, Cố Lăng, hôm nay em mang Cầu Cầu ra ngoài. Anh nhớ ăn uống cho tốt.”

Cố Lăng thực sự nổi trận lôi đình rồi. Không ngờ, anh trong tim cô lại không bằng một con chó.

Quay đầu lại đi, quay đầu lại đi! Tần Tiểu Mạn lắc lắc đầu chăm chăm nhìn bóng lưng Cố Lăng, trong lòng thầm kêu.

“Ôi!” người nào đó thình lình kêu lên một tiếng, Tần Tiểu Mạn mới phát hiện ra mình đã vô tình va phải Lục Nhược

Thấy thân hình ả nữ cứng ngắc của Cố Lăng, Lục Nhược rạng rỡ, không cãi nhau mới là lạ! Một cánh tay giang ra đỡ lấy Tiểu Mạn, “Chị dâu, cãi nhau với ca phải không?”

Tần Tiểu Mạn gật gật đầu.

“Nói cho đệ nghe xem, xảy ra chuyện gì vậy?” Lục Nhược âm hiểm muốn bức cung.

Tần Tiểu Mạn không muốn đem chuyện riêng tư nói cho người ngoài, tỏ ý có chuyện phải đi.

Cánh tay đang giữ ngang eo Tiểu Mạn thuận thế vòng xuống, cúi đầu hít hít má cô, “A, thật thơm!”

Tần Tiểu Mạn vừa tức giận vừa ngạc nhiên nhìn anh ta. Lục Nhược nhìn lại cô, chớp chớp mắt vài cái. Cô lập tức hiểu ý, yêu kiều kêu lên một tiếng, “Lục tổng, thôi đi mà!” Âm cuối cổ ý kéo dài một chút, Lục Nhược nghe thấy muốn mềm xương, cánh tay run lên thiếu chút nữa thì không đỡ nổi.....

Chương 32: Con chó tai họa...(P.2)

“Đừng đùa quá!” Lục Nhược cúi đầu xuống nói khẽ vào tai Tiểu Mạn.

“Biết rồi!” Tần Tiểu Mạn khẽ bám lấy cánh tay hắn, chăm chú chờ đợi Cố Lăng mất kiểm chế.

Kết quả, Tần Tiểu Mạn cùng Lục Nhược, anh một câu tôi một câu một lúc lâu sau, Cố Lăng cuối cùng mới quay người lại.

Tần Tiểu Mạn đắc ý, ánh mắt Lục Nhược không giấu nổi bội phục, hóa ra bà chị dâu gốc này cũng có chút năng lực. Ai mà ngờ, Cố tổng chẳng thềm liếc mắt đến bọn họ một cái, lại bàn làm việc kéo ghế da ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc.

“Thư ký Hoa, đem báo cáo kết quả công tác quý trước lên đây.”

Điện thoại vừa buông xuống chưa đầy một phút, thư ký Hoa đã lắc mông đi vào gọi “Cố tổng.” nghe hết cả hồn.

Cố Lăng tiếp nhận đồng giấy tờ, giở qua giở lại xem một chút rồi gọi giật thư ký Hoa lại: “Chỗ này có chút vấn đề, cô qua đây.”

Thư ký Hoa kinh ngạc, liền sau đó đã kích động chạy lại gần, cúi xuống chăm chú nghe Cố Lăng chỉ bảo.

Mặt Tần Tiểu Mạn nhất thời xám xịt, sao phải dựa vào gần như vậy, gần như vậy! Cái cô kia trời mùa đông không lạnh hay sao mà mặc hở hang vậy, cổ áo trễ xuống để hở cả một đồng da thịt, đã thế lại còn đong qua đưa lại trước mắt Cố Lăng. Ánh mắt Lục Nhược ngay lập tức chuyển sang thương hại, liên tục lắc đầu, chặc chặc, nhị ca quả nhiên đạo hạnh cao thâm!

....

Tiệm cà phê, Tần Tiểu Mạn thút tha thút thít khóc, không ngừng đưa tay lên gạt nước mắt.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa.” Lục Nhược nhìn cô khóc phát rầu, rút tờ giấy ăn ra đưa cho cô.

Tần Tiểu Mạn cầm lấy, chùi chùi nước mũi, than thở khóc lóc kịch liệt lên án Cố Lăng: “Tôi cùng lắm chỉ giận lấy anh ấy vài câu. Cũng chỉ là để anh ấy, để anh ấy chịu nuôi Cầu Cầu thôi. Cầu Cầu nhỏ như vậy sớm muộn gì cũng bị anh ta hù chết cho mà xem. Rõ ràng là anh ta cố ý!”

“Cầu Cầu là cái gì vậy?”

“Là con chó con anh mua cho tôi đấy.” Tần Tiểu Mạn uống một ngụm cà phê, càng nghĩ càng thấy ảm ức, “Anh ta dám nói yêu tôi, cả con chó con cũng không cho tôi nuôi. Chó con lớn lên không phải rất đáng yêu, rất thông minh sao? Lại còn dám cùng với nhân viên nữ thân mật, yêu đương chỗ công sở, bảo Nam Tử sa thải anh ta đi.” Tần Tiểu Mạn tiếp tục oán thán, hoàn toàn không biết xấu hổ là gì, hoàn toàn quên mất hình như chính mình mới là nữ nhân vật chính.

Lục Nhược bắt đầu nhìn cô, cô gái này làm thế nào lại có thể khiến Cố Lăng mở miệng nói yêu cô ta được nhỉ, điều này có ý nghĩa thế nào, cô không hiểu sao? Nếu đổi lại là anh, cô gái anh yêu thương lại cả ngày chỉ quẩn quýt với con chó, anh cũng muốn đem nó vứt đi cho rồi.

Tần Tiểu Mạn cùng Lục Nhược ngồi trong quán cà phê của công ty, mắt to trừng mắt nhỏ, cố ý nán lại tới tận trưa, vậy mà đến cả bóng dáng Cố Lăng cũng không thấy. Tần Tiểu Mạn vốn nghĩ Cố Lăng sẽ đến tìm cô, không ngờ anh lại dám mặc kệ cô, chẳng thèm để cô vào đầu.

Lục Nhược ngồi đến tê rần cả cái mông, trong lòng đã có chút cáu kỉnh, nhưng lại cũng không có can đảm để lên trên lầu, hiện tại đã bắt đầu hối hận vì dám ăn gan gấu vuốt râu hùm.

...

Tan tầm, Cổ Lăng rất không có tính người, lạnh lùng phóng xe qua trước mặt Tần Tiểu Mạn.

Tiểu Mạn đứng trong gió, bỗng dưng cảm thấy như mình bị cả thế giới ghét bỏ.

“Tiểu Mạn, Tiểu Mạn, tôi đưa chị về.” Lục Nhược nhiệt tình kéo cô lên xe. Nhìn cô ngơ ngác vậy thật sự rất đau lòng. Tặc lưỡi, lắc đầu, dậm chân ga lái xe đuổi theo Cổ Lăng. Đây là cái chuyện náo nhiệt gì đây? Còn cố ý dặn anh phải lái xe đưa Tiểu Mạn về nhà. Lục Nhược anh trở về là để làm tài xế cho Cổ Lăng sao?

Chưa hết, lại còn phải đi theo bảo vệ Tiểu Mạn nữa.

Về tới nhà, thấy hành lý của cô đã được xếp đống ở cửa, Cầu Cầu yêu quý bị đặt ở trên cùng, nhìn từ xa đã thấy khoảng cách từ đó xuống mặt đất rất cao. Nhìn thấy cô, nó ai oán sửa một tiếng, dốc sức nhảy xuống, thoảng cái đã bị ngã xuống đất.

Tiểu Mạn chạy lại ôm lấy con chó, chăm chú nhìn cánh cửa đóng chặt, ý thức được mình đã bị đuổi ra khỏi nhà rồi.

Có gì hơn người sao? Tần Tiểu Mạn hướng về phía cửa phỉ nhổ, rất có khí phách khiêng đống hành lý xuống dưới lầu.

Xuống tới nơi, cô sờ túi trái lại sờ túi phải, phát hiện ra mình không có mang tiền. Thôi xong, liệu có thể về ký túc xá của công ty được không? Chẳng lẽ cô phải lang thang đầu đường xó chợ sao?

Tần Tiểu Mạn ngửa mặt lên nhìn, chợt phát hiện ra bóng dáng Cổ Lăng đang đứng trên ban công nhìn xuống. Ánh mắt hai người không hẹn mà gặp, Tần Tiểu Mạn thề có trời, rõ ràng khóe miệng Cổ Lăng cong lên, nở nụ cười vừa khiêu khích vừa uy hiếp. Anh hướng cô vẫy vẫy tay, trên bàn tay thon dài rõ ràng là một vật gì đó cực-kỳ-quen-thuộc.

“Cổ Lăng, anh là đồ khốn nạn!” Tiểu Mạn nổi giận, anh ta dám lấy trộm ví của cô.

Điện thoại khẽ rung lên, Tần Tiểu Mạn lấy ra đọc tin nhắn, đã giận lại còn giận thêm. Trên màn hình là tin nhắn của một kẻ nào đó đang đắc chí vô cùng, tự mình điều võ giương oai: “Tức chết em đi, tức chết em đi!”

Thấy Tiểu Mạn tức giận chạy đi, nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi Cổ Lăng tắt ngấm. Lòng tự trọng của anh mà lại để một con chó tổn hại sao!!... Tuy biết rằng như vậy rất ấu trĩ, nhưng anh không cách nào nuốt trôi cục tức này.

“Oái!” Tiểu Mạn tức giận không để ý đường, chạy ra ngoài cửa lớn vô ý đụng phải người khác.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Tiểu Mạn liên thanh, ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, nhất thời ngơ ngẩn, “Dì!”

Không sai, người bị Tiểu Mạn va phải chính là Cố mẹ, liếc mắt nhìn sang bên cạnh, một người đang xách một túi bánh tét to tướng, cô run rẩy kêu lên: “Chú.”

....

“Ai cho con dám bắt nạt Tiểu Mạn?” vừa vào đến cửa, đồ đạc còn chưa đặt xuống, Cố mẹ đã bắt đầu quở trách con trai nhà mình.

Dựa hơi cha mẹ Cố Lãng, Tiểu Mạn cũng ôm con chó con đáng-chết-ngàn-lần bước vào.

Cố Lãng đang muốn phản bác lại bị Cố cha ho khan vài tiếng cảnh cáo, nghiêng đầu, hấp háy mắt ý chỉ Tiểu Mạn đang ngồi trên sofa. Không có cách nào khác, Cố Lãng đành phải đến bên Tiểu Mạn, ăn năn hối lỗi, “Xin lỗi, anh sai rồi.”

Về mặt Cố mẹ lập tức rạng rỡ, vô cùng thân thiết ôm lấy Tiểu Mạn, liên thanh nói: “Tiểu Mạn ngoan, Lãng Lãng cũng xin lỗi rồi mà. Con tha thứ cho nó đi nha. Vợ chồng ở chung sao tránh khỏi ầm ĩ, cho qua đi là được rồi.”

Ai làm vợ chồng với anh ta? Tần Tiểu Mạn trong lòng mặc dù ngàn lần không muốn vẫn không đành để hai vị trưởng bối vừa từ xa tới phiền lòng, miễn cưỡng “Dạ” một tiếng.

“Cha mẹ, hai người tới đây bằng gì? Sao không nói sớm với con một tiếng?” Cố Lãng nghĩ tới làm con mà thật sơ suất, để cha mẹ tuổi đã cao mà phải chạy đi chạy lại xa xôi như vậy.

“Cha và mẹ con tới thăm một người họ hàng xa.” Cố cha kiệm lời nhưng ý sâu xa.

Chăm sóc hai vị phụ huynh nghỉ ngơi xong đã gần nửa đêm rồi. Tần Tiểu Mạn vốn là muốn ngủ chung với Cố mẹ, kết quả cô nói cái gì, bà cũng không đồng ý, đẩy thẳng cô vào lòng Cố Lãng.

Cố Lãng cũng không phản đối, ôm lấy cô rồi chúc cha mẹ ngủ ngon, đem cô trở về phòng ngủ.

“Thả ra.” Tần Tiểu Mạn nhớ tới chuyện hồi chiều, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không muốn tha thứ cho ai đó. Cố Lãng nhẹ giọng nói: “Nói nhỏ thôi, cha mẹ anh còn chưa ngủ đâu.”

Vào phòng, anh lập tức buông cô ra.

Tiểu Mạn giận dỗi ngồi lên ghế, quay lưng lại với anh. Cố Lãng chẳng hề để ý, thân nhiên chiếm lấy toàn bộ giường, lại còn tắt đèn, đắp chăn đi ngủ....

17. Chương 33-34

Chương 33: Con chó tai họa (P3)— Hồ điệp hiệu ứng...

Tần Tiểu Mạn ngồi trước bàn, bắt đầu cảm thấy thương tâm, day dứt nghĩ tới hai mươi mấy năm qua cuộc sống của mình mờ mịt dưới cái bóng quá lớn của Cố Lăng.

Xem đi, anh ta ưu tú thế kia, sao lại có thể si mê cô được? Thứ tình cảm bất an này chỉ có thể đứng từ xa trông lại, cho dù nỗ lực thế nào cũng không thể ngăn cản được cảm giác mệt mỏi và tự ti.

Đêm khuya yên tĩnh, những suy nghĩ tiêu cực lại bắt đầu sinh sôi trong lòng cô. Tiểu Mạn đáng thương cuộc tròn mình trên ghế, vùi mặt vào đầu gối, khẽ nức nở. Cố Lăng khốn nạn. Lần nào cãi nhau, anh đều lạnh nhạt như thế, chỉ có cô là vật không yên. Cho dù nói như thế nào, cuối cùng người cố tình gây sự vẫn chính là cô. Cái con người kia, cô đã nỗ lực như thế nào để tới gần anh, anh rốt cuộc có hiểu không hả?

Trên bàn vẫn còn la liệt sách vở cô dùng để học tập. Mấy người thư ký của Cố Lăng đều là nhân tài xuất chúng, có bằng cấp, có học vị cao. Tiểu Mạn miễn cưỡng mới có thể theo kịp tiến độ của công việc, lúc nào cũng bị Cố Lăng cười nhạo. Tuy rằng mấy thứ này đều rất khó nhằn, cô vẫn luôn muốn học hỏi thêm một chút. Cố Lăng luôn đả kích cô, phải chăng, anh mãi mãi luôn xem cô là đồ vô dụng, lúc nào cũng ỷ lại, phục thuộc vào anh phải không?!

Sở dĩ Tiểu Mạn đọc tiểu thuyết đều chọn thể loại cường văn nữ tôn là vì muốn YY mình, đọc nữ nhân có thể điều khiển được nam nhân chính là để cân bằng trạng thái tâm lý. Có điều, chính bản thân cô mới hiểu rõ được một điều, người mà cô mong muốn vẫn duy nhất chỉ có anh mà thôi. Ấy vậy mà, một khoảng thời gian rất dài, rất dài, anh đã quên bồng mất cô.

Năm Cố Lăng tốt nghiệp trung học, bởi vì tỉ lệ đậu năm đó cực kỳ cao, trường học hào phóng chi tiền, tổ chức một buổi diễn kịch. Cố Lăng vì thi đỗ thủ khoa, đương nhiên đóng vai hoàng tử đẹp trai. Tiểu Mạn năm ấy nằm trong số mấy nữ sinh sơ trung cũng được mời đi diễn. Haizz, có điều, Tiểu Mạn nhà ta chỉ được đóng vai cái cây, cả vở kịch cũng không cần phải nhúc nhích.

Trong khu rừng đêm, công chúa xúng xính trong bộ đồ múa hoa mỹ, chân đi đôi giày thủy tinh sáng lấp lánh cùng hoàng tử vô cùng anh tuấn bắt đầu khiêu vũ. Công chúa đem nụ hôn thuần khiết của mình tặng cho hoàng tử, báo đáp ơn cứu mạng. Có điều, vốn theo kịch bản là hôn trên trán, lại bị công chúa tự ý sửa lại, không ngần ngại hôn thẳng lên môi Cố Lăng. Mà Cố Lăng lại cũng quen rồi, không khách khí còn hôn trả lại. Lúc đó, rất nhiều giáo viên chỉ còn biết bóp cổ tay thở dài.

Đến lúc chào hạ màn, Cố Lăng nắm lấy tay Tiểu Mạn đang buồn bã, công chúa đứng ở bên kéo áo anh nhận lỗi. Cuối cùng, anh khom lưng nhẹ nhàng hôn lên trán Tiểu Mạn một cái.

Qua nhiều năm như vậy, ngay khi cô nghĩ cô đối với anh đã hoàn toàn hết hy vọng, không ngờ, anh lại nảy sinh tình cảm với cô. Anh nói anh yêu cô, muốn cô trở thành người phụ nữ của anh chứ không chỉ đơn thuần là em gái.

Cố Lăng, cho dù anh cảm nhận chậm chạp, chỉ cần anh bằng lòng yêu thương em thật nhiều, em sẽ vẫn cam tâm tình nguyện một lần nữa đào lên thứ tình cảm nồng nhiệt đã bị chôn sâu dưới đáy lòng, cùng anh bùng cháy. Nhưng như thế thì sẽ rất khổ cực, em cần, cần anh phải yêu thương em gấp bội.

Đây chính là hồ điệp hiệu ứng, nguyên bản chỉ là giận dữ chút đỉnh, hiện tại Tiểu Mạn đã tức giận ngập trời, oán giận, âm ức rồi tình rồi mù hết cả lên.

Ngồi một lúc lâu, nhiệt độ trên cơ thể cũng bay đi hết. Ôm đôi mắt đỏ hồng đứng lên, chuẩn bị lại tú quần áo lấy áo lông khoác vào, quay người lại thỉnh thoảng phát hiện Cố Lăng đang ngồi trên giường, sợ đến phát run. Quá nửa đêm rồi mà còn chưa ngủ, định dọa người sao?

Cố Lăng ngẩng đầu nhìn cô, trong lòng hết sức mơ hồ. Vì sao cô lại khóc? Anh cũng lắm chỉ muốn dọa cô một chút, củng cố vị trí của anh trong lòng cô một chút. Nhìn cô thực sự khổ sở như vậy, cái gì anh cũng chẳng để ý được nữa.

Tiểu Mạn lần theo đầu giường đi qua, lại chỗ tú áo lấy thêm áo khoác, ôm thêm một cái chăn, chuẩn bị một đêm ngủ trên sofa. Được rồi, đồ lang sói cục cằn, không biết thương hoa tiếc ngọc, dám chiếm giường của cô, muốn lạnh chết cô sao. Bây giờ đã như vậy, nếu mà làm hòa với anh, sau này chẳng phải bị ngược đãi mà chết à.

Cố Lăng buồn phiền đến trước mặt cô, ôm lấy cô đang cuộn mình trong chăn: “Anh sai rồi, có được không?”

Tần Tiểu Mạn vùng ra, “Bỏ đi, em không nên đối với anh như thế.” Nghe anh xin lỗi, trong lòng cô không tự giác chút nào lập tức đã đầu hàng, càng nghĩ lại càng thấy giận bản thân mình.

Cố Lăng cách một lớp chăn ôm lấy cô, lắc lắc lấy lòng. Tần Tiểu Mạn giật mình giãy dụa đứng lên, leo lên giường nằm giả chết. Cô cắn chặt góc chăn, ngăn cho nước mắt khỏi trào ra. Là anh sai, anh dám bắt nạt cún con của cô, lại còn bắt nạt luôn cả cô nữa!

Tần Tiểu Mạn chui trong chăn ngậy người một lúc, thấy yên tĩnh thì có chút luống cuống, len len thò đầu ra, phát hiện Cố Lăng đang nằm bên cạnh, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt chứa đựng sự thanh minh.

Cô ngượng ngùng, cứng giọng hỏi, “Có phải anh nghĩ em càn quấy đúng không?”

Cố Lăng lắc đầu.

“Có phải anh nghĩ em là người phải xin lỗi mới đúng không?”

Cố Lăng lại lắc đầu.

“Anh có biết anh sai ở đâu không?”

Cố Lăng gật đầu.

Nhìn dáng vẻ anh ngoan hiền vô tội, Tiểu Mạn muốn cẩu cũng không được, đành trừng mắt nhìn anh. Một lúc sau, cô quay người nằm sấp xuống, chỉ để lộ ra cái mặt, yếu ớt thở dài: “Có phải anh nghĩ em không xứng với anh không?” Không đợi anh trả lời, cô quay mặt vào trong tường, “Em biết rồi.”

Cố Lăng vuốt tóc cô, “Rốt cuộc trong đầu em đang có những cái gì thế này?”

Tâm can Tần Tiểu Mạn lại nhức nổi, nhìn đi nhìn đi, lại coi thường chỉ số thông minh của cô nữa rồi.

Cố Lăng tất nhiên hiểu rõ, người nào đó lại xem quá nhiều phim bi kịch rồi. Hít hà mùi hương trên tóc cô, anh nói: “Tiểu Mạn, anh bị lạnh rồi này.”

Tiểu Mạn buông một góc chăn ra, để anh chui vào. Ngay lập tức, Cố Lăng kéo chăn lên, ôm gọn cô vào lòng.

Ngón tay chạm phải đôi mắt sưng nước, thấp giọng hỏi: “Khóc cái gì chứ?”

Tần Tiểu Mạn không hé môi, cô úp mặt vào lòng bàn tay anh, vừa hôn vừa cắn. Từng dấu môi dịu dàng đặt lên lòng bàn tay, từng chút, từng chút một khơi dậy ngọn lửa trong người anh.

Bàn tay kia của Cố Lăng vuốt ve thân thể cô, lần lần từ trên xuống dưới lục lọi, tìm kiếm. Tiểu Mạn không động đậy, cũng không ngăn cản.

Cô quay đầu lại, chủ động hôn anh. Cố Lăng ôm cô muốn đè xuống, lại bị cô xoay người đè lại, đỏ mặt cứng giọng nói: “Em muốn chủ động!”

Cố Lăng kinh ngạc nhìn cô. Tiểu Mạn bắt mắt nhìn anh biểu lộ vui mừng hơi bị thái quá, suy nghĩ một chút mới hùng hồn giải thích: “Không được động đậy... Anh sai rồi, phải để em lãng mạn!”

...
..
.

Cuối cùng,

Tiểu Mạn ở trên người Cố Lãng, sững sốt đến cả một phút đồng hồ mới nghẹn ngào thốt lên: “Em nên làm như thế nào?”

Trên thân thể con gái có bao nhiêu điểm mẫn cảm, đàn ông có không? Tần Tiểu Mạn cười trên người anh, cau mày hối hận vì đã không chịu đọc đam mỹ, trong đó chắc chắn phải nói cách để khiêu khích đàn ông chứ nhỉ? Liệu đàn ông có cần khúc dạo đầu không ?

“Không được động đây,” nhìn cánh tay của Cố Lãng giơ lên, Tiểu Mạn ra lệnh, “Nếu không em sẽ không tha thứ cho anh.”

Cố Lãng bất đắc dĩ chỉ chỉ váy ngủ trên người cô, “Tiểu Mạn, đầu tiên phải cởi quần áo đã.” Nhìn cô ở trên người anh động đây, Cố Lãng chỉ muốn trực tiếp cởi sạch quần áo của cô. Thở hắt ra đầy kìm nén, anh tỉnh bơ khẽ nhúc nhích một chút.

Tiểu Mạn xoay trái xoay phải một hồi, cả kinh bị đẩy ngã ra phía sau, rồi lại bị ai đó nhân cơ hội ôm lấy eo định đè xuống. Cô vừa giận dữ vừa xấu hổ, cào mạnh vào thắt lưng Cố Lãng: “Đã nói không được động đây cơ mà!”

Chương 34: Bắt kẻ thông dâm...

Tiểu Mạn cởi váy ngủ của mình ném sang một bên, khẽ nuốt nước bọt, cúi xuống hôn lên đôi môi Cố Lãng thăm dò rồi lại lị khai.

Bởi vì hai vị phụ huynh đến, hai người đều ăn mặc cực kỳ bảo thủ. Cố Lãng nóng đến khó chịu, yếu ớt kiến nghị: “Tiểu Mạn, cởi quần áo giúp anh đi!”

Tiểu Mạn nhìn khuôn mặt bình tĩnh của anh, hơi buồn bực, đến lúc này rồi, vì sao anh vẫn có thể trấn tĩnh được như vậy? Suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng kết luận một cách ử rử, anh từng có rất nhiều phụ nữ, chắc chắn cái gì cũng đã thử qua rồi.

Phát hiện này khiến Tiểu Mạn thoáng cái đã mất tinh thần, chẳng muốn làm gì nữa. Cố Lãng không khỏi hồi thúc cô. Cái nha đầu này, châm lửa đốt nhà xong còn dám thản nhiên ngồi chờ ra trên người anh như vậy sao?

Tay cô thực lạnh, không ngờ chỉ đơn giản trượt lên da thịt anh, cũng không cần kỹ xảo gì đặc biệt nhưng lại có thể đem thiêu hủy gần như toàn bộ lý trí của anh.

Bàn tay khẽ chạm đến vùng bụng, Tiểu Mạn tại nơi cơ bụng rắn chắc ấy lưu luyến không rời, bên này ấn một cái, bên kia ấn một cái, anh rèn luyện cơ thể tốt như vậy từ lúc nào nhỉ?!

Sờ trái sờ phải, Tần Tiểu Mạn náo loạn một hồi cũng chán, lăn xuống, nhặt áo ngủ lên, chui vào chăn định đánh một giấc. Kết quả, mắt còn chưa kịp nhắm đã bị người nào đó xốc dậy.

Nhìn Cố Lãng bắt đầu đè ép mình, Tiểu Mạn kinh hãi tới quên cả phản kháng. Cố Lãng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lần sau nhớ cho kỹ, đã tiến rồi thì không thể lùi!”

Tiểu Mạn cô hồi hận rồi. Cô ngàn lần không nên, vạn lần không nên tự cho mình là thông minh. Tà ác như Cố Lãng, cô không phải ngày hôm nay mới biết cơ mà...

....
...
..
.

Tang tảng sáng, con sói già Cố Lãng ngủ một giấc lại bắt đầu hăng hái, chui trong chăn bắt đầu hăng say trên chộc Tiểu Mạn.

Vừa mới động dậy vài cái, đột nhiên có người gõ cửa. Là giọng nói của Cố cha: “Lãng Lãng, Tiểu Mạn, dậy đi!”

Cố Lãng nhìn đồng hồ đặt ở đầu giường, mới năm giờ kém! “Cha”, giọng nói tiếng được tiếng mất, đành khụ khụ vài tiếng, “Cha, đang còn sớm mà.”

“Sớm cái gì mà sớm?” Cố cha nổi giận, “Cái thằng này, thường ngày không tập thể dục buổi sáng sao?”

Tập thể dục buổi sáng? Cố Lãng và Tiểu Mạn lập tức nhớ lại thói quen đã mất từ lâu của hai người. Cố cha đối với con cái yêu cầu tương đối nghiêm khắc, sức khỏe lẫn trí tuệ đều phải tốt thì mới được. Bởi vậy, Cố Lãng từ nhỏ đã bị bắt buộc sáng sớm đều phải chạy bộ, chạy xong còn phải chơi thể thao gì đó. Tần cha vừa lúc thấy Tiểu Mạn nhà mình ngày nào cũng ngủ nướng, dùng mỹ nam kế của Cố Lãng dụ dỗ con gái ngốc nhà mình để cô cùng anh hàng ngày đi tập thể dục.

Sau một đêm phóng túng, cả hai người đều không tỉnh nguyên, đứng dậy mặc quần áo. Dù sao Cố Lãng thân thể cũng rất khỏe mạnh, mặc dù đi đứng có chút lảo đảo, rửa mặt xong xuôi sức lực cũng khôi phục được phân nửa. Tần Tiểu Mạn mới thực sự là thê thảm, run rẩy như đèn trước gió, yếu ớt dựa vào người Cố Lãng.

Cố cha là người bảo thủ, tối hôm qua vốn không muốn để bọn trẻ ở chung một phòng, bắt đắc dĩ không lay chuyển được Cố mẹ mới miễn cưỡng gật đầu. Ban ngày ban mặt dây dưa thì còn ra cái thể thống gì?

“Xếp hàng nào.” Xuống dưới lầu, Cố cha đồng dục hô.

Cố Lãng và Tiểu Mạn không cách nào khác là đứng thành hàng giữa gió lạnh.

“Theo cha chạy một vòng, sau đó luyện tập thái cực quyền.” Cố cha tuyên bố nội dung rèn luyện thân thể hôm nay.

“Dạ.” Tần Tiểu Mạn yếu ớt đáp.

“Tiểu Mạn, trên mặt con làm sao vậy?” Cố cha nghi hoặc nhìn chăm chăm dấu vết hết sức khả nghi trên mặt Tiểu Mạn.

Cô sờ sờ mặt... Dấu vết? lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Cố Lãng, đều là anh, phóng túng quá sức, gặm nhấm cô từ đầu cho đến chân, dĩ nhiên hai gò má của cô cũng không ngoại lệ, tám phần mười chính là... Cố Lãng nhìn cô nhăn nhó mặt mày, dựng cổ áo thể thao của cô lên, che đi vết cắn kia.

Hai người bọn họ, một người xấu hổ đến lúng túng, một người ra vẻ lãnh đạm thực chất cũng xấu hổ không kém. Cố cha cũng là người từng trải, tất nhiên nhìn thấy như vậy liền hiểu rất rõ. Sầu cũng không phải, giận cũng không phải, khuôn mặt già nua đỏ bừng. Bọn trẻ bây giờ thật là!

Cố cha hăng hái nhìn mặt trời đang ló dạng nơi chân trời, “Các con, theo ta!”

Cố cha chạy đằng trước, Tiểu Mạn len lén kéo vạt áo Cố Lãng, bắt anh phải dắt cô chạy.

Ven đường, nhìn thấy một bác gái đang giặt giường giữ chiếu. Tần Tiểu Mạn túm chặt lấy Cố Lãng, thở hồng hộc kêu lên: “Chết, nguy rồi!”

“Làm sao vậy?”

“Em quên thu dọn giường rồi!”

....

...

..

.

Ở nhà, Cố mẹ vui mừng hơn hờ nấu một nồi cháo nóng hôi hổi, xong lại chạy xuống dưới lầu mua mấy món ăn vặt mà Cố Lãng và Tiểu Mạn thích ăn.

Con trai có tiền đồ, bà là mẹ tất nhiên rất vui mừng. Cố mẹ rửa sạch tay, đi ra phòng khách bắt đầu dọn dẹp. Con trai bà, cái gì cũng gọn gàng, chắc chắn đệm cũng rất sạch sẽ.

Cố mẹ tâm trạng vừa phấn khởi lập tức đã bị đả kích mạnh mẽ, chờ người ra nhìn chăm chăm phòng ngủ mất trật tự trước mắt, này, đây là tình huống gì vậy?

Tạm thời không nói đến đồng quần áo lẫn lộn không rõ là của nam hay nữ, nội y, rồi lại cả chăn gối nhăn nhúm. Làm thế nào mà ga giường lại ướt sũng như thế kia?

Trên ga trải giường màu xám tro, một vết bẩn lớn cực kỳ khả nghi màu trắng trắng còn lẫn thêm cả một chút chất lỏng trong suốt bắt mắt vô cùng.

E hèm...

18. Chương 35-36

v Chương 35: Cô gái mạnh mẽ...

Chạy thể dục xong, mặt mày Cố cha hồng hào, sung sướng chỉ huy con trai con dâu tập thái cực quyền.

“Tiểu Mạn, động tác không dứt khoát chút nào.” Cố cha vừa nói vừa làm động tác Bạch Hạc Lương Sí.

Tiểu Mạn lệ rơi đầy mặt, cánh tay cố gắng duỗi thẳng ra, xoay thắt lưng tập một động tác tương đối chuẩn Cố cha mới hài lòng gật đầu. Trời mới biết thắt lưng cô đau đến mức nào, quả thực là muốn giết người mà.

“Lăng Lăng, động tác của con cứng quá, không đủ mềm dẻo. Tập thái cực quyền chứ có phải đánh nhau đâu?”

Thấy Cố Lăng cũng bị lên lớp, Tần Tiểu Mạn ngoác miệng ra cười không ngừng. Cố Lăng trừng mắt liếc cô, thuận thực đánh một vòng. Động tác như mây bay nước chảy, lưu loát, sinh động.

“Ừ, thế này mới chính xác.” Cố cha gật đầu, vuốt vuốt cái cằm một chút râu cũng không có, làm ra vẻ lão luyện. “Lăng Lăng, giúp Tiểu Mạn sửa lại động tác đi. Con đi rồi Tiểu Mạn nó cũng lười, đem lời ta dạy bỏ ngoài tai hết rồi.”

Thời gian buổi sáng là lúc Cố cha nói nhiều nhất, nhìn bọn trẻ “Văn kê khởi vũ”, chắp tay sau đít tản bộ vòng quanh khuôn viên trong khu nhà, còn đồng thời ngâm nga mấy bài cách mạng.

“Em mệt.” Thấy Cố cha đi khuất rồi, Tiểu Mạn lập tức lười biếng.

Cố Lăng vốn đang đỡ cánh tay của cô, nghe thấy cô kêu mệt liền thuận thể ôm cô vào lòng. Chạy xong mồ hôi tứa ra đầm đìa, búi tóc cô vài sợi đã bị xổ ra bị mồ hôi ướt đầm dán lên gương mặt. Hai má phơn phớt hồng lại thêm màu đen tuyền của mái tóc cộng với dáng vẻ nhỏ bé yếu ớt, trong lòng Cố Lăng bắt đầu động đậy, liền cúi xuống hôn cô.

Tần Tiểu Mạn đẩy anh ra, “Không được làm càn nữa!” Cố Lăng bắt lấy tay cô đặt lên khoe miệng mình, liếm liếm lòng bàn tay, “Anh không có mà.”

Tần Tiểu Mạn rét run, cái dáng vẻ của ai kia chăm chăm nhìn cô y như nhìn miếng thịt mỡ. Không có? Thế còn khiêu khích làm gì!

Tiếng Cố cha mỗi lúc một gần, Tiểu Mạn yếu ớt giãy dụa lại bị Cố Lăng vô lại nhất quyết không buông tay, cô quỳnh lên, nhè đầu gối anh đạp cho một cái.

Cố Lăng thực sự không phòng bị, hai đầu gối mềm nhũn ra, ý thức chưa kịp phản ứng đã nhào xuống hôn đất mất rồi.

**

Cố cha lang thang đi dạo quanh khu nhà một vòng, nhìn bố cục cũng như cơ sở hạ tầng âm thầm cảm thán trước sự xa hoa ở đây, rồi lại đem mấy thứ này quy kết cho chính sách anh minh của Đảng và quốc gia. Đang lúc nhiệt huyết cách mạng đang sục sôi, bỗng nhiên thấy con trai nhà mình quỳ một gối xuống, tay vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của con gái Tần gia, hai đứa liếc mắt đưa tình nhìn nhau. Cứ như thế, cái hình thức cầu hôn theo lối Tây Âu ấy đã kích tư tưởng một lòng thuần phục Trung Hoa của Cố cha vô cùng!

.....

....

..

.

Về đến nhà, Tần Tiểu Mạn lập tức chạy vào căn phòng hôm qua cô và Cố Lăng “dùng”, phát hiện ra trong phòng vẫn lộn xộn y như trước khi bọn họ đi khỏi, thở phào nhẹ nhõm rồi luống cuống tháo ga trải giường xuống đùm lại. May quá, may quá!

Lúc ăn điểm tâm, ánh mắt của Cố mẹ không ngừng nhìn xuống phía bụng của Tiểu Mạn, khiến cho cô tự dưng chột dạ thò tay vuốt vuốt bụng mình, “Dì?”

Cố mẹ trêu mếu cười, bóc một quả trứng bỏ vào trong bát Tiểu Mạn, “Tiểu Mạn ngoan, ăn nhiều một chút, phải chú ý chăm sóc sức khỏe.”

Tiểu Mạn cảm động gấp lên ăn, “Cảm ơn dì.”

Cố Lãng suy nghĩ, chung quy thì mẹ anh làm sao mà để ai kia biết mục đích của mình được. Cái gì mà chăm sóc sức khỏe? Lại còn, gấp một miếng hải sâm trên bàn, mấy thứ này hình như hơi quá bổ dưỡng rồi!

Taynghe của Cố mẹ so với Tần mẹ cao hơn gấp bội, Tần Tiểu Mạn “vận động” cả đêm cộng thêm với sáng nay, dạ dày lép kẹp đến mức dính vào lưng, “xì xụp” ăn như heo. Cố Lãng thực sự nhìn không được, nâng mặt người nào đó đang cúi gầm xuống lên, cầm khăn tay lau lau khóe miệng cô, “Ăn từ từ thôi, không ai ăn tranh với em!”

Tần Tiểu Mạn một miệng đầy thức ăn chỉ biết gật đầu.

Cố cha bưng bát cơm, nhìn cảnh kia trong lòng cảm thấy rất hứng thú. Cố mẹ nhìn xuống, vẫn nhả nhận ăn cơm.

Ăn xong, Cố Lãng và Tần Tiểu Mạn chuẩn bị đi làm, Cố mẹ nhắc nhở: “Tan sở thì về sớm đưa mẹ và cha con đến thăm họ hàng nhé!”

“Con biết rồi.” Cố Lãng cầm chìa khóa xe, nắm lấy tay Tiểu Mạn đi xuống dưới lầu.

“Lãng Lãng, cầm cái này.” Cố mẹ đưa cho Cố Lãng một cặp lồng đựng cơm trưa mà mình đã cất công chuẩn bị.

Tần Tiểu Mạn nhìn mà thèm, “Có của con không ạ?”

“Tất nhiên là có rồi, dì làm sao lại quên con được?” Cố mẹ vuốt vuốt mà cô, “Là để cho hai đứa ăn đấy.”

Tiểu Mạn cầm cà mèn, vẻ mặt happy vô cùng.

Lúc giúp Cố Lãng quàng khăn, thấy Cầu Cầu lưu luyến Tiểu Mạn không rời, Cố mẹ bình tĩnh dặn: “Lãng Lãng, con tuổi cũng không nhỏ nữa. Tiểu Mạn sớm muộn gì cũng là người nhà chúng ta. Sau này mà làm cái chuyện này chuyện kia, phải để ở trong, biết chưa. Một chút cũng là lãng phí rồi, còn liên lụy Tiểu Mạn phải giặt ga giường nữa....Đấy, xong rồi. Con trai mẹ lúc nào cũng đẹp trai!”

Cố mẹ lùi về phía sau một bước, ung dung ngắm con trai nhà mình quàng khăn mình tự đan.

“Oái, chúng ta phải đi rồi.” Tần Tiểu Mạn túm cánh tay Cố Lăng lúc này tự đứng chờ người ra, nhắc nhở.

Bị thiên lôi đánh một phát cháy sém từ đầu tới chân, Cố Lăng để mặc Tần Tiểu Mạn túm lấy khăn quàng cổ kéo mình xuống dưới lầu.

Ở bên trong? Ở bên trong! Hự, Cố Lăng nhìn trời, xã hội bây giờ tiến bộ nhanh vậy, phụ nữ hiện đại đều phóng khoáng thế sao?

.....

...

..

.

Cố Lăng và Tần Tiểu Mạn quàng khăn đôi lập tức trở thành đề tài buôn dưa cho cả Lăng Hiên. Nữ nhân viên túm tụm lại một chỗ vừa ước ao vừa đổ kỵ. Tất cả đều oán trách mệnh mình sao xấu quá. Biết vậy đã đối xử với tên hàng xóm cả ngày thò lò mũi xanh tốt một chút, nói không chừng lại có chuyện tình thanh mai trúc mã rồi.

Trần Thần yên lặng ngồi ăn cơm ở một góc căn tin, chốc chốc lại liếc mắt oán hận nhìn đôi cầu nam nữ ở chỗ công cộng ve vãn nhau. Thực sự là không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!

Tiểu Mạn bị Cố Lăng một miếng, một miếng đút cho cô ăn. Hoàn toàn bỏ qua mọi ánh mắt quái dị của mấy người xung quanh. Không phải cô không thêm để ý mà là đồ ăn ngon quá, cướp đi khả năng để ý của cô mất rồi. Quả nhiên, không ở đâu ngon bằng đồ nhà mình. Tiểu Mạn vui muốn khóc.

Phát hiện ánh mắt một kẻ nào đó từ nóng hổi chuyển sang buồn bã, Cố Lăng trong lòng cười nhạt. Anh phải đem tất cả ý định bắt lương bóp chết từ trong trứng nước. Mấy hôm trước chiến tranh lạnh với Tần Tiểu Mạn, trong lúc vô ý phát hiện ra nha đầu của anh cũng có người một lòng một dạ để ý, muốn nhân cơ hội giậu đổ bìm leo. Như vậy sao được?

Cứ như vậy, một đóa đào hoa còn chưa kịp nở đã bị Cố Lăng một đao chặt phăng cả gốc lẫn ngọn. Tiểu Mạn đại khái cả đời cũng không biết mình có bao nhiêu mối nhân duyên tốt, cơ hội đều bị âm thầm xua đi mất rồi.

Nam Tịch Tuyết cùng Lục Nhược bê khay đồ ăn tới bàn của Trần Thần ngồi. Trước tới giờ, Trần Thần đối với Nam Tịch Tuyết tuyệt đối giữ phép tắc, người ta dù gì cũng là giám đốc, cùng lắm cũng chỉ dám “hừ” một tiếng, xoay người bỏ đi làm việc.

Lục Nhược sắc mặt không tốt lắm, u ám nói: “Cảm tạ trời đất, thế giới lại hòa bình rồi.”

Nam Tịch Tuyệt căn cứ miếng rau cần, gặt đầu.

...

*Phòng bệnh khoa chỉnh hình, tại một bệnh viện danh tiếng.

Tô Lê Thâm túc trực bên giường bệnh, nhìn người vừa bước vào thăm bệnh, ánh mắt điềm nhiên bỗng hốt hoảng một chút, dừng lại trên người Cố Lăng đang đứng cạnh Tiểu Mạn, vừa mừng vừa sợ đứng lên, tiến đến nắm lấy tay cô, “Tiểu Mạn, em đến thăm mẹ anh, anh thực sự rất vui mừng!”

Chương 36: Hai hủ dấm...

“Nói vậy vị này là con trai Tô gia sao?”. Cố mẹ rất tự nhiên giật Tiểu Mạn lại, lấy cương vị trưởng bối yêu thương nắm lấy tay Tô Lê Thâm, mừng rỡ nhìn từ trên xuống dưới, “Quả nhiên, giống hệt mẹ cháu thời trẻ.”

Tô Lê Thâm nhìn về phía mẹ mình đang nằm trên giường bệnh, ánh mắt mang ý hỏi, nét mặt Tô mẹ tái nhợt hiện lên một tia đỏ ửng, “Thâm thâm, đây là dì của con, sao, không nhận ra ư?”

Cái gọi là họ hàng xa ba nghìn dặm, quan hệ cành trên cành dưới không biết nhiều tới mức nào. Nhất là nghe Cố Lăng cầm lấy tay bà ấy gọi một tiếng “Mẹ”, Tô Lê Thâm vô cùng lo sợ bất an.

Lúc trước, anh len lén gửi cho Tần Tiểu Mạn một phong thư dày cộm, khéo léo trình bày ý nguyện muốn nối lại tình xưa, ai mà ngờ, thư gửi đi như đá chìm đáy biển, khiến anh trăm mối tương tư không được giải. Ở cùng với Tiểu Mạn một thời gian, anh biết rõ, Tần Tiểu Mạn rất thích lục hòm thư, nói như vậy chẳng lẽ thư gửi lại không đến nơi, vì sao đến bây giờ vẫn không có tin gì? Cuống quýt một hồi, anh cuối cùng cũng thông suốt, quyết định chủ động hơn. Không ngờ rằng, kế hoạch còn chưa kịp thực hiện, Trầm lão gia đã viện cớ muốn trực xuất anh ra nước ngoài. Nếu không phải mẹ già nhà mình đi cầu thang vô ý trượt chân, không chừng anh chết già ở đâu rồi.

Nhìn mấy đứa trẻ mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, Cố mẹ kéo tay Tô mẹ cười nói: “Nhìn nhìn, chúng ta lâu lắm rồi không liên lạc, đến cả bọn nhỏ cũng không nhận ra nhau nữa.”

Cố Lăng nhú mày, bà con xa thân thích mà cha mẹ nói chính là nhà tiểu tử này? Trước đây sao chưa từng nghe qua? Nhìn Tiểu Mạn đứng một bên cúi đầu. Cảm giác quẫn bách này là gì?

“Con chào dì.” Cố Lăng nắm tay Tiểu Mạn đi qua, cung kính chào hỏi. Tần Tiểu Mạn chỉ cúi đầu, đến mí mắt cũng không dám động đậy.

“Đây không phải Tiểu Mạn sao?” Tô mẹ vừa vui sướng vừa ngạc nhiên hỏi thăm.

“Chào dì.” Tần Tiểu Mạn yếu ớt đáp.

Cố mẹ lông mày tinh tế giật giật, “Em gái, em quen Tiểu Mạn nhà ta sao?”

Tô mẹ kinh ngạc, “Tiểu Mạn cũng là con cháu nhà ta sao?” nói xong tựa chăm chăm nhìn Tiểu Mạn như bảo bối, càng nhìn càng thấy thích, “Lại đây, ngồi gần cho dì nhìn một chút.”

Tiểu Mạn nghe lời qua đó ngồi, Cố Lăng không vui vẫn phải buông tay cô ra.

“Đứa nhỏ này, càng ngày càng xinh đẹp.” Tô mẹ yêu thương vuốt má Tiểu Mạn, rồi lại vuốt mái tóc dài đen bóng mềm mại, “Tóc đã dài như thế này rồi. Ừm, Tiểu Mạn để tóc dài rất đẹp.”

Tô Lê Thâm tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội ton hót, “Tiểu Mạn, em đến là tốt rồi. Mẹ anh lâu lắm rồi mới vui vẻ như vậy.” ánh mắt có chút hối lỗi, “Đều tại con không tốt, làm con mà không quan tâm nhiều đến mẹ.”

Lòng thông cảm của Tiểu Mạn phút chốc đã tràn lan, cũng mặc kệ cái gì xấu hổ với không xấu hổ, bật người tích cực tỏ thái độ, “Dì, nếu dì thích ngày nào con cũng đến thăm dì.”

Tô mẹ mừng rỡ cười đến híp mắt lại, vỗ tay cô, “Thật là đứa có tình cảm,” liếc mắt nhìn con trai nhà mình, tiếc nuối: “Đáng tiếc con trai nhà dì không có phúc.”

Tô Lê Thâm biết thời biết thế lập tức tặng cho Tiểu Mạn ánh mắt nóng bỏng chứa đựng biết bao khát vọng.

Cố Lăng cảm tức phát hiện ra vết hồng khả nghi từ hai gò má cô bắt đầu lan tới cả hai vành tai...

**

Tô mẹ có người thân trong nhà tới thăm nên tâm tình rất tốt, buổi trưa còn bắt Tô Lê Thâm mời khách. Cố Lăng tuy rằng không tình nguyện vẫn phải khuất phục trước quyền lực hai vị phụ huynh nhà mình.

Lẩu vịt từ trước tới giờ luôn là món Tiểu Mạn yêu thích nhất. Nhìn chăm chăm nồi lẩu sôi sùng sục, văng nước cay nổi lên đỏ au, nước bọt bắt đầu không ngừng túa ra.

Tô Lê Thâm cẩn thận đỡ Tô mẹ ngồi xuống, thân thiết ổn định mấy vị trường bối rồi mới vào bàn.

Trên bàn ăn, Tiểu Mạn là người nhỏ tuổi nhất, có thể yên tâm thoải mái ăn uống. Cơ bản, lúc có đồ ngon để ăn, miệng của cô ngoại trừ chức năng nhai nuốt, cái gì cũng không biết làm.

Tô Lê Thâm hướng Cổ Lăng nâng một chén rượu, “Anh họ, mời.”

Cổ Lăng rất nể tình uống, “Em họ khách khí rồi.”

Tần Tiểu Mạn ăn đến mức miệng dính toàn tương, xuyên qua làn hơi nước nóng hầm hập nhìn hai người bọn họ. Hai người vừa nói vừa cười, lại còn rất ăn ý cụng ly, có chút thất vọng. Không nên, không nên, bọn họ phải giống như tình địch gặp nhau, hai mắt đỏ ngầu mới đúng. Đối xử tốt như vậy, chỉ có thể là do Tiểu Mạn cô không có sức hấp dẫn, nghĩ vậy, cô cắn cắn chiếc đũa, kinh ngạc nhìn Cổ Lăng chằm chằm, anh không phải quan tâm đến cô sao? Suy nghĩ của Tần Tiểu Mạn bắt đầu trôi dạt, nghe hai người bọn họ một tiếng ca ca, một tiếng đệ đệ, đừng nói hai người có cảm tình với nhau chứ?

Cái trán bị Cổ Lăng búng một cái, “Nghĩ cái gì vậy?”. Đau chết đi, Tần Tiểu Mạn bất mãn xoa xoa, đồ bạo lực! Môi của cô dính toàn nước sốt, đáng vẻ hờn dỗi đều rơi vào mắt Tô Lê Thâm, trong lòng đột nhiên nóng giận, hối hận mình trước đây đã phóng túng không kiềm chế, để tuột mất ý trung nhân vừa ý như vậy.

Cổ Lăng nghiêng người, che đi tầm nhìn của con sói không được hoan nghênh kia, bóc tôm cho Tiểu Mạn ăn. Miếng tôm tươi ngon trắng nõn tinh khiết cùng vị cay của nước sốt, lại là do người đàn ông của mình âu yếm đút cho, trái tim Tần Tiểu Mạn rớt đầy mật, hạnh phúc ngọt ngào nhộn nhạo trong lòng, bỏ đi cũng không bỏ được.

Ăn nhiều lắm Tiểu Mạn mới khát nước, bưng chai rượu lên định rót. Cổ Lăng chặn chén rượu trong tay cô lại, “Không biết sợ nữa à?” quay đầu nói với nữ phục vụ đứng phía sau, “Làm ơn cho hai lon sô đa.”

Người kia khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng bước đi.

Tần Tiểu Mạn chua chua nhìn Cổ Lăng, đàn ông lớn lên đẹp mã thật không an toàn.

Hai lon sô đa đem lên, lại còn có trái cây, món nguội. Cô gái kia ngượng ngùng: “Tiên sinh, đây là đồ tặng của quán chúng tôi.”

“Cảm ơn.” Khóe miệng Cổ Lăng cong lên một đường cong mê người, cô gái kia luống cuống lùi về phía sau, “Không có gì, không có gì.”

Tần Tiểu Mạn không vui rồi, trước mặt cô lại dám cùng người đàn ông của cô liếc mắt đưa tình? Còn nữa, Cổ Lăng kia quá dễ dãi rồi nha, nam diễn viên chính phải đối với người khác luôn luôn lạnh lùng vô tình, duy chỉ đối với nữ chính mới tháo lốt nguy trang xuống, lộ ra tình cảm thật sự mới đúng chứ.

Tô Lê Thâm thở dài, phiền muộn dùng bữa. Tiểu Mạn bị Cổ Lăng ngăn cách, thật sự ngoài tầm tay với của anh.

....

Buổi tối về đến nhà, Cổ Lăng một chân vừa đặt vào phòng đã bị ai đó ném cái gối vào giữa mặt.

Uổng công Cổ Lăng vô công đẩy mình lại liên tiếp bị cô làm cho bất ngờ, sắc mặt trầm xuống, chất vấn, “Em làm gì?”

Tần Tiểu Mạn phần nộ cố gắng nhỏ tiếng, quát: “Anh đừng cho là em không thấy, lúc rời đi, cái cô kia túm lấy tay anh!”

“Thì sao?” Cổ Lăng mĩa mai châm chọc lại, tan cuộc, Tô Lê Thâm kia lợi dụng ưu thế cự ly gần, cầm áo khoác của Tần Tiểu Mạn khoác lên cho cô, cái đồ chết tiệt kia lại còn không có chút tính tự giác phải từ chối gì cả! “Vừa mới nói chuyện với người ta đã vội vã muốn theo về nhà rồi, thật đúng là tùy tiện!”

“Anh dám nói em như vậy sao?” Tần Tiểu Mạn nổi giận, tức đến ngực phập phùng “Anh mới là người tùy tiện, đại sắc lang hám gái!”

Cổ Lăng khoanh tay, nghiêng người dựa vào cửa, cúi người nhìn xuống người nào đó đang châm ngòi thuốc súng, “Trừ em ra, tới bây giờ anh cũng chưa từng mang người đàn bà nào khác về nhà.”

Ngụy biện cái gì? Anh ta cho rằng anh ta thuần khiết lắm sao? Còn dám nói cô tùy tiện, xúc phạm danh dự của cô! Tần Tiểu Mạn bùng nổ, “Không biết có bao nhiêu đàn bà chưa ngủ với anh nữa, mang về hay không mang về có khác gì nhau?”

Cổ Lăng nghiêm mặt đáp trả một cách mĩa mai, “Vậy em còn đi theo anh sao?”

Sắc mặt Tiểu Mạn xám ngoét, anh ta, anh ta đã vậy còn làm tổn thương cô?

Cổ Lăng hung ác chăm chăm nhìn mái tóc cô, trong ngực lộn xộn một đồng. Tần Tiểu Mạn từ trước tới giờ quý nhất là mái tóc, vậy mà chỉ vì cái tên Tô Lê Thâm vô liêm sỉ kia một câu: “Thích con gái tóc ngắn”, liền cắt phăng luôn mái tóc dài sao? Ai cho cô làm thế? Con mẹ nó, nói chuyện yêu đương quá tùy tiện rồi! Anh càng căm hận hơn chính là bản thân mình, trong lúc anh không để ý, nha đầu bảo bối của anh đã bị cái loại vô liêm sỉ kia ức hiếp!

“Lăng lăng, sao vậy, còn chưa ngủ sao?” giọng Cổ mẹ từ phòng ngủ bên cạnh truyền đến.

“Ngủ bây giờ ạ.” Cổ Lăng đáp lại, đóng cửa, tắt đèn.

19. Chương 37-38

Chương 37: Đánh nhau....

Cố Lăng ý thức được bản thân đã nặng lời, mò mẫm hướng chỗ Tần Tiểu Mạn đi đến, muốn cứu vãn chuyện tình. Không ngờ một cước đạp lên một vật gì đó mềm nhũn trên mặt đất. Nhất thời—

“Gâu gâu gâu

~~!” Cầu Cầu thê lương kêu lên.

Tiếng sủa đánh thức luôn hai vị trưởng bối, Cố Lăng phải trấn an hai người, quay lại phòng ngủ phát hiện chăn gối của mình đều bị đem bỏ ra trên ghế sofa. Anh lại bị người ta vứt bỏ nữa rồi. ==

Cố Lăng thở dài, úp mặt xuống ghế. Gần ba mươi năm nay, những gì anh thật lòng muốn đều chạy trốn anh là sao? Chính là cô, hết lần này tới lần khác, một lần rồi lại một lần nhắc nhở anh, cô không hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay anh. Mà ngược lại, là anh, Cố Lăng nghĩ mình đã bị sa vào một chiếc lưới lớn rồi. Rõ ràng, mắt lưới rộng thùng thình, lỏng lẻo, người quăng lưới ra cũng rất thờ ơ, chỉ có anh là không cách nào thoát ra được.

Trong đầu lại lơ lửng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tiểu Mạn, trong hốc mắt tràn ngập nỗi khổ tâm khiến anh kinh hãi. Chẳng lẽ, cô vẫn còn để tâm những chuyện đó sao? Bằng không, tại sao nỗi đau đớn này lại như tích lũy từ rất lâu, rất lâu rồi, dường như, niềm hạnh phúc sáng lạn của hiện tại vẫn không hoàn toàn xóa mờ đi vết sẹo của quá khứ.

“Ngoan, chị thương em mà.” Trong phòng ngủ, dưới ánh đèn vàng mờ nhạt, Tần Tiểu Mạn nhẹ giọng dỗ dành Cầu cầu bị Cố Lăng đạp trúng gần như ngất xỉu, lớp lông trắng như tuyết còn in rõ ràng vết dẹt của người nào đó.

Cầu cầu rên rỉ vài tiếng, con mắt ngập nước chầm chầm nhìn cô, cái mũi ẩm ướt huých huých khuôn mặt cô. Tần Tiểu Mạn vuốt ve con chó nhỏ một chút, phát hiện trên tay mình cũng đã lấm tẩm những giọt nước.

Vì sao lại thành Lâm Đại Ngọc hay khóc lóc thế này? Tần Tiểu Mạn tự khinh bỉ bản thân. Theo anh, theo anh, theo anh thì làm sao? Cô cũng không nhất thiết phải tự mình treo cổ lên một cái cây. Có phải chăng, trong lòng anh luôn coi thường cô?

Hôm sau, lo chuyện hai vị phụ huynh trở về, Cố Lãng muốn dùng máy bay riêng lại bị Cố cha từ chối. Anh biết cha mình có chút tư tưởng cũ, không có cách nào đành đồng ý mua vé xe lửa, cùng Tiểu Mạn ra sân ga tiễn hai người.

Cố Lãng và Tiểu Mạn rất ăn ý, không nhắc tới chuyện phát sinh tối hôm qua, vẫn tình chàng ý thiếp đưa hai vị phụ huynh lên xe. Trước khi đi, Cố mẹ cầm chiếc vòng tay vẫn mang theo mình luồn vào cổ tay Tiểu Mạn, cười cười rồi đóng cửa sổ lại.

Xe lửa rời ga, Cố cha có chút lo lắng nói rằng: “Tôi thấy Lãng Lãng với Tiểu Mạn hình như hơi khác, bà nói xem chuyện này có thành được không?”

Cố mẹ đang cầm tách trà nóng, nheo mắt tựa người bên cửa sổ phơi nắng, “Tiểu sảo di tình. Con trai nhà ta, thường ngày thông minh cơ trí, vì sao đụng phải Tiểu Mạn lại nói chẳng nên lời?”

Cố cha hắc hắc ngậy ngậy cười hai tiếng, ân cần dứt cho bà xã mình miếng bánh điểm tâm, “Tôi đời này cũng chỉ mở miệng ra trên mình bà thôi.”

Nét mặt già nua của Cố mẹ ửng đỏ, huých ông một cái, “Ông già nghiêm chỉnh đi!”

....

Tần Tiểu Mạn gần đây rất chăm tới bệnh viện trốn. Chiều nào tan sở cũng vào bếp, hầm canh xương gì đó, nói là đi Tô thích ăn.

Thích, thích, không biết người ta thích canh xương hay là thích cái đồ heo ngu ngốc kia đây! Cố Lãng giả tờ báo ra trước mặt, con mắt lại dính lên người nào đó đang bận rộn trong bếp. Thật đúng là con cháu hiếu thuận!

Cố Lãng tuy rằng oán hận lại cũng không dám oán hận.

Vì sao?

Là vì anh bị vứt đi rồi.

Lần này Tần Tiểu Mạn thực sự rất tích cực. Không nghe theo, cũng không bỏ qua thì cũng không được chia tay với anh chứ. Cố Lãng vừa đầm vừa xoa, vừa dỗ vừa dọa cũng không đả động gì được tới cô. Không còn

cách nào khác đành phải đồng ý, thế nhưng vẫn kiên quyết bắt cô không được dọn ra ngoài. Anh cũng bị bắt thẽ là không ép cô cùng anh có quan hệ xác thịt, nhiều nhất cũng chỉ được xem cô là “bằng hữu”.

Làm xong món canh, Tiểu Mạn đổ vào bình giữ nhiệt chuẩn bị ra ngoài. Cố Lăng lập tức bỏ tờ báo xuống muốn đuổi theo, bị cô trừng mắt cho một cái, ngượng ngùng sờ sờ mũi, “Anh đi toilet.”

Áo ngủ hơi mỏng dán lên từng đường con trên người anh, lộ ra xương bờ vai khỏe mạnh, cho dù chỉ thấy bóng lưng cũng hoàn toàn có thể khiến trái tim cô đập thật nhanh. Tiểu Mạn nhìn xuống, đáy mắt chứa đầy nỗi cô đơn.

Tô Lê Thâm dừng xe ở dưới lầu, thấy Tần Tiểu Mạn ngơ ngác nhìn trái nhìn phải liền bấm còi.

Tần Tiểu Mạn cầm bình giữ nhiệt chui vào trong xe.

Tô Lê Thâm hít hít cái mũi, “Oa, thơm qua. Mẹ anh thực sự rất nhớ tài nấu nướng của em, khiến em vất vả rồi.”

“Không sao đâu.” Anh ta dựa vào rất gần, hơi thở ấm áp phả lên gáy của cô, vài sợi tóc tung lên, cọ cọ vào gáy ngứa ngứa. Tần Tiểu Mạn ôm cái bình trong lòng lui về phía sau, nhếch miệng lên cười vẻ mặt tự nhiên, trong lòng chỉ mong đi khuất mắt đi cho rồi.

Tô Lê Thâm là kẻ có nhu cầu rất mạnh, lúc hai người ở bên nhau cũng từng đề nghị cô chuyện kia, có điều đều bị Tiểu Mạn từ chối không chút do dự. Dần dần Tô Lê Thâm cũng ý thức được, anh dường như không thể dụng tới cô gái này.

“Tiểu Mạn.” Tô Lê Thâm giúp cô thắt dây an toàn, cách một lớp áo khoác chạm vào cái eo mềm mại của cô, tim bắt đầu đập nhanh, liền vươn tay ra ôm cô, “Nếu chia tay với anh ta, em, cho... cho anh một cơ hội nữa có được không?”

Tần Tiểu Mạn vô dụng lại một lần nữa rơi lệ.

Tô Lê Thâm buông cô ra, đưa cho cô chiếc khăn tay, “Khó chịu thì khóc đi.”

“Em chính là, chính là yêu anh ấy mất rồi.” Tần Tiểu Mạn thút thít, “Anh không biết đâu, từ lúc em còn rất nhỏ đã nhận ra được tình cảm đối với anh ấy. Thế nhưng, anh ấy đến bây giờ vẫn không hề để ý đến. Hiện tại anh ấy nói thích em, cùng em ở một chỗ, em đã nghĩ là em có thể...”

Cho rằng có thể quên hết đau đớn chua xót trước đây. Lại không biết rằng, tình yêu khiến cho mọi người trở nên tham lam, muốn chiếm lấy cả hiện tại, tương lai, thậm chí là cả quá khứ của đối phương. Cố Lăng dịu dàng, Cố Lăng tươi cười, kể cả thân thể của Cố Lăng cũng chỉ được thuộc về một mình cô thôi. Đối với chuyện phòng the, cô bị anh khiêu khích đến mức muốn ngừng cũng không được, lúc chịu thua cầu xin tha

thứ cũng là lúc trong ngực hỗn độn bị thương, kỹ xảo thuần thực như vậy, phải tích lũy được cỡ nào phong phú kinh nghiệm mới có được?

Chung quy mà nói, Tần Tiểu Mạn cô vẫn rất bảo thủ. Tối hôm đó, câu nói kia của Cố Lăng đã chạm tới nỗi đau của cô. Khiến cô bất luận thế nào cũng không có biện pháp nguôi ngoai. Khiến cô nghĩ mình hoàn toàn bị lãng nhục.

Tô Lê Thâm lặng lẽ nhìn, nghĩ bản thân thực sự không còn cơ hội rồi. Muốn nói lại tình xưa cũng chỉ mình anh cam tâm tình nguyện mà thôi. Anh cùng với thứ tình cảm nhạt nhẽo suốt hai mươi năm có lẽ qua làm sao có thể so được với thứ tình cảm sâu nặng mà cô tích lũy cũng suốt bấy nhiêu năm?

Tần Tiểu Mạn vất vả trấn tĩnh bản thân, dụi dụi con mắt sưng đỏ vì khóc, đặt chiếc bình giữ nhiệt xuống, “Cái này anh mang đến cho dì đi, em không đến đâu.” Suy nghĩ một chút, trịnh trọng nói, “Xin lỗi, em không thể đồng ý với anh. Em rất giận Cố Lăng, nhưng em vẫn luôn muốn ở bên cạnh anh ấy. Dù sao, em đã đợi lâu như vậy, thật vất vả mới có thể khiến anh ấy không lẫn tránh sự tồn tại của em.” Cuối cùng do dự thêm một câu, “Chúng ta vẫn làm bạn tốt được không?”

Tô Lê Thâm cúi đầu nở nụ cười, vô cùng thân thiết vỗ vỗ đầu của cô: “Đây là lần đầu tiên kể từ ngày anh quen em tới giờ nghe em nói hợp tình hợp lý.” Tần Tiểu Mạn vì được tán thưởng mà sắc mặt khó coi.

Tô Lê Thâm khởi động xe, “Đi thôi, anh đưa em đi giải sầu. Tin anh đi, mẹ anh chắc một tối không ăn canh xương cũng vẫn thông cảm thôi.”

Thời còn trẻ lông bông, mỗi thằng đàn ông đều vì khả năng phong lưu của mình mà đắc chí, cho dù là gặp phải tình yêu đích thực cũng sẽ bỏ qua, hại người hại mình. Tô Lê Thâm luôn cho rằng Tiểu Mạn sẽ oán hận anh, không nghĩ tới, lúc anh làm tổn thương đến cô, cô lại còn nói muốn làm bạn bè tốt. Tiểu Mạn, em thực sự lỗi ra bộ mặt xấu xí của anh rồi. Cố Lăng, anh cũng thật may mắn, có Tiểu Mạn ở bên cạnh.

.....

...

..

.

Màn đêm buông xuống, đèn đường bắt đầu bật lên. Con kênh đào xung quanh thành phố S, từng đợt sóng lấp lánh bằng bạc phản chiếu lấp lánh ánh đèn của khắp mọi nhà.

Tô Lê Thâm dừng xe ven bờ sông.

Tần Tiểu Mạn mới vừa rồi đòi vào siêu thị mua một đồng hồ ăn vặt, ăn đến không còn sức mà chưa nữa. Căn bản, ăn uống no xong tâm trạng cũng tốt lên nhiều. Cô xuống xe, trèo lên mui xe ngồi, gió lạnh thổi tới không khỏi run run một chút.

Tô Lê Thâm vốn đang dựa vào lan can hút thuốc, nhìn cô lạnh đến rớt cổ, lấy khăn của mình choàng lên cho cô, “Quàng lấy đi, coi chừng bị cảm.”

“Nghĩ cái gì vậy?” thấy Tần Tiểu Mạn yên lặng nhìn xa xăm, Tô Lê Thâm hỏi.

Tiểu Mạn lắc đầu. Nhìn mặt nước rộng lớn, trong lòng cô tự nhiên thấy thật trống trải, oán giận đối với người nào đó cũng tan dần, lại bắt đầu nhớ tới cử chỉ ân cần của anh. Haizz, cô đúng là ăn cơm mềm quen rồi có khác.

Đột nhiên có người vây xung quanh xe, Tô Lê Thâm cảnh giác đưa Tiểu Mạn vào trong, “Đừng đi ra!”

Chuyện gì xảy ra? Tần Tiểu Mạn ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, phát hiện chính là Lục Nhược, lại còn dẫn theo vài người, cô hạ cửa kính xuống đang định chào hỏi anh ta vài câu, nhưng thấy Lục Nhược đột nhiên hướng Tô Lê Thâm tung ra một cú đấm.

Tô Lê Thâm cũng không để yên, nghiêng người tránh thoát, chân dài nhấc lên đá vào bụng Lục Nhược.

Lục Nhược bị đá trúng, lùi về phía sau vài bước. Nhìn thấy tình hình biến đổi, mấy người Lục Nhược mang đến lập tức bao vây xung quanh Tô Lê Thâm.

Này, ý mạnh hiếp yếu à! Tần Tiểu Mạn không chịu được nhìn cảnh bất bình trước mặt, mở cửa xe nhảy xuống hướng về phía đám người kia phát phát tay, “Không được động đây, tôi báo cảnh sát rồi! Còn có ảnh chụp nữa, mấy cái này đều có thể làm bằng chứng đi trình báo.

Những người kia đầu đầy hắc tuyến, cái cô gái này, càng đụng sự càng hỏng chuyện.

Tần Tiểu Mạn trách móc Lục Nhược: “Anh làm sao vậy, sao lại tự nhiên đi đánh người?”

Lục Nhược uống rượu, đôi mắt đỏ hồng, thất thểu đi tới, “Cái con đàn bà ngu ngốc này? Nhị ca là người tốt như vậy cô còn không muốn. Các người... cái con đàn bà này la hét cái gì! Hử? Nhị ca chỉ cần một câu của cô đến cả bản thân cũng dám đem đi bán, còn không hài lòng cái gì sao. Tôi hôm nay phải thay anh hai dạy dỗ một chút cái loại vô liêm sỉ như cô.”

Tần Tiểu Mạn sợ hãi lùi về phía sau, “Lục Nhược, Lục tổng, anh, anh say rồi.”

“Tôi không có say, tôi rất tỉnh táo!” Lục Nhược ép Tiểu Mạn chui vào trong xe, một tay túm áo cô, cười hỏi, “Cô nói xem, tôi có đẹp trai không?”

Hử? Đầu óc Tần Tiểu Mạn nhất thời bị chặn ngang, vì sao lại hỏi như vậy. Có điều, bình tĩnh mà xem xét, anh ta rất dễ nhìn, thuộc hàng cực phẩm những kẻ gây tai họa. Nhưng mà, thái độ quá lỗ mãng, “Ừ, đẹp!”

“Đẹp?” Lục Nhược đâm mạnh lên thân xe, Tần Tiểu Mạn sợ hãi đến cứng đờ. Đây, đây thân xe bị lồm xướng rồi! “Đẹp rồi cuộc để làm cái quái gì? Cô nói đi, tôi muốn cái gì cũng không có, cô ta chính là không thích tôi! Cô nói xem vì sao, vì sao?” Lục Nhược như phát rồ, dùng sức lắc lắc Tần Tiểu Mạn.

Tần Tiểu Mạn ban này ăn nhiều, lại bị anh ta lắc qua lắc lại đến mức đầu óc choáng váng muốn buồn nôn. “Xin, xin anh, đừng lắc nữa. Tôi, khụ khụ!” Hai mắt cô muốn trợn ngược lên rồi.

Cái cảnh Lục Nhược gào thét này, xem ra hoàn toàn có thể so sánh với giáo chủ Mã Cảnh Đào, chỉ tiếc, cô không phải nữ chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao a!

“Buông cô ấy ra!” Tô Lê Thâm hét lớn một tiếng, không đợi anh động thủ có người nào đó đã đẩy Lục Nhược ngã xuống đất rồi ôm cô vào lòng.

Tần Tiểu Mạn thở hổn hển, hung hăng trừng mắt nhìn Cố Lăng, người kia không phải vụng trộm với vợ con Lục Nhược nên anh ta mới đến đây trả thù chứ?

“Em không sao chứ?” Cố Lăng vỗ về, khe vuốt vuốt ngực Tần Tiểu Mạn cho thuận khí, đường cong mềm mại phập phồng dưới tay anh, bất giác, lực đạo có phần mạnh mẽ.

Tiểu Mạn đẩy tay anh ra, hổn hển, “Nhanh cứu Lê Thâm đi, Lục Nhược bị điên rồi.”

“Lê Thâm?” Cố Lăng lạnh lùng nhắc lại.

Tần Tiểu Mạn nhìn anh, đột nhiên nghĩ tới một khả năng rất thú vị. Lê nào là Cố Lăng ghen tuông cố ý muốn dạy dỗ Tô Lê Thâm? Nhưng mà, vì sao anh không đích thân làm?

Cố Lăng không chú ý đến ánh mắt khác thường của Tần Tiểu Mạn. Quay người lại, túm lấy Lục Nhược vùng nắm đấm, nắm đấm mạnh mẽ nện ở giữa mặt, Lục Nhược “hự” một tiếng, máu mũi chảy ra, trên mặt thoáng chốc đã tím bầm. “Nếu còn là một thằng đàn ông thì mau đến bệnh viện đi! Lục Hi mất máu quá nhiều. Không muốn hối hận thì lập tức đi đi!”

Sắc mặt Lục Nhược trắng bệnh, sững sốt vài giây rồi nhảy lên xe điên cuồng phóng đi.

“Tránh ra.” Cố Lăng ra lệnh. Những người đang vây bắt Tô Lê Thâm lập tức nghe lời tản ra.

Tần Tiểu Mạn thở phào nhẹ nhõm, Cố Lăng ngoài lúc bắt nạt cô ra, vẫn là bé ngoan, tuyệt đối không phải con người lỗ mãng dùng bạo lực để giải quyết vấn đề đâu.

Một hơi thở còn chưa thông, đã thấy Cố Lăng cởi áo ba-đờ-xuy vứt sang một bên. Thoáng một cái đã tới trước mặt Tô Lê Thâm, một đấm mạnh mẽ vào bụng.

Tô Lê Thâm bị ăn một đấm, lùi về sau vài bước, thiếu chút nữa là khụy xuống đất.

Cố Lăng bẻ bẻ tay, “Tôi tưởng cậu chuồn sớm rồi chứ.”

Tô Lê Thâm cố nén đau đứng thẳng dậy, “Tôi cũng vậy.” Bởi vì sự tồn tại của Cố Lăng, Tần Tiểu Mạn mới thờ ơ với anh, mới khiến Tô Lê Thâm anh bị người ta vứt bỏ. Anh không thể nào sớm vui vẻ được.

Tần Tiểu Mạn muốn lao ra phía trước lại bị thuộc hạ của Lục Nhược ngăn cản, “Phu nhân, quyền cước không có mắt, xin hãy tránh ra.”

Phu nhân? Tần Tiểu Mạn ngơ ngác, đây là thế kỷ 21 sao?

.....

...

Cố Lăng lúc theo đuôi Tiểu Mạn xuống lầu, từ lúc thấy Tô Lê Thâm ôm cô, anh đã nghĩ đến chuyện đánh lao vào đập hấn ta một trận. Sau lại thấy Tiểu Mạn đẩy hấn ra mới miễn cưỡng nén giận.

Lúc trước, nghĩ tới chuyện nảy sinh tình yêu nam nữ đối với Tiểu Mạn, bản thân anh cũng phải giật mình. Dù cho sau đó anh dần hết tâm trí phóng túng, những lúc trống trải vẫn thường nghĩ, vì sao không thể yêu cô? Trong tiềm thức anh luôn cho rằng mình không xứng với cô. Dù sao, phụ nữ yêu cầu tương đối cao. Nếu Tiểu Mạn gặp một người thực sự yêu thương cô, anh sẽ buông tay. Thế nhưng, hết lần này tới lần khác, cô lại để anh biết rằng cô vẫn chỉ yêu một mình anh. Anh làm thế nào để cô đi cho được? Làm sao bỏ cô được?

.....

Cố Lăng cùng Tô Lê Thâm thực sự khó phân thắng bại. Thế nhưng, Cố Lăng dù sao cũng lớn hơn vài tuổi, mọi ngón đòn nham hiểm đều có thể dùng được. Kết quả, anh túm lấy cổ Tô Lê Thâm húc mạnh vào thành lan can.

Tô Lê Thâm đau đến mức kêu lên, mẹ nó, cột sống bố đây cũng bị đập muốn gãy ra rồi. Nghiến răng nghiến lợi phun ra hai chữ, “Đê tiện!”

Hai gã đàn ông đường đường chính chính quyết đầu, Cố Lăng gần như nắm chắc phần thắng thâm độc cười, “Em họ, lần này là lần cuối cùng!”

“Hai vị tiên sinh, tôi trình trọng thông báo cho các anh, các anh đã bị bắt!” Cố Lăng quay đầu lại, một toán cảnh sát trang bị đầy đủ vũ khí đã đứng ở phía sau.

Nhìn Cố Lăng và Tô Lê Thâm bị bắt lên xe, Tần Tiểu Mạn vội vã đuổi theo giải thích, “Các anh cảnh sát, các anh cảnh sát, các anh nhầm người rồi. Không phải anh ấy đánh nhau, mà là anh ta với người khác cơ.”

Không ai để ý cô, cảnh sát cứ như thể bắt người đi.

Chương 38: Nắng mai sáng lạn, vĩnh viễn không lối thoát (Phiên ngoại)

Lục Nhược chưa bao giờ tin vào nhất kiến chung tình... ít nhất, cũng là trước khi gặp cô ấy.

.....

Trên sân catwalk, những người mẫu diện bộ sưu tập thời trang mùa hè năm nay đang sải chân khoe dáng. Máy tay nhiếp ảnh không ngừng yêu cầu các cô thay đổi vị trí, muốn tìm ra một góc chụp đẹp nhất.

Một cô gái tóc vàng, mang vẻ đẹp mạnh mẽ của người phương Tây, vải vóc tơ lụa dính lấy làn da trắng mềm mại trắng nõn, tà váy rộng thùng thình đung đưa theo từng động tác của cô, họa tiết phức tạp trên váy dưới ánh sáng đèn điện như có sức sống thật tươi sáng phóng khoáng.

“Lục Thiếu gia, anh xem thế nào? Đây là mấy người mẫu đang nổi của năm nay.” K lùn cùn theo đằng sau, phát hiện khuôn mặt không biểu tình của Lục Nhược, tựa hồ không hài lòng, liền cẩn trọng hỏi thăm.

Lục Nhược đưa tay cầm mấy bản vẽ vứt cho K, ngồi lên ghế sofa đối diện sân khấu, nhíu mày, cũng chẳng nói lời nào, chỉ lặng lặng nhìn.

K không khỏi lau mồ hôi, ai cũng biết cậu ấm Lục gia thường ngày toe toét, đến lúc làm việc thì lại rất nghiêm túc, giả như để hấn mất hứng hủy hợp đồng, không có cách nào đưa sản phẩm ra thị trường, coi như chết người rồi.

Lục Nhược nhấp một ngụm rượu, chăm chăm nhìn lên khán đài. Mấy người mẫu này bình thường phong cách đều khá phù hợp, thế nhưng lần này lại có cảm giác không đúng lắm. Thiết kế dây lưng đeo quần dài mới này là do mấy hôm trước, sau khi ngủ trưa đột nhiên có ý tưởng, ký ức của một ngày nào đó xa xôi nổi lên, ngón tay khẽ mơn trớn trên mặt.

Bởi vì Lục Nhược không ra chỉ thị gì, mấy cô người mẫu không cách nào khác là đi tới đi lui. Đèn sân khấu nhiệt độ rất cao, một lúc sau, các cô đều toát mồ hôi hột, lớp phấn trên mặt cũng bị lem đi.

“Lục thiếu gia, anh xem, dừng lại một chút có được không?” Lần thứ hai, K cẩn thận hỏi, mấy cô gái ở trên khán đài đã bắt đầu lộ vẻ tức giận, hấn đắc tội không nổi đâu. Mãi vẫn không đoán ra được ý tứ Lục Nhược, rốt cuộc là được hay chưa được, cứ im lặng như vậy đúng là dằn vặt người khác mà.

“Ừm,” Lục Nhược nhai nhai cục đá, chongoi cằm, thật kỳ lạ, rốt cuộc là không đúng chỗ nào?

.....

“Mau mau make-up lại đi!” tại phòng nghỉ, đại diện Trần Tả vội vàng giao phó công việc, nhân viên dưới trướng cũng đều tất bật, luống cuống chân tay. “Hi Hi, mang hai cốc nước đá ra đây!”

“Vâng, tới ngay!” Lục Hi đang giúp một cô người mẫu dặm lại má hồng, vội vàng chạy về phía tủ lạnh lấy hai cốc nước mang qua.

“Các cô lát nữa biểu hiện cho thật tốt vào biết không!” Lục Nhược mãi không thấy gật đầu, Trần Tả cũng sốt hết cả ruột.

“Có cái gì giận dữ sao? Hử?” Trần Tả luôn mạnh mẽ, không khách khí xoay người mấy cô gái, “Lần này mà bị Lục Nhược ghét bỏ rồi, xem sau này còn ai dám thuê các cô không. Lo lấy thân đi!”

“Trần Tả, có lỗi ở đâu sao?” Lục Hi nhìn vẻ mặt uể oải của Trần Tả, cầm một chiếc khăn mặt ướt đưa cho cô.

Trần Tả lau lau mặt, vỗ vỗ mấy cái, “Nếu biết lỗi ở đâu thì đã tốt. Lát nữa cô cũng theo tôi ra khán đài nhìn, nhiều người phối hợp cũng tốt hơn.”

“Vâng.” Lục Hi gật đầu, cửa phòng nghỉ hé mở, đứng ở góc này nhìn ra có thể thấy Lục Nhược đang ngồi trên ghế. Anh ta quả thực rất đẹp trai. Lục Hi không khỏi chăm chú nhìn, vẻ đẹp làm cho người khác phải nảy sinh ý đồ xấu xa. Thị lực của cô rất tốt, còn có thể nhìn thấy nốt ruồi trên khóe môi của anh, khiến cho vẻ đẹp thanh thoát kia toát ra sức hấp dẫn khó nói thành lời.

Trần Tả nhìn dáng vẻ của cô, vỗ vỗ vai: “Sao, cô cũng thích anh ta rồi à? Đổ mắt cái gì, Lục Thiệu gia cũng là một nhân tài, có điều là hơi hơi hợt mà thôi. Dù sao người ta cũng khác với cậu ấm nhà đại gia khác, tự bản thân mình rất có bản lĩnh. Đừng nói cô, con gái thùy mị nết na thích anh ta có mà cả đồng.”

Lục Hi lú lười, lợi hại vậy? Thì chào nói, “Anh ta rất giỏi sao?”

Trần Tả suy nghĩ một chút, “Cô 26 tuổi đúng không, anh ta bằng tuổi cô đấy.”

Lục Hi càng thêm bội phục, tưởng mình tài cao tìm được công việc ổn định, thế nhưng nhìn người kia xem, rõ ràng cũng một nẩy tuổi trên đầu, vì sao lại khác biệt lớn như vậy!

.....

Giờ giải lao qua đi, sàn catwalk lại tiếp tục sôi động như cũ. Lục Hi đứng phía dưới nhìn, mấy cô người mẫu đều đem cảm xúc chán chường giấu xuống lớp váy áo duyên dáng, thực sự rất hào nhoáng.

Ánh mắt Lục Nhược lơ đãng bỗng dừng lại trên người Lục Hi, cô quay lưng về anh phía anh, nửa người ẩn trong bóng tối, ánh đèn sân khấu cũng với bóng tối phân tranh vẽ nên hình thể đầy đường cong hấp dẫn, anh chậm rãi đứng lên, bước về phía cô.

Mái tóc dài lượn sóng được cô búi lỏng lẻo, gài lại bằng một cây trâm giản dị, bờ vai gầy, cái eo nhỏ kiêu hãnh, vành tai trắng nõn mịn màng không một món trang sức.

“Em là ai?” *Cô gái hay nàng tiên =]]*

Đột nhiên bị ai đó bắt lấy tay, Lục Hi sợ đến mức suýt nữa thì hét lên. Vừa quay đầu lại, đã bị hút vào đôi mắt đen láy sâu thẳm kia, cả thế giới trước mắt cô như bị chấn động.

Trái tim Lục Nhược dường như bị bóp mạnh một cái, bàn tay đang túm lấy cổ tay cô không ý thức được nắm thật chặt. Nhìn thấy cô nhíu mày mới vội vàng buông ra, nở một nụ cười mê hồn, cánh tay giơ lên khẽ đụng vào bờ vai gầy dòn cô vào một góc, “Người đẹp, nói cho anh biết tên của em được không?”

Lục Hi lạnh đến phát run, hóa ra lại là loại người lòng lang dạ sói sao?

K tuy rằng không tin vào mắt mình, thế nhưng, miễn sao tâm tình Lục Nhược tốt lên là được rồi, vội vàng quát Lục Hi, lúc này đang bị nhìn chăm chăm đến mức ngây ngốc, “Còn không mau trả lời Lục thiếu gia đi!”

Lục Hi không tình nguyện bịa môi, thật là không có nhân quyền chút nào, “Tôi tên là Sở Hi.”

“Em họ Sở?” Lục Nhược nheo mắt, giọng nói có chút nguy hiểm.

Lục Hi gật đầu, họ gì thì liên quan gì tới anh? Anh nắm vai cô đau quá, mau buông ra đi!

Lục Nhược hướng phía K hất cằm, “Mau đưa cô ấy đi thay đồ, trình diễn một chút cho tôi xem.”

Lục Hi dù cho có ngàn lần không muốn, vạn lần không muốn vẫn bị K cùng Trần Tả liên tục dọa dẫm, cấp tốc bắt cô thay chiếc váy đeo Lục Nhược mới thiết kế. Cô bối rối sờ sờ vai, sau lưng hờn nhiều quá, thật là lộ liễu.

Lục Nhược mắt sáng ngời, chống tay lên sàn diễn nhẹ nhàng nhảy lên, túm lấy cô xoay vài vòng, “Chính là cô ấy rồi!”

Lục Hi bị anh nhìn càng thêm quần bách xấu hổ chỉ muốn lập tức đi vào trong. Ánh mắt Lục Nhược như có sức thiêu đốt của mặt trời, khiến cô bị thiêu trụi từ trong ra ngoài.

Chính là loại cảm giác này, Lục Nhược chăm chăm nhìn Lục Hi, điều anh muốn chính là phong thái dịu dàng, gợi cảm nhưng không quá phóng túng.

Lục Hi cứ như vậy mơ mơ hồ hồ trở thành người mẫu đại diện cho mùa thời trang năm nay của Lăng Hiên, chẳng mấy chốc, poster, áp-phích in hình của cô đã bay đầy trời.

....

Tiệc rượu ăn mừng, K mặt mày hồng hào đi lại phía Lục Hi chúc rượu, “Hi hi à, lần này là nhờ cô đã cứu công ty của chúng ta đấy.”

Lục Hi thụ sủng nhược kinh tiếp nhận ly rượu. Từ khi cô được Lục Nhược chọn lựa, K liền lập tức thay đổi cách xưng hô, gọi cô rất thân mật.

Lục Hi cũng không biết mình đã uống bao nhiêu, chỉ biết người đến chúc rượu rất nhiều, cô không cách nào từ chối.

...

Tại quán rượu.

Lục Nhược ung dung móc chìa khóa ra mở cửa, quăng chiếc chìa khóa xuống đất, ngẩng nhìn cô gái trên giường đang say ngủ. Nhún nhún vai, đã là thành ý của K, anh cũng không thể phụ lòng anh ta phải không? Gần đây bận rộn chuyện làm ăn, lại bị Nam Tịch Tuyết và Cố Lăng gọi về một thời gian, đã lâu rồi ăn chay không được ăn thịt.

Tắm rửa xong, Lục Nhược cũng không vội, cầm ly rượu ra sân thượng chậm rãi uống. Vài chén qua đi, anh bắt đầu có cảm giác liền leo lên giường, cởi áo ngủ ném sang một bên, xốc chăn lên chuẩn bị ăn bữa chính.

Vì sao lại là cô? Nhìn thấy Lục Hi gò má đỏ hồng, người đầy mùi rượu, Lục Nhược cảm thấy thật bất đắc dĩ. Suy nghĩ một chút, khoe miệng lộ ra nụ cười thần nhiên, cái cậu K này, thực sự rất hiểu anh. Không sai, ngón tay Lục Nhược mân mê một lọn tóc của cô, anh chính là rất thích cô. Nhấn nạy ngẩng nhìn cô gái này, một cảm giác thoải mái bình thần tựa như mặt hồ phẳng lặng.

Lục Hi chậm rãi mở mắt, lăm bằm một câu, “Đau đầu quá!”

Bàn tay Lục Nhược đang lăn mò trên ngực cô dừng lại, đứng dậy mở ngăn kéo lục lọi được một viên thuốc, “Này, uống thuốc đi.”

Gọi vài tiếng, hóa ra Lục Hi chỉ là nói lảm nhảm trong vô thức, lay cô mãi cũng không dậy.

Lục Nhược nhìn đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên của cô, trong đầu nổi lên ý niệm tà ác. Nhấp nước bọt, bỏ viên thuốc vào miệng, anh cúi người hôn cô.

Thật sự ngoài sức tưởng tượng! Nụ hôn từ từ chậm rãi bắt đầu trở nên mãnh liệt, một tay nâng lưng của cô lên dính chặt vào lồng ngực mình, da thịt vừa tiếp xúc lập tức khiêu gợi lên ngọn lửa dục vọng, bàn tay rảnh rỗi liền bò lên trên người cô náo loạn.

Lục Hi khó chịu nhíu mày. Lục Nhược bất đắc dĩ rút ngón tay đang thăm dò nơi ẩm ướt kia ra, tiếp tục hôn lên đôi môi mềm mại kia, chặt như vậy, cô chẳng lẽ vẫn còn trong trắng sao? Cứ tưởng rằng phụ nữ đến tuổi cô đều sớm đã....

“Khụ khụ khụ!” Lục Hi ho khan một hồi, ngồi bật dậy, đẩy Lục Nhược đang đè trên người cô sang một bên, cuối cùng cũng khạc ra viên thuốc trong cổ họng.

Cổ họng nóng rát, Lục Hi chặt vật tựa vào đầu giường, đến cả phế phổi cũng thấy đau.

Lục Hi hết ho rồi lại nôn suốt cả đêm, tư tưởng lang sói của Lục Nhược cứ như vậy bị cô làm cho tiêu tan không còn chút gì.

Sáng sớm tỉnh mơ, anh sững sờ ngồi trên sàn nhà, quay đầu lại nhìn cô gái đang ngủ say sưa, vì sao anh lại phải thế này?

.....

....

Từ quán rượu đi ra, Lục Hi nổi giận đùng đùng bắt taxi, trực tiếp lao đến phòng làm việc của K, “Tổng giám đốc, làm ơn cho tôi một lời giải thích!”

K nín thở xin lỗi vài câu, phát hiện Lục Hi không hề mềm lòng, lập tức thay đổi thái độ, “Sở Hi, chuyện nhà cô tôi cũng biết sơ qua, đi theo Lục thiếu gia, chuyện sau này không nói, ít ra thì chuyện tiền nong thuốc men cho mẹ cô cũng sẽ được đảm bảo. Hà tất phải bận khoản làm gì?”

Bị nói trúng điểm yếu, cô cố gắng bình tĩnh, “Tổng giám đốc, xin lỗi đã làm phiền.”

K cười nói, “Không có gì, sau này còn phải nhờ Hi Hi chiếu cố nữa đây.”

Ở công ty, suốt một ngày đêm Lục Hi vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Buổi chiều lúc chụp ảnh, thợ ảnh nói gì đó với Trần Tả, Trần Tả lập tức lôi cô từ trên sân khấu kéo vào trong toilet, “Cô xem cô đi, cũng không biết giấu giếm cái gì, không sợ người ta bảo mình không chuyên nghiệp sao!”

Lục Hi mờ mịt nhìn cô. Trần Tả thở dài, lấy phấn dặm nhẹ lên gáy cô, che đi dấu hôn vẫn còn in đậm, “Được rồi.”

.....

...

Cầm số tiền lớn đến bệnh viện đóng viện phí, Lục Hi mượn cớ tránh né đi ra ngoài.

Chậm rãi lang thang không mục đích một lúc lâu, cô mới phát hiện ra có người lái xe đi theo mình.

Biết cô đã phát hiện ra, Lục Nhược cũng không trốn tránh, thản nhiên tắt xe vào lề đường, xuống xe, sải bước về phía cô.

“Anh làm gì?” Lục Hi cảnh giác nắm chặt chiếc túi xách.

Lục Nhược nở nụ cười bốn cột, hai tay rút túi quần, “Anh đây vẫn chưa làm gì em, em có cần phải như thế không?”

Lục Hi sờ sờ cái cổ của mình, oán hận, “Không biết xấu hổ!” Đúng là không làm gì thật. Thế nhưng, cơ thể cô thể nào đều bị anh ta nhìn thấy hết, mấy dấu vết trên người cùng với đôi môi sưng đỏ biểu hiện cho cái gì cô cũng không phải là không biết. Chưa bị người ta ăn tươi nuốt sống cũng là may rồi.

Lục Nhược từng bước một bước tới gần cô, Lục Hi liền một mực thối lui, cho tới lúc lưng đụng phải lan can lạnh lẽo, muốn lùi cũng không lùi được nữa.

Lục Nhược nắm lấy thành lan can, đem cô vây trong ngực mình, cúi đầu hít hà mùi hương của cô, “Anh vẫn còn có thể không biết xấu hổ hơn được nữa.”

“Chát” một tiếng, Lục Hi nghe theo tiếng gào thét trong lòng, giơ tay lên tát cho Lục Nhược một cái.

.....

Nhà trọ của Lục Nhược.

“Đau đau, nhẹ tay thôi!”

“Anh đừng lộn xộn nữa!” Lục Hi gấp gấp đến độ gần như đè Lục Nhược lại.

Lục Nhược rên la, “Mẹ nó, cô làm xước mặt tôi rồi, ối!” Lục Hi hung hăng cầm miếng bông tẩm cồn chà lên miệng vết thương của anh ta, đỏ mặt, “Không được nói bậy!”

Lục Hi cũng giống như những người con gái khác, thường mang trên người rất nhiều vòng vèo trang sức, hôm nay lại đeo một chiếc nhẫn có chút góc cạnh hơi bị sắc, đến lúc tát cho Lục Nhược một cái xong, rút tay lại, trên khuôn mặt tuấn tú kia đã xuất hiện vài vết máu nhìn thấy mà giật mình. Đặc biệt là vết thương trên khóe mắt lại càng nghiêm trọng, cả một mảng da đã bị cào rách.

Bị cô nhấn một cái như thế, lại thêm cồn thấm vào, Lục Nhược đau đến cứng đờ, tim phổi dạ dày cũng muốn thẳng đứng lên, “Sở hi, tôi cảnh cáo, cô dám làm đau tôi!”

Lục Hi đẩy nắp chai cừa, “Tôi cảnh cáo anh dám giữa đường đùa bỡn phụ nữ!” thực sự không hiểu nổi cái anh chàng này, lúc thì nghiêm túc khác thường, lúc lại la khóc om sòm ăn vạ tựa như một cậu bé. Có điều, len lén nhìn khuôn mặt bị cô làm tổn hại, trong lòng thấy vô cùng xấu hổ.

Lục Nhược nhắm mắt lại chằm chọc, “Cô cũng tính là phụ nữ sao? Cậu đây đến một cái ngón tay cũng còn chưa đụng tới!”

“Anh...!” Lục Hi tức giận đỏ bừng mặt, quơ lấy túi xách định bỏ đi.

“Á, cô không phải gây chuyện xong rồi bỏ chạy đấy chứ!” Lục Nhược gào to lên, “Mặt tôi thế nào làm sao còn gặp ai được nữa, có thể nào cũng phải làm cái gì cho tôi ăn rồi mới đi được chứ!”

Lục Hi bĩu môi đi vào nhà bếp. Lục lợi một lúc thắm cảm thán, thực sự chỗ này dùng để ở sao? Chẳng còn cách nào khác cô đành phải bắc bếp rán hai quả trứng rồi vo gạo bỏ vào nồi áp suất nấu cháo.

Lục Nhược bắt mắt nhìn thức ăn trên bàn, “Có thể này thôi sao?” cầm đôi đũa chọc chọc miếng trứng, rồi lại lấy cái thìa khuấy khuấy bát cháo, “Một miếng thịt cũng không có, cô muốn ngược đãi tôi đúng không?”

Bận rộn một lúc, Lục Hi cũng đói bụng, nuốt nước bọt đánh ực một cái, “Anh không ăn thì để tôi ăn, nhiều chuyện!”

Lục Nhược đuổi đôi chân dài, lưỡi biếng ngả người trên ghế, “Ai nói tôi không ăn? Cô dứt cho tôi ăn đi!”

Lục Hi trừng mắt liếc anh ta, lại một lần nữa muốn bỏ đi.

“Dứt cho tôi ăn xong tăng gấp đôi tiền lương.”

...

..

“Lục thiếu gia, ăn đi.” Lục Hi ôn tồn dỗ dành Lục Nhược, “Ngon không?”

“Cũng tạm.”

Thấy trên khóe miệng anh ta dính hạt cơm, Lục Hi tiện tay giúp anh lau. Xúc cảm dịu dàng len lõi trong tim, bỗng dưng cảm thấy anh ta thật gần gũi, Lục Nhược bắt lấy tay cô, ánh mắt bỗng đổi khác.

“Làm gì vậy?” trái tim Lục Hi đập “thình thịch”.

Lục Nhược giơ tay lên chạm vào ngực cô, cách một lớp vải, ngón tay cái khẽ ấn lên nhũ hoa, tà ác cười, “Cái này mới ngọt!”

20. Chương 39-40

Chương 39 : P.2

Lục Hi bị anh ta ngả ngón, hành động hạ lưu không gì sánh được, xấu hổ và giận dữ tới cực điểm. Anh, anh ta dám....! Hai gò má bắt đầu đỏ ửng lên lan tới tận cổ.

“Chắc chắc, thật là mãn cảm!” bàn tay Lục Nhược từ trên ngực trượt xuống phía dưới, dọc theo đường cong mỹ miều xuống tới eo, một đường cong vừa khít với bàn tay anh. Cô gái này, anh thật sự là muốn cô đến phát điên. Đánh mắt lên nhìn cô, kính ngạc thấy hai mắt cô đang đầy nước mắt.

“Chỉ là đùa thôi mà, khóc cái gì mà khóc!” Lục Nhược khẽ huých cô, giả vờ thoải mái nói, khóe miệng khẽ nhếch lên, hai tay đặt lên thắt lưng, nheo nheo mắt, “Được rồi được rồi, em đi đi. Cậu đây hôm nay mệt rồi.”

Lục Hi quay lưng lại, hoảng loạn lau nước mắt trên mặt, nói gì đó không rõ ràng, xách chiếc túi đặt trên bàn vội vã chạy trốn.

“Aizz, ngày mai tôi sẽ trực tiếp tăng lương cho cô, cậu đây lời nói đáng giá nghìn vàng!” Lục Nhược chẳng hề để ý tiếng cửa từ phía sau mở ra rồi đóng sập lại một cách nặng nề, cắt đứt lời nói của anh.

Đáy mắt Lục Hi tràn ngập suy tư đứng chờ ở cửa thang máy. Cánh cửa từ từ mở ra, tấm gương sáng loáng phản chiếu dáng dấp của cô, thật sự vô cùng chật vật.

Bên trong có một cô gái dáng người cao gầy rất xinh đẹp, thấy Lục Hi liền rất lảng lơ hất mái tóc xoăn, đôi chân thon dài thong thả bước ra.

Lục Hi cúi đầu đi vào trong, tình cờ nhìn ra ngoài, phát hiện người đẹp kia đi tới phòng của Lục Nhược, móc trong chiếc túi xách tinh xảo ra một chiếc chìa khóa.

Chuyện gì sẽ xảy ra cả đũa ngọc cũng biết. Lục Hi dựa lưng vào thang máy, những hình ảnh quay cuồng trong đầu, người nào đó vừa nghiêm túc làm việc lại quay sang trêu tức cô, vừa đối với cô tà ác lại quay sang cười ngọt ngào, rồi còn cả đêm đó lưu lại dấu vết trên người cô.... Cô lắc lắc đầu, mình bị làm sao vậy? Cùng lắm cô và anh ta chỉ mới gặp nhau vài lần, vì sao lại phải để ý? Anh ta chính là loại người như vậy, được dịp thì chơi thôi. Hơn nữa, anh ta cũng không hề che giấu hứng thú đối với cơ thể cô, đối với một gã đàn ông như vậy, cô việc gì phải lo lắng!

Quên anh ta đi! Lục Hi nghiêm khắc cảnh cáo bản thân, tình cảm mãnh liệt nhất thời như vậy rất nguy hiểm. Đi xuống lầu, cô tới góc phố mua một cốc kem thật lớn, cầm chiếc thìa xúc một miếng to bỏ vào miệng nhai lạo xạo. Hôm nay nóng trời, vậy mà cô lại thấy lạnh run, nhưng cho dù thế nào, cục tức trong bụng cô vẫn không cách nào tiêu đi được.

Cô tới nhà hát, mua vé vào cửa xem. Bên trong người xem khá thưa thớt. Cô cũng chẳng biết tên vở kịch là gì, chọn chỗ ngồi sau cùng, cả người ẩn trong bóng tối nhưng trong đầu lại rất hỗn độn.

Ngọn đèn sân khấu đột nhiên tối sầm lại. Tới khi đèn được bật lên, Lục Hi bỗng đưng hóa đá, chằm chằm nhìn vào người con trai đang đột nhiên xuất hiện giữa sân khấu.

Trên khán đài, người ấy mặc chiếc áo khoác màu trắng, trong túi đặt một bông hoa đỏ tươi, trong tiếng nhạc, giọng hát lời cuốn dụ dàng không gì sánh được từ từ cất lên. Giai điệu đơn giản, lời cũng ngắn nhưng đã phá vỡ hoàn toàn lớp phòng bị của Lục Hi.

“I love you, I love you....” Lặp đi lặp lại không ngừng, người ấy bước xuống sân khấu, từng bước từng bước một đi xuống, bước dọc theo cầu thang, ngọn đèn chiếu theo từng chuyển động của anh, cuối cùng dừng lại trước mặt Lục Hi.

Quầng sáng tròn tròn bao bọc lấy riêng mình cô và anh. Lúc ấy Lục Hi mới phát hiện trên ngực áo anh là một đóa hồng, kiểu diêm và ướt át.

Lục Nhược khom lưng, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt của cô, “Anh biết là em không thể tin được. Nhưng mà, anh thực sự nghiêm túc. Sở dĩ, anh yêu em, chấp nhận anh nhé!” Bàn tay thon dài lần lên túi áo, rút đóa hồng ra đặt lên vành tai của cô. Ngón tay ấm áp khẽ chạm lên mắt cô, “Đừng khóc, xấu lắm.”

Lục Hi che miệng lại. Lục Nhược có vẻ khẩn trương chờ cô trả lời, lòng bàn tay bắt đầu túa mồ hôi. Đây là lần đầu anh thích một cô gái từ tận đáy lòng. Trái tim của anh vốn rất lạnh. Anh trước giờ cái gì cũng đều làm giống cha mình. Lục cha là một người đàn ông mạnh mẽ, lạnh lùng, nghiêm khắc có thừa nhưng nhân hậu lại không có. Ông thường xuyên khiển trách cuộc sống phóng túng của anh. Thế nhưng, ngay từ lần đầu tiên thấy cô, Lục Nhược đột nhiên cảm thấy ấm áp, ôm cô trong lòng khiến anh bình yên không gì sánh được.

Khóe môi đột nhiên ấm áp, Lục Nhược hoàn hồn, không khỏi giơ tay lên sờ sờ đôi môi vừa được ai đó chiếu cố.

Lục Hi có chút ngượng ngùng nhìn anh, hai tay nhẹ nhàng đặt lên vai anh, nghẹn ngào nói: “Anh, anh phải đối với em thật tốt!”

Khoảnh khắc ấy, Lục Nhược mừng như điên. Cực kỳ dịu dàng, anh nâng chiếc cằm tinh tế của cô lên, cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt. Cũng khoảnh khắc ấy, quang sáng xung quanh bọn họ lan ra mạnh mẽ, tràn ra khắp cả khán phòng, sáng lạn như tia nắng ban mai vậy.

Từ một nơi bí mật gần đó, nhiếp ảnh gia phấn khích tới mức hai tay run rẩy, giọng nói có chút nặng nề bảo trợ lý của mình, “Nhanh nhanh, mở đèn sáng nữa đi! Phải chụp được thật nhiều. Cái này phải được so với “Ghost” luôn, nam chính hôn sống hôn chết nữ chính!”

Chẳng bao lâu, rạp hát rộng như vậy lại chẳng còn ai, chỉ còn lưu lại khán phòng tối om, thỉnh thoảng lại có tiếng động không rõ vang lên quanh quẩn, vương vít trong đại sảnh vắng vẻ.

Lục Nhược vui sướng ôm lấy khuôn mặt cô, một lần nữa hôn lên trán cô. Lục Hi tựa vào trong lòng anh thở dốc, “Anh, nhìn anh em chỉ muốn hủy dung đi cho rồi!”

“Hủy thì hủy, anh không chê đâu.” Lục Nhược vuốt ve đôi môi ướt át, nhẹ nhàng lưu luyến khẽ cắn một cái.

Ánh đèn lúc này mờ mờ không rõ, đôi mắt cô lại sáng lạ kỳ, Lục Nhược thấy trong bụng khó chịu, hai tay ôm lấy eo cô nhắc lên đặt lên đùi mình, mặt đối mặt.

Lục Hi kinh ngạc hô một tiếng, nắm chặt tà áo của anh, “Để em xuống đi.” Cô đỏ mặt giãy dụa, tư thế như này thật, thật quá phóng đảng!

“Đừng lộn xộn, không anh ăn sống em!” Lục Nhược cảnh cáo cô. Lục Hi quả nhiên ngoan hẳn. Cho dù anh không nói, cô vẫn cảm giác được sự cứng rắn nóng bỏng kia mang theo sự xâm chiếm nguy hiểm. Mặt anh cũng rất nóng, bàn tay đang túm lấy vạt áo lại càng nắm chặt hơn.

Lục Hi đột nhiên nhẹ nhàng “A” một tiếng, buông lỏng tay ra, Lục Nhược đang sờ loạn trên người cô dừng lại, ngẩng đầu: “Làm sao vậy?”

Lục Hi quần bách cúi đầu nhìn cổ áo của anh bị mồ hôi trên tay cô làm ướt, in lại một dấu tay rất rõ ràng. Cô rút tay lại lau lau, nhỏ giọng, “Xin lỗi.”

...

Lục Nhược nắm lấy tay cô.

Lục Hi hơi nghiêng đầu, ánh mắt của anh quá nóng bỏng, như muốn đốt cháy linh hồn của cô, “Sao, sao lại nhìn em như vậy?”

“Hi Hi.” Lục Nhược dịu dàng.

“Dạ?” Lục Hi cúi thấp đầu. Lục Nhược lại càng nắm tay cô chặt hơn, thấp giọng nói: “Hi Hi, nhìn anh.”

Mười ngón tay đan vào nhau, đầu ngón tay của anh dính chút mồ hôi, vuốt ve bàn tay cô cũng ẩm ướt không kèm.

Từ trước tới nay, Lục Hi chưa hề biết rằng dây thần kinh trên mu bàn tay lại cũng mẫn cảm như vậy. Mặc dù anh chỉ khẽ chạm qua lại có thể điên cuồng khiêu khích khả năng chịu đựng của cô. Trước ánh mắt kiên định kia, cô cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Ngày trước xem phim trên tivi, cô vốn nghĩ cái cảnh cánh hoa bay bay, tiếng nhạc trữ tình, hai người nhìn nhau nguyện sống chết thực giả tạo. Vậy mà hôm nay, cô lại nghĩ, chỉ cần người đàn ông của mình âu yếm nhìn mình như vậy đã hơn tất cả mọi thứ trên đời rồi. Cái gì dòng dõi, cái gì là địa vị khác biệt, bọn họ không cần lo lắng, cô chỉ cần anh, cần anh nhìn cô trân trọng như vậy, nhìn thôi là đủ rồi.

Trong chốc lát, nụ hôn mãnh liệt bùng nổ, hoàn toàn khác hẳn với cái hôn phớt nhẹ lúc trước. Lục Hi ra sức ngửa người về phía sau nhưng cũng không cách nào thoát khỏi vòng tay nóng như lửa của Lục Nhược. Tay cô luồn vào mái tóc của anh, không những không kháng cự mà lại còn hoan nghênh, kéo anh vào trong lòng.

Tiếp theo, quần áo cứ như vậy vương vãi trên sàn, đợi đến khi cô có được một chút ý chí mới phát hiện ra trừ chiếc áo khoác của anh, bọn họ trên người đã không còn một mảnh vải.

“Có thể chứ?” Lục Nhược hôn lên trán cô, hơi thở gấp gấp.

Thân thể Lục Hi có chút cứng đờ, không thể nào mở miệng. Từ vị trí của cô nhìn xuống, cổ thể thấy quần áo của anh đã nhăn nhúm, từng nếp nhăn dường như chứa đựng cơn sóng dực vọng đang mãnh liệt cuộn trào.

Ngay lúc Lục Hi bắt đầu muốn liêu lĩnh, Lục Nhược cúi đầu thở dài một tiếng, nhặt quần áo rơi dưới sàn lên.

Chỉnh trang lại y phục xong, Lục Nhược ôm cô hung hăng hôn vài cái, tiếng được tiếng mất nói: “Hi Hi, em yên tâm!”

Lục Hi thấy sống mũi cay cay, anh hiểu cô, anh biết trong lòng cô còn băn khoăn. Anh muốn cô yên tâm là muốn nói cho cô, rằng anh sẽ không phụ cô, không ép buộc cô, cô không cần phải lo lắng gì cả.

Tất cả mọi chuyện tiếp theo đẹp như một giấc mộng. Anh nắm tay cô đi tản bộ dọc bờ sông, hai người tựa đầu vào vai nhau ngắm mặt trời lặn, ánh mặt trời phản chiếu xuống mặt nước dội lại vào trong đôi mắt hai người những quang sáng thật kỳ diệu. Cô lôi kéo anh đi chợ đêm ăn đồ nướng. Lục Nhược ưa sạch sẽ, có chút hờn giận nhìn xiên thức ăn bám đầy dầu mỡ trước mặt, Lục Hi cười hì hì cầm khăn tay lau sạch, vừa dỗ vừa ép anh ăn. Cũng có lúc kẻ nào đó lưu manh, đùa giỡn đè cô dưới thân, nhưng cũng không hề có sự cuồng loạn giống như hôm ấy. Rốt cuộc cũng đến một ngày, Lục Hi kéo tay anh nói: “Lục Nhược, đi gặp mẹ em đi.”

Lục Nhược hiểu rõ điều đó có ý nghĩa gì, rất nghiêm túc gật đầu.

Tại phòng bệnh đã có người tới thăm. Người kia mặc dù tóc bạc, trán hói vẫn nhìn ra được khí chất thời trẻ. Quan trọng hơn là, Lục Hi kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, lại quay sang nhìn Lục Nhược, hai người, quả thực giống nhau như đúc.

Người nọ nắm lấy tay mẹ mình. Trong trí nhớ của Lục Hi, mẹ là một người phụ nữ mạnh mẽ, cũng chưa bao giờ thân mật với đàn ông như vậy. Người này, ông ta....

Người nọ nhìn thấy Lục Hi, ánh mắt dừng lại nơi bàn tay Lục Hi và Lục Nhược vẫn nắm chặt, cầm lấy tờ áp-phích đặt trên tủ đầu giường ra đối chiếu rồi cười dịu dàng: “Là Hi Hi phải không,” rồi lại cúi đầu nhìn người nằm trên giường bệnh, “Rất giống em thời trẻ.”

“Chào bác, cháu là Sở Hi. Xin hỏi bác là?” Lục Hi cố gắng nhấn mạnh tên họ của mình, tuy rằng cô sinh ra đã không có cha, thế nhưng điều đó không có nghĩa là ai cũng đụng vào mẹ cô được.

Ánh mắt Lục cha ánh lên một tia buồn bã nhưng vẻ mặt lại nhanh chóng sáng lên, “Sở? Là theo họ mẹ à.”

“Cha.” Lục Nhược vẫn im lặng giờ mới mở lời, từ lúc nhìn thấy người phụ nữ nằm trên giường bệnh kia, trái tim của anh bất giác chùng xuống, vì sao trong phòng cha lại để ảnh của bà ấy?!

Lục cha đứng lên, hơi cúi người nắm lấy bắp vai Lục Hi, “Con ngoan, cha là cha của con. Nhược Nhược, nó là em song sinh của con... Mới vừa rồi, mẹ con đã đồng ý tái hôn với cha, Lục Hi, hoan nghênh con về nhà.”

Lục Hi quay đầu lại, phát hiện môi của Lục Nhược đã trắng bệch. Ánh mắt anh nhìn cô như nhìn thấy quỷ. Ông trời, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?!

Lục cha nhờ tấm áp-phích dán trên đường mà tìm được tới. Lục mẹ sống một mình nhiều năm như vậy, hóa ra là bởi vì yêu người đàn ông này.

.....

.....

Dọn nhà đi, Lục Hi vẫn có chút mờ mịt, cô lặng lẽ chỉ mang một vali hành lý tới khu nhà cao cấp của Lục gia.

Lục gia gia là quan lớn, truyền tới đời Lục cha, thế lực đã hùng mạnh tới mức không ai có thể động tới được. Lục mẹ bởi vì ông ta máu lạnh mà sau khi sinh ra hai chị em Lục Hi, Lục Nhược dứt khoát mang theo con gái bỏ đi. Ông không phải muốn con thừa kế sao? Được, tôi cho ông.

Lục Hi biết mẹ mình trong lòng lo lắng, cũng không oán hận trách móc quyết định của bà.

Sau ngày đó, Lục Hi chưa hề gặp Lục Nhược. Lúc này, thấy bóng dáng tiều tụy gầy gò kia đứng ở cửa, Lục Hi nhin không nổi, một giọt nước mắt rớt xuống nền đá cẩm thạch lạnh lẽo.

Quản gia cười cười chào: “Tiểu thư, cậu chủ.”

Lục Nhược rút hai tay đang đứt túi ra, chậm rãi đi tới trước mặt Lục Hi, khuôn mặt mang theo vẻ chán chường.

“Em trai, em không khỏe sao?” lời vừa thốt ra, Lục Hi cũng sửng sốt. Cô làm sao có thể tàn nhẫn như vậy, vết thương máu chảy đầm đìa còn chưa dứt lại chém thêm một dao, khiến anh không thể nào chịu được!

Lục Nhược nhíu mày, mạnh mẽ đoạt lấy vali trên tay cô, “Em giúp chị, chị gái!” Hai chữ nặng nghìn cân, hận không thể đem xé nát thành tro, cách nào cũng được chỉ cần có thể làm mất đi ràng buộc huyết thống chết tiệt kia!

Thấy hai người một trước một sau đi vào, Lục mẹ mỉm cười có chút thẹn thùng, Lục cha an ủi vỗ vỗ vai bà.

Thấy mẹ, Lục Hi đột nhiên cảm thấy mình không nên oán giận. Dù sao, khiến cho mẹ hạnh phúc vẫn là ước nguyện của đời cô.

“Cha, mẹ.”

“Mẹ, cha.”

Hai tiếng cùng vang lên, Lục mẹ và Lục cha nhìn nhau cười hạnh phúc.

“Nhược Nhược, vào phòng để đồ, lấy giường tử mới ra cho chị con.” Lục cha sai bảo.

“Biết rồi.” Lục Nhược đáp lời đi ra ngoài.

Lục mẹ đối với đứa con trai này hãy còn ngại ngùng, liền bảo Lục Hi, “Hi Hi, đi giúp em con một chút.”

“Vâng.”

Chỉ là một phòng để đồ, vậy mà so với gian phòng cô và mẹ ở vẫn lớn hơn. Lục Hi đi theo sau Lục Nhược, cô thực sự không quen, chỉ có thể ngồi một chỗ e ngại nhìn anh làm việc.

Lục Nhược lôi ra một chiếc ghế, trên chân ghế chạm trổ rất tinh tế. Giọng nói đều đều vang lên: “Nghe nói chị luyện đàn dương cầm, vừa may cái này có chỗ dùng.”

Lục Hi vội vã nắm chặt vật áo, số phận đã định sẵn rồi, cô cố gắng không run rẩy, “Ừ” một tiếng.

Trong căn phòng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, bên bầu cửa còn vương lại vài tia nắng, tạo thành một vệt sáng dài chỉ rõ lối đi. Lục Hi chậm rãi theo anh đi ra cửa, bóng tối cũng lặng lẽ mờ dần.

Đi tới cửa, Lục Nhược đột nhiên dừng lại, thân hình cao to che lấp cả ánh sáng, lần đầu tiên Lục Hi cảm nhận được rõ ràng sức mạnh tỏa ra từ người anh tới vậy, khiến cô vừa không thở được lại vừa say mê.

“Ầm” một tiếng, chiếc ghế bị quăng xuống đất, giơ chân đá sập cửa lại, Lục Nhược quay sang ôm chặt lấy cô vào lòng.

Lục Hi không biết từ lúc nào mình đã bị đẩy lui dần về sau, cuối cùng nặng nề ngã lên trên chiếc giường cũ rộng thùng thình, thân thể hai người nằm xuống làm tung lên một lớp bụi mờ.

“Khụ khụ!” Lục Hi bị sặc không ngừng ho khan, chỉ vài giây sau, đôi môi bị Lục Nhược mạnh mẽ khóa lấp, càng cố ngậm chặt miệng lại càng bị khiêu khích.

Chiếc váy ngắn đã bị xé rách, vật váy bị vén lên tới tận eo. Hiểu rõ ham muốn của Lục Nhược, cô liều mạng đẩy anh ra, “Không thể!”

“Vì sao không thể? Hử?” ngón tay Lục Nhược thành thực xâm lược nơi cấm địa mềm mại, “Hi Hi, em đối với anh cũng có cảm giác, đừng từ chối anh! Mẹ nó, nếu anh quân tử lần này, bỏ qua lần này, anh sẽ hối hận cả đời!”

“Đừng như vậy, anh, nếu anh làm mới phải hối hận.” Lục Hi dần dần đã không còn sức phản kháng, “Đừng...”

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói của Lục cha vang lên, “Nhược Nhược, Hi Hi, sao lâu vậy? Mẹ các con làm bánh nha đam, mau ra ăn thử đi.”

Lục Nhược chán nản buông Lục Hi ra, anh biết, chính mình đã bỏ lỡ cơ hội mất rồi.

Lục Hi sửa sang lại quần áo, đứng lên, “Lục Nhược, tôi nghĩ, vốn dĩ ban đầu chúng ta hấp dẫn nhau chẳng qua chỉ là thiên hướng huyết thống mà thôi, sau này từ từ sẽ thích nghi được.”

Thiên hướng huyết thống? Nghe thật hay. Lục Nhược ôm đầu, giọng nói khàn khàn: “Em đi trước đi, anh muốn yên tĩnh một chút.”

Cô có nghe lầm không, sao cô lại nghe thấy được cả tiếng nước rơi? Từng giọt, từng giọt, rơi xuống trái tim cô.

Thư phòng, Lục cha trầm mặc một lúc lâu, nhắc điện thoại gọi cho Nam Tịch Tuyết: “Nam tử, là bác. Giúp bác một việc... Ừm, cảm ơn cháu.”

Trên bàn, một chồng báo dày cộm, dưới ánh sáng mặt trời ấm áp lại càng ánh lên sắc vàng. Ngay trang nhất là một bức hình thật to, một đôi nam nữ thâm tình đang hôn nhau, người con trai khôi ngô tuấn tú, trên khóe môi có một cái nốt ruồi; cô gái xinh xắn ươn ướt nước. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy vô cùng hạnh phúc. Hai người ở giữa quang sáng của đèn sân khấu, xung quanh đều là bóng đen.

Hóa ra, đằng sau ánh ban mai chói lọi sẽ là bóng đen bất tận, vĩnh viễn không có lối thoát.... Chương 40: Bệnh viện và đồn cảnh sát...

Cố Lăng bị bắt vào đồn cảnh sát, Tiểu Mạn đầu óc rối bời. Gấp đến mức cứ đi đi lại lại một chỗ. Làm sao bây giờ? Trong đầu ai đó bây giờ chỉ một mực nghĩ đến đủ các loại nhục hình tra tấn trong tù, a a a, làm sao bây giờ?!

Cô tựa như con mèo nhỏ, căng thẳng vò đầu bứt tóc cực khổ suy nghĩ một lúc lâu mới phát hiện ra biện pháp cứu người, liền xông tới túm lấy cổ áo một tay thủ hạ đeo kính đen đứng gần đó, ra sức mà lắc, “Anh, anh nói xem nên làm gì bây giờ? Hay là các anh theo tôi tới đồn cảnh sát làm chứng đi, nói người phải bắt đi lẽ ra cái tên Lục Nhược khốn nạn kia mới đúng.”

“Nhị phu nhân, nhị phu nhân!” mặc dù là một trang nam nhi khỏe mạnh cường tráng cũng không chịu nổi bị cô chà đạp như vậy, huống chi, mấy người bọn họ đều có tiền án tiền sự, chỉ sợ tới đồn cảnh sát làm chứng cũng chẳng khác nào tự ra đầu thú, “Xin dừng tay.”

Tần Tiểu Mạn cảm thấy mình hình như hơi thất thố, xấu hổ buông lỏng tay ra, bất thành linh nghĩ cái gì đó, giọng có chút chua: “Anh gọi nhị phu nhân? Vậy là còn đại phu nhân phải không?”

Kính đen thành thật gạt đầu.

Cái gì? Trong lòng Tần Tiểu Mạn đột nhiên lạnh lẽo, cô là vợ bé của Cố Lăng sao?

Kính đen nhìn dáng vẻ của cô, biết ngay là cô hiểu lầm rồi, đành cung kính giải thích: “Nhị đương gia là lão nhị, tất nhiên thê tử của lão nhị huynh đệ chúng tôi phải gọi là nhị phu nhân, vợ của đại đương gia sẽ là đại phu nhân.”

Ra là thế. Tần Tiểu Mạn mừng thầm, hóa ra là cô suy nghĩ quá nhiều. Ho nhẹ một tiếng che giấu đi sự thất thố của mình, “Được rồi, các anh theo tôi đi trông chừng, ừm, để cứu Nhị đương gia nào.”

Mọi người nhìn nhau, không phải là muốn cướp ngục chứ? Kính đen trầm tư một hồi, quay lại phía các anh em đứng đằng sau nháy mắt một cái, tất cả mọi người đều nhất loạt rút ra từ bên hông một khẩu súng den kịt sáng loáng.

“Các anh.” Hình như Tần Tiểu Mạn cô gặp phải thổ phỉ rồi, vội vã lui về phía sau vài bước nấp sau thùng xe, nơm nớp lo sợ lộ đầu ra, “Các anh, rốt cuộc đang làm gì?” Nhìn mấy người đó đều mặc vest đen, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, hình như, Tiểu Mạn nuốt nước bọt, là sát thủ trong truyền thuyết rồi. Này này, Cố Lăng đang âm mưu gì vậy?

Đột nhiên một chiếc xe lao đến, cửa xe từ từ hạ xuống lộ ra khuôn mặt của Nam Tịch Tuyết, có chút nôn nóng, “Tiểu Mạn, theo tôi đến bệnh viện.”

Thấy Nam Tịch Tuyết tới, Tần Tiểu Mạn nhẹ cả người, thở phào nhẹ nhõm. Cô từ từ rời chỗ nấp, tránh xa mấy kẻ mặc đồ đen kia, vội vã chui lên xe Nam Tịch Tuyết.

“Cô là nhóm máu AB phải không?” Ngồi còn chưa yên, Nam Tịch Tuyết đã túm lấy cổ tay cô, giọng nói gấp gáp.

“Vâng, vâng, đúng vậy.” Tần Tiểu Mạn nhất thời không biết giải thích thế nào, nhỏ giọng nhắc, “Cái kia, Nam Tử, Cố Lăng bị bắt vào đồn cảnh sát...” vừa nói, vừa tròn mắt chăm chú nhìn người kia, chớp chớp vẻ đáng thương. Tôi tin anh, Nam Tử, anh sẽ không bỏ mặc anh em mình đâu.

Tiểu Mạn chờ mong nửa ngày, phát hiện Nam Tịch Tuyết không hề để ý, khuôn mặt nhỏ nhắn liền xì ra, hai tay bắt an mân mê vật áo khoác, hứ hứ, anh em là như vậy đấy.

Gần đây, Nam Tịch Tuyết bị An Nhiên giận tới mức chẳng biết làm thế nào, bên này Cố Lăng lại cùng với Tần Tiểu Mạn gà bay chó sủa sống cũng chẳng yên ổn, cuối cùng, tiểu tam vừa mới trở về lại cũng gặp ngay một mớ rắc rối to. Con gái Lục lão gia bỗng nhiên tự tử. Cố Lăng ngược lại lại ném luôn cục diện rối rắm cho anh giải quyết còn bản thân lại đi tới chỗ này đã thế lại còn bị bắt. Thế nhưng, lúc này hẳn ta ở trong đó cũng tốt, nếu mà ở đây, chỉ sợ thế nào cũng sẽ không cho anh đụng đến bảo bối nhà hắn.

Nam Tịch Tuyết khẽ liếc mắt, thấy dáng vẻ lo sợ của Tiểu Mạn, thở dài, hai bàn tay khẽ nắm chặt volant: “Tiểu Mạn, cô không phải lo, Cố không có việc gì.”

Tần Tiểu Mạn vốn đang hờn dỗi, cho rằng cái con người này không có tình nghĩa, bỗng dưng nghe anh ta nói như vậy, trên mặt khẽ thả lỏng, mắt tự nhiên nói, “Chúng ta đi đón anh ấy ra đi.”

“Cũng được.” Nam Tịch Tuyết mỉm cười, “Có điều, trước tiên em theo tôi tới bệnh viện đã, có người bệnh cần máu của em.”

Tần Tiểu Mạn run rẩy, lấy máu của cô sao? Cô khấn trường sờ sờ cánh tay mình, “Cái kia, Nam Tử, chẳng lẽ ngân hàng máu không còn máu AB sao?”

“Ừm.” Nam Tịch Tuyết nghiêm túc gật đầu.

Được rồi, mặt Tiểu Mạn cứng đờ, chỉ cần đổi lại Cố Lăng được tự do, cô sẽ hiến máu của mình vậy.

Tới phòng cấp cứu, Tần Tiểu Mạn một lần nữa cả kinh. Hai hàng vệ sĩ vũ trang hạng nặng đứng thẳng tắp, một vị phu nhân dáng vẻ thùy mị gục mặt trong lòng ngực một vị bá bá hết sức uy nghiêm, khóc rất thương tâm. Tên Lục Nhược gây chuyện kia hai cánh tay bị trói chặt, buộc vào thành ghế dài, mặt mũi bầm dập, xem ra bị thương không nhẹ. Đứng bên cạnh anh ta là một người đàn ông cao to, mắt sáng mày rậm. Tuy thoạt nhìn thì có vẻ bình tĩnh, thế nhưng hai tay nắm chặt cũng cái trán mồ hôi nổi gân xanh đã chứng tỏ áp lực mà ông đang chịu đựng.

Đón nhận ánh mắt của Lục Nhược, Tần Tiểu Mạn một chút hả hê cũng không thấy, cũng chẳng biết vì sao, chỉ là, hình dạng này của anh ta thực sự rất đáng thương. Một luồng khí đau buồn cùng tuyệt vọng bao phủ lấy con người anh ta. Tần Tiểu Mạn không khỏi nhích lại gần Nam Tịch Tuyết, Lục Nhược như vậy tựa như con báo bị thương, thoạt nhìn thì yếu đuối không gì sánh được, thực ra lại vô cùng nguy hiểm.

Không đợi Tần Tiểu Mạn mở miệng hỏi, cửa phòng cấp cứu bật mở, một vị y tá quần áo dính không ít màu vội vã đi ra, “Là vị nào vậy?”

Nam Tịch Tuyết đẩy Tần Tiểu Mạn về phía trước, “Là cô ấy.”

Y tá gật đầu, lôi Tần Tiểu Mạn vào trong.

Tần Tiểu Mạn sợ hãi ngơ ngác đi theo, loáng thoáng nghe thấy giọng nói khàn khàn của Lục Nhược, “Chị hai, đa tạ.”

Tần Tiểu Mạn cứ thế bị rút một túi máu to, sau đó được người đỡ đi ra ngoài.

“Sao, có muốn tới phòng bệnh bên cạnh nghỉ ngơi một lát không?” Nam Tịch Tuyết ngồi xuống bên cạnh cô, đưa cho cô một thanh chocolate.

“Không sao.” Ngoài trừ cánh tay hơi đau, còn lại cũng không có gì. Tần Tiểu Mạn cầm thanh chocolate, vuốt hình khắc trên mặt, “Là mười hai chòm sao? An An thích ăn cái này nhất.”

Trong tik tak, Nam Tịch Tuyết thất thần rồi vội lấy lại hình dáng lạnh lùng. Tần Tiểu Mạn nhớ Cố Lăng, ăn xong cuống quýt đòi Nam Tịch Tuyết đưa cô tới đồn cảnh sát.

“Lục bá bá, bá mẫu, chúng cháu đi trước.” Nam Tịch Tuyết đi qua chào cặp vợ chồng trung niên kia.

Lục mẹ khóc đến mức không còn sức lực, chỉ gật đầu. Lục cha nói: “Thay bác cảm ơn vị tiểu thư kia, hôm nào đó chúng ta nhất định sẽ tự mình cảm tạ.”

Nam Tịch Tuyết liếc nhìn Lục Nhược, “Bác Lục, Tiểu Tam cũng chỉ là nhất thời kích động, bác không cần phải tính toán với nó.”

Lục cha hừ một tiếng, không nói gì.

Tần Tiểu Mạn đi đi lại lại quanh Lục Nhược, cuối cùng cũng dè dặt lại gần, vỗ vỗ vai anh ta, “Cái kia, Lục tổng, anh không việc gì chứ?”

Lục Nhược cúi đầu không nhìn cô, “Không việc gì. Cô đi đi.”

Tần Tiểu Mạn nhìn máu chảy nơi khoe môi anh ta, móc một chiếc khăn tay sạch sẽ từ trong túi ra lau giúp, nhỏ giọng nói: “Tôi nghe bác sĩ nói đã đủ máu rồi, người đó chắc sẽ không có việc gì đâu.”

Đôi vai Lục Nhược rõ ràng giật giật, thấp giọng: “Cô thật nhiều chuyện.”

Tần Tiểu Mạn trái lại vẫn ngồi xuống, Lục Nhược tựa đầu lên vai cô, tiếng nói khàn đặc: “Người trong phòng cấp cứu chính là chị của tôi. Tiểu Mạn, cảm tạ cô.”

“Tiểu Mạn, chúng ta đi thôi.” Nam Tịch Tuyết gọi cô.

“Vâng, tới ngay đây.” Tần Tiểu Mạn đứng lên, cảm thông nhìn Lục Nhược, sờ sờ vai áo của mình, ướm, Hồn Thê Ma Vương khóc! Quên đi, tha thứ cho anh ta, người thân có chuyện, không tránh khỏi tâm tình bất ổn, làm chuyện ngốc nghếch âu cũng dễ hiểu.

Cùng lúc đó, sở cảnh sát thành phố S gần như nổ tung.

“Cục trưởng, cục trưởng,” một viên cảnh sát trẻ tuổi mới tới cầm một lá đơn kiến nghị của các nữ nhân viên trong ngành tiến vào phòng làm việc, “Các ... các cô ấy yêu cầu không mặc đồng phục, mong cục trưởng cho các cô ấy chút nhân quyền.”

“Bậy bạ!” Cục trưởng Trương đập bàn, chiếc kệ đặt ở mép bàn rung lên rồi “ầm” một tiếng rơi xuống vỡ nát.

Viên cảnh sát hai tay cầm đơn kiến nghị nơm nớp lo sợ. Buổi tối họ đi tuần tra bắt được hai người đàn ông, một người bị đánh rất thê thảm, phải có người đỡ, một người tuy rằng quần áo xộc xệch vẫn rất đẹp trai, đôi mắt phong lưu đa tình, mới liếc một cái, toàn bộ nữ cảnh sát trong sở đều say mê. Anh thê, chính mắt anh thấy bác gái bảo vệ cũng móc gương ra soi soi chiếu chiếu. Lần đầu tiên anh mới ý thức được, mấy nữ cảnh sát này... cũng là phụ nữ cơ đấy!

Vốn cái chuyện đánh nhau này, chỉ cần bắt lại giáo dục mấy câu rồi lại thả ra. Không ngờ cái gã đàn ông đẹp trai tới mức đáng sợ kia lại đòi phải gặp cục trưởng của họ. Cục trưởng Trương mặt mày dữ dằn, uốn bụng ung dung đi tới, kết quả vừa thấy người kia lập tức sửa sang thành khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, cộng thêm cả nói năng nhỏ nhẹ nữa. Vốn tưởng rằng bắt phải quý nhân, mọi người liên can chuẩn bị ăn giáo huấn. Ai mà biết, cục trưởng Trương lại khiến mọi người mở rộng tâm mắt, sai phái người thu dọn phòng giam, nhốt hai người vào, cũng chưa nói thời gian thả ra.

“Chuyện kia tôi nói, từ mai ai cảm thấy không muốn mặc đồng phục, tôi khai trừ người đó!” cục trưởng lên tiếng, tiểu cảnh viên kia vui vẻ chạy đi thông báo.

Trong phòng ngực, Cổ Lăng chiếm lấy phòng tắm phải gần một tiếng đồng hồ mới chậm rãi đi ra. Tô Lê Thâm nín nhịn liếc anh một cái, cũng muốn đi vào trong.

“Hết nước rồi, em họ.” Cổ Lăng tốt bụng nhắc nhở.

Tô Lê Thâm nhẫn nhịn, đến lúc nhịn cũng không nhịn được nữa, giơ nắm đấm lên.

Đúng lúc ấy cửa mở, một nữ cảnh sát đi vào, lập tức ngăn chặn nắm đấm của Tô Lê Thâm rồi quay sang, xấu hổ nhìn Cổ Lăng, “Cố tổng, đây là đồ ăn khuya.”

Trong phòng đã bật máy sưởi, rất ấm áp, nữ cảnh sát kia mặt mũi đỏ bừng muốn toát mồ hôi, làm như vô tình cởi hai cúc áo trên, “Nóng quá nhỉ.”

Cổ Lăng tủm tỉm cười lại bàn ngồi ăn, “Cảm ơn cô.” Rồi nhú mày nhìn cô ta một lượt, “Sở cảnh sát cô nào cũng đẹp giống cô sao?”

Bạn Giáp của chúng ta che mũi, cuống quýt chẳng biết nên gật đầu hay lắc đầu.

Tô Lê Thâm cực độ khinh bỉ Cổ Lăng, khinh bỉ, khinh bỉ lại khinh bỉ, dấm nát dưới lòng bàn chân khinh bỉ! Anh ta muốn ở chỗ này giả ngu, mình cũng không thể không ngu theo. Nếu trở về bị cha già cổ hủ nhà mình biết chuyện, Tô Lê Thâm anh chỉ sợ lại bị người ta rút gân.

Đang nói chuyện, lại có một nữ cảnh sát khác đến đưa đồ uống, ánh mắt to gan lớn mật, cả nửa người dính sát vào Cổ Lăng.

Tô Lê Thâm phần hận vuốt mặt mình, chết tiệt vô liêm sỉ, dám thừa dịp trên xe cảnh sát tương thêm hai dấm lên mắt anh, hủy hoại luôn vẻ đẹp trai tuấn tú. Ông trời thật không có mắt, anh thì không ai hỏi han, đái ngô cũng kém xa vạn dặm, đáng thương thay!

“Cổ Lăng.” Nghe có người gọi mình, Cổ Lăng ngẩng đầu lên, lập tức bắt gặp khuôn mặt Nam Tịch Tuyết. Mấy nữ cảnh sát vây đang quanh anh lập tức há hốc miệng, người này, người này cũng đẹp trai quá, vì sao chưa gặp bao giờ vậy?

Cổ Lăng vô cùng kinh ngạc, Nam Tử sống ở Mỹ đã lâu, quen thói toàn gọi họ, lúc gọi thẳng tên anh ra cũng đồng nghĩa muốn thông báo một việc: Anh chết chắc rồi. Biểu tình trên mặt Nam Tịch Tuyết lúc này cũng rất đặc sắc, có cười, có thông cảm, lại có chút hả hê. Trên cơ bản, hẳn thuộc dạng mỹ nam lạnh lùng, khiến hẳn có biểu tình phong phú như vậy, chỉ có thể là....

Nam Tịch Tuyết hơi nghiêng người, một bóng người mảnh khảnh xách theo mấy cái túi to tướng. Đầu đội mũ lông xù, chóp mũi vì gió lạnh mà đỏ hồng, còn ai nữa, chính là Tần Tiểu Mạn!!!!

21. Chương 41-42

Chương 41:

Nụ cười bốn cột trên khóe miệng Cổ Lăng còn chưa tắt hẳn, thấy bóng dáng nha đầu bảo bối của anh đứng ở cửa lập tức chốt dạ. Haizz, anh từ bao giờ lại có tài trở mặt như thế này ấy nhỉ! Hai tay lập tức xoắn vào nhau, ánh mắt tội nghiệp nhìn Tiểu Mạn, giống hệt như con thú nhỏ đang cầu xin chủ nhân tha thứ.

Tô Lê Thâm đắc ý khoanh tay đứng sau lưng Cổ Lăng, báo ứng, chính là báo ứng! Lấy tình cảm sâu nặng của Tô Lê Thâm anh đây với Tần Tiểu Mạn ra đảm bảo, hành vi ăn chơi phóng túng của Cổ Lăng tuyệt đối sẽ bị Tiểu Mạn ghét bỏ, sau đó một cước đá bay luôn. Anh và hẳn ta thế là coi như huê!

Tần Tiểu Mạn mở to mắt, tỉ mỉ nhìn Cổ Lăng từ đầu tới chân, đặt túi đồ mới mua sang một bên, lao tới ôm lấy anh, “Cổ Lăng, anh không sao rồi!”

Cố Lăng hơi sững sốt, một dòng nước ăm cứ thế tuôn chảy trong lòng, bàn tay rộng xoa xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Anh làm sao mà có chuyện được. Vì sao lại toát nhiều mồ hôi thế này?” vừa nói vừa cởi mũ của cô xuống, vài sợi tóc ướt mồ hôi dính lên trán, hơi cúi người ôm lấy khuôn mặt cô, vô cùng bất mãn: “Sao sắc mặt lại kém như vậy? Hay là bị cảm lạnh rồi?” Vừa nói vừa lạnh như băng nhìn Nam Tịch Tuyết, nếu không phải tin tưởng Nam Tử, anh sẽ không dễ dàng mà theo cảnh sát tới chỗ này, hẳn lại không chiều cô cho tốt!

Nam Tịch Tuyết cảm thấy mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

Lời nói thành thật vừa mới tuôn ra miệng đã bị Tiểu Mạn nuốt trở lại, “Không có mà, chỉ là đi gió bị lạnh thôi.” Thấy Cố Lăng không sao, tâm can lo âu này giờ rốt cục cũng thả lỏng, cô buông anh ra túm lấy cái túi đang để bên cạnh..

Thân thể mềm mại kia rời đi, Cố Lăng không muốn tạo nên, liền leo đèo theo đuôi cô, nếu không có người ngoài ở đây, anh thật chỉ muốn yêu cô ngay lập tức. Nhìn dáng vẻ bây giờ của cô, dường như đã quên chuyện gần đây đi rồi. Cố Lăng mừng thầm, lần này bị bắt cũng xem như đáng giá!

Nam Tịch Tuyết thực sự chịu không nổi cái dáng vẻ bại não kia của Cố Lăng, túm lấy áo khoác treo trên móc ném sang cho anh, quay đầu lại nhìn mấy nữ cảnh sát tâm tư đang đấu tranh kịch liệt khe khẽ cười: “Có thể đưa tôi đi thăm xung quanh không?”

Mỹ nam lạnh lùng mỉm cười quả thực phi thường động lòng người, mấy nữ cảnh sát kia lập tức biến thành hướng dẫn viên du lịch, thân thiết kéo tay Nam Tịch Tuyết đi ra ngoài.

*

Tiểu Mạn, em có nguyên tắc chút đi được không? Vì sao hai trường hợp lại hai tiêu chuẩn khác nhau như vậy! Tô Lê Thâm lệ rơi đầy mặt ngồi trong góc tường tự kỷ. Cứ tưởng Nam tổng tài là một bậc chính nhân quân tử, ai mà ngờ.... Anh vốn đã bị Lục Nhược và Cố Lăng đánh bị thương không nhẹ, giờ lại bị Nam Tịch Tuyết trêu chọc. Mẹ nó, bọn họ đúng là ác như thú!

Tần Tiểu Mạn lôi trong túi ra một đồng hồ, bản chải đánh răng, kem đánh răng, khăn mặt, băng dán, còn rất nhiều đồ ăn.

Cố Lăng ngồi cạnh, lom lom nhìn Tần Tiểu Mạn bồn chồn, chậm đã, hình như có gì không thích hợp, “Tiểu Mạn,” anh cầm lấy hai cái bản chải đánh răng lắc lắc, “Sao lại là hai cái?”

Tiểu Mạn tròn xoe mắt, rất tự nhiên nói, “Lê Thâm cũng ở đây mà?”

“Tiểu Mạn, em thật tốt quá!” Tô Lê Thâm khóc lóc sung sướng nhảy qua. Cánh tay dài của Cố Lăng lập tức vươn ra ôm lấy eo của Tiểu Mạn, khuỷu tay xia ra ngăn không cho Tô Lê Thâm đụng tới cô, còn nhân tiện nhìn anh ta cảnh cáo một cái.

Tô Lê Thâm phần nộ ngồi sang bên kia. Dù sao Tiểu Mạn cũng không thích anh, anh nghĩ mãi cũng đã thông suốt rồi, Tô Lê Thâm anh đây nói gì thì nói cũng là hàng chất lượng cao, việc gì phải treo cổ ở một đóa hoa. Có điều, Cố Lăng rõ ràng so về vấn đề “tùng trãi” chỉ có hơn chứ không có kém, vì sao Tiểu Mạn lại một mực theo anh ta?

Tần Tiểu Mạn đem tất cả mọi thứ chia làm hai, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tím bầm của Tô Lê Thâm, không khỏi hổ thẹn, dù sao người ta cũng vì cô mới bị thương. “À, Lê Thâm, em giúp anh lau mặt nhé.”

Cố Lăng mặt mày u ám, lau mặt? Hành động thân mật như vậy, không được, không được, không được!

Tô Lê Thâm gạt đầu lia lịa, chủ động đứng dậy nằm lăn ra giường, chờ đợi ngón tay mềm mại ăm áp của Tiểu Mạn.

Lúc Tiểu Mạn cầm khăn mặt vào phòng tắm tắm nước, Cố Lăng lập tức theo đuôi.

“Không được rửa mặt cho hần, hần có cụt tay cụt chân đâu!” Về mặt tà ác đen tối của Cố Lăng không chút che giấu.

Tần Tiểu Mạn nhấn nài nói lý với anh, “Anh ấy cũng là em họ của anh đấy.”

Cố Lãng chắn trước cửa, không cho cô ra ngoài, có chút chua ngoa chỉ chỉ vào khoe miệng mình, “Ồ đây đau lắm, em cũng giúp anh lau đi.”

Tần Tiểu Mạn ngoan ngoãn kiễng chân lên lau cho anh. Chiếc khăn lạnh chạm vào miệng vết thương khiến cho anh vừa đau vừa ngứa, không khỏi nhúm mày. Tần Tiểu Mạn vội vã rút tay lại, “Đau lắm à?”

Cố Lãng cầm lấy tay cô đặt lên ngực, “Ừ, đau, làm sao bây giờ?” rồi ôm cô vào lòng, giơ chân đẩy cánh cửa nhà vệ sinh đóng lại.

Tần Tiểu Mạn bị anh ép tới cạnh bồn rửa mặt, ngẩng đầu nhìn Cố Lãng lúc này đang vui vẻ cười dường như càng ngày càng đáng sợ. Cô đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, mình trong mắt anh cứ như một miếng thịt mỡ ấy. Cố lấy dũng khí nhắc nhở anh: “Chúng ta chia tay rồi.”

Cố Lãng ôm ghì lấy cô, cúi đầu hôn, Tiểu Mạn nhắm chặt mắt kêu lên: “Anh đã đồng ý là không ép em rồi!”

Đôi môi gợi cảm của Cố Lãng chỉ còn cách cô vài cm đột nhiên dừng lại. Tiểu Mạn rất khấn trương, tim đập thình thịch, em xin anh, Cố Lãng, bây giờ tôn trọng em có được không? Em rất thích rất thích anh, thích đến mức không thể từ bỏ được nữa rồi, thế nhưng, em cũng muốn “địa vị” của em... Tiểu Mạn có chút cảm giác mơ hồ, nghĩ rằng, nếu sau này lấy Cố Lãng, hai người không nên lúc nào ở gần cũng như thế này. Cô nghĩ, Cố Lãng yêu cô cũng phần lớn do là thói quen cưng chiều. Bảo cô tham lam cũng được, không biết tự lượng sức mình cũng được. Cố Lãng là người đàn ông cô muốn nắm tay đi đến suốt cuộc đời, đương nhiên cô phải thận trọng.

Cố Lãng nghiêng đầu tựa lên cổ cô, bất đắc dĩ mở miệng: “Nghe lời em.”

Tần Tiểu Mạn thở phào nhẹ nhõm xoa mồ hôi trên trán, lùi về đằng sau một bước, kết quả quên bém mắt ngay sau lưng là một chiếc bồn tắm rất cao....

“A!”

Tô Lê Thâm nằm trên giường nửa ngày, khăn mặt đợi mãi chẳng thấy đầu không nhện được nữa, đột nhiên nghe thấy tiếng hét thảm thiết từ trong nhà tắm, anh cả kinh nhảy dựng lên. Vội vã đập cửa xông vào, hơi nước bốc lên dày đặc, mơ hồ ẩn hiện bóng dáng hai người đang dây dưa trong bồn tắm.

Tiểu Mạn, em có cần tàn nhẫn thế không? Tô Lê Thâm nhặt trái tim tan vỡ, đang chuẩn bị đóng cửa để cho đôi uyên ương có thời gian “hí thủy” riêng tư, chỉ nghe—

“Cố Lãng, Cố Lãng, anh không sao chứ?” nghe tiếng kêu thất kinh của Tiểu Mạn, Tô Lê Thâm phát hiện ra có chuyện không lành, liền đi qua xem thế nào.

Lúc Tiểu Mạn bị ngã, Cố Lãng sợ hãi ôm lấy cô che chở, cả hai bị ngã xuống, đầu Cố Lãng sơ ý đập vào thành bồn, hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Mạn sợ muốn chết, không ngừng khóc lóc. Tô Lê Thâm gọi người, cùng với sự giúp đỡ của Nam Tịch Tuyết tức tốc đưa Cố Lãng vào bệnh viện.

Vốn Cố Lãng đã yêu cầu cục trưởng Trương ra chỉ thị, chỉ cần anh chưa ra ngoài, Tô Lê Thâm cũng không được ra. Cố Lãng vừa đi, tất nhiên Tô Lê Thâm cũng nghênh ngang ra khỏi phòng giam.

Ngày thứ hai.

Cục cảnh sát thành phố S, cục trưởng Trương chưa kịp cất bước, điều thuốc còn chưa kịp lấy ra.

“Cục trưởng, cục trưởng, không hay rồi!” Tiểu cảnh viên lão đảo chạy lại.

“Hừ!” cục trưởng Trương uy nghiêm hừ một tiếng, chậm rãi phun ra một vòng khói, “Tiểu Triệu, tôi bảo cậu rồi, thân là cảnh sát nhân dân nên có tác phong lễ độ, gặp chuyện không sợ hãi, gặp chuyện không sợ hãi, hiểu không?”

Tiểu cảnh viên gật đầu liên tục, “Trương cục, em rõ rồi!” rồi kính cẩn nói, “Tôi hôm qua chuyện Cố tổng ở chỗ chúng ta bị thương chẳng hiểu vì sao bị đồn ra bên ngoài, hiện tại phóng viên đang bao vây ngoài cổng đòi vào.”

“Ừm.” Cục trưởng Trương bình tĩnh gật đầu, loại chuyện này truyền thông không tới góp vui mới là lạ.

“Liên hiệp hội phụ nữ, hội nhân quyền, còn có một số người tổ chức biểu tình bên ngoài, nói chúng ta ngược đãi nhân dân.”

Lông mày cục trưởng Trương run rẩy, cái này, tội danh hình như có vẻ lớn rồi.

Tiểu cảnh viên nhìn cục trưởng Trương bất động như đá, âm thầm bội phục, không hổ danh là lãnh đạo. “Có người còn tung tin, bảo chuyện lần này là chỉ thị của anh. Còn có một số anh em của Cố tổng nhầm nhè muốn thịt anh nữa.”

“Cái gì?!” rốt cuộc cũng không bình tĩnh được nữa, cục trưởng Trương đập bàn đứng dậy, cấp tốc gọi điện thoại, “Bà xã, chúng ta mau dọn nhà!” Chương 42: Đơn giản như vậy....

“Anh, chờ em một chút.” Tần Tiểu Mạn mồm mím thò lò mũi xanh gọi lớn, Cố Lăng dừng bước, quay người ngồi chồm hổ xuống, hướng cô vỗ vỗ tay, sau đó lại giang rộng cánh tay, “Nha đầu, lại đây.”

“Anh...” Tiểu Mạn sà vào lòng anh, thỏa mãn cọ cọ lên ngực áo. Cố Lăng lau mồ hôi trên trán cô, khẽ cúi đầu, “Tiểu Mạn ngoan.”

Trong nháy mắt, từ khuôn mặt của kẻ ửng hồng của Tiểu Mạn lại đột nhiên hé ra một khuôn mặt yêu nghiệt nham hiểm, “Cố, người ta rất nhớ anh!”

“Tần Tiểu Mạn, Cố Lăng tỉnh rồi! Mau tới đây!” Trần Thần thấy bệnh nhân nằm trên giường bệnh suốt hai ngày đã mở mắt, hưng phấn ngoắc Tiểu Mạn đang đứng uống nước sang.

Tiểu Mạn cuống quýt chạy tới, “Cố Lăng anh còn đau không?”

Cố Lăng mới từ giữa cơn ác mộng tỉnh lại, bất mãn nhìn Trần Thần đang dựa vào người mình rất gần, nhớ tới khuôn mặt kia, không khỏi thấy rét run.

Trần Thần bị ánh mắt lạnh như băng của Cố Lăng hù dọa, ủy khuất lùi về phía sau. Người ta nghe nói anh bị thương mới cố ý đến thăm, lại còn đối xử tàn nhẫn như thế với người ta.

Tiểu Mạn thấy mặt Cố Lăng đen xì không nói lời nào, nhớ tới “khí rời giường” đáng sợ của anh, cũng đứng dạt sang một bên.

Cố Lăng lão đảo ngồi dậy, Tiểu Mạn cầm một chiếc gối dựng lên cho anh tựa lưng.

Sờ sờ cái gáy, thật sự rất đau. Nhưng mà, đó không phải điều quan trọng, quan trọng là, vì sao anh lại té xỉu được cơ chứ? Có bao giờ anh yếu đuối thế đâu! Ánh mắt Tiểu Mạn quan tâm nhìn anh chăm chú càng khiến anh mất tự nhiên, cái này liên quan tới danh dự của một thằng đàn ông! “Khụ, Tiểu Mạn, anh...” Cố Lăng xấu hổ mở miệng, đôi môi vừa mới nhếch lên đã bị Tiểu Mạn chặn lại.

Con mắt Cố Lăng vừa mở to kinh ngạc liền lập tức nhắm lại. Hai tay chậm rãi ôm lấy eo Tiểu Mạn, hơi ngửa đầu hưởng thụ sự chủ động hiếm hoi của cô. Đã bao lâu rồi không được chạm vào đôi môi mềm mại kia? Bao lâu rồi không ôm cô trong lòng? Vậy mà anh lại có thể cách xa cô lâu như vậy, nhớ lại điều đó càng khiến anh cảm thấy không tin nổi.

Cái lưỡi ướt ướt mang theo hương vị ngọt ngào liếm dọc môi anh, vừa chần chừ muốn đi vào, lại vừa có chút gì đó e lệ.

Cố Lăng cuối cùng nhịn không được nữa, trở mình ôm lấy thân thể mềm mại thơm mát đặt dưới thân, một tik tak dừng lại rồi vẫn như trước đây bá đạo đổ ập xuống.

“Các người, các người, hứ!” Trần Thần “các người” hai tiếng phát hiện chẳng có ai có ý định để ý tới mình, giậm chân vung tay một cái, rầm rầm đi ra ngoài, hất toang cửa phòng bệnh.

Phút giây điên cuồng ban đầu qua đi, Cố Lăng cẩn thận hôn, hôn từ cái trán, hôn xuống khóe miệng, hôn lên giọt nước mắt chẳng biết từ lúc nào đã trườn xuống má cô. Bàn tay to lớn khẽ vuốt ve theo đường cong ở eo, “Lại khóc rồi sao?”

Tần Tiểu Mạn nức nở một tiếng, tay chân quẩn quýt lấy thân thể người đàn ông phía trên, “Cố Lăng, em không nên đòi chia tay với anh. Chúng ta lại ở cùng nhau được không?” Từ tối hôm qua tới giờ, Cố Lăng cứ như vậy lẳng lặng ngủ yên trên giường, cô ở bên cạnh trông coi anh cảm thấy khủng hoảng kinh khủng. Trong mắt cô, anh vẫn luôn tỏa sáng như vậy, như chẳng có chuyện gì làm khó được anh, thế nhưng, cô lại không thể ngăn mình không suy nghĩ miên man. Nếu như anh vĩnh viễn không tỉnh lại thì làm sao bây giờ? Nếu như trên đời này không còn anh nữa....

“Được không?” thấy Cố Lăng nửa ngày cũng không đáp lại, Tần Tiểu Mạn cho rằng anh không muốn, gất gỏng.

“Ha hã,” Cố Lăng cười lớn áp chế lo lắng của cô, “Được, đương nhiên là được. Em nói cái gì cũng được hết á.” Hóa ra, sĩ diện bị tổn thất cũng không phải là không tốt. Ngón tay thon dài sờ sờ lên chiếc hộp nhỏ vẫn giấu bên mình, xem ra có hi vọng rồi.

Buổi tối về nhà, Cố Lăng vui sướng ăn đồ ăn do tự tay Tiểu Mạn nấu, thỏa mãn vô biên. Lúc giúp cô thu dọn bát đĩa, anh nhớ tới lời trách móc của Nam Tịch Tuyết: “Tiểu tử, càng ngày càng không có tiền đồ!”

Không có tiền đồ? Ừ đây, thích thì không có tiền đồ.

Cố Lăng vào thư phòng xử lý đồng công việc tích lũy suốt hai ngày qua, lúc đi ra thì phát hiện ai đó đã cuộn mình trong chăn nằm trên sofa xem tv, trong lòng nóng lên liền xấu xa xán lại gần.

Đó là một bộ phim thuộc thể loại xuyên qua, một Bối lạc gia vì đại nghiệp mà gạt tình riêng, nữ chính từ hiện đại đến cổ đại, chịu cảnh đau khổ nhìn trượng phu của mình nạp thiếp. Cảnh nạp thiếp trong tiếng khua chiêng gõ trống náo nhiệt, chú rể mặc hỉ phục đỏ thẫm, mặt không biểu lộ cảm xúc nhìn kiệu hoa được rước vào cửa, bất gặp nụ cười của nữ chính đang đứng phía xa xa liền quay người rời đi. Thần thái mâu thuẫn của nam chính diễn vô cùng đạt, anh ta im lặng một lúc lâu rồi đi vào hỉ phòng. Hai người xoay lưng đi về hai phía ngược nhau, từng dòng ký ức ngọt ngào hiện lên. Lời bộc bạch trong lòng nữ chính: Em chưa từng nghĩ tới có một ngày, khoảng cách giữa hai chúng ta so với ba trăm năm lại còn xa hơn.

Tiểu Mạn cực kỳ chịu đựng cắn cắn góc chăn, một dòng nước mắt không tự chủ được tuôn ra. Cố Lăng nhìn cô khóc thảm như vậy, cầm điều khiển từ xa định tắt đi lại bị cô ngăn cản, giọng nói khàn khàn, “Không được tắt.”

Cố Lăng dỗ cô, “Chỉ là giả thôi mà, đừng có đau lòng, ngoan đi.”

Tần Tiểu Mạn hai má đầm nước mắt, hỏi rất nghiêm túc, “Cố Lăng, anh sẽ không như vậy chứ?”

Cố Lăng nhìn cô lúc này đang bị ám ảnh bởi bộ phim, bất đắc dĩ gật đầu. Nực cười, Cố Lăng anh đây không cần tới đàn bà để gây dựng sự nghiệp.

“Hu hu!” thấy đèn trong hỉ phòng tắt, nam chính ôm vợ bé vừa mới lấy về chậm rãi ngã xuống giường. Tần Tiểu Mạn ức chế không nhịn được, gục mặt vào lòng Cố Lăng khóc lớn, “Vì sao, vì sao lại tàn nhẫn như vậy chứ!”

Cố Lăng không biết nên khóc hay nên cười, vỗ nhẹ lên lưng cô dỗ dành, “Em đây, sau này ít xem ngược văn đi. Việc gì phải tự làm mình buồn.”

Tiểu Mạn thích nhất là xem thể loại ngược văn, nam chính nữ chính ngược lẫn nhau, một bên lau nước mắt mắng chửi tác giả là đồ mẹ kế, một mặt lại xem không rời ra được.

Cố Lăng rút khăn giấy chùi nước mũi giúp cô. Tần Tiểu Mạn thút tha thút thít: “Cố Lăng, chúng ta so với bọn họ, chúng ta, hức, phải thật hạnh phúc! Em sau này sẽ không cãi nhau với anh nữa.”

Cố Lăng gật đầu, chỉ có trong lòng anh là hiểu rõ, lời nói của cô bây giờ tin được chết liền.

“Gâu, gâu.” Cầu Cầu nhìn thấy Tiểu Mạn khóc lóc nhảy lên sofa cắn cắn bàn tay Tiểu Mạn đang đặt bên thắt lưng Cố Lăng.

Tiểu Mạn lập tức bật người vứt bỏ người nào đó, ôm Cầu cầu vào lòng.

Người nào đó mạnh mẽ đè nén ham muốn bóp chết con chó kia.

“Được rồi, Cố Lăng.” Tiểu Mạn hấp háy mũi, cọ cọ lên người Cầu Cầu, “Cuối tuần em với anh đi chùa trong núi đi.”

“Để làm gì?” Cố Lăng cảnh giác nhìn cô. Sự mê tín của Tần mẹ cũng ảnh hưởng khá lớn tới quan niệm của Tiểu Mạn. Anh bây giờ còn nhớ rất rõ Tần gia trong một chuyến đi núi Thái Sơn, Tần mẹ lúc về đưa cho anh một cái túi gì đó, nói là bùa chú của một bà già trong núi, pha nước nóng uống xong là trăm tà không xâm phạm được. Cố mẹ bị bà thuyết phục, nham hiểm dụ Tiểu Mạn đưa tới cho anh uống. Cố Lăng nhìn dáng vẻ chờ mong của Tiểu Mạn thì không đành lòng, nước mắt ngăn dài uống một hơi cạn sạch. Kết quả liên tiếp vài ngày bị đau dạ dày.

Quả nhiên, Tiểu Mạn nói: “Gần đây anh hay gặp xui xẻo, chúng ta đi cầu may đi.”

Cố Lăng khắp người nổi da gà, anh cực kỳ dị ứng với cái loại nhang khói này, lần này thà chết cũng không đi! Hơn nữa, anh xui xẻo cũng là tại cô, liên quan quái gì tới thần tiên với chả ma quỷ? Lập tức phun ra hai chữ: “Không đi!”

Tần Tiểu Mạn ai oán nhìn anh: “Anh nói là em muốn cái gì cũng được cơ mà.”

Cố Lăng trầm mặc rồi...

“Cố Lăng, anh nói là không ép em cơ mà!” Tần Tiểu Mạn bị Cố Lăng quăng lên giường bắt đầu run rẩy.

“Chúng ta đều không phải làm hòa rồi sao? Qua đây!” Cố Lăng túm lấy người nào đó đang muốn chạy trốn, đem đôi chân thon dài quấn quanh thắt lưng mình, “Anh theo em đi chùa, em phải bồi thường.”

Tần Tiểu Mạn đập lung tung, “Em là vì muốn tốt cho anh cơ mà!”

Cố Lăng không thương tiếc chặn lời cô lại, ác liệt nhào nặn từng chỗ mẫn cảm nhất trên cơ thể cô.

Tần Tiểu Mạn nhanh chóng mềm nhũn ra, bị anh dày vò kết hợp với trút giận vài thứ, hai mắt mơ màng, đôi môi đỏ mọng ướt át. Bầu ngực sữa trắng như tuyết ửng hồng, nhũ hoa nhạy cảm tình tế dựng đứng lên.

Lần này Cố Lăng thực sự rất kiên trì, vừa ngậm vừa mút rất khiêu khích. Tiểu Mạn gấp gáp đến mức toát mồ hôi, vẫn cố gắng kìm chế không chịu cầu xin.

Cố Lăng vuốt ve cặp mông nhỏ, thân thể mỗi lúc một căng ra, chậm rãi miết nhẹ lên nơi bí hiểm nhất. Xấu xa không chịu đi vào, đôi môi vừa tàn sát bờ bãi vừa úp úp mở mở, “Yêu tinh, chặt chết đi được.”

“Anh mới là yêu tinh!” Tần Tiểu Mạn cào lưng anh mấy phát, bắt đầu không an phận giãy giụa.

Cố Lăng giữ chặt lấy thắt lưng của cô, mạnh mẽ tiến thẳng vào, khiến Tiểu Mạn không nhịn được yêu kiều kêu lên một tiếng.

“Thoải mái không?” Cố Lăng thỏa sức tấn công.

“Ừm.” Tiểu Mạn dánh vẻ hưởng thụ cực kỳ lấy lòng người nào đó.

Lại một lần nữa thoải mái...

Hai người tình hình chiến đấu say sưa lẫn từ trên giường xuống tới thảm, quả nhiên trình độ đam mê cực kỳ cao!

Tiểu Mạn yếu đuối nằm sấp trên giường, bị người nào đó từ phía sau điên cuồng mãnh liệt phóng tới như muốn nghiền nát cô ra. Bầu ngực sữa không ngừng bị anh vờn về nhào nặn, vừa đau vừa tê dại. Cô lúc này tới cả sức lực cầu xin cũng không có.

Cảm giác được phần người của anh trong cô đang lớn dần lên, cô càng lúc càng không chịu nổi nữa, bỗng chốc nhớ tới một việc, lập tức nhắc nhở Cố Lăng người kia đang phiêu du trên đỉnh, “Anh, bao!” *Ặc*

Bàn tay Cố Lăng từ phía sau chặn lấy miệng cô, thân thể mạnh mẽ thúc một cái, đem toàn bộ tinh túy nóng rực của bản thân trút vào trong cô.

Chờ cho tới khi khôi phục lại hơi thở, Cổ Lăng thỏa mãn ôm cô vào lòng, ngón tay lại bắt đầu phiêu lưu trên cơ thể người nào đó. Có một việc anh quên nói cho Tiểu Mạn, mấy thứ kia anh mua để ở nhà, từ lúc cha mẹ anh rời đi, toàn bộ đã không cánh mà bay rồi.

Cùng lúc đó, Cổ mẹ đang ở nhà lật album xem lại ảnh con trai nhà mình hồi bé bỗng hắt xì một cái. Cổ cha quan tâm nhắc nhở, “Bà xã, bà bị cảm rồi.”

Cổ mẹ nhăn nhăn mũi, “Không sao. Mau qua đây xem Lăng Lăng này. Con cái càng bé càng thích, Lăng Lăng lớn lên không gần gũi với tôi nữa rồi.” Cổ mẹ ủy khuất nói.

Cổ cha dỗ dành, “Chờ tới lúc nó kết hôn với Tiểu Mạn, bà còn lo không có cháu mà bế sao?”

Cổ mẹ gật đầu, “Được rồi, lão già, tôi thấy hôm trước mang về mấy cái kia đâu?”

“Hử, hôm này mẹ Tiểu Mạn sang mượn rồi, nói là muốn cho ông thông gia dùng.”

Cổ mẹ:.....

22. Chương 43-44

Chương 43: Còn, hay không? – P.1

Thời gian làm việc dạo này cực kỳ độc ác, Tần Tiểu Mạn vắn vắn thất lực đau nhức, dụi dụi mắt tiếp tục làm việc, trên bàn la liệt sách vở mà cô phải học. Tháng tư năm sau có một cuộc thi chứng nhận chuyên nghiệp nên cô hiện tại rất chăm chỉ. Chờ giấy chứng nhận vào tay rồi, cô mới có thể cây ngay không sợ chết đứng mà bắt Cổ Lăng tăng lương.

“Tiểu Mạn, giúp tôi đem văn kiện này cho Cổ tổng ký được không?” Thư ký Hoa lon ton lấy lòng.

“Cô tự mang đi.” Tiểu Mạn không thỏa hiệp. Tuy rằng cô không thích người đàn bà nào khác dính lấy Cổ Lăng như vậy, thế nhưng, cái cô thư ký Hoa lẳng lơ này mấy hôm trước vừa kết hôn, tình cảm với ông xã đang rất mặn nồng. Loại công việc chạy chân này cô sẽ không làm giúp nữa. Hơn nữa... hơn nữa, bàn tay Tiểu Mạn đặt tại đâu gối không khỏi nắm chặt, nếu cô cứ như vậy đi vào, chắc chắn sẽ không tài nào nguyên dạng đi ra.

Để tiện cho công việc, phòng làm việc của Cổ Lăng ngay cạnh phòng thư ký, cách nhau một bức vách thủy tinh. Khiến cho các thư ký cảm thấy vũ nhục chính là, từ phòng tổng giám đốc có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả động tác của bọn họ, nhưng từ phòng thư ký nhìn sang thì chỉ thấy một miếng kính đen sì.

“Tiểu Mạn——!” thư ký Hoa vô cùng thân thiết ôm lấy cả cánh tay Tiểu Mạn, hai khối thịt mềm mại trước ngực không ngừng cọ lên cạ xuống tay của cô, bạn Tiểu Mạn thuần khiết của chúng ta đỏ mặt, ra sức rút tay lại, đẩy cô nàng kia ra, “Được rồi, được rồi, tôi giúp cô được chưa? Nhớ lát nữa mời tôi uống trà sữa đây!”

“Tiểu Mạn, tôi biết cô tốt nhất mà!” thư ký Hoa hớn hở thơm chụt một cái lên má Tiểu Mạn, cười thật tươi.

Cô nàng này rõ ràng là loại con gái xinh đẹp tử tế, lúc cười rộ lên lại càng sáng lạn.

Tiểu Mạn là một đứa trẻ ngoan, trước nụ cười sáng lạn ấy tất nhiên không hề oán hận nửa câu mà cầm xấp văn kiện đi ra ngoài.

Thư ký Hoa vừa đặt mông xuống chỗ ngồi, cầm cái chén nhấp một ngụm trà, trà còn chưa kịp nuốt xuống đột nhiên phát hiện ánh mắt thư ký Lưu nhìn mình là lạ, tựa hồ như thương hại. Chột dạ sờ sờ mặt mình: “Làm sao vậy?”

Thư ký Lưu đẩy đẩy kính mắt lắc đầu. Xem ra kế hoạch tuần trăng mật của thư ký Hoa chuẩn bị ngâm nước nóng rồi.

Tần Tiểu Mạn đứng ở ngoài, cửa phòng mở một nửa, cô giơ tay lên gõ.

“Vào đi.”

Tiểu Mạn nghiêm túc đặt văn kiện lên bàn, “Cố tổng, mời ngài ký.”

Cây bút trên tay Cố Lăng vẫn không ngừng, ngẩng đầu tự tiểu phi tiểu nhìn cô một cái, lại tiếp tục cúi đầu chăm chú làm việc. Đối với Tiểu Mạn, ngay từ đầu anh đã muốn nuôi cô. Dù sao với năng lực của anh, nuôi cô luôn vãi dãi cũng chẳng thành vấn đề. Có điều, thấy cô chăm chú làm việc như vậy liền lặng lẽ rút ý định kia lại.

Đặt các văn kiện kia sang một bên, cầm lấy văn kiện Tiểu Mạn mang tới lật lật, đôi mày khẽ nhíu lại.

“Có gì sai sao?” Tần Tiểu Mạn bước qua, cúi người xuống nhìn.

Ngón tay thon dài sạch sẽ lướt nhẹ trên trang giấy, “Ở đây, còn có ở đây, cần chính xác hơn một chút nữa. Bảo bọn họ làm lại phần này.” “Blah blah...” một hồi cho tới tận trang cuối, Cố Lăng nhanh chóng đem bảng kê khai thư ký Hoa mất trắng một đêm để chuẩn bị chỉ ra từng lỗi sai cho Tiểu Mạn nghe, “Phần này cũng sai, đầu óc thư ký Hoa thành tương rồi sao? Đến cả thời gian cũng bị nhầm!”

Tần Tiểu Mạn liên tục gật đầu.

“Còn có...” Cố Lăng nhìn lên, phát hiện vành tai Tiểu Mạn đỏ bừng, khóe miệng tà ác nhếch lên, nở ra nụ cười mê hoặc, nhéo nhéo khuôn mặt đỏ ửng của cô: “Không được dè dặt lãnh đạo!”

“Em, anh nói lung tung!” Tần Tiểu Mạn lùi về phía sau hai bước, che mặt quay lưng về phía anh. Ông trời ơi, chẳng lẽ mình lại thành loại cuồng sắc rồi? Vừa mới nhìn thấy ngón tay anh ở đây chỉ trỏ, ở kia chỉ trỏ, đầu óc cô tự nhiên bắt đầu phóng túng, nghĩ tới đêm qua chúng ở trên da thịt của cô phiêu lưu, đốt lên từng đốm, từng đốm lửa nhỏ nhưng không cách nào dập tắt. A, Tần Tiểu Mạn kinh khủng ôm đầu, cô muốn gào lên quá!

Hôm nay cô mặc một bộ váy màu đen, đeo thắt lưng để lộ ra những đường cong mỹ miều trên cơ thể, mái tóc dài vấn lên khiến cô có thêm vẻ đẹp thành thực nữ tính.

Cố Lăng chống cằm thưởng thức, cái nha đầu này, thật đúng là.... Cũng không nên ở trước mặt anh giãy dụa như vậy chứ? Tối hôm qua lo người nào đó phải làm tăng ca mệt mỏi, anh ăn vẫn ăn chưa nó... Hiện tại, hầy, nóng thật đấy!

“À, Cố tổng, em đi trước.” Sau một phen trấn tĩnh, Tần Tiểu Mạn quay người lại, cung kính cáo biệt.

“Chờ một chút.” Cố Lăng đột nhiên đứng dậy đi về phía cô.

Tần Tiểu Mạn chột dạ, quay người muốn bỏ chạy.

“Em sợ cái gì?” Cố Lăng ôm lấy cô từ phía sau, khéo léo vòng qua thắt lưng cô, khéo léo hôn lên cái cổ, bàn tay vuốt ve dọc theo từng mạch máu. Đầu ngón tay thật lạnh, vậy mà chạm vào da thịt lại khiến cô toát mồ hôi.

“Không được công tư bất phân.” Tần Tiểu Mạn nhắc nhở.

“Ừ,” Cố Lăng hừ một tiếng, ngón tay chỉnh lại cà-vạt của cô, “Bị lệch này.”

.....

Tần Tiểu Mạn tức tốc lao ra khỏi phòng làm việc của Cố Lăng, đem văn kiện trả lại cho thư ký Hoa, chuyển lại chỉ thị của anh. Thư ký Hoa mếu máo, làm lại sao?

“Tiểu Mạn, cô rảnh không?” Trần Thần đột nhiên ngoái người qua cửa.

“Tôi, tôi muốn đi wc.” Tần Tiểu Mạn xé một đoạn giấy vệ sinh, xấu hổ đứng lên. Cô, cô hình như có chút phản ứng sinh lý.

Trần Thần sắc mặt xám xịt, hoàn toàn không thấy vẻ vênh váo tự đắc ngày xưa, cà-vạt cũng lôi thôi, tóc tai thì lộn xộn. Người này trước giờ luôn chú trọng hình thức, xuất hiện nhếch nhác như vậy thật không bình thường.

Vừa từ trong nhà vệ sinh đi ra, Tần Tiểu Mạn lập tức bị Trần Thần chờ ở bên ngoài kéo vào một phòng họp nhỏ.

“Tiểu Mạn, chúng ta là bằng hữu đúng không!” ngữ điệu của Trần Thần rất ư là thăm thiết.

Tần Tiểu Mạn hơi bất ngờ. Bằng hữu? Từ sau khi quan hệ giữa cô và Cố Lăng chính thức công khai, anh ta đều không đối xử hòa nhã với cô nữa. Thế nhưng, cô là ai, cô là người thiện lương rộng lượng mà, vỗ vỗ cánh tay anh ta. “Anh có cái gì khó khăn cứ nói đi, tôi sẽ hết lòng giúp đỡ mà.”

Trần Thần ủy khuất ngồi xổm trên mặt đất, “Cái kia, Tiểu Mạn cô biết đấy. Tôi bị đồng tính.”

Tần Tiểu Mạn nghiêm túc gật đầu, nhìn Trần Thần vẻ cổ vũ, yên tâm, tôi không kỳ thị giới tính đâu. Tuy rằng anh đối với người đàn ông của tôi không an phận thì cực kỳ ngứa mắt.

Trần Thần hít một hơi thật sâu, nói nhanh: “Hôm qua ở bệnh viện thấy cô và Cố Lăng thân mật, buổi tối tôi chạy tới quán bar uống rượu giải sầu, kết quả, kết quả, hu hu—!”

Tần Tiểu Mạn lập tức nghĩ tới cảnh Trần Thần đáng thương bị gã đàn ông cao to vạm vỡ nào đó cưỡng bức thể thâm, cố gắng an ủi: “Anh, anh nghĩ thoáng chút đi.”

Trần Thần túm lấy tóc cô: “Đều không phải, đồ đầu heo nhà cô đang nghĩ cái gì thế! Tôi, mẹ nó, tôi ngủ với đàn bà!”

Cái gì? Tần Tiểu Mạn kinh hãi nhìn anh ta, khiếp sợ cực độ đến mức quên không truy cứu chuyện anh ta gọi cô là đầu heo, “Anh, anh không phải là không phản ứng được sao?” Chương 44: Có hay là không? (2)

Trần Thần sợ hãi ôm đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Tiểu Mạn: “Đúng vậy, tôi còn không thể tin được nữa là!”

“Sau đó thì sao?” Tiểu Mạn đột nhiên nhớ tới cô gái bị anh ta ức hiếp, nhìn hình dạng Trần Thần bây giờ, tám phần mười là ăn vụng không biết chùi mép rồi. Cô cũng có chút thông cảm cho cảm giác của Trần Thần, đại khái là, ừ thì, lâu như vậy làm đàn bà, đột nhiên phát hiện ra mình là đàn ông. Tâm lý và sinh lý tất nhiên đều không chịu nổi rồi.

“Còn sau đó cái gì?” Trần Thần ủy khuất kêu là, “Tôi chạy trốn chứ sao. Bằng không chắc chắn sẽ bị người ta quán lấy.”

Đồng tình của Tiểu Mạn đối với Trần Thần lập tức giảm xuống một nửa, tức giận cái loại đàn ông vô trách nhiệm này, bị PIA cho chết đi!

“Tiểu Mạn, cô đừng đi mà!” thấy Tiểu Mạn chuẩn bị rời đi, Trần Thần không không chế được túm lấy chân cô, kêu khóc: “Cô phải cứu tôi! Có phải cô nghĩ tôi không đáng là đàn ông? Rất không có trách nhiệm, rất ngứa mắt không?”

Xét theo biểu hiện của anh ta từ trước tới nay thì chính xác là như vậy. Tiểu Mạn trịnh trọng gật đầu. Cô cúi đầu nhìn hai cánh tay vẫn túm lấy cô không buông, vốn tưởng hắn ta bạch diện thư sinh, không ngờ rằng thân thể lại khỏe mạnh như vậy. Chẳng lẽ trong giới gay không chỉ chú trọng vẻ đẹp mà còn cả sức lực? Còn nữa, anh ta không được ôm cô như thế? Cô càng nỗ lực kéo tay anh ta ra, anh ta trái lại càng cố gắng túm chặt lấy.

“Tiểu Mạn, tôi chỉ có mình cô là bạn bè, cô không nên đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy chứ? Tôi, tôi tuy rằng thân thể là đàn ông, thế nhưng, thế nhưng trong lòng lại rất yếu đuối. Đúng, so với đàn bà các cô còn yếu đuối hơn nữa...” Trần Thần than thở khóc lóc, “Cô biết mà, người như tôi dám dũng cảm sống trong xã hội không nhiều đâu. Ngẫm lại xem, tôi còn bị người ta xem thường nữa! Cô nhẫn tâm bỏ rơi tôi sao?”

Cũng bởi vì anh ăn ở không tốt. Tôi cũng chẳng thấy ai ở công ty kỳ thị anh. Tiểu Mạn âm thầm oán trách, “Cái kia, anh rốt cuộc muốn thế nào? Tôi thì giúp gì được cho anh chứ?” mặc kệ như thế nào, vài giọt nước mắt của Trần Thần thực sự đã đả động tới Tiểu Mạn, giọng nói của cô cũng mềm mỏng hơn.

....

..

Tan tầm, Tiểu Mạn cấp tốc thu dọn rồi chạy vào phòng làm việc của Cố Lãng. Cố Lãng ngồi ở bàn làm việc, xoa xoa thái dương, đáng vẻ hết sức mệt mỏi.

Tiểu Mạn khéo léo chạy ra phía sau, nhẹ nhàng bóp vai cho anh.

“Nói đi.” Chẳng có chuyện gì đi xun xoe, không phải kẻ gian cũng là kẻ cướp. Cố Lãng ngửa đầu, hơi híp mắt lại thở phào nhẹ nhõm.

Tần Tiểu Mạn lời ít mà ý nhiều truyền đạt lại ý tứ của Trần Thần.

“Không được.”

Quả nhiên... Tiểu Mạn chủ động dựa vào người Cố Lãng, nũng nịu: “Anh ta hiện tại rất đáng thương mà, cùng lắm chỉ ở vài ngày thôi.” Phát hiện vẻ mặt của Cố Lãng không lạnh, Tiểu Mạn lập tức bổ sung: “Anh yên tâm, có em đây, sẽ không để Trần Thần đụng đến anh.” Tiểu Mạn chăm chú nhìn anh, thề sống thề chết bảo vệ danh dự cho Cố Lãng.

Nhìn cô như vậy, người nào đó tất nhiên không thể không gật đầu. Tần Tiểu Mạn vui sướng kích động khẽ cắn lên má anh một cái.

Trần Thần xách túi hành lý đứng ở dưới lầu chờ, thấy Tiểu Mạn và Cố Lãng, vui sướng kéo Tiểu Mạn vào lòng ra sức ôm, “Tiểu Mạn, tôi biết cô tốt nhất mà!”

Cố Lãng không hờn không giận chỉ kéo Tiểu Mạn trở lại, nhìn Trần Thần cảnh cáo một cái, vút chìa khóa cho hắn. Trần Thần lập tức đi lấy xe.

Cố Lãng và Tiểu Mạn ngồi ở ghế sau, Trần Thần lái xe, thỉnh thoảng lại liếc qua kính chiếu hậu một cái, muốn nói gì lại thôi.

“Yên tâm, Nam Tử không biết.” Cố Lãng hiểu ý, hảo tâm nhắc nhở.

Trần Thần lập tức thở phào.

Tiểu Mạn huých huých thắt lưng Cố Lãng, thấp giọng hỏi: “Chuyện này với Nam Tử thì liên quan gì đến nhau?”

“Nam Tử là anh họ của hắn. Nếu hắn có chuyện gì Nam Tử sẽ kể hết cho nhà hắn.” Cố Lãng cười đắc ý, mẹ của Trần Thần không chỉ dùng từ hung hãn để hình dung thôi đâu. Nếu biết con trai nhà mình đã bình thường lại rồi, Trần mẹ chắc chắn dùng quyền lực bắt ép hắn kết hôn.

Tiểu Mạn hiểu ý gật đầu, không trách Trần Thần lại ghét Nam Tịch Tuyết đến vậy.

Tới nhà trọ của Cố Lãng, Trần Thần vui mừng sờ tới sờ lui, hít hà khí chất đàn ông của anh.

Tần Tiểu Mạn đứng bên nhìn anh ta hai mắt long lánh, bàn tay hèn mọn sờ soạng đồ dùng của Cố Lãng, anh ta lại dám quang minh chính đại ve vãn người đàn ông của cô đấy à!

“Đừng quên là ở một tuần thôi đấy!” Tiểu Mạn nhắc nhở người nào đó.

Trần Thần rất nghiêm túc nói: “Cô yên tâm, chồng của bạn thì không tranh giành. Tôi hiện tại đã chôn chặt Cố Lãng xuống tận đáy lòng rồi. Tôi, chúc hai người hạnh phúc.” Một tuần, được, Trần Thần kiên định với chính mình, một tuần cũng đủ để mình quên luôn mấy lời này đi rồi.

Tiểu Mạn đầu đầy hắc tuyến. Vì sao, rõ ràng nghe người ta khen ngợi mà lại không lọt tai thế này? Đột nhiên nhớ tới Cố Lãng đang đi tắm, Tiểu Mạn vào phòng ngủ lấy quần áo của anh ôm vào trong phòng tắm.

Đóng cửa nhà tắm lại, Tần Tiểu Mạn xoay người, nhìn thấy mỹ nam ở bên trong tự đứng cứng lưỡi.

Cố Lăng nhìn cô đỏ mặt tới tận mang tai liền muốn trêu cô một chút, khăn tắm cũng không quấn vào, thân thể cao lớn cứ như vậy cạ cạ lên người cô, “Muốn cùng nhau tắm không?”

“Không, không thêm.” Tần Tiểu Mạn đặc biệt chịu không nổi cái bộ dạng này của anh, lần nào cũng khiến cho cô xúc cảm mãnh liệt tuôn trào, chỉ muốn lao vào trong lòng anh thôi. Giơ tay đưa bộ quần áo kín đáo cho anh, “Mặc đồ vào đi.”

Cố Lăng nhìn cái quần dài cô đưa cho, “Không mặc đâu, nóng bỏ xừ.” Cánh tay dài với lấy áo choàng treo trên móc mặc vào, thông thả buộc đai lưng lại, lộ ra một mảng ngực lớn cùng hai chiếc xương quai xanh gợi cảm rồi cứ như thế định đi ra ngoài.

“Không được, không được!” Tần Tiểu Mạn giang hai tay ra chặn cửa lại, bên ngoài có con dã thú nữ cũng ăn nam cũng ăn, làm sao có thể để Cố Lăng cứ sục-xy như vậy mà đi ra chứ?

Thấy bộ dạng kinh hoàng của Tiểu Mạn, Cố Lăng thở dài, nghĩ cần phải giải thích cho cô một chút, “Hắn ta là tâm lý có vấn đề chứ không phải do giới tính. Ban đầu hắn ta không như thế.”

“Cái gì, anh ta là sau này mới bị như vậy sao?” Tiểu Mạn tròn xoe mắt.

Cố Lăng gian nan gật đầu, cứ cho là vậy đi. Bất giác giơ tay sờ sờ vết sẹo trên lưng, xem ra, người tốt thì không nên lộn xộn làm gì.

Sự thực chứng minh, Tiểu Mạn chỉ đa nghi mà thôi. Ăn cơm tối xong, Trần Thần tự nhốt mình trong phòng khách, hoàn toàn không có ý định quấy rầy Cố Lăng.

Lúc Tần Tiểu Mạn ngồi trên sofa xem tv, Cố Lăng đi ra ngoài nghe điện thoại, lúc quay lại mặt mũi hớn hở như con nít.

“Làm sao vậy?” Tiểu Mạn sợ hãi hỏi thăm.

Cố Lăng lắc đầu về vô tội, ôm cô thản nhiên nói: “Xem TV đi.”

Đầu của Tiểu Mạn dán trong ngực anh, cảm giác tim anh đập rất nhanh, chợt dạ ngắc đầu nhìn.

Bàn tay tà ác của Cố Lăng thò vào trong áo Tiểu Mạn nhéo một cái, không thêm đếm xỉa tới mà hỏi thăm: “Bây giờ đã muốn rồi sao?”

Tiểu Mạn kinh hãi hai tay che ngực, lắc đầu nguầy nguậy.

.....

Tối thứ năm, Tiểu Mạn vui vẻ thu dọn nhà cửa.

“Hắt xì!” Cố Lăng hắt xì không ngừng, cầm đồng nhang “không mời mà tới” từ phòng ngủ đi ra. “Đem mấy cái này vứt đi! Hắt xì!”

“Anh báng bổ vừa vừa thôi!” Tần Tiểu Mạn chỉ trích, mang túi nhang cẩn thận để lên ghế, “Trần Thần, anh nhích sang bên kia chút coi.”

“Ừm.” Trần Thần ngoan ngoãn tụt xuống đất ngồi. Tần Tiểu Mạn bất đắc dĩ nhìn anh ta một cái, gần một tuần rồi, anh ta vẫn cứ bị shock như vậy, bày ra vẻ mặt đàn bà oán chồng, ngồi bên cửa sổ sầu não cho trình tiết của mình, còn không thêm đi làm nữa.

Trần Thần u oán liếc mắt nhìn cô, “Tiểu Mạn, tôi vẫn là không quên được. Làm sao bây giờ? Hay là tôi cùng hai người lên núi cúng bái?” Nói xong hai tay làm dấu chữ thập, “không chừng Thượng Đế sẽ chỉ lối cho tôi.”

“Là Phật Tổ! Chỗ này là Trung Hoa dân quốc!” Tần Tiểu Mạn bất mãn nhắc nhở, cái đồ giả tây con, đồ bất kính.

Cố Lăng để cho chắc ăn cầm một chiếc khăn bịt mũi đi thật nhanh qua phòng khách, buồn bực nói: “Em ở chỗ này la hét cái gì, cản đường quá đi.”

Tần Tiểu Mạn thấy Cổ Lăng chuẩn bị vào nhà tắm, vội túm lấy ai đó đang định chạy trốn, “Anh tắm rồi, tới lượt em.”

Trên tay cô còn lưu lại mùi nhang, vừa tới gần đã khiến anh chịu không nổi, quay về phía cô hắt xì một cái thật to, văng cả nước mũi lên mặt Tiểu Mạn. Không đợi ai đó tức giận, Cổ Lăng lập tức đem cô quảng vào bồn tắm.

Tiểu Mạn không phòng bị, uống liền mấy ngụm nước, tình hình vốn chuẩn bị tốt hoàn toàn tan biến. Phì phì, thật là sa cơ lỡ vận mà, còn có biện pháp tắm rửa như thế này sao! A di đà phật, tội lỗi.

Cổ Lăng đau đầu, càng dè cô xuống bồn tắm, “Rửa ngay, rửa ngay, nếu không tuyệt đối không cho em vào nhà.”

Tiểu Mạn đáng thương bị Cổ Lăng đặt trong bồn tắm ra sức kỳ cọ, da thịt suýt nữa thì bị cạo luôn một lớp. Làn da trắng nõn bị cọ tới mức đỏ hồng lèn, đáng thương, thật đáng thương. Hiếm khi thấy Cổ Lăng không bị sắc dục chi tâm như thế này, lấy khăn tắm quấn lại cho cô rồi ôm cô trở về phòng ngủ, vừa tới phòng khách thì không nhịn được, cúi đầu vùi mặt ở trước ngực cô hắt xì một cái. Tiểu Mạn không nói nên lời, trời ạ, nước miếng, nước miếng óa!

*

*

Tú Sơn là một ngọn núi nhỏ, tuy rằng nó không quá cao nhưng phong thủy rất hữu tình, vốn là một chỗ thanh nhã hiếm có để nghỉ ngơi thanh tịnh. Thế nhưng gần đây lại có lời đồn rằng ở ngôi chùa trên núi có một vị sư phụ đạo hạnh rất cao thâm, kết quả thoảng cái đèn nhang đã thịnh vượng hẳn lên.

Cổ Lăng đỗ xe ở chân núi, lại một lần nữa nỗ lực dụ dỗ Tiểu Mạn, “Buổi tối chúng ta quay lại có được không?”

Tần Tiểu Mạn sau lưng đeo một túi nhang lớn, trên đầu đội mũ rơm, “Cổ Lăng, anh không muốn ngắm mặt trời mọc với em sao?” Hôm nay là đông chí, cô mặc một chiếc áo lông đỏ thẫm, cả người tròn xoe như một chiếc bánh ú, hai mắt mở to ầng ằng nước có chút ủy khuất nhìn anh.

“Được, thì xem mặt trời mọc.” Không lay chuyển được cô, Cổ Lăng đành thuận theo.

Trời rất lạnh, cây cối trên núi đều trụi lủi, thực sự cũng không có cảnh đẹp để mà ngắm. Du khách trên đường cũng khá thưa thớt. Thỉnh thoảng được một nhóm đông đông thì đều là lão thái thái, vừa nhìn đã biết ngay là Phật Tử ngoan đạo, ôm trên mình một bọc quần áo màu vàng, trên đó còn thêm một chữ “Vạn” thật to.

“Mệt chết mất!” Tần Tiểu Mạn cời mũ xuống, ngồi lên tảng đá ven đường thở hồng hộc.

“Ném túi hương xuống thì sẽ không mệt mỗi nữa.” Cổ Lăng cách cô năm bước chân cũng dừng lại. Anh kỳ nhất là đồng vòng nhang trên người cô, chỉ dám đứng xa chứ không dám lại gần.

“Không được.” Tần Tiểu Mạn bày ra bộ dáng gà mái, vội vàng dập tắt vọng tưởng của Cổ Lăng, “Bà với mẹ em đều nói rằng, phải đeo nhang trên lưng thì mới linh nghiệm.”

Nghe cô nhắc tới bà mình, Cổ Lăng bỗng dưng thấy lạnh sống lưng. Tần bà là một bà lão gầy gò, lúc nào cũng quảng cáo rùm beng khắp nơi khả năng bói toán của mình. Tiểu Mạn từ lúc nhỏ đã bị bà lải nhải đòi xem nhân duyên cho cô. Anh nhớ rõ lúc cô ba tuổi, ngồi dưới lầu phơi nắng với bà nội, Cổ Lăng vừa tan học trở về. Bà cụ thấy anh hí hóp mắt hồi lâu, chậm rãi cúi đầu rành rọt nói từng tiếng, “Tiểu Mạn của chúng ta phải gả cho mối nào tử tế. Cái tiểu tử kia đôi mắt phong lưu quá mức, không phải tốt đẹp đâu.” Từ lúc Cổ Lăng anh đây ra đời lúc nào cũng được người ta khen ngợi, chưa từng bị chê bai thẳng thừng như vậy. Kết quả, anh từ đó trở đi lúc nào cũng nhớ kỹ Tần bà.

“Tiểu Mạn, em cầu nguyện điều gì?” Cổ Lăng mờ mịt, cô bây giờ còn muốn cái gì mà không được sao?

Tiểu Mạn nhăn nhó, “Đương nhiên là cầu cho anh mọi sự như ý rồi.” Nghe cô nói vậy, Cổ Lăng thỏa mãn khẽ cười, cũng không sai biệt lắm.

Kỳ thực không phải thế. Bà nội Tiểu Mạn gần đất xa trời nhưng ý đồ vẫn như cũ, gửi thư cho cô, nói trước khi thành hôn cần phải đi xem bói. Tần bà vốn luôn không xem trọng Cổ Lăng, sớm đã len lén tới nhà con

traï nghe ngóng. Thấy Tần cha nói Tiểu Mạn đã đồng ý với Cố Lãng, nhất quyết muốn cản trở. Tần cha không lay chuyển được mẹ mình, đành bảo Tiểu Mạn mang Cố Lãng đi xem số, cho lão nhân gia một liều thuốc an thần.

Đương nhiên, loại chuyện này làm sao để Cố Lãng biết được. Có điều, Tần Tiểu Mạn ảnh hưởng nghiêm trọng tư tưởng phong kiến độc hại, cũng cực kỳ muốn biết mình và Cố Lãng có được ông trời tác thành cho không.

23. Chương 45-46

Chương 45: Mê tín? Trước là mê sau đó tín!...

Tới đỉnh núi, Cố Lãng cũng phải thán phục tốc độ phát triển nhanh chóng của ngôi chùa. Bởi lẽ, xung quanh đều là đèn với nhang, khắp ngôi chùa đều toát lên một làn khói nhang nhạt. Trừ quán cơm, quán trà, cửa hàng hương, còn có một quán tắm suối nước nóng được xây dựng tựa mình theo vách núi.

Cố Lãng giương mắt nhìn tấm bảng hiệu cổ kính treo ở giữa cửa, một chữ “Duyên” viết dưới dạng phồn thể. Hóa ra đây là chỗ trước đây Lục Nhược bị người ta truy đuổi hay đến ở. Cho dù chưa đặt chân vào, đứng ở cửa quan sát một hồi cũng cảm nhận được sự khác biệt của chỗ này. Kiến trúc mô phỏng theo kiểu cổ, cả đèn cả nhang đều cùng chiếu sáng xung quanh, rường cột chạm trổ tuy đối nhau chan chát nhưng lại mang một phong cách riêng.

Cúi đầu nhìn Tiểu Mạn ngồi trên chiếc ghế dài xoa bóp đôi chân, anh hỏi: “Bây giờ em muốn đi thấp hương luôn hay để ngày mai?”

Núi Tú Sơn cao cùng lắm chỉ 1000m, thế nhưng nếu cứ khom lưng đi bộ sẽ phải leo trèo hơn nửa đoạn đường, đã thế lại còn cố chấp không ngồi cáp treo, Tiểu Mạn lúc này khẩu khí cũng ngót mất phân nửa, nhìn dòng người thật dài trước cửa chùa, yếu ớt lắc đầu, “Bỏ đi, ngày mai, đi nữa thì nóng chết mất.”

Tần Tiểu Mạn đi vào “Duyên”, ngồi ghé lên chiếc giường lớn khắc hoa rồi chằm muốn đi đâu nữa. Ở đây khắp nơi đều thoang thoảng một mùi hương an tĩnh, hoàn toàn khác với không khí nơi thành phố, mang mùi vị tươi mát của cỏ cây, cái mũi mẫn cảm của Cố Lãng cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Tiểu Mạn dúm đầu vào gối dụi dụi vài cái muốn ngủ. Cố Lãng giạt chăn trên người cô ra, “Đi tắm rửa đã rồi ngủ tiếp, ở đây nước nóng tốt lắm.”

“Mệt chết đi, không muốn nhúc nhích nữa.” Tiểu Mạn lằm bằm vài tiếng rồi lại không có động tĩnh gì.

Cố Lãng không cách nào khác đành bỏ kế hoạch “tắm uyên ương” tự mình đi tắm.

**

Lúc Tần Tiểu Mạn tỉnh dậy nhìn quanh còn tưởng mình bị xuyên qua. Chiếc giường đang nằm là giường gỗ hồng rậm nắng, cô trở mình nhìn khắp phòng. Một gian phòng cổ kính, ở giữa phòng bày một tấm bình phong trên đó vẽ cảnh thác nước từ trên núi chảy xuống, gian phòng rộng lớn ngăn cách thành hai gian, cửa sổ dán giấy, lại còn có cửa gỗ khắc hoa.

Xoa xoa cái bụng lép kẹp bò xuống giường, nhìn đến mấy thứ để trên bàn liền xác thực mình vẫn còn ở hiện đại. Hai miếng bánh ga-tô, còn có hai tách cà phê vẫn còn bốc khói, cổ đại mà có mấy thứ này sao! Chưa kịp ngồi xuống, ngoài cửa truyền tới tiếng hai tiếng lễ phép, rồi tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Một chú tiểu bận đồ đen, nhìn đáng vẻ cùng lắm mới mười bốn mười lăm tuổi, trắng trắng trẻo trẻo. Thấy Tần Tiểu Mạn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên, hai tay bưng một cái khay lớn đưa cho cô, một chiếc áo tắm màu trắng mềm mại được gấp gọn đặt ở trên, “Mời thí chủ tắm rửa thay quần áo.”

Tiểu Mạn xấu hổ đứng dậy, trời ạ, so với người ta, mình toàn mùi vị thế tục. Cô cùng lắm chỉ muốn đốt một nén nhang, vì sao lần này lại lắm công đoạn thế không biết!

Chú tiểu đi trước dẫn đường. Tiểu Mạn hết nhìn đông ngó tây lại càng cảm thấy hình như mình đi lạc vào nhà tiên nhân mất rồi. “Này, tiểu đệ đệ, cậu là nhân viên ở đây sao?”

“Tôi ban ngày tới chùa học tập, buổi tối đến đây làm công.” Chú tiểu trả lời rất nghiêm túc.

Tần Tiểu Mạn lập tức ghé sát vào hỏi với vẻ rất thần bí, “Sự phụ các cậu có thực sự linh như vậy không?”

Chú tiểu sững sốt, sau đó đáp lại một câu cực kỳ thâm ảo: “Thí chủ, có tâm tất linh nghiệm.”

Đi tới phòng tắm, chú tiểu dừng lại chấp hai tay trước ngực, hơi cúi người, “Thí chủ, mời.”

Tiếng nước chảy, tiếng nhạc văng vẳng trong làn hơi nước, trong lòng Tiểu Mạn khẽ reo lên, lẽ nào, đây lại là SPA trong truyền thuyết sao?

**

Sàn nhà bằng gỗ sạch sẽ, bước chân lên không khởi phát ra tiếng “kéo kẹt”, quẹo chỗ góc phòng, Cổ Lăng thấy một người đang ngồi uống trà bên song cửa, quả nhiên là anh ta.

Anh đi tới bên cửa sổ, nhẹ nhàng gõ gõ lên vết rạn trên khung cửa. Người con trai ngồi trong ngẩng đầu, cười hòa nhã: “Cổ, anh đã tới rồi.”

Cổ Lăng đi vào trong ngồi đối diện với người kia, im lặng một chút mới mở miệng: “Quân Như, cậu dự định cứ như thế này sao?”

Nam Cung Quân Như nhấp một ngụm trà, ngón tay khẽ vuốt ve lòng bàn tay đang bọc quanh chén trà thô nhám, không nói gì chỉ gật đầu.

Cổ Lăng chỉ chỉ đồng kinh thư trước mặt, “Cái này cậu mà cũng học được sao? Hình như không thích hợp với cậu cho lắm.”

Nam Cung Quân Như chỉ cười nhìn anh, “Cổ, tôi vẫn luôn bội phục anh.”

“Đâu có.” Cổ Lăng cười xảo trá, giơ tay lấy hộp trà đặt ở bên kia.

“Cũng nên nói cho cô ấy rồi.”

Bàn tay Cổ Lăng cứng đờ, lấy ra hai lá trà còn nhuận nước bỏ vào miệng nhai, nhìn xuống, “Tôi không muốn nói cho cô ấy. Nói hay không cũng không có gì liên quan, không phải sao?”

“Cổ Lăng,” Nam Cung Quân Như nghiêm túc nhìn anh, “Trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề. Nếu anh muốn ở bên cô ấy cả đời thì không nên lừa gạt cô ấy. Không nên giống tôi...”

“Rầm rập” tiếng bước chân gấp gáp truyền tới, “Sự phụ, không xong rồi. Tần thí chủ bị ngắt đi rồi.”

**

Lúc Cổ Lăng bế Tiểu Mạn lúc này toàn thân đã ửng hồng từ bồn tắm ra, lại một lần nữa bóp chết dự vọng vừa phát sinh với cô. Một cốc đá bay chai rệu đặt ở thành bể, cái nha đầu này còn dám uống rượu!

Nhiệt độ cơ thể Tần Tiểu Mạn rất cao, nằm ở trên giường cửa quây không yên chỉ chăm chăm đạp chân ra. Cổ Lăng sợ cô bị lạnh, đi đóng kín cửa sổ, mặc cho cô một bộ váy ngủ phòng trường hợp cô không chịu đắp chăn.

Ngồi bên giường, anh nhìn tư thế ngủ bất nhã kinh khủng của Tiểu Mạn, tự hỏi mình, cái nha đầu này, nếu phát hiện anh chẳng phải là hoàng tử gì, hơn nữa lại còn là ác ma máu lạnh, liệu có còn yêu anh nữa không?

Anh nằm sấp bên mép giường, chăm chăm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia, ngón tay bất giác chạm lên hàng mi cong cong, nhẹ nhàng đụng vào da thịt nhẵn nhụi của cô, thật sạch sẽ, sạch sẽ đến mức khiến người ta phải đỏ kị.

Tần Tiểu Mạn nóng quá tỉnh dậy, mở mắt ra, nương theo ánh đèn từ bên ngoài chiếu vào, phát hiện mình đang bị Cổ Lăng ôm trong lòng. Một cái ôm ấm áp vô cùng, có nét giống như đang che chở một đứa bé mới sinh, anh hơi cuộn người lại, bao bọc lấy cả người cô.

Sắc tâm bỗng nhiên động dậy, cô ngẩng đầu lên hôn anh một cái. Có thể ở cùng với người mình yêu thật tốt biết bao! Tóc Cổ Lăng vừa đen vừa mềm, rất tương xứng với khí chất toát ra từ con người anh. Bờ môi thoạt nhìn thì rất mỏng, nhưng chạm vào thì mới cảm nhận được toàn thịt là thịt, âm ẩm như nước sôi để nguội, mang theo mùi vị muôn thuở. Thân thể cứng cáp, dựa vào có thể cảm nhận được các khớp xương, hai dọc xương quai xanh khôu gợi muốn chết đi...Sắc nữ Tiểu Mạn nhẹ nhàng trườn xuống, gặm gặm xương quai xanh của anh, thuận tiện in một dấu răng nhỏ lên đó. Thỏa mãn nhìn dấu vết từ từ đỏ ửng lên, che miệng vui sướng, cựa quậy trong lòng anh tìm một vị trí thoải mái. Cô thích chí, tặc xấu khi còn bé lại tái phát, cắn ngón tay tới rớt nước miếng.

“Cổ Lăng, anh dậy đi, dậy đi.”

Cổ Lăng mở mắt, hờn dỗi nhìn bên ngoài vẫn còn tối om, cánh tay đặt trên lưng cô siết chặt thêm một chút, “Vẫn còn sớm. Ngủ tiếp đi.”

Tần Tiểu Mạn vẫn tiếp tục lay, “Dậy đi mà, chúng ta phải đi sớm, không lại phải xếp hàng bây giờ.”

Cổ Lăng vùng mạnh chắn ra, ngồi bật dậy, tóc tai bù xù, ầm ầm sửa soạn một hồi, mặt mũi tối sầm kéo Tần Tiểu Mạn đang luống cuống đi giày, “Đi!”

Cho dù Tiểu Mạn biết không thể chấp nhận với sự bức bối của Cổ Lăng lúc rời giường, thế nhưng, thế nhưng, “Giày của em, giày!” bị anh lôi đi một đoạn, giày Tiểu Mạn đã rơi tuột trên hành lang.

Cổ Lăng buông cô ra, vội vàng quay trở lại nhặt giày, ngồi xuống trước mặt cô, lạnh giọng nói: “Nhắc chân!”

Tiểu Mạn lập tức đưa chân cho anh.

Gió lạnh sáng sớm thổi qua, hung hăng trong đầu Cổ Lăng cũng từ từ xẹp xuống. Ngắn người nắm lấy chân Tiểu Mạn.

Từng chút, từng chút nhiệt trên người đều tích góp để chống lại anh, Tiểu Mạn dè dặt kháng nghị, “Em lạnh.”

Cổ Lăng bưng tỉnh, xoa xoa bàn chân của cô, giúp cô đi giày vào. Lúc buộc dây giày, Cổ Lăng chậm rãi nói: “Tiểu Mạn, nếu như, nếu như anh không phải người tốt, em còn ở bên anh nữa không?”

Suy nghĩ của Tiểu Mạn nhất thời bị xoay vòng vòng. Cái gì? Len lén quan sát thái độ của anh, khê thờ phào, tốt, lại bình thường rồi. Xác định rõ mình sẽ không bị “khí rời giường” kia hại, Tiểu Mạn cực kỳ thành khẩn chỉ ra một sự thật, “Cổ Lăng, anh từ đầu đến chân một điểm tốt cũng không có. Đừng có nói với em là bây giờ anh mới biết đấy.”

Haizz, nam nhân tâm thực sự là đáy biển châm, đáy biển châm mà. Lúc xếp hàng trước cửa chùa, Tiểu Mạn thở dài. Cổ Lăng cầm khăn bịt mũi đứng phía xa, nhìn từng nhóm người một đi qua bằng con mắt muốn giết người diệt khẩu. Hiện tại trên người anh như khắc bốn chữ: Không được đến gần.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời vẫn còn thưa thớt những ngôi sao, Tiểu Mạn âm thầm cảm thán, thật đúng là đèn nhang chốn này quá thịnh vượng. Mới sáng sớm mà đã có nhiều người xếp hàng như vậy.

“Cô gái, cô tới cầu điều gì vậy?” Bác gái đứng phía trước nhiệt tình hỏi thăm Tiểu Mạn.

Tiểu Mạn ngại ngần cười: “Tình duyên ạ.”

Bác gái lại càng cười tươi hơn: “Bác cũng thế.”

“Bác cũng...” Tiểu Mạn cực lực che giấu sự kinh ngạc của bản thân. Không phải là tới lúc hồi xuân rồi đấy chứ?

Bác gái sang sảng vỗ cánh tay của cô, “Aizz, cô nhóc này, hiểu lắm rồi. Bác đến cầu duyên cho con gái. Làm bậc cha mẹ, cả đời lo lắng vì con. Trước đây lo nó yêu sớm, giờ lại lo nó tìm không được chồng. Aizz, thật vất vả!”

Tiểu Mạn đối với chuyện này cực kỳ khó thông cảm được. Trước đây cô thành tích không tốt, cấp ba Tần mẹ lúc nào cũng để ý cô từng ly từng tít, ngày nào cũng lo cô không có mối tốt. Vừa vào đại học, mỗi ngày lại lặp đi lặp lại điệp khúc, “Con xem Cố Lãng nhà người ta đã có bao nhiêu là bạn gái rồi,” giục cô nhanh tìm bạn trai. Lúc cô nói chuyện về Tô Lê Thâm, Tần mẹ lại mắng cô vô dụng, không biết đường mà “áp đảo cỏ gần hang” — đích thị là Cố Lãng.

Chờ mãi rốt cuộc cũng tới lượt Tiểu Mạn. Ủa, là sư thái sao? Một vị sư thái mập mạp ngồi ngay ngắn. Phía sau là rèm cửa thêu hoa sen khế đóng đưng, ngồi từ đây có thể nhìn ra ngoài hành lang.

Sư thái mập ngẩng đầu lên, “Thí chủ, mời ngồi.”

Tiểu Mạn cung kính ngồi xuống, trình bày ý nguyện của mình và bà nội, móc trong túi ra một tờ giấy màu vàng viết tên ngày sinh tháng đẻ của cô và Cố Lãng, cung kính cầm bằng hai tay đưa qua.

Sư thái mập nhìn một lúc lâu vẫn không nói gì. Tiểu Mạn thấp thỏm, “Sư thái, chuyện này của con thế nào?”

Bà ta cầm ống thẻ bằng đồng đặt ở bên tay trái, lắc lắc một lúc, bên trong vang lên tiếng loảng xoảng, đưa ra trước mặt Tiểu Mạn, “Thí chủ, mời lấy ra bốn cái.”

Bất luân chi luyện*, ngược luyện tình thâm, cung đình hầu tước, phá kính nan viên**.

Oạch... Tiểu Mạn nhìn bốn cái thẻ thăm hại do chính tay mình rút ra, quả nhiên là gặp trở ngại mà. Vì sao lại điềm xấu như vậy chứ? “Sư, sư thái?”

Sư thái mập nhìn tấm thẻ, lại nheo mắt nhìn tờ giấy của Tiểu Mạn, rồi lại ngẩng đầu nheo mắt nhìn vật bụi bay bay trong không khí, nghiêm trọng lắc đầu. Trái tim Tiểu Mạn đập thình thịch.

Sư thái mập giọng nói có chút run run, “Cô và người này, kiếp trước là nghiệt duyên!”

Cô vội vã bám lấy hương án, “Có cách gì không ạ?”

“Đây là số mệnh kiếp này của hai người rồi.”

“Đừng nói vậy.” Tiểu Mạn phẫn nộ rồi, muốn hại người sao! “Tôi và Cố Lãng không có chút quan hệ huyết thống, đều là xuất thân gia đình bình thường, quan hệ của chúng tôi cũng rất tốt, chưa từng bị ngăn cản, nan viên ở đâu, ngược ở đâu?”

Sư thái bình tĩnh, “Tuy vậy nhưng hồi bé cô có gọi vị nam thí chủ này là ca ca?”

Tiểu Mạn gật đầu.

“Cô đã coi người này như ca ca, hôm nay lại cùng người ta phát sinh tình yêu nam nữ, không phải loạn luân, thì là cái gì?”

Tiểu Mạn rét run.

“Nhìn như vậy, cô chính là đã thích vị nam thí chủ này rất nhiều năm rồi. Mười mấy năm tình yêu trong lòng không dám nói ra, đã từng nhiều lần phải nếm qua cảm giác đau khổ mà không thể chia sẻ cùng ai. Đó không phải là ngược sao? Cho dù biết người này phong lưu đã thành tính, cô vẫn không thể rời xa người này được, cam tâm tình nguyện chờ người ta quay đầu. Không phải là thâm tình sao?”

Tiểu Mạn buồn bã.

Sư thái tiếp tục chậm rãi nói, ngón tay mập mạp chỉ vào ngày sinh của Cố Lãng, “Xét theo ngày sinh, vị nam thí chủ này kiếp trước là vương gia con trời, đáng lẽ ra kiếp này phải nghèo hàn, nhưng bây giờ lại đại phú đại quý. Gia thế giàu có, tức là cổ xưa có chức tước trong cung đình.”

Tiểu Mạn rưng rưng lắc đầu, không đành lòng nghe tiếp.

Sư thái tiếp tục, “Cô và vị nam thí chủ này mặc dù bây giờ tình cảm tốt, nhưng, đúng là vẫn còn một mệnh chia ly. Bốn chữ phá kính nan viên, chính là nhân duyên chi quả của hai người.”

Tiểu Mạn bị ai đến cực điểm, sắp khóc đến nơi.

Sư thái mập thương cảm nhìn cô, “Thí chủ chớ khóc. Mọi việc đều có cách giải quyết. Chỉ cần...”

“Cố Diệp, sư phụ gọi người đi quét rác, còn dám lười biếng chạy đi đâu!” Một giọng nữ thanh thúy từ trong màn truyền đến. *Ôi, tác giả xí xôn lầy =))*

Sư thái mập hoảng hốt đứng dậy, “Thí chủ, bần ni còn có việc. Nếu muốn tìm cách phá giải số mệnh thì hãy tìm ta.” Nói xong phất tay áo, một tấm danh thiếp thép vàng từ từ rơi xuống trước mặt Tiểu Mạn, sư thái còn nhắc nhở, “Danh thiếp này tôi đưa cho thí chủ có thể trừ ma diệt yêu!”

Tiểu Mạn tâm tình đau khổ không thể thoát ra được. Giơ tay quệt nước mắt ngẩng đầu lên thì, phát hiện ra sư thái mập ngồi trước mặt đã biến thành một lão hòa thượng gầy gò, áo cà sa màu đỏ thêu chỉ vàng, thực sự rất chói mắt.

“Đây là... đây là chuyện gì?” giọng nói Tiểu Mạn khàn khàn, yếu ớt nhìn lão hòa thượng.

Lão hòa thượng vẽ mặt áy náy: “Xin lỗi, thí chủ. Là đồ nhi của ta không tốt chạy ra gạt người rồi! Aizz, hôm nay lão nạp miễn phí cho thí chủ một quả được không?”

“Ngài nói cái gì?” Tiểu Mạn nhất thời chưa kịp phản ứng.

Lão hòa thượng chấp tay trước ngực, “Xin lỗi, xin lỗi.” Rồi cầm ống thẻ Tiểu Mạn vừa mới rút đảo qua đảo lại, “rầm” một tiếng, tất cả thẻ đều rơi ra.

Tiểu Mạn nhặt mấy cái lên xem, không khỏi chết lặng. Sặc, thẻ bên trong không có một cái nào là thẻ tốt!

Lão hòa thượng cuống quýt cầm tờ giấy đặt trên bàn, bấm ngón tay tính toán một hồi, “Chúc mừng thí chủ, ông trời nhất định sẽ tác hợp cho hai người.”

Tiểu Mạn dụi dụi đôi mắt sưng đỏ, “Thật không?”

Lão hòa thượng cam đoan, “Người xuất gia không nói dối.” Chương 46: Giày vải bông...

“Hắt xì!”

Sáng sớm tinh mơ, hội nghị ba sếp lớn, Lục Nhược ngồi móm lên bàn làm việc của Cố Lăng khoa tay múa chân trình bày một đồng chính sách quy định gì đó, mùi nước hoa gây gây của anh ta lao thẳng vào mũi Cố Lăng, Cố Lăng rút cuộc nhịn không được, hắt xì hơi một cái.

Lục Nhược gào to nhảy dựng lên, lau lau khuôn mặt tuần tú của mình, “Anh hai, anh cố ý phải không!”

Cố Lăng bóp bóp trán, có chút mệt mỏi, “Cậu xị cái của nợ gì lên người vậy, đi chùi sạch đi!”

Lục Nhược giơ tay lên hít hít ngửi ngửi, đảo mắt một vòng mới vỗ trán một cái, từ trong cổ áo rút ra một thứ, là một chiếc túi hương tinh tế màu đỏ, đắc ý đưa qua đưa lại trước mặt Cố Lăng, “Cái này— là của chị dâu cho đó nha!

~”

Nam Tịch Tuyết đang ngồi một bên ghế văn kiện ra xem cũng lấy một túi hương giống hệt như vậy đặt lên bàn, “Tiểu Mạn thật là tốt bụng, cũng tặng tôi một túi.”

Cố Lăng không khỏi đẩy ghế, vội tránh xa Nam Tịch Tuyết ra một chút. Bịt mũi hờn giận nói, “Sao tôi không có.”

“Oài, anh không có sao!” Lục Nhược tròn mắt, giơ cái túi ra trước mặt Cố Lăng, “Chị dâu cũng tặng cho cả Trần Thần nữa mà. Tiểu đệ còn tưởng, đối với quan hệ của hai người, còn phải tặng anh cái túi bự nhất nữa chứ.” Nói xong đưa lên mũi hít hà, “Oa, thơm quá. Chị dâu nói là để cầu bình an, tránh ma quỷ.”

Nam Tịch Tuyết nhàn nhàn lướt qua khuôn mặt đen xì của Cố Lăng, hỏi: “Đám cưới của Trần Thần, mấy người có tính gì không?”

Ngón tay thò dài của Cố Lăng gõ gõ lên mặt bàn, giọng nói đầy sát khí: “Tùy.”

“Nghe em nói này, chỉ cần đóng gói anh hai lại gửi cho hắn là hắn ta lập tức tình nguyện kết hôn.” Lục Nhược tiếp tục không sợ chết kiến nghị.

“Nam Tử, không có chuyện gì phải không?” Cố Lăng xắn tay áo đứng lên, gân xanh nơi cánh tay nổi lên cuộn cuộn.

“Ừm.” Nam Tịch Tuyệt uống một ngụm cà phê, nhắc nhở, “Mấy ngày nay tiểu tam xã giao hơi nhiều, kiềm chế một chút là được.”

Lục Nhược thấy tình thế không ổn, nhìn đông nhìn tây muốn lẩn. Cố Lăng làm gì có chuyện buông tha, túm lấy cổ áo anh ta lôi sềnh sệch vào trong phòng thay đồ.

Một trận ồn ào rồi cũng qua đi....

**

Cố Lăng chỉnh lại cà-vạt đi ra, thông thả lại bàn làm việc uống nốt tách cà phê, nách kẹp mấy tập tài liệu bước ra ngoài.

**

Tiệc đính hôn của Trần Thần được ấn định vào tối thứ năm, toàn bộ nhà hàng Nghê Thường đều được bao trọn. Thân là cấp trên, lại còn là “bạn thân”, Cố Lăng tất nhiên cũng nhận được thiệp mời.

Tần Tiểu Mạn đứng trước gương thử lễ phục. Bộ đồ này là Lục Nhược đưa cho cô, vải lụa màu rượu vang, chạm vào thấy mát lạnh, mềm mại, nhẵn nhụi. Chỉ là —

“Cố Lăng, cái này hình như hơi bị nhiều?” Tiểu Mạn đứng xoay lưng trước gương, nỗ lực lắc lắc người kéo cái khóa áo, có điều, cho dù cố sức đến mức nào, lưng áo cũng chỉ che được một phần ba lưng của cô mà thôi.

Cố Lăng vốn đang đứng dựa tường thưởng thức quá trình thay quần áo của ai đó. Bộ lễ phục dán lên từng đường cong thanh tú của cô. Ngực của Tiểu Mạn không lớn lắm, có điều, Cố Lăng vuốt cầm, chỉ có anh mới biết được chỗ nào là hàng thật giá thật, rating bao nhiêu sao. Cặp mông săn chắc này. Ấy, cũng là nhờ công sức hồi bé ngày nào cũng đi tập thể dục buổi sáng với anh mà. Da cũng đẹp, trắng nõn mịn màng, vuốt ve rất thích tay. Nhất là cái lúc... kia, da trắng đầy những vết hồng, cả người mềm mại, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống.

Tiểu Mạn quay sang hỏi đúng lúc tư tưởng của bạn Cố Lăng đang bay cao bay xa. Ho nhẹ một tiếng, anh lại gần quay qua quay lại cô hai vòng, tay nghề của tiểu tử Lục Nhược kia quả không sai. Thường ngày vốn nghĩ cô vóc người nhỏ, anh thường hay mua quần áo sáng màu cho cô, theo kiểu đáng yêu. Không ngờ, màu rượu vang gợi cảm này lại cực kỳ hợp với làn da trắng của cô, khiến gợi lên khí chất vốn tiềm ẩn.

“Không đẹp sao?” thấy anh không nói lời nào, cho rằng mình mặc rất xấu, khuôn mặt Tiểu Mạn có chút thất vọng xì ra.

Cố Lăng đi tới phía sau cô, rút cây trâm gài tóc ra, cầm trên tay lọ sáp vuốt vuốt lên tóc. Tóc cô vốn đã hơi xoăn tự nhiên, thường ngày không để ý chăm sóc nên bị ngã hoe một chút, lúc này vuốt sáp lên dưới ánh đèn lại rất mượt mà khỏe mạnh.

Cố Lăng quần quần tóc cô, tóc dài buông xuống vừa vặn che được phân nửa tấm lưng trần, cúi xuống ghé vào tai cô nói: “Đẹp. Nha đầu, em lớn rồi.”

Tiểu Mạn bất mãn vô cùng, bấu môi quay đầu đi, thật là, không lớn lên mà có thể chịu nổi để anh ngày nào cũng lấn qua lấn lại sao? *:)), hai con sói già nói chuyện)*

Lúc cô khoác tay Cố Lăng bước vào cửa Nghê Thường, một đám ký giả lập tức chen lấn xô đẩy nhau mà tới, vây quanh hai người bấm máy ảnh liên tục.

Tiểu Mạn căng thẳng túm chặt tay Cố Lăng, thấp giọng hỏi, “Bọn họ chụp cái gì vậy?”

“Anh nổi tiếng mà, đương nhiên là chụp ảnh rồi.” Cổ Lăng cười xoa đầu cô, kéo cô vào bên trong.

Đám ký giả bị chặn ở bên ngoài, dài cổ hy vọng kiếm được một tấm vé. Lần này là phu nhân C nổi danh làm chủ hôn, những người được mời đều có thân phận “Quyền quý.” Ai cũng biết, không chỉ có giới doanh nhân tụ hội, cả những thân nhân từ nước ngoài cũng sẽ trở về. Đây chính là cơ hội tốt để bọn họ đào móc chân tướng.

Dù không thể sánh với tác phong ôn hòa của Cổ Lăng, Nam Tịch Tuyết hiển nhiên cũng không thua kém. Lúc anh bế con gái cưng xuống xe, đám ký giả đang nhốn nháo lập tức hóa đá. Này, bạn gái Nam tổng vì sao lại nhỏ như vậy? Ô, cơ mà, nhìn tiểu cô nương kia giống Nam tổng như đúc, đừng nói là con riêng của anh ta chứ?

Lâm Lâm nhìn đám người xung quanh như hổ đói, sợ đến mức che kín hai mắt, trốn sau lưng Nam Tịch Tuyết, “Cha, con sợ.”

Nam Tịch Tuyết ngồi xuống, ôm lấy con gái vào lòng che chở, lạnh giọng nói: “Cút!”

Khi Nam Tịch Tuyết bế con gái đi vào trong, đám ký giả liên can đã bị người của anh đuổi chạy xa tới cả trăm mét.

Vào phòng, Nam Tịch Tuyết cẩn thận cởi mũ và khăn quàng cổ của Lâm Lâm, bàn tay rộng lớn đầy yêu thương xoa xoa cái trán ướt mồ hôi, “Lâm Lâm, nói cho cha nghe nào, con muốn ăn gì?”

Đôi mắt An Lâm Lâm lấp lánh nhìn quanh phòng khách một lượt, bỗng dưng rơi xuống một thân ảnh quen thuộc, vui sướng kêu lên: “Man ngư!” Lời còn chưa dứt đã chạy thẳng tới mục tiêu kia.

Tần Tiểu Mạn đang đứng ở bàn lựa đồ ăn. Thấy món bánh ga-tô mút dừa mà cô thích, mắt sáng lên, lập tức lấy mấy miếng thật to bỏ lên đĩa của mình.

Cổ Lăng cùng mấy người quen uống vài chén, quay đầu phát hiện Tiểu Mạn nhà mình đang ăn uống rất thoải mái, bước qua ôm lấy cô, khẽ búng vào miệng, “Ăn cái gì mà vui thế?”

Tần Tiểu Mạn nhìn Cổ Lăng trước mặt mọi người mà hành động không nghiêm chỉnh tí nào, vội vàng dứt cho anh một miếng bánh. Mút dừa làm cực kỳ ngon, ngọt mà không ngấy, vừa bỏ vào miệng lập tức tan ra, mềm mềm dính dính. Cổ Lăng chăm chăm nhìn vành tai trắng nõn của cô, liếm liếm môi vẫn còn chút vị dừa hôn một cái.

Tiểu Mạn hoảng hốt che lấy tai của mình, trừng mắt nhìn anh, đang muốn nổi giận thì đột nhiên có cái gì đó lao vào ôm lấy chân cô.

“Man ngư, man ngư!” một bé gái nhỏ nhắn bụ bẫm rất thân thiết ôm chân cô, lúng búng nói.

“Lâm Lâm!” Tiểu Mạn vừa ngạc nhiên vừa vui sướng kêu lên, đặt chiếc đĩa trên tay xuống, khom lưng bế cô nhóc lên, “Ai za, con càng lớn càng nặng.” Tiểu Mạn nhìn xung quanh một chút, “Mẹ của con đâu?”

“Mẹ không đến, con đi với cha!” Con nít thấy người quen thì rất vui vẻ, cọ cọ lên ngực cô làm nũng, “Man ngư, thơm quá!”

Tiểu Mạn làm mặt xấu dọa cô, “Gọi là dì Mạn, không phải là Man ngư. Dám gọi sai nữa, dì không thêm chơi với con!” rồi thơm chụt một cái lên cái má phúng phính của Lâm Lâm.

Cổ Lăng bị bỏ rơi chăm chăm nhìn gương mặt Lâm Lâm, giống Nam Tịch Tuyết tới chín phần, tự nhiên thấy ngứa mắt.

Nam Tịch Tuyết nguyên bản lúc này cũng bưng một đĩa cá trình lớn bước tới, đặt xuống dưới bàn, nhìn con gái nhà mình dính chặt lấy vợ Cổ Lăng vừa ôm vừa nũng nịu không rời, trong ngực cũng toàn một vị: Chua!

*Note: Man ngư = cá trình, dì Mạn = Mạn di. Lâm Lâm gọi sai tên của Tiểu Mạn, chắc anh Nam Tịch Tuyết hiểu nhầm là con gái muốn ăn cá trình ... Cái này là do mình hiểu thế, hé hé.

An Lâm Lâm quán quýt lấy Tiểu Mạn, Nam Tịch Tuyết và Cổ Lăng đứng bên cạnh một lúc cũng bị mấy người khác tới kéo đi.

Tiểu Mạn thấy Nam Tịch Tuyệt đi xa rồi mới nhỏ giọng hỏi Lâm Lâm: “Mẹ con thế nào rồi?” Cô đã lâu không liên lạc với An Nhiên. Gọi điện thì không ai nghe, đoán rằng cô ấy đã dời đi rồi.

Lâm Lâm cũng bắt chước giả vờ thần bí thì thầm: “Mẹ ở nhà.”

Tiểu Mạn kinh ngạc: “Cái gì, ở nhà?”

Lâm Lâm cắn ngón tay, “Là ở nhà của cha. Nhà to lắm. Mẹ đang ngủ.” Thấy vẻ mặt Tiểu Mạn ngây ngốc, Lâm Lâm giải thích, “Cha nói mẹ mệt, phải nghỉ ngơi cho khỏe.”

Tha lỗi cho cô đen tối. Tiểu Mạn nhìn trời, từ ngữ trong sáng đáng yêu từ lời đứa con nít sao vào đầu cô nó lại đen sì vậy. Tiểu Mạn nắm chặt tay, cô mà thấy An Nhiên, nhất định phải bóp chết cô ta. Cái cô này rốt cuộc có xem cô là bạn bè nữa không? Chuyện gì cũng không cho cô biết!

Lúc nhìn thấy phu nhân C trong truyền thuyết, Tiểu Mạn kinh hãi. Mẹ của Trần Thần, có phải hơi trẻ quá rồi không? Người phụ nữ ấy nhìn như công chúa vậy, đôi giày thủy tinh trong suốt, không búi tóc, không gài trâm mà buộc tóc đuôi ngựa. Dưới ánh đèn, nước mắt sụt sướt, cầm tay một cô gái tóc ngắn, đặt vào trong tay của Trần Thần, lúc này mặt mũi vô cùng tối tăm. Hai nhân vật chính sắc mặt đều không được tốt cho lắm. Tần Tiểu Mạn đứng dưới nhìn, có vẻ như nếu không phải phu nhân C giữ lại, hai người bọn họ dám đập nhau ra xa cả vạn dặm lắm.

Bất luận thế nào, lúc thấy Trần Thần đeo nhẫn lên ngón tay vị hôn thê, sống mũi của Tiểu Mạn chột cay cay. Cố Lăng đứng bên cạnh cô, đêm nay anh mặc âu phục màu đen, áo sơ mi bên trong màu rượu vang, cùng màu với cà-vạt, vẫn đẹp trai tới rồi tinh rồi mù như vậy. Anh đứng ngược sáng, cô khẽ tựa vào người anh.

Đan tay cô vào tay anh, từng ngón từng ngón một thật ấm áp, Cố Lăng chấn động, vội vã nắm chặt lấy....

....

Tiệc tan cũng đã quá nửa đêm.

Tần Tiểu Mạn đi vài bước đã không chịu nổi, ngồi lên ghế sofa. Đêm nay cô đi một đôi giày mới, cọ vào chân đau quá.

Cố Lăng nhìn xuống bàn chân đỏ ửng của cô, “Đợi một lát.” Bóng dáng cao lớn theo dòng người đi ra ngoài, rất nhanh đã không thấy đâu nữa. Vào giây phút anh biến mất khỏi tầm nhìn của cô, trong lòng đột nhiên chua xót. Phải chăng, hạnh phúc đến quá dễ dàng sẽ khiến cho người ta cảm thấy không phải sự thật? Vì sao, rõ ràng anh đang ở bên, vẫn sợ, chỉ một thoáng anh sẽ biến mất. Mà cô, cô vẫn chỉ có thể âm thầm yêu anh mà thôi.

Yêu một người rất nhiều, nhiều tới mức trái tim đau nhức khôn nguôi.

Lúc Cố Lăng trở về, đôi giày da đang đi đã đổi thành giày vải. Trên tay còn cầm một bọc màu xanh.

“Ở đâu ra vậy?” Tần Tiểu Mạn nhìn đôi giày trên chân anh. Loại giày này hồi nhỏ bọn họ thường hay đi. Tuy rằng kiểu dáng rất bình thường nhưng đi vào rất ấm. Giày là do bà cô tự tay làm, mỗi một đường may đều chứa đựng tình cảm người già dành cho con cháu.

Cố Lăng ngồi xuống trước mặt cô, mở cái bọc kia ra, “Sáng nay vừa mới lấy, là của bà nội em gửi tới. Anh ký nhận rồi bỏ lên xe luôn. Đi thử xem, ấm lắm.”

Cố Lăng đi đôi giày màu đen, đôi của Tiểu Mạn màu đỏ, Tần bà khéo tay thêu lên mũi giày vài bông hoa.

Sờ thấy bàn chân cô lạnh lẽo, Cố Lăng yêu thương, cau mày cởi đôi giày cao gót kia ra, “Sau này đừng đi loại giày này nữa, không tốt.”

“Đẹp mà.” Tiểu Mạn lẩm bẩm.

Cố Lăng lườm cô một cái, túm lấy chân cô giúp cô đi giày. Giày mới có hơi chật một chút, phải tháo dây giày ra mới đi vào được.

Nhìn anh cao lớn như vậy lại ngồi chồm hóm trên mặt đất giúp cô buộc giày, Tần Tiểu Mạn hấp háy mũi, cố ngăn cho xúc động không trào lên.

Đi giày xong, Tần Tiểu Mạn bước thử hai bước, thấy thật thoải mái. Cố Lăng cởi áo khoác mặc vào cho cô, ôm lấy cô đi ra ngoài, khẽ gõ lên đầu cô: “Này, nha đầu, em nếu không muốn làm công chúa, cứ nói cho anh biết.”

Tần Tiểu Mạn trong lòng ấm áp hẳn lên, anh thực sự quan tâm đến cô sao! Nhỏ giọng: “Anh không cười em sao?” Mỗi lần cùng anh đi ra ngoài tham dự tiệc tùng như vậy, cô lại sợ hãi. Dưới ánh đèn nói nói cười cười, Cố Lăng như vậy khiến cô cảm nhận được khoảng cách diệu vợi giữa hai người. Vốn quen với việc anh thay bạn gái như thay áo, bảo không lo lắng, thực ra chỉ là gạt người thôi.

Cố Lăng vuốt tóc cô, “Ngốc!”

Nếu em muốn là công chúa, anh sẽ là hoàng tử, nếu em muốn đi đánh cá, anh sẽ đi chần trâu. Cho dù em muốn sống như thế nào, anh đều có thể sống như vậy. Chỉ có điều, đừng do dự, tuyệt đối đừng hết yêu anh, có được không?

24. Chương 47-48

Chương 47: Xa nhau...

Bỏ xe vào trong ga-ra, Cố Lăng nhìn đồng hồ trên cổ tay, cũng gần hai giờ sáng rồi. Đêm nay uống hai ba chén rượu, bây giờ hơi lâng lâng. Mở cửa sổ xe, gió lạnh thổi vào mới thấy, hình như mình cũng không say lắm.

Tiểu Mạn khoác áo của anh đang nghiêng đầu sang một bên ngủ ngon lành, bỗng bị gió thổi qua hơi rùng mình một cái, càng vui người xuống ghế.

Cố Lăng lay lay cô, “Dậy dậy, về đến nhà rồi.”

“Dạ?” Tiểu Mạn mắt nhắm mắt mở, ngơ ngác nhìn quanh. Xung quanh đều tối đen, đèn xe trên đỉnh đầu hắt xuống ánh sáng ấm áp, dưới ánh sáng mờ mịt ấy, khuôn mặt Cố Lăng càng trở nên khôi ngô hơn. Tiểu Mạn ngậy ngốc nhìn, vuốt ve hàng mi của anh, lấp lấp, “Thật là đẹp trai.”

Biểu tình của Cố Lăng lập tức trở nên ấm muội, nhéo nhéo má cô mấy cái rồi ôm cô xuống xe. Thật là biết cách kích động người khác mà!

Tắm rửa sạch sẽ thơm tho xong, cơn buồn ngủ cũng qua mất, Tiểu Mạn hôn hờ ôm Cầu Cầu nằm ườn trên sofa xem TV, Cố Lăng giục mãi vẫn không chịu đi ngủ.

**

Gấp mấy bản ghi chép lại, Cố Lăng ngáp dài từ thư phòng đi ra, thấy trên sofa một người một chó đang nhón nháo, liền đi qua lôi Cầu Cầu từ trong lòng vợ mình ra, thoải mái tựa đầu lên người cô. Aizz, thật là mềm, thật là thoải mái. Người nào đó hoàn toàn không để ý tới Cầu Cầu đang bắt mẫn kêu ư ử, thích ý thở dài một cái.

Tiểu Mạn đẩy đầu anh ra, “Tránh ra đi, tóc chưa khô này.” Tóc ướt dán lên ngực cô, vừa lạnh vừa ẩm.

Cố Lăng cầm khăn tắm đưa cho cô, “Giúp anh lau đi.”

Tiểu Mạn xoa xoa tóc anh, lẩm bẩm, “Sao này giờ không chịu sấy, cảm lạnh bây giờ.”

Tay cô chỉ nhẹ nhàng sờ trớn da đầu, ấm áp dễ chịu, thoải mái cực kỳ. Cố Lăng nhắm mắt hưởng thụ, cười nói: “Tóc anh không chịu được hơi nóng.”

“Điều dỗi!” Tiểu Mạn bấu môi, gõ đầu anh một cái, đem khăn mặt vòng ra trước ngực anh, kéo anh ngã nằm xuống.

Cố Lăng lưu manh lại càng cố sức ngã người về sau.

“Nhẹ thôi, đau!”

Cố Lăng vuốt mặt không nề mũi, trở mình nằm chận lên cô, bàn tay bắt lương bắt đầu sờ soạng, “Đau chỗ nào? Anh nhẹ nhàng mà.”

Tiểu Mạn xấu hổ, “Lớn như vậy còn làm xấu!”

Cố Lăng chớp chớp con mắt, chun mũi đáng yêu, “Man ngư, anh đói bụng.”

Tiểu Mạn ngây người ra nhìn anh, người kia thường ngày xấu xa như vậy, thật không nghĩ tới, không nghĩ tới lại có cái tổ chất này! Nhìn anh chu mỏ, mắt long lanh, lại còn mặc áo cổ chữ V hở cả lồng ngực chắc khỏe, hự, thật là... thật là...! Tự dưng muốn đùa giỡn một chút quá!

Người nào đó chợt dạ, kinh hãi phát hiện người dưới thân rồi lại cả Cầu Cầu ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhìn anh, khê nhếch môi lên, ra vẻ cổ họng bị mắc cái gì đó, “Khụ khụ” hai tiếng cổ khôi phục thái độ bình thường. Không ngờ Tiểu Mạn lại giơ hai tay xoa xoa mặt anh, “Cố Lăng, em bây giờ mới biết, anh thật đáng yêu!”

....

Đáng yêu? Cố Lăng nằm trên sofa, mặt bị cô vuốt tới to ra, vì sao cô nỡ tàn nhẫn dùng cái từ đấy để miêu tả anh cơ chứ!

Cố Lăng hiếm khi mới khơi dậy được bản năng người mẹ của Tiểu Mạn, cô không sợ chết tiếp tục trêu, “À, thế nào mà lại quên mất, ngày trước dì Trương rất thích vuốt ve anh mà. Ha ha, Cố Lăng, sao em không phải chị của anh nhỉ, như vậy là ngày nào cũng được đùa bốn anh rồi.”

Đùa bốn?! Trán Cố Lăng bắt đầu nổi gân xanh, nhớ tới cái thời yếu đuối của mình. Hồi bé mặt mũi anh dễ thương, lại còn cả ngày bị ba bị bà, khiến mọi người ai cũng thích! Dì Trương hàng xóm chỉ cần thấy anh là lại ngứa tay, cứ phải nhéo nhéo khuôn mặt mũm mĩm của anh vài cái mới yên.

“Ha hả.” Cố Lăng cười u ám. Tiểu Mạn vẽ mặt vốn đang xán lạn cười đùa lập tức lạnh muồn run.

*

“Eh, anh hai, sao lại bị thương rồi?” Sáng sớm, Lục Nhược thấy người nào đó trên gáy có vài vết cào, vẫn còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn liền hỏi.

Cố Lăng kéo kéo áo, rất thần nhiên che giấu vết tích “chiến đấu”. Quả nhiên, ai kia lúc nóng nảy cũng biết cần người. Hơi vận cổ, mặc dù đã bôi thuốc cẩn thận rồi mà vẫn còn hơi đau.

Lục Nhược nhìn Nam Tịch Tuyết, phát hiện người kia biểu tình nghiêm túc, vội vàng thu lại điệu bộ lưu manh của mình lại, nghiêm chỉnh hỏi, “Làm sao vậy?”

Nam Tịch Tuyết đẩy một bản fax ra trước mặt họ, “Cái này, hai người nhìn đi.”

Cố Lăng liếc qua, lập tức cau mày, sao lại vào lúc này.....

Lục Nhược cầm tờ giấy tỉ mỉ xem, “Là thật sao? Tên Quân Như kia quả là cam lòng mà. Chúng ta có tiếp nhận không?”

Nam Tịch Tuyết hút một điếu thuốc: “Đương nhiên là có. Chỉ là, muốn có người qua đó thôi. Địa bàn Quân Như không nhỏ, hẳn ta vừa đi, nhiều người trung thành cũng đi theo. Phỏng chừng không thể vài ngày là tập hợp lại được.”

Lục Nhược lập tức xua tay, “Đại ca, em không đi, em vừa mới về nước!”

“Đê tiện!” Nam Tịch Tuyệt đập cho anh ta một phát, “Dựa vào tính cách không kiên nhẫn của cậu, có đi cũng không được. Lão gia tử Nam Cung gia là một con cáo già, Quân Như quý kế đa đoan như vậy còn chưa thoát khỏi lòng bàn tay của ông ta.”

“Vây,” Lục Nhược nhìn Cố Lăng, “Anh hai, Nam Cung lão đầu thích anh nhất, anh đi đi.”

Cố Lăng không lên tiếng, chỉ gật đầu.

*

Sân bay, Tần Tiểu Mạn lưu luyến không rời kéo tay Cố Lăng, “Sao đột nhiên lại đi công tác? Nam Tử cũng thật là, để ăn Tết xong rồi đi không được sao.”

Cố Lăng ôm lấy cô mạnh mẽ hôn, “Ngoan, chờ anh, hai tháng sau anh về.”

“Hai tháng, hai tháng thì cũng qua năm rồi.” Tiểu Mạn bĩu môi, “Em cũng muốn đi, mang em đi đi mà.”

“Nghe lời.” Cố Lăng ôm cô vào lòng dỗ dành, “Cha mẹ cũng đang mong em về mà.” Rồi lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ai đó một chút. Lần này không phải đơn thuần là đi công tác, cho dù là anh muốn cũng không thể đưa cô đi được.

Đã tới giờ lên máy bay, loa phát thanh vang lên giục giã mọi người.

Tiểu Mạn nhìn theo bóng lưng Cố Lăng, nổi giận nói: “Hai tháng sau anh mà không về, em đi tìm người khác, không thèm đợi anh!” Bỗng dưng lúc này cô rất sợ. Bây giờ anh đi, có thể không thật lâu, thật lâu mới trở về?

Cố Lăng quay đầu lại, làm mặt quỷ nhạo cô, “Nha đầu ngốc!”

Lúc này, Tần Tiểu Mạn hấp háy mũi, lau nước mắt quay đi.

“Tiểu Mạn, máy bay cất cánh rồi, chúng ta về thôi.” Thư ký Lưu tuân mệnh theo tới nhắc nhở người nào đó đang trốn ở một góc thật lâu.

Tiểu Mạn đứng bên ngoài sân bay, nhìn chăm chăm lên bầu trời, cắn cắn môi, “Ừm, đi thôi.” Thật không muốn xa anh chút nào. Cô đi theo thư ký Lưu ra xe, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn. Mới mười phút không gặp mà lại bắt đầu nhớ anh rồi!

Thư ký Lưu khởi động xe, lo lắng nhắc nhở Tiểu Mạn: “Thắt dây an toàn vào đi.”

...

Cố Lăng nhìn chiếc xe dần dần trở thành một điểm nhỏ rồi biến mất khỏi tầm mắt, hướng đám người phía sau khoát tay: “Đi.” Chương 48: Ý không ở trong lời....

Lúc chuông cửa vang lên, Tiểu Mạn đang ngồi ở phòng khách chat voice với Cố Lăng, anh một câu, em một câu cho bố nhớ nhung. Tuần đầu tiên Cố Lăng sang bên kia đã lặn một mạch không sủi tăm, vất vả lắm mới thu xếp được một ngày cuối tuần để dành trò chuyện với bảo bối của anh.

Lúc này trở lại nước Mỹ tâm trạng so với trước đây không giống nhau. Trước kia, ở bên này hô phong hoán vũ, thực hiện ước mơ hoài bão thấy mình thực sự rất thành công, thỏa mãn vô cùng. Vây mà bây giờ, chân vừa đặt xuống đất đã muốn lập tức trở về, có cả vạn thuộc hạ dưới trướng cũng không bằng ở nhà ôm vợ yêu ngủ. Cố Lăng suy nghĩ, không phải mình già rồi đấy chứ? Tư tưởng lơ đãng nhưng vẫn không quên dỗ Tiểu Mạn, “Lại che mắt rồi, để gần lại một chút cho anh nhìn đi.” Cầm tách cà phê nhấp một ngụm, vuốt vuốt cằm, “Xem ra không có chuyện gì.”

“Thật không? Tiểu tụy muốn chết đi được ấy.” Tiểu Mạn vuốt mặt mình, cầm cái gương lên soi soi, mấy ngày nay không ôm anh, ngủ không ngon, mắt thâm quầng hết cả rồi. Cô vừa mới tắm xong, quần áo bẩn không thèm giặt, lấy đại quần áo của Cố Lăng mặc vào. Thường ngày nhìn eo của anh rất nhỏ, thế mà lúc mặc quần áo của anh lên mới thấy rộng thùng thình, cổ áo cũng rộng nữa, miễn cưỡng lắm mới ôm được bả vai của cô, lúc nào cũng trực tuột sang một bên. Cô nằm sấp trước màn hình máy tính, cảnh xuân trước ngực không che lấp được cử thế thập thò khiến cho Cố Lăng mới sáng sớm nhiệt huyết còn hừng hực được phen rửa mắt.

Chuông cửa vang lên, Tiểu Mạn đứng dậy định đi mở cửa. Cố Lăng lo lắng dặn cô: “Này, khoác thêm áo rồi mới được ra, nghe không!”

“Biết rồi!” Tiểu Mạn với lấy áo khoác treo trên móc, lúc cài khuy mới phát hiện mình từ nãy tới giờ bị ăn đậu hũ, quay sang mắng: “Sắc lang!”

*

Ngoài cửa ngoài Lục Nhược, còn có một cặp vợ chồng trung tuổi. Tiểu Mạn nhớ mang máng, hình như đây là cha mẹ Lục Nhược.

Cô đi dép ở nhà, trên người mặc áo khoác của Cố Lăng, rộng thùng thàng thành, nhìn cực kỳ nhỏ nhắn xinh xắn.

Theo con mắt nham nhở của Lục Nhược, cái cô này đảm bảo bên trong không mặc gì. Anh hơi mất tự nhiên sờ sờ mũi, mở to mắt: “Tiểu Mạn, đây là cha mẹ tôi, bọn họ đến là muốn cảm ơn cô.”

Tiểu Mạn vốn không nghĩ lúc này lại có trường bối đến, lúng túng chào hỏi: “Chào hai bác ạ.”

Lục cha, Lục mẹ cười cười. Tần Tiểu Mạn mời hai người vào phòng. Lúc Lục Nhược khom lưng cúi gập, Tiểu Mạn túm lấy cánh tay anh, khẽ hỏi, “Sao tới mà không nói trước cho tôi biết?” Tư tưởng kính già yêu trẻ đã ăn sâu bám chắc trong lòng cô, tự dưng ăn mặc thế này tiếp khách thật không có ý tứ.

Lục Nhược phát tay, “Đi đi, đừng có mà đụng chân đụng tay. Đi thay quần áo đi.” Ló đầu nhìn vào phòng khác, vừa lúc bắt gặp ánh mắt mờ ám, tự tiểu phi tiểu của Lục mẹ, Lục Nhược tự dưng toát mồ hôi lạnh, cảm ơn thì cảm ơn, cũng đừng có ý gì khác. Anh không muốn chết không toàn thây đâu.

Tần Tiểu Mạn vào trong phòng ngủ thay quần áo, lúc đi qua phòng khách ngượng ngùng cười với Lục mẹ. Lục cha đang nói chuyện phiếm với Cố Lăng, còn có thể nghe thấy tiếng nói sang sảng. Lục cha và Lục mẹ nhìn còn trẻ quá. Tần Tiểu Mạn đột nhiên nhớ tới cha mình tóc càng ngày càng bạc, ừm, nhất định phải mua thuốc nhuộm tóc cho cha mới được.

Tiểu Mạn quần áo chỉnh tề bước ra. Áo len màu hồng nhạt cùng với quần thể thao màu xanh, tóc tai được chải gọn gàng cột đuôi ngựa. Cả người chính là hai chữ: Thanh xuân! Chính là cái loại thanh xuân non nớt muốn vắt ra cả nước.

Lục Nhược âm thầm cảm thán, thật nhìn không ra là cô ta đã hai tư tuổi rồi.

Lục mẹ thấy Tiểu Mạn, hai mắt sáng ngời. Cô nhóc này thật là gọn gàng sạch sẽ. Mới rồi nhìn nó cùng Lục Nhược cười đùa, xem ra tính khí cũng còn khá là trẻ con. Lại liếc mắt nhìn sang con trai nhà mình, nháy mắt một cái dường như rất vui vẻ. Trong lòng lại càng có chủ ý, thân thiết kéo Tiểu Mạn ngồi xuống bên cạnh, khéo léo hỏi thăm sở thích của cô.

Tiểu Mạn ngay từ đầu đã thấy lúng túng. Dù sao cô và Cố Lăng vẫn còn chưa kết hôn, tự nhiên ngồi như thế này với phụ huynh của bạn bè anh, cứ có cảm giác danh bất chính ngôn bất thuận. Thế nhưng, vừa mới nói chuyện với Lục mẹ hai câu đã phát hiện ra rất hợp cạ. Lục mẹ cũng ngồi nghe Tiểu Mạn kể chuyện mà thích thú cười to không ngớt.

Lục cha không biết nói chuyện gì với Cố Lăng, vẻ mặt rất nghiêm túc. Lúc nghe thấy tiếng Lục mẹ cười, không khỏi ngắc đầu, sắc mặt rất ôn hòa: “Đừng quên chuyện chính đây!” Lục mẹ vỗ đầu, “Ông xem tôi đi, chỉ mãi nói chuyện thôi.” Bàn tay trắng nõn mở túi xách, lấy ra một cái hộp dài nhỏ, đặt lên đùi Tiểu Mạn, cười nói: “Nhìn cái này xem có thích không?”

Là một chiếc vòng trang sức bằng bạch kim. Tiểu Mạn ngây ngốc nhìn nhãn hiệu ghi bên trên, vội vã xua tay, “Cái này cháu không nhận được đâu. Đắt tiền lắm.”

Lục mẹ giữ lấy tay cô, thở dài: “Có quý cũng không so được với mạng người. Nếu không có cháu Hi Hi nhà chúng ta đã không cứu được rồi.”

Tiểu Mạn khéo léo hỏi thăm: “Hi Hi bây giờ thế nào rồi ạ?”

Lục cha mở miệng: “Vốn là Hi Hi nên tới cảm ơn cháu, có điều,” nét mặt ánh lên một tia cười, “Hi Hi vừa mới sinh em bé, chúng ta cũng không nỡ để nó đi ra ngoài.”

Tiểu Mạn kinh ngạc há hốc miệng, vui mừng nói: “Thực sự chúc mừng. Lục Nhược, anh cũng không nói cho tôi biết.”

Lục Nhược miễn cưỡng cố gượng cười, lấy ra một điều thuốc, đứng lên đi ra sân thượng: “Tôi đi hút thuốc.”

Lục mẹ có chút lo lắng dặn dò: “Đừng hút thuốc nhiều, có hại cho sức khỏe.”

Tiểu Mạn đột nhiên nhớ bộ dáng mất kiểm chế của Lục Nhược ngày hôm đó, nghi hoặc nhìn lên màn hình, Cố Lăng lắc đầu, ý bảo cô không nên hỏi nhiều.

Ngồi một chút, mấy người kia cũng muốn đi. Tiểu Mạn nhìn đồng hồ đã gần mười giờ, cũng không giữ lại.

Lục mẹ nắm lấy tay Tiểu Mạn không muốn rời, nói một câu khiến cô kinh hoàng: “Bác lúc nào cũng muốn có con dâu như cháu. Nhược Nhược, đối xử với Tiểu Mạn cho tốt vào, biết không?”

Lục Nhược bất đắc dĩ nhìn trời: “Mẹ!”

“Được rồi, được rồi, mẹ không giục con.” Lục mẹ đối với con trai trong lòng vẫn còn áy náy, cười cười kéo tay Lục cha đi xuống dưới lầu.

“Cô không cần phải xuống dưới nữa. Nếu không nhị ca lại tìm tôi gây sự bây giờ.” Lục Nhược giơ tay cản cô lại, ngữ khí có chút phiền muộn, “Chúng tôi đi đây, làm phiền rồi.”

“Lục Nhược,” Tần Tiểu Mạn rất nghiêm túc nhìn anh, “Anh không đẹp trai bằng Cố Lăng, tính tình cũng xấu. Giữa chúng ta tuyệt đối không có chuyện gì. Anh phải nhớ cho kỹ, tôi là chị dâu anh đấy.” *=))*

Lục Nhược thoáng cái cúi đầu đến mức muốn giật tóc cô, cô... cái ánh mắt thương hại kia là có ý gì? Cô dám hạ nhục nhan sắc của anh sao. Tính tình xấu, có thằng đàn ông nào tính tình không xấu không? Lục Nhược anh đây là con người quang minh lỗi lạc cỡ nào, cỡ nào hử? Cái loại đàn ông như cô ta mới là loại tiểu nhân!

Thực sự là nuốt giận không xong, quay người lại, kéo Tần Tiểu Mạn ra một góc, chắc chắn rằng không bị Cố Lăng nhìn thấy, ông tay áo khê rung lên, giơ tay túm lấy mặt Tiểu Mạn, hét lớn: “CÔ LÀ CÁI ĐỒ NGU NGỐC!”. Bội phục Cố Lăng, cực kỳ bội phục, làm hàng xóm của cô ta bấy nhiêu năm mà vẫn không bị đồng hóa.

Lỡ tai Tiểu Mạn bị hét tới mức ong ong, nhìn Lục Nhược đi rồi, bất mãn day day trán, “Tôi nói thật mà. Có cần phải giật mình như thế không!”

Quay về nhà, khóa cửa thật kỹ, ôm laptop trèo lên giường, Tiểu Mạn chỉ chỉ vào mặt mình, lập tức mách Cố Lăng: “Anh xem, in hằn mười đầu ngón tay luôn nhé! Đều tại Lục Nhược đấy!”

“Chờ anh về sẽ xử lý nó.” Người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nhìn thì nhìn không thấy, nhưng Lục Nhược hét to như vậy, không nghe thấy mới tài. Mặt của vợ anh mà lại để người khác muốn đụng thì đụng sao. *=))*

“Tiểu Mạn, khi nào em về nhà?”

“Dạ?” Tiểu Mạn ngồi lâu hơi bị mỏi, “Cuối tuần này, em đặt vé rồi. Anh không về ăn tết thật sao?”

Cố Lăng suy nghĩ một lát, gật đầu,

Tiểu Mạn thất vọng, “A” một tiếng, méo mặt nhìn anh, cái vẻ mơ mơ màng màng cực kỳ khiến người ta thương yêu.

Cô ở bên kia bây giờ là buổi tối, rèm cửa phía sau đã buông xuống rồi, lại còn con cún chết tiệt kia đang ườn mình, phơi cái bụng tròn quay ra ngủ nữa chứ. Quả nhiên, anh vừa đi nó đã được bò lên giường ngủ rồi. Cố Lăng chăm chăm nhìn thế giới nhỏ trên màn hình ấy, đôi mắt toát lên sự dục dăng, đột nhiên trong lòng dấy lên một thôi thúc khó hiểu.

Bàn tay có chút run rẩy móc một cái hộp nhỏ đặt trong túi ra, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, mở chiếc hộp ra, ngẩng đầu thật dịu dàng nói: “Tiểu Mạn, em...”

...

..

....

Im lặng một chút, Cố Lăng từ từ gấp laptop lại, không đành lòng nhìn người nào đó đúng lúc quan trọng lại dám ngủ gật. Đồ đầu heo, mới có hai phút mà cũng ngủ được, rồi lại nhịn không được mở máy lên, còn chảy nước miếng nữa, ngu ngốc!

Nói như vậy chứ có người nào đó vẫn cứ ngồi nguyên tại chỗ chăm chăm nhìn màn hình máy tính suốt cả đêm đấy.

*

Có tiếng người gõ cửa.

“Vào đi.”

Người mới tới cung kính cúi đầu, hai tay dâng lên một tấm thiệp mời, “Nhị đương gia, Nam Cung lão gia mời ngày hôm nay tới dùng cơm.”

“Ừ, biết rồi.” Cố Lăng bảo hân để tấm thiệp lên bàn. Lúc người kia chuẩn bị đi lại bị gọi giật lại, “Giúp ta mua một bó uất kim hương.”

“Dạ.”

25. Chương 49-50

Chương 49: Cửa ải cuối năm....

Tiểu Mạn về nhà, thông báo tin Cố Lăng cuối năm nay bận việc không thể về được cho cha mẹ anh. Cố mẹ và Cố cha tuy rằng không nói thêm gì, thế nhưng, nỗi thất vọng trên mặt thì khó mà giấu được.

29 Âm lịch, Cố mẹ trong bếp làm bánh chẻo, càng nghĩ càng thấy mình già thêm một tuổi mà chẳng có ý nghĩ gì, vừa bấm vừa chặt vừa thở dài. Cố cha nhìn dáng vẻ của vợ biết ngay là lại nhớ con trai, muốn an ủi bà ấy một chút nhưng lại cũng chẳng biết nói gì, đành thở dài theo.

Cố mẹ quay lưng đi lặng lẽ chùi nước mắt, nghe tiếng Tần cha sát vách cười sang sảng, nhìn lại nhà mình thấy quanh què vô cùng, không khỏi nức nở: “Nuôi con trai mà làm gì chứ, ra ngoài có chức vụ hay không có cũng chẳng muốn về nhà, chỉ có con gái là tình cảm.”

“Ô, bây giờ bà mới biết có con gái tốt sao?” cửa nhà bị Tần mẹ đẩy vào, vừa lúc nghe thấy câu nói thâm thúy của Cố mẹ, phi thường đắc ý, khoanh tay đứng trước mặt Cố mẹ, điệu bộ cả vú lấp miệng em. Thường ngày cùng mấy bà hàng xóm chơi bài, lúc nào bà ta cũng đem chuyện Cố Lăng ưu tú thế này, thế kia ra nói, ép Tiểu Mạn nhà bà tới mức không ngẩng đầu lên được. Hóa ra là bà già này cũng có lúc như thế!

Cố mẹ cời tạp dề ra, xoa xoa tay, lãnh đạm nói: “Tôi hôm nay không có hứng cãi nhau với bà.”

“Ui chao,” Tần mẹ hếch mặt lên, quay người đi ra ngoài, “Uổng công Tiểu Mạn nhà ta thương mến hai ông bà già bắt tử nhà bà, còn đòi mời sang nhà chúng ta chúc mừng năm mới. Con gái ngoan, nhà người ta không cần dâu, chúng ta về.”

“Mẹ!” Tiểu Mạn giật giật cánh tay mẹ mình.

Cố mẹ nghe giọng Tiểu Mạn mới phát hiện ra này giờ cô đứng khuất sau thân hình ục ịch của Tần mẹ, lập tức ra dáng trưởng bối nở nụ cười ôn tồn.

“Con chào chú đi.” Tiểu Mạn cười gượng, lúng túng gãi đầu, aizz, mẹ già vừa qua nhà người ta đã gây họa rồi.

Tần mẹ không chịu thua kém nguýt con gái nhà mình một cái, mẹ nó, tôi không như thế sau này gả vào nhà người ta rồi cô tha hồ mà bị bắt nạt. Cái nha đầu chết tiệt ăn cây táo rào cây sung kia. Đáng tiếc, Tần mẹ đánh giá quá cao chỉ số thông minh của con gái mình, Tiểu Mạn nhìn dáng vẻ của bà, còn tưởng bà đang giận Cố mẹ, ánh mắt vô tội nhìn bà.

“Dù sao, lễ mừng năm mới nhà ta cũng mất ý nghĩa rồi, chi bằng qua nhà bọn họ đi?” Cố cha trưng cầu ý kiến bà xã. Cố mẹ lập tức đồng ý, cầm cái chìa khóa đi ra cửa.

Tần mẹ vô cùng đắc ý: “Nhìn đi, nhìn đi, con gái nhà ta thật là ngoan.”

Cố mẹ bây giờ đã lấy lại phong độ, vươn tay ra thân thiết ôm lấy eo Tiểu Mạn, cười nói: “Tiểu Mạn này, sau thành con dâu nhà dì rồi, dì nhất định thương con nhất.” Tiểu Mạn ngượng ngùng cúi đầu cười.

Tần mẹ tức giận tới mức lồng ngực phập phồng, cố nhịn không cốc đầu Tiểu Mạn một cái, hung hăng nguýt Tần mẹ. Bà già bắt tử kia, đồ hồ ly tinh. Bà ta chắc chắn là cố ý! Gả con gái ra ngoài như bát nước hắt đi, tự dưng không công thành con nhà bà, coi như bà lợi hại!

Tần cha khắp khối, “Thế nào, thế nào chậm vậy? Anh Cố, qua đây xem đầu tôi này, là con gái mua cho tôi nhuộm đấy.” Đắc ý lắc lắc đầu, mái tóc bạc giờ đã nhuộm đen thui bóng loáng.

Cố cha vui vẻ: “Anh Tần, trẻ ra đến cả chục tuổi ấy chứ.”

Được khen, Tần cha càng cao hứng: “Lại đây, lại đây, chúng ta cùng nhuộm.”

“Được rồi!” Cố cha khoác vai Tần cha đi vào nhà.

Tần mẹ huých vai Cố mẹ một cái thật mạnh, đi vào trước.

*

Buổi tối, hai nhà vui vẻ quây quần bên bàn ăn. Cố mẹ liên tục gấp thức ăn cho Tiểu Mạn, “Ăn nhiều một chút, dì thấy con gầy đi nhiều rồi. Cái thằng Lãng Lãng này, cũng không biết quan tâm chăm sóc tốt một chút, đợi nó về rồi dì bảo nó.”

Tần cha thấy Tiểu Mạn chọc chọc cơm trong bát, nhai nhai rồi lại chẳng muốn nuốt, biết là cô nhớ Cố Lãng, cười nói: “Con gái, ngày mai cha ra ngoài đi mua pháo. Tối mai con mở máy tính lên cho Lãng Lãng nói chuyện với chúng ta, như thế cũng chẳng khác gì nó ở nhà.”

Tiểu Mạn háng hái gật đầu. Trước đây, đêm 30, Tần cha luôn dắt cô và Cố Lãng đi mua pháo. Tiểu Mạn đối với loại tiếng động âm ỉ này không có hứng thú, nhưng những quả bóng bay rực rỡ đầy màu sắc bán trên đường lại khiến cô thích phát điên.... Lúc về nhà, hai tay Cố Lãng đều cầm rất nhiều bóng bay mua cho cô. Thỉnh thoảng có người hỏi bọn họ bóng bay bán bao nhiêu, anh đều ở sau lưng cô lén bán đi. Tần Tiểu Mạn lần nào cũng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng nhiều như vậy, sao về đến nhà lại chỉ có mấy quả. Cố Lãng làm vẻ mặt thật nghiêm trang nói cho cô bởi vì bóng bay rất nhẹ, đều bay đi mất rồi. Cố Lãng còn... Về mặt Tần Tiểu Mạn nhất thời xiù xuống, cuộc sống của cô, khắp nơi đều có Cố Lãng, làm sao cô có thể không cần anh được đây?

Nửa đêm, Tiểu Mạn lẩn qua lẩn lại không ngủ được, nằm ở trên giường dần mặt ra một lúc, cuối cùng cũng không nhịn được gọi điện thoại cho anh, chắc bây giờ anh cũng ăn trưa xong rồi. Rất nhanh đã có người bắt máy, “Tiểu Mạn?”

Tiểu Mạn nghe giọng nói của anh có chút uể oải, còn có tiếng giày lộc cộc, do dự hỏi: “Anh đang làm việc sao?”

“Ừm.” Cố Lăng dụi dụi mắt, công việc nhiều quá, thức trắng một ngày một đêm rồi, bảo không mệt thì có mà gạt người. Anh nhìn đồng hồ trước mặt, “Chưa ngủ sao?” dừng lại một chút, lại nói: “Nhớ anh phải không?”

“Ai thèm nhớ anh?” Tần Tiểu Mạn mạnh miệng, “Anh là cái đồ bất hiếu, cha mẹ anh nhớ anh lắm...”

“....”

Tiểu Mạn thấy anh không nói gì, nhỏ giọng bồi thêm một câu: “Em, em cũng nhớ anh, nhanh về đi nha.”

“...”

“Này?” Tiểu Mạn nổi giận, “Không nói gì nữa em cúp máy đây, gọi điện thoại quốc tế tốn tiền lắm...”

“Tiểu Mạn,” Cố Lăng dịu dàng nói, “Nói với cha mẹ anh một tiếng, bảo anh cũng nhớ họ...”

“Tự anh gọi điện nói đi,” Tiểu Mạn oán giận. Có điều cô cũng biết, anh là người như thế, chắc chắn sẽ không nói những câu này với cha mẹ, đành “Biết rồi.” một tiếng rồi bỗng dưng nín thở chờ anh nói.

“Em đi ngủ sớm đi.”

“Ừm.” Tiểu Mạn không tình nguyện đáp, còn gì nữa?

“Trời lạnh lắm, mặc nhiều áo vào.”

“Ừm.” trong lòng bắt đầu thất vọng, chẳng lẽ cứ như thế này rồi cúp máy sao?

“Lấy anh nhé.”

“Ừm.” Người nào đó mắt đã điu lại tùy ý đáp một tiếng, vội vàng bật dậy, “Anh nói gì?”

“Không có gì,” Cố Lăng cười rớt nước mắt, “Nha đầu, anh nhớ em, rất nhớ, nhớ chết đi được.”

Giọng nói của anh không giống như thường ngày, hơi khàn một chút, thế nhưng, Tiểu Mạn đỏ mặt, chết tiệt, thật êm tai. A A A, cái con người này, làm sao có thể nói cái chuyện đó như thế được?

Điện thoại ngắt đã lâu, trong đầu vẫn luẩn quẩn câu “Không có gì!” của Cố Lăng. Anh, rốt cuộc có nghiêm túc không? Tiểu Mạn ôm chăn lẩn qua lẩn lại. Cuối cùng đành hỏi Cầu Cầu, “Cầu Cầu ngoan,” cô ôm lấy nó vuốt vuốt lông, “Em nói xem, Cố Lăng có nghiêm túc không?”

Cầu Cầu bởi vì bị ngược đãi, mấy hôm nay không thèm để ý tới cô. Tiểu Mạn muốn mang nó về, lên máy bay thì không được phép mang theo, đành nhờ Lục Nhược giúp. Ai ngờ Lục Nhược bỏ nó vào lồng sắt rồi gửi qua đường bưu điện, lúc Tiểu Mạn mở hộp giấy chỉ có mỗi một lỗ thông khí thì Cầu Cầu đáng thương đã hấp hối rồi.

“Ngao ngao, chị vừa dịu dàng vừa hiền thực, chắc chắn đời này Cố Lăng không phải chị thì không cưới ai khác đúng không?” Tiểu Mạn khẽ xoa xoa đầu con chó nhỏ, vui vẻ nói, “Em cũng nghĩ như vậy đúng không?”

“Gâu Gâu.” Cầu Cầu ngoan hiền lần đầu tiên phát hiện mình muốn cắn người tới mức nào. Chương 50: Trừ tịch...

Ngày hôm sau ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên cao, Tần gia một già một trẻ mới xuống giường. Lúc Tiểu Mạn dụi dụi mắt từ phòng ngủ đi ra thì Tần mẹ đã sốt ruột tới mức khói bốc lên đằng đầu. Vừa thấy cô, bà lập tức chui tay vào tạp dề, lao qua. “Gọi mấy lần rồi? Hả? Có muốn làm lễ mừng năm mới nữa không?”

Tiểu Mạn sợ đến mức nhảy qua một bên, vừa lúc thấy cha đi ra, liền chui tọt sau lưng cha trốn.

“Bà xã, đừng nóng giận, đang còn sớm mà.” Tần cha vội vã trấn an phu nhân nhà mình.

Tần mẹ chống nạnh, giục: “Mau đánh răng rửa mặt rồi đi ra ngoài mua đồ cho tôi! Buổi chiều còn phải về nhà ông bà thấp hươg nữa! Sáng sớm đừng có để tôi nói nhiều.” Tần cha và Tiểu Mạn xoa xoa lỗ tai bị tra tấn. Tần mẹ cho dù không cao, nhưng giọng nói đủ để khiến người khác ngoái nhìn. Buổi sáng lúc gọi cả nhà dậy, chỉ cần không nhúc nhích sẽ đứng bên cạnh la hét không thôi, người nào không biết lại tưởng bà đang bóp cổ giết người.

“Được rồi, đừng quên mua cho tôi loại hương tốt đây.” Tần mẹ đưa khăn choàng cho ông xã, căn dặn: “Đừng về muộn quá.” Rồi lại trừng mắt với Tiểu Mạn, “Đừng có đụng cái là quần lầy cha con, lớn rồi.”

Tiểu Mạn hướng mẹ mình thè lưỡi rồi vọt ra cửa. Nhìn thấy cửa nhà Cổ Lăng vẫn đóng, trong lòng không khỏi phiền muộn.

*

Siêu thị, Tiểu Mạn đẩy xe đi theo cha. Tần cha chấp tay sau đít đứng trước quầy rượu vang, “Tiểu Mạn, nên uống vang trắng hay vang đỏ?”

Tiểu Mạn cúi đầu nhìn đồng hồ trong xe đẩy, đang định bảo không nên mua nữa, đột nhiên nhớ ra Cổ Lăng không ở đây, sẽ không ai quản chuyện cô có ăn hải sản uống rượu không, rất khí phách lấy hai chai vang trắng bỏ vào, “Vang trắng uống ngon hơn cha à. Lát nữa chúng ta mua thêm bia nữa đi.”

Tần cha ha hả cười, “Tốt, không hổ danh là con gái cha. Buổi tối uống với cha vài chén.”

Lúc tính tiền, Tần cha mới nhớ ra là mình chưa mua hương cho vợ, liền đi lên lầu hai. Tiểu Mạn xách túi đồ to tướng đi ngang qua khu bán đồ trang sức, thấy một quầy hàng trưng bày nhẫn cưới, không khỏi dừng lại ngắm.

Có người vỗ vai cô, rất phấn khích kêu lên: “Tần Tiểu Mạn.”

Tiểu Mạn quay đầu lại, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng phát hiện người trước mặt là Nhâm Suất- ngồi cùng với cô hồi cấp 2. “Sao lại là cậu, lâu lắm rồi không gặp.”

Nhâm Suất nhìn cô một chút, rất khoa trương nói rằng: “Tiểu Mạn, cậu bây giờ đẹp ra nhiều đấy.”

Tiểu Mạn đắc ý, cố ý nói: “Còn cậu thì già rồi.”

Nhâm Suất toát mồ hôi, cái cô này, thù dai chết đi.

Tần Tiểu Mạn ngồi cùng bàn với Nhâm Suất suốt mấy năm cấp hai, Nhâm Suất là học sinh ưu tú, lại hay ngại ngùng, tính tình hướng nội, thế nhưng mồm miệng thì độc địa. Tần Tiểu Mạn trước giờ luôn thi hành chính sách đối ngoại hòa bình, ấy thế mà Nhâm Suất kia lại đứng vào giai đoạn mà con gái rất để ý đến ngoại hình của mình, chê cô béo, chê cô xấu. Vì thế, bạn Tiểu Mạn dù tính tình tốt vẫn chiến tranh lạnh với cậu ta suốt một tuần.

Nhâm Suất nhìn qua vai Tiểu Mạn, thấy quầy hàng bán nhẫn, cười có chút u ám, “Cậu kết hôn rồi sao?”

Tiểu Mạn suy nghĩ một chút, gật đầu.

Nhâm Suất tỏ vẻ hiểu chuyện, “Là anh ta phải không? Học trưởng hơn chúng ta năm lớp ấy, gọi là gì nhỉ?” nhú mày một lúc, “Cổ Lăng phải không?”

Tiểu Mạn kinh ngạc nói: “Cậu quen anh ấy sao?”

Nhâm Suất ngượng ngùng, úp úp mở mở nói: “Rất cuộc cũng...” lại nhìn chiếc túi trên tay Tiểu Mạn, vươn tay ra, “Để tôi giúp cậu.”

*

Ba giờ chiều, Tần mẹ giục Tần cha về để đến nhà ông bà. Tục lệ của Tần gia trước tới nay, con gái thì không được đi. Vừa lúc thấy Nhâm Suất đi cùng Tiểu Mạn, Tần cha dặn dò hai ba câu rồi đi trước.

Tần Tiểu Mạn thấy Nhâm Suất hào phóng giúp cô xách đồ, trêu chọc: “Cậu hiện tại tốt hơn ngày trước nhiều.”

Nhâm Suất ôm một đồng pháo, vất vả chen giữa đám người, hừ một tiếng, “Từ trước tới giờ lúc nào mình chả tốt.”

“Nói vậy,” Tiểu Mạn bĩu môi, “Trước đây cậu chỉ chơi với ai học giỏi thôi.” Đúng vậy, Cổ Lăng học giỏi thế mà còn chưa bao giờ khinh thường cô, chỉ có Cổ Lăng là tốt nhất.

Nhâm Suất đỏ mặt, “Đó là tại tính trẻ con mà. Đầu năm lớp chúng ta họp lớp, cậu có đi không?”

Tiểu Mạn vừa nghe rất phấn khích, “Ai tổ chức vậy? Đương nhiên là đi chứ. Mình lâu rồi không liên lạc với bọn họ.”

“Là Đậu Phụ tổ chức. Cô ấy hình như kết hôn rồi. Chắc nhân cơ hội đòi bao lì xì của chúng ta đây mà.”

Tiểu Mạn bỗng dưng có chút âu sầu, con người càng trưởng thành, bạn bè tốt trước đây cũng bớt đi vài người. Hồi đó cô và Đậu Phụ như hình với bóng. Không đi về cùng Cổ Lăng cũng chỉ là muốn đi về cùng cô ấy. Lần này, nhất định phải lì xì Đậu Phụ một phong bao thật to.

*

Về tới nhà thì trời cũng đã nhá nhem tối. Trong không khí tràn ngập mùi thuốc pháo, dưới mặt đất cũng lả tả những xác pháo rụng. Đại thẩm trong khu nhà, thường ngày đều chạy theo người ta đòi tiền vệ sinh, giờ cũng coi như nhìn không thấy, đập lên mảnh pháo vụn đi qua, thấy Tiểu Mạn và Nhâm Suất đi tới, còn mỉm cười hòa nhã.

“Hôm nay thực sự cảm ơn cậu lắm, cậu vào nhà mình ăn bánh chèo đi.” Tiểu Mạn nhiệt tình mời.

“Không được.” Nhâm Suất khoát tay, đưa túi đồ cho cô, “Mình phải về rồi. Mẹ mình còn đang chờ.”

Tiểu Mạn biết cha mẹ cậu ấy ly hôn, bây giờ sống với mẹ, cũng không giữ lại nữa. Ngắt một quả bóng bay đưa cho Nhâm Suất, “Tặng cậu này, năm mới vui vẻ!”

Nhâm Suất cầm lấy quả bóng, nhìn Tiểu Mạn, muốn nói gì lại thôi, chào tạm biệt rồi đi ra cổng. Đi vài bước, dường như không cam lòng, quay lại đuổi theo Tiểu Mạn đã vào đến thang máy, “Cậu, cậu... mình có chuyện muốn nói!”

“Cái gì?” Tiểu Mạn đi ra khỏi thang máy, không ngờ lại bị Nhâm Suất nhào tới ôm thật chặt.

“Xin lỗi.” tim Nhâm Suất đập bình bịch, “Mình, thực ra, thực ra cậu không xấu.”

(o)/.... Tiểu Mạn sững sốt. Nhâm Suất buông cô ra, nói nhanh: “Mình chỉ đổ kị với cậu có một gia đình rất hòa thuận nên mới cố ý nói như vậy thôi. Thực ra, hồi đó cậu rất đáng yêu.”

Quả bóng vui sướng trong lòng Tiểu Mạn dần dần được bơm căng lên, được người ta khen, nghĩ cũng phải có qua có lại, cười hì hì nói: “Nhâm Suất, thực ra cậu bây giờ so với hồi cấp 2 không già đi tẹo nào. Tuy là da có hơi bị trắng, nhưng lại hề ẻo lả.”

Nhâm Suất đầu đầy hắc tuyến, đây là lời khen sao?

*

Buổi tối muốn chat webcam với Cổ Lăng, lại nghe anh nói là bận nhiều việc. Tiểu Mạn vừa nói vậy, Cổ gia vốn đang ngồi quây xung quanh bàn khó nén được thất vọng. Mất Cổ mẹ còn đồ hoe.

Rõ ràng chỉ thiếu đi một người, năm mới đến lại vắng vẻ đến lạ kỳ. Tiểu Mạn ngồi trên sofa ngáp liên tục. Cổ mẹ để không chú ý đến việc kia, bận rộn làm văn thẩn.

Mười hai giờ đêm, Tần cha giục Tiểu Mạn, “Mau, chúng ta xuống đốt pháo thôi!”

Tới dưới lầu, Tiểu Mạn treo một chùm pháo lên giàn trồng hoa, bởi vì gió lớn, cô quẹt bật lửa vài cái mà không lên, tự dưng có chút nóng nảy.

“Mười hai giờ rồi!” Tần cha đứng bên hồ to, trong giọng nói bỗng dưng có ý cười không hiểu vì sao, “Còn không mau đốt đi.”

“Xèo” một tiếng, rốt cuộc cũng châm được lửa, Tiểu Mạn đang muốn đi, lại có người nào đó giật lấy chiếc bật lửa, một bàn tay to lớn lẩn trong đám khói, châm pháo.

Tia lửa “Xèo xèo” bắn ra, người kia kéo Tiểu Mạn đang đứng ngây người lui lại mấy bước, giơ tay lên bịt hai tai của cô lại...

26. Chương 51-52

Chương 51: Lưu luyện...

Đại gia tộc Nam Cung là gia tộc ngầm cầm rẽ suốt mấy trăm năm nay ở Mỹ, sản nghiệp của họ không thể nói muốn chuyển nhượng là chuyển nhượng được. Bất kể là thế lực nào ở Mỹ, cũng phải vài phần nể mặt họ. Thế lực gia tộc sau khi được Nam Cung Quân Như tiếp quản lại càng nhanh chóng đạt tới đỉnh điểm. Một năm trước, Nam Cung Quân Như vô duyên vô cớ mất tích, Nam gia đột nhiên có người nhảy ra muốn thay hắn tiếp nhận sản nghiệp. Trong trận chiến này, thắng làm vua thua làm giặc, dùng thực lực để quyết định, tuyệt đối không nhắc tới chuyện nhường nhịn.

Nam gia cũng là một đại gia tộc trong giới hắc đạo, các phe phái lần này đều căng thẳng chờ Nam Tịch Tuyết tự mình ra trận, đều chuẩn bị thật kỹ lưỡng. Không ngờ người tới lại là Cố Lăng, thực khiến mọi người liên quan mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Không nói cũng biết, ba người của Lăng Hiên. Lão đại – Nam Tịch Tuyết, trình độ năng lực khỏi phải nói, Nam gia tại bang C một tay do anh quản lý. Lão tam Lục Nhược – tiềm năng của Lăng Hiên, nổi bật nhờ năng lực sáng tạo! Hàng năm, các mẫu thiết kế do anh và Trần Thần sáng tạo liên tiếp khiến giới thời trang phát điên, ban đầu là ngạc nhiên bởi kiểu dáng cổ quái, sau đó lại khiến người ta thích tới mức phải có cho bằng được. Về phần Cố Lăng, nhắc tới anh, mọi người lập tức nhớ tới tài chính năm năm trước tại bang C đều do một tay anh thao túng. *Đầu đầy hắc tuyến* tác giả chém có quá tay không cả nhà “_____”*

Năm năm trước, Cố Lăng bởi vì một viên đá quý tên là “Lady sky” mà ký giấy bán mình cho Nam Tịch Tuyết, từ chối hàng loạt lời mời của các tập đoàn lớn khác, chính thức thành lập công ty Lăng Hiên. Khi đó Nam Tịch Tuyết vì lý do gia đình, tình cảnh rất khó khăn, Cố Lăng liền nắm quyền tài chính của Lăng Hiên, bắt đầu gia nhập thị trường chứng khoán của bang C. Một số thế lực ám muội đánh đòn sau lưng, lại bị Cố Lăng đáp trả lại, thu vào một số tiền gấp vài lần thực lực tài chính của Lăng Hiên bấy giờ. Đồng thời cũng tác động gây nên sự tan vỡ của một số phe cánh, trật tự tài chính mới cũng vì sự kiện này mà một lần nữa được thiết lập nên... *Hoa mắt chóng mặt*....

Thế giới ngầm thộn quá hóa giận, cho người đi dạy dỗ anh, lại không ngờ toàn bộ bị diệt sạch. Cố Lăng đánh một trận thành danh. Nham hiểm, tàn nhẫn, phong lưu. Tại bang C, Cố Lăng chính là đại diện cho ma quỷ.

Phe phái đua tranh, cuối cùng chỉ còn lại Nam Cung gia vẫn chưa thỏa hiệp với Lăng Hiên. Tại hội nghị cuối cùng, Nam Cung lão gia thân chinh đi đàm phán, tất cả mọi người đều tới đông đủ, lại phát hiện ra duy nhất Cố Lăng không có mặt.

Nhìn chằm chằm chiếc ghế trống bên phía Lăng Hiên, Nam Cung gia tức giận, “Đây là thành ý của Lăng Hiên sao?”

Trợ thủ đắc lực của Cố Lăng, Aron, không chút hoang mang mở laptop, bắt đầu kết nối với Cố Lăng, cung kính nói với Nam Cung lão đầu: “Tiền sinh, chúng ta có thể bắt đầu được rồi.”

**

Không chỉ có pháo của Tần gia, khi tiếng chuông báo nửa đêm ngân vang, khắp nơi, “Bùm bùm” tiếng pháo nổ, thỉnh thoảng lại có nhà bắn pháo hoa, “Xoẹt” một tiếng xé đôi bầu trời đêm, bay lên thật cao rồi trong nháy mắt nổ xòe ra, sáng lạn cả bầu trời.

Tần Tiểu Mạn dựa sát vào trong lòng Cố Lăng, thật ấm áp. Cô gơ tay phủ lấy bàn tay vẫn đang bị tai cô. Một bàn tay mềm mại, một bàn tay thô nhám. Đầu ngón tay khê cọ lên từng khớp xương, trong lòng hạnh phúc vô cùng. Quả nhiên, anh đã trở lại.

Biết cha mẹ mình ở nhà Tiểu Mạn, Cố Lăng cũng đi tới nhà cô luôn.

Trong thang máy, ngoại trừ hai người và Tần cha, còn có mấy đứa nhỏ chạy xuống tầng trệt xem pháo hoa, huých nhau cười đùa ầm ĩ. Cố Lăng lặng lẽ ôm Tiểu Mạn trong lòng, nhân lúc Tần cha không nhìn hôn lên tóc cô một cái.

Thấy con trai đột nhiên trở về, Cố gia vừa ngạc nhiên vừa sung sướng. Cố mẹ hận không thể nhào tới ôm lấy con mà hôn hít, có điều mặt bà cũng không phải mặt mo, lại còn lo Tần mẹ chế nhạo, hết sức bình tĩnh: “Lăng Lăng, con chưa ăn gì đúng không? Mẹ lấy bánh chẻo cho con ăn nhé.”

Cố Lăng xoa xoa bụng, “Mẹ ơi, đói chết rồi, lấy nhiều nhiều chút. Muốn về nhà nhanh cũng để ăn bánh chẻo mẹ làm thôi.”

“Cái thằng này!” Cố mẹ khắp khởi đi vào nhà bếp. Cố cha giả giận nói: “Nếu về sao không nói sớm, tự dưng hại mẹ con tốn nhiều nước mắt như vậy!”

Cố Lăng bưng một chén trà cho cha, “Cha, cha bớt giận! Con đến phút chót mới có thể quyết định được mà. Căn bản cuộc họp bị hoãn lại hai ngày nên con tranh thủ về.”

Cố Lăng đói bụng, ăn ngấu ăn nghiêng hai cái bánh chẻo to tướng. Cố mẹ yêu thương xoa đầu anh, “Ăn nữa không, trong bếp còn nhiều lắm.”

Cố Lăng khoát khoát tay, “Không ăn nổi nữa rồi.”

Cả Cố gia quây quần bên bàn ăn, Tiểu Mạn cũng không muốn chen vào, câu nệ ngồi xem TV.

Cố Lăng vận thất lưng, nheo nheo mắt than “Mệt quá.” Cố mẹ vội nói, “Quay về phòng ngủ chút đi. Mẹ mua chăn mới cho con nữa đó.”

“Dạ.” Cố Lăng không xách hành lý, quay người đi ra cửa, chào tạm biệt Tần cha Tần mẹ, “Dì, chú, cháu về trước đây.”

“Nhanh về nghỉ ngơi đi.” Tần mẹ khoát khoát tay.

Tiểu Mạn chạy đi đóng cửa, Cố Lăng đứng trước cửa nhà mình, hướng trong phòng... ngoéo một cái. Tiểu Mạn toát mồ hôi, cái loại dụ dỗ trắng trợn như thế này, cũng chỉ có mặt dày như anh mới dám làm. Bạn Tiểu Mạn mặc dù rụt rè vẫn kiên quyết từ chối bị quyến rũ, đóng cửa lại.

Tần Tiểu Mạn trở lại phòng khách, ngồi một lúc cũng không yên, chợt thấy hành lý của Cố Lăng, vội đứng lên: “Cái kia, con mang qua cho anh ấy vậy.”

“Phiền Tiểu Mạn rồi.” Cố mẹ dịu dàng cười.

Tần cha che mặt, tiểu tử thối, chắc chắn là cố ý dụ dỗ con gái nhà ông mà.

**

Vào phòng Cố Lăng đứng lúc anh đang thay quần áo. Tiểu Mạn nhìn anh, hình như có chút kỳ lạ, hành động của anh hôm nay không được nhanh nhẹn cho lắm.

Nhìn một lúc lâu, Tiểu Mạn cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ không đúng, “Không phải anh thuận tay trái sao?”

Cố Lăng đang cởi đồ cái khuy áo, chìa tay phải ra, “Cũng đúng, vậy em giúp anh đi.”

Tiểu Mạn nhìn cánh tay trái của anh, bĩu môi, “Tự làm đi, ăn no rừng mỡ hử?”

Cố Lăng chớp chớp con mắt xấu xa, bước qua chỗ Tiểu Mạn, tay phải ôm lấy cô, “Thật nhé, thế thì lát nữa anh cũng mặc kệ em.”

Tiểu Mạn đỏ mặt rồi, lát nữa, lát nữa cái gì? Cô không to gan đến mức dưới mắt cha mẹ hai nhà mà lại không an phận đâu. Chương 51: Lưu luyến (cont...)

**

*

“Cố Lãng, anh bị thương!” giúp anh cởi đồ, Tiểu Mạn mới thấy cánh tay trái của anh quần băng, kinh hô một tiếng.

“Không có gì, chỉ là trầy da thôi.” Cố Lãng vô ý giật giật, lập tức ủy khuất nói, “Ai nha, đau lắm đó. Sợ là không tự tắm được.”

Tiểu Mạn đầu đầy hắc tuyến, cuối cùng đành làm người tốt: “Em giúp anh tắm vậy.”

Xả nước nóng đầy bồn, Tiểu Mạn đỡ Cố Lãng ngồi vào trong.

“Đừng lộn xộn, vết thương dính nước thì làm sao bây giờ?” Cô nỗ lực đè lại móng vuốt không an phận của Cố Lãng, cô đang giúp anh gội đầu, bọt xà phòng bắn tung tóe khắp nơi.

Tay Cố Lãng bị ướt, ngứa đầu đề Tiểu Mạn giúp anh xát tóc. Thân thể cô ở trước mắt anh, mùi thơm quen thuộc quần lấy mũi anh, ra ngoài hơn một tháng, bây giờ mà còn có thể an phận thủ thường mới là lạ.

“Buông tay, em đi lấy vôi hoa sen!” Áo ngủ của Tần Tiểu Mạn đã bị người nào đó cởi hết cúc áo, ra sức kéo bàn tay đang mò vào trong ra, kiễng chân lấy vôi hoa sen. Muốn trả thù một chút, cô vặn vôi sen tới mức lớn nhất, cố ý xối vào mặt Cố Lãng.

“Khục khục, em,” Cố Lãng bị sắc, chống tay lên thành bồn đứng lên.

“Đáng đời, ai bảo anh lưu manh.” Quần áo của Tiểu Mạn đều bị anh làm ướt, áo ngủ mỏng manh dính chặt lên người rất nặng, nhiệt độ cơ thể lại cao nên cực kỳ khó chịu. Xả tóc giúp anh xong, Tần Tiểu Mạn ném khăn mặt qua, “Anh tự lau tóc đi, em đi thay quần áo.” Chưa kịp đứng dậy, cổ tay đã bị Cố Lãng kéo lại, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, hơi nóng từ chỗ bị anh túm lấy lần theo cánh tay bò lên trên, chạy thẳng vào đại não.

**

Đã là đàn ông thì đều quen với việc cướp đoạt, mặc kệ là anh ta nhìn vô hại cỡ nào. Đây là chân lý, đối với đàn ông vừa nhìn đã thấy nguy hiểm, lại càng khục khục....

Tiểu Mạn bị Cố Lãng áp vào cửa nhà tắm, sự đụng chạm khiến cô hít thở cũng thấy khó khăn, chỉ có thể yếu ớt phản kháng, “Anh đừng, cha mẹ...”

Cố Lãng thẳng tay kéo chiếc quần vải của cô xuống, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng mảnh mai, kéo cô vào trong lòng. Thân thể Tiểu Mạn dính lấy người anh, vô ý đụng vào vết thương của Cố Lãng.

Một viên đạn khiến tay trái anh bị thương, nói nặng cũng không nặng, nhẹ cũng không phải là nhẹ. Bị đụng như vậy, miệng vết thương đang khép lại bị nứt ra, đau khiến anh giật nảy người.

“Xin lỗi.” Tiểu Mạn hoảng sợ nhìn anh, “Làm anh đau sao?” vừa dứt lời, cô liền mắc cỡ muốn đánh vào đầu mấy cái, lúc này, sao lại nhắc tới mấy cái... như vậy?

Cố Lãng thẳng lưng đụng vào cô vài cái, thở hổn hển nói: “Đau lắm, đau chết đi được.” Vừa dứt lời liền tuột chiếc quần phiền phức ra khỏi chân cô, ném lên sàn nhà đầy nước.

Nửa người dưới của cô đã hoàn toàn trần trụi trước mắt anh, hai chân bị nâng lên lơ lửng khiến cô hoảng hốt, “A” lên một tiếng hai chân thon dài đã quấn quanh thắt lưng gầy gò nhưng đầy sức mạnh của người nào đó.

Trước lời mời gọi nhiệt tình như vậy, bàn tay Cố Lãng lướt qua lưng cô, dừng lại ở trên gáy, găm nhẹ một tiếng, “Anh không nhịn được nữa.” rồi mạnh mẽ tiến vào.

Mặc dù vòng tay anh vẫn đầy bao bọc và che chở, lần này anh thực sự rất tàn nhẫn, làn da non mịn của cô bị anh đụng chạm đến tê dại. Anh thậm chí còn chưa cho cô có thời gian để thích ứng đã bắt đầu thô bạo thâm nhập.

Trước đây, tuy rằng đã quen cùng anh làm những việc này, vẫn đều rất có chừng mực. Còn bây giờ, anh tuyệt đối không hề thương hoa tiếc ngọc, một chút rồi lại một chút tiến vào sâu hơn. Anh gắt gao ôm lấy cô,

tay chân quần quýt không rời, chỉ muốn cứ như vậy ôm cô vĩnh viễn, không bao giờ, không bao giờ nữa... buông tay.

Tiểu Mạn cuối cùng cũng không chịu nổi, tiếng nói như vỡ ra cầu xin anh tha thứ, toàn thân cô tê dại. Bàn tay anh chốc chốc lại vô cùng bất chính sờ soạng, trêu đùa khắp người cô. “Đau, anh nhẹ thôi, chậm một chút!” Tần Tiểu Mạn đu trên người anh van xin. Cô mắc cỡ chết đi được. Trong phòng cách âm không tốt, anh lại làm mạnh như vậy, có muốn cho cô chút mặt mũi nào nữa không?

Cố Lăng nheo mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, cúi đầu hôn cô, thừa lúc cô mở miệng ra để nói, đầu lưỡi anh đi vào, nuốt lấy từng chút nước bọt. Môi anh vẫn còn dán trên môi cô, mập mờ hỏi: “Nhớ anh không? Nha đầu.”

“Không nhớ, anh mau đi ra đi!” Tiểu Mạn nghĩ một đường nói một nẻo, yếu ớt đẩy anh ra. Anh trái lại càng đòi hỏi thêm, khiến cô cứ như vậy bao bọc lấy anh, yêu kiều phản ứng theo từng chút, từng chút một thay đổi trong anh. Nhắm mắt lại, có thể cảm nhận rất rõ “chất lỏng” của hai người dọc theo bắp đùi của cô trượt xuống, gặp không khí dần dần lạnh lẽo, bám lấy chân cô. Người nào đó vẫn còn chưa đủ, tiếp tục gia tăng ma sát.

Tiểu Mạn đột nhiên ôm chặt lấy Cố Lăng, vùi mặt lên vai anh thở dốc.

Cô xong, nhưng anh vẫn còn chưa xong đâu.

Quần khăn tắm bao bọc lấy cô, Cố Lăng thông dong quay về phòng ngủ. Phòng khách ở ngay bên cạnh, Tiểu Mạn cực kỳ căng thẳng, chỉ lo cha mẹ không may đi vào.

**

Sau cuộc làm tình dữ dội ấy, miếng băng trắng trên tay Cố Lăng đều thấm đỏ máu. Tiểu Mạn khoác áo vào, vừa giận vừa thương xót, vội vã giúp anh thay băng.

Cô nhìn đồng chai đồng lọ trong túi của anh, “Anh thành bác sĩ từ lúc nào vậy?”

Cố Lăng tựa người lên đầu giường, ăn uống no say xong, rất thỏa mãn nói: “Phòng ngừa thôi mà.”

Tiểu Mạn khinh bỉ trừng mắt nhìn anh, chậm rãi quần băng lên tay anh, lo lắng hỏi: “Rốt cuộc thì anh làm gì mà lại bị thương vậy? Còn nữa, mấy người lần trước đi theo Lục Nhược, sao lại gọi anh là Nhị đương gia? Cố Lăng, anh rốt cuộc là ai?” Cô hỏi rất nghiêm túc.

Cố Lăng hơi sững sốt, giơ tay lên vuốt má cô, “Anh là anh mà.”

Chương 52:

Tần Tiểu Mạn hờn dỗi đẩy tay của anh ra, một câu chọc trúng tim đen Cố Lăng: “Anh có chuyện gì đó gạt em!” Ở trước mặt anh, cô đã thành thói, không tự chủ được mà làm nũng. Lúc này, đôi mắt đỏ lên, giọng nói so với thường ngày lại càng yếu đuối đáng yêu, người nào đó lại cũng quen thói thương hoa tiếc ngọc, kết quả là—

.....

...

..

.

Cố Lăng ngồi thẳng dậy, chậm rãi hỏi, “Điều này đối với em rất quan trọng sao?” Anh quay lưng lại, vô tình che mất ánh đèn, bóng anh cao lớn phủ lấy người cô, bỗng đứng vô hình trung tạo cho cô một áp lực. Trên người anh lúc này vẫn còn dư lại chút tàn nhẫn.

Tiểu Mạn vốn đang ngồi xếp bằng ở mép giường, hai tay chống lưng bất giác muốn lùi ra sau một chút.

Trường bối hai nhà chơi trò đoán số một hồi, Cố cha thua cuộc bất đắc dĩ đi gõ cửa, “Này, Lăng Lăng, xong chưa?”

Mặt mũi Tiểu Mạn phút chốc đỏ bừng, mắc cỡ vùi đầu vào giữa hai chân. A a a, cô không phải con gái ngoan, lại càng không phải con dâu tốt! A a a a a!

“Cha, bọn con ra đây.” Cố Lãng cười đáp, rướn người ra kéo cô lại, “Xấu hổ cái gì, nhanh về làm vợ ngoan của anh là được. Tay anh đau, giúp anh mặc quần áo đi.” Ánh đèn lúc này chiếu lên người anh, đây mới chính là dáng vẻ khiến người khác an tâm. Nhìn ai đó ngây ra, Cố Lãng khẽ búng mũi cô, “Nhìn cái gì mà ngây người ra vậy? Anh đẹp trai vậy sao?”

“Tự kỷ!” Tiểu Mạn bò xuống giường lại túm quần áo lấy áo len cho anh, chân vừa chạm đất đã lão đảo suýt ngã...

*

Cổ áo hơi chật. Cố Lãng chật vật một lúc mới thò được đầu ra, nhìn cái áo xanh thẫm trên người, “Cái này, là em mua cho anh nhỉ.”

Tiểu Mạn đang đỡ cánh tay bị thương của anh tròng vào tay áo, nghe vậy “Ừ” một tiếng, vẻ chán nản, “Eh, làm sao vậy, vẻ mặt này là sao?” Cố Lãng trêu cô.

“Không có gì.” Tiểu Mạn phồng má. Cái áo này cô phải đi làm thêm để dành tiền mua cho anh, đáng tiếc người nào đó mặc áo mới liền chạy đi hẹn hò với bạn gái luôn.

“Đừng như vậy mà, nể tình anh xa ơi là xa vẫn vội vã trở về đi mà,” mặc xong quần áo, Cố Lãng xấu xa ôm lấy cô không buông, một bàn tay trượt xuống một chỗ nào đó xoa nhẹ, “Còn đau không? Hay là, hay là anh giúp em xoa bóp nhé?”

Tiểu Mạn vội vã lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng lên.

**

Lúc hai người trở lại phòng khách Tần gia, mặt Tần cha đã xỉ xuống, lúc ngồi cạnh Cố Lãng còn rất trẻ con “Hừ” một tiếng, áo tri kỷ cơ à! Cố cha định nói gì đó, lại bị Cố mẹ lôi về nhà nghỉ ngơi. Tần mẹ nhìn đồng hồ trên tường, cũng 3 giờ sáng rồi, liếc mắt nhìn Cố Lãng, tiểu tử, đi đi nha, đi nha!

“Lãng Lãng về rồi thì để hai đứa thức đêm canh đi.” Tần mẹ bưng ấm trà về phòng, không quên lôi ông chồng đang mắc vãi vấn đề của người cao tuổi theo.

Tiểu Mạn ngoan ngoãn co mình một góc trên sofa, gật đầu. Cố Lãng rất tự nhiên, liếc qua liếc lại phòng khách nhà cô một chút, tìm được đĩa DVD “Slam Dunk” giờ giờ lên, “Còn sớm, muốn xem không?”

Tiểu Mạn quả nhiên không phụ kỳ vọng của Cố Lãng, lập tức đẹp đống lúng túng sang một bên, kích động lao qua, “Muốn xem, muốn xem, anh tìm thấy ở đâu vậy? Em cứ nghĩ em làm mất lâu rồi chứ.”

Cố Lãng ngồi xồm trước đầu đĩa, đắc ý: “Đưa cho em cái gì còn lâu mới giữ được, muốn xem tập nào?”

“Xem tập Shohoku vs Ryonan.”

“Ừ.”

Xem người ta đấu nhau gay gắt được hai tập, Tiểu Mạn đã hoàn toàn nhập tâm, còn hô Hanamichi cổ lên. Cố Lãng vuốt cằm: “Xét cho cùng, Akira vẫn cực mạnh ở phương diện này.” Bất mãn nhìn người nào đó ngồi đối diện si mê Hanamichi, cười nhạo, “Không có đầu óc.”

Tiểu Mạn gân cổ lên cãi lại, “Không được vũ nhục Hanamichi nhà em. Anh xem, Akira là cái gì, tóc tai dựng đứng, xấu chết. Lại còn con mắt, rõ ràng là cá tính nham hiểm còn làm bộ trong sạch, tiểu nhân đê tiện.”

“Nha đầu chết tiệt kia.” Cố Lãng không khách khí nhéo má cô, “Nhìn đi, gặp nguy không chùn, mất đi trụ cột chính vẫn có thể giữ vững khí thế của đội bóng, đó mới người thực sự mạnh mẽ.”

Tiểu Mạn khinh bỉ nhìn anh, “Anh tự khen mình hở. Em nhớ có người nào đó ngày trước còn học người ta vuốt tóc mào gà kia.”

Bị chọc trúng điểm yếu, vành tai Cổ Lăng đỏ lựng lên. Trước đây, mấy người bát nháo bọn họ, có ai mà không thích “Slam Dunk?” Một đám thiếu niên nhiệt huyết vì ước mơ của mình mà hằng hái phần đầu. Lần đầu nghe Lục Nhược gọi Nam Tịch Tuyệt là “Lão đại” anh đã rất không nề tình cười một tràng. Nam Tịch Tuyệt thực sự rất có khí chất làm anh cả, có điều lại anh ta cũng lại hơi hơi không kém.

Tiểu Mạn mân mê vành tai đỏ ửng của ai đó, nghịch ngợm vặn vẹo, “Anh xấu hổ hử, tiểu Lăng Lăng.” Cổ Lăng then quá hóa giận, nghiêng người chặn lên người cô, nổi giận đùng đùng, “Không muốn sống nữa hử?”

Anh cứ như vậy thọc léc cô. Tiểu Mạn mỗi miệng cầu xin, thở hồng hộc đẩy lên khuôn ngực vạm vỡ, cười chảy nước mắt, “Em sai rồi, anh là nhất mà, đừng cù nữa, nhột, ha ha, nhột mà!”

Cánh tay Cổ Lăng vẫn còn hơi đau, nghe cô cầu xin cũng không nháo nữa, khẽ cụng lên trán cô: “Còn nhớ lúc ấy em giặt quần áo cho anh không?” Tiểu Mạn ôm cổ anh, cười nói: “Tất nhiên là nhớ rồi. Anh gạt em làm cu li cho anh, không biết xấu hổ, bắt nạt trẻ nhỏ!”

Lúc ấy, Cổ Lăng học cấp hai, mỗi ngày trở về đều mồ hôi mồ kê nhễ nhại, quần áo đi đá bóng về cũng không thêm giặt. Cổ mẹ vào phòng anh dọn dẹp, thấy con trai ưu tú nhà mình lại tích trữ cả đống quần áo bẩn. Nghĩ đến con mình tiêu xài hoang phí, Cổ mẹ dịu dàng rút cuộc cũng phần nộ, trừ luôn tiền tiêu vặt của anh, còn tuyên bố trong vòng một năm sẽ không mua quần áo thể thao cho anh nữa. Cổ Lăng ghét nhất là giặt quần áo, lại cũng không chịu nổi mặc quần áo bẩn trên người, đành phải nhờ vả Tiểu Mạn. Lúc ấy Tiểu Mạn học tiểu học, cái gì cũng muốn tự làm, rất vui vẻ đồng ý. Thế là bị bắt giặt đến tận lúc anh tốt nghiệp cấp ba. Có lúc cô kháng nghị, liền bị con sói già nào đó dùng mỹ nam kế lấy lòng. Tiểu Mạn ngây thơ đành cam nguyện chịu áp bức.

Ánh mắt anh khẽ di chuyển, dừng tại chỗ nào đó rất mềm mại, giả bộ mê mẩn nói: “Đâu có nhỏ đâu?”

“Anh” Tiểu Mạn giơ tay muốn đánh anh mấy cái, lại nhớ ra anh bị thương, đành rút tay lại, ngóc đầu lên cắn một phát vào cổ anh, “Hạ lưu!”

Cổ Lăng cười vui vẻ, hôn chụt một cái lên má cô, “Anh đã về rồi, cũng không được cấm anh.”

“Cái gì?”

“Chẳng phải có người nào đó nói,” Cổ Lăng giả giọng cô, “Anh mà dám không về, em sẽ không chờ anh nữa!” Tiểu Mạn phần nộ, phun ra một từ mà mẹ cô cực kỳ hay nói với cha cô: “Chết đi!”

Cổ Lăng cù đầu găm găm cái mũi cô, “Em không thích anh đến thế chứ!”

Một câu nói khiến trong ngực Tiểu Mạn chua xót, đúng vậy, cô thích anh. Tiểu Mạn còn nhỏ ngây ngô đem tâm sự trong lòng thổ lộ với Đậu Phụ, cô ấy liền quần lấy cô đến trường cấp ba nhìn lên Cổ Lăng, phát hiện ra anh chính là nhân vật nổi tiếng thường xuyên xuất hiện ở trường, lác đầu, nhìn Tiểu Mạn đầy thông cảm.

Cô vẫn luôn cho rằng Cổ Lăng vẫn luôn giống như trong suy nghĩ của cô, cao như những đám mây, không thể nào với tới. Bây giờ cô lại nghĩ, tuy rằng anh không đợi cô, nhưng lại cho cô cái thang để đuổi theo anh.

“Tiểu Mạn,” Cổ Lăng chống tay nhìn cô, đôi mắt đen thẫm như mực, “Thực sự là để em đợi quá lâu rồi.”

Trái tim Tiểu Mạn nóng lên, anh muốn nói với cô điều kia phải không?

**

6h sáng, Cổ Lăng nhận được tin nhắn từ Aron: Mọi chuyện OK. Nam Cung lão đầu mời anh dự tiệc, chính thức tiếp nhận sản nghiệp của Nam Cung Quân Như.

Thu dọn đồ đạc, Cổ Lăng cúi người hôn lên người nào đó vẫn say sưa ngủ, giơ tay chùi nước miếng nơi khóe miệng cô, “Nói bao nhiêu lần rồi, chẳng thay đổi gì cả.” Đi ra ngoài mấy bước, không đành lòng lại trở lại, anh ngồi xổm trước mặt cô, lấy chiếc nhẫn vẫn đem theo bên mình, một viên đá xanh thẫm đính trên chiếc nhẫn bằng bạch kim, thon dài hình quả trứng, tiếp nhận ánh sáng mặt trời, mặt đá ánh lên hình một người con gái. Chạm rãi đeo lên tay cô, “Girl, My sky.” Giọng nói khàn khàn nỉ non vương vít bên tai, Tiểu Mạn còn tưởng rằng cô đang nằm mơ, nghiêng người tiếp tục ngủ.

Thật lâu sau đó, Tiểu Mạn lúc này đã thành Cố phu nhân, giờ ngón tay hỏi chồng mình, lúc lén lút đeo lên cho cô có nói gì nữa không. Sói già tất nhiên mặt không đỏ tím không run lập tức phủ nhận.

Tần cha đứng chờ ở cửa, thấy Cố Lăng cứng nhắc nói: “Lúc này không gọi được taxi, để ta đưa cháu ra sân bay.” Cố Lăng khiêm tốn cảm ơn: “Cảm ơn cha!”

Tần cha xoay người...hừ coi như không nghe thấy chữ cuối cùng đi!

“Lần này đi, khi nào về?” Tần cha lái xe ra khỏi ga-ra, thẳng thắn nói, “Tiểu Mạn chờ không nổi đâu. Sang năm nay nó cũng 25 rồi. Chúng ta làm cha làm mẹ, chẳng cầu điều gì, chỉ mong muốn mấy đứa nên chuyện. Đã là đàn ông, phải cho người phụ nữ của mình cảm giác an toàn thì mới được.”

Cố Lăng ngồi ở ghế phụ, trầm mặc một chút, rất nghiêm túc trả lời: “Con nghĩ, chức vị tổng giám đốc Lăng Hiên với con mà nói, như vậy là đủ rồi.”

Tần cha gật đầu, “Vậy thì tốt.”

Lúc Tiểu Mạn thức dậy, biết Cố Lăng đã bay sang Mỹ, cũng không có biểu hiện gì. Tần mẹ và Cố mẹ an ủi cô, cô cũng chỉ thản nhiên nói: “Con biết rồi.”

Cha mẹ nhìn nhau, Tiểu Mạn chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, phiền muộn nói: “Không phải tiểu thuyết đều viết như vậy sao?”

Cố cha uống trà, thể hiện mình kiến thức uyên bác: “Hẹn mùa hoa cúc.” (1)

Vừa lúc Tần cha đi vào, nghe thấy Cố cha lại khoe khoang học vấn, tiện tay quăng tờ báo sang, “Lão cố, nói bậy gì thế? Hai đứa đồng tính mới kêu là hẹn mùa hoa cúc chứ!”

Cố mẹ rất ăn ý nói: “Đúng vậy, đó là cuốn tiểu thuyết của Nhật thời...”

Tần mẹ kinh hoàng cắt ngang, nét mặt già nua ửng đỏ, “Mấy người già mà không kính, nói cái gì đấy? Không đứng đắn!” Bà gần đây đã lên trình, bắt đầu quan tâm đến đồng tính luyến ái, cũng biết rõ là loại hoa vốn trong sạch ấy còn có hàm ý khác.

Cố mẹ lườm bà, rất thành thực nói: “Tôi cuối cùng cũng biết Tiểu Mạn di truyền từ ai rồi.”

“Bà dám nói thế sao?” Tần mẹ không vui, chống nạnh quát, “Bà cứ nói mẹ con tôi một lứa đi! Tiểu Mạn, mẹ con ta đuổi bà già yêu quái kia ra ngoài!”

Hai người hăng hái cãi nhau, ba người còn lại vội bịt tai.

(1) Hẹn mùa hoa cúc: Truyện ngắn Nhật Bản *Link* rất hay và cảm động.

27. Chương 53-54

Chương 53: Tìm chồng....

Cố Lăng đi rồi, Tiểu Mạn theo cha mẹ đi chúc Tết hết nhà này tới nhà khác cũng rảnh rỗi. Ngoại trừ mừng một về nhà ông bà nội bị khuyên răn giáo huấn một hồi, năm mới bắt đầu cũng rất thuận lợi.

Tối thứ năm, nói chuyện điện thoại với Cố Lăng xong, thực sự chịu không nổi cảm giác hai người hai nơi cách biệt, Tiểu Mạn tức tốc chạy tới phòng của mẹ mình, hít sâu một cái, nói lớn: “Mẹ, con muốn đi tìm Cố Lăng!”

Tần cha ở bên ngoài uống rượu. Tần mẹ trước mặt đặt cuốn tạp chí hướng dẫn tập “Liên hoa tọa pháp”, chân giang rộng, vận khí, hít sâu, cong hông, uốn ngực, ép vai, xoay cổ, lại tiếp tục hít sâu, bị Tiểu Mạn gào to một cái, hơi thở vẫn được tích trữ thoáng cái phì ra. Không khỏi tức giận trừng mắt nhìn cô một cái, “Gọi to gọi nhỏ để làm gì? Mau qua đây xem tư thế của mẹ con đúng chưa. Mẹ hình như cảm thấy mỡ bắt đầu tiêu rồi đây này.” Sinh Tiểu Mạn xong, cân nặng của Tần mẹ chỉ có tăng chứ không giảm, mắt thấy Cổ mẹ đáng người vẫn thon thả như vậy, bà nôn nóng muốn chết!

“Mẹ,” Tiểu Mạn nhào lên giường ôm bà làm nũng, “Ngày mai con đi Mỹ có được không, “con nhớ anh ấy!” “Không có tiền đồ!” Tần mẹ búng trán cô, “Mới vài ngày không gặp đã không chịu nổi rồi sao? Ngày trước nó đi vài năm không gặp cũng có sao đâu.”

Tiểu Mạn nấn nấn thịt mỡ ở bụng Tần mẹ, “Trước đây với bây giờ không giống nhau.”

Tần mẹ đẩy tay cô ra, “Hừ, có cái gì khác chứ.” Ánh mắt rơi xuống chiếc nhẫn đeo trên tay cô, chế nhạo nói, “Mới đem nhẫn đeo cho cô mà đã hại cô ra nông nỗi này rồi sao? Không quản nỗi đàn ông, còn muốn đi tìm nó, nó nhất định không coi trọng mình.”

“Mẹ, sao tự nhiên mẹ lại thay đổi rồi?” Tiểu Mạn hoài nghi nhìn mẹ mình, trước đây, bà chỉ hận mình không thể kín đáo đóng gói cô lại đưa cho Cổ Lăng cơ mà.

Tần mẹ cây ngay không sợ chết đứng, chậm rãi chấp tay, thở dài, “Trước đây mấy đứa nói chuyện yêu đương, bây giờ lại là chuyện hôn nhân, con gái thì phải rụt rè. Con cũng không nên dựa vào nó quá, tốt quá hóa lớp, hiểu không? Nghe mẹ nói, bây giờ cứ ở nhà thanh thần ổn định đi. Chờ nó về rồi nói chuyện tử tế, sau đó muốn đi đâu, mẹ không cản.”

Tần Tiểu Mạn giấu đầu hở đuôi, lăm bằm, “Ai nói chuyện hôn nhân?”

“Chết nhé!” Tần mẹ bàn tay run run túm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Lần trước mẹ đã nhìn ra rồi mà, Lăng Lăng nó nhìn con giống như sói nhìn miếng thịt. Lúc đó nó kéo con ra ngoài làm gì? Có biết cái miệng lúc đó sưng phù lên như mồm heo bị té không?”

“Mẹ!” vùi đầu vào chăn xấu hổ, “Mẹ thật là... thật là có kinh nghiệm.”

“Đó là.” Tần mẹ đắc ý, “Hồi đó cha con muốn tới Bắc Kinh cũng muốn dẫn mẹ đi. Mẹ mà quần lấy ông ấy, ông ấy có còn muốn lấy mẹ nữa không? Cái này gọi là lùi một bước tiến trăm bước. Aiz, muộn rồi.” Bà giật chăn của Tiểu Mạn ra, có chút suy nghĩ, “Lăng Lăng nếu mà muốn lấy con, mẹ còn phải nói nó một chút nữa, không được ham công việc mà bỏ rơi con mẹ. Có chuyện gì thì cũng phải về nhà ăn tết, đàn ông trẻ tuổi hay bị việc bên ngoài thu hút.”

Tiểu Mạn đỏ mặt nói đỡ cho Cổ Lăng, “Đêm 30 không phải anh ấy vội vã trở về sao. Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều rồi, anh ấy rất tốt với con.”

“Tốt tốt, nhìn con bé nhỏ của mẹ kia.” Tần mẹ đột nhiên thở dài, rất là thương cảm nói, “Con gái, con coi như là khổ tận cam lai. Mẹ xem tiểu thuyết, ngựa tre ca ca, ngựa tre đệ đệ gì cũng đều thủ thân như ngọc, thế nào mà con mẹ lại đâm đầu vào cái thể loại hoa hoa công tử kia cơ chứ?”

Tiểu Mạn run rẩy, “Mẹ, mẹ biết nhiều ghê.”

“Đi đi, đừng làm phiền mẹ dưỡng sinh.” Tần mẹ đẩy cô xuống giường. Tiểu Mạn ôm gối đi ra ngoài, ra khỏi cửa mới nhớ mình quên mất chuyện chính, thò đầu vào, “Mẹ, ngày mai con đi đấy.”

“Không được, đi hỏi cha con đi. Ông ấy mà không đồng ý, đừng có mơ mà bước chân ra khỏi nhà!”

**

Tần cha uống rượu say, lại nghe con gái nói, bản năng làm cha lập tức từ chối mãnh liệt. Thế nhưng, cái chuyện này liên quan tới hạnh phúc cả đời con gái ông đấy. Giằng co hồi lâu, cuối cùng mới miễn cưỡng nói: “Thực ra, đàn ông cũng rất cần có người thương yêu. Cha xem chừng tiểu tử kia thực sự rất trân trọng con. Con đứng một chỗ chờ nó cũng lâu rồi, con có bao giờ từng nghĩ rằng, nếu nó không phát hiện tình cảm

của mình với con, quay lại theo đuổi con, nhưng bởi vì con do dự bỏ qua mối nhân duyên này, chẳng phải là chuyện ăn năn cả đời sao?”

Ông vỗ vai con gái, thành thật nói, “Con nha, tính tình cũng tạm xem như hoạt bát, tháo vát, có điều không có dũng khí, rất yếu đuối. Theo cha thấy, Cố Lăng từ rất lâu đã có tâm tư với con rồi, có điều cả hai đứa đều không để ý tới. Mất công nhiều năm như vậy, thật đáng tiếc.” Tần cha lúc này đã say, nói nhiều nói dai đâm ra nói dài.

Dường như chạm tới nỗi đau của Tiểu Mạn, cô nước mắt lưng tròng cắn môi, nức nở nói: “Cha, cha nói là Cố Lăng từ lâu đã thích con rồi sao?”

Tần cha thấy con gái cứng khóc lóc, vội vỗ xoa tay, “Hừ” một tiếng giận tái mặt, “Đều tại cái tên tiểu tử có mắt như mù!”

Tiểu Mạn chùi nước mắt, “Cha, cha đồng ý cho con đi tìm anh ấy phải không. Tốt quá!” Vẻ mặt cô trở nên vững vàng chưa từng thấy, “Con nên vì hạnh phúc của mình mà dũng cảm một lần, ngày mai đi họp lớp xong con sẽ đi tìm anh ấy!”

“Con gái, cha không phải muốn nói vậy.” Tần cha trong lòng tự trách, ông đang nói cái gì vậy a? Già quá hồ đồ mất rồi, thế này khác gì đem con gái ném ra khỏi nhà đâu.

**

10 giờ sáng hôm sau, Tiểu Mạn cười chiếc xe đạp đã hoen gỉ đạp qua những con phố vốn đã quen thuộc đi họp lớp. Trường học của cô và Cố Lăng cách nhà rất xa, đi xe đạp phải lâu gấp mười lần họ ngồi xe từ chỗ ở hiện tại về nhà.

Bởi vì lâu không đi, dây xích đã khô dầu, lúc đạp kêu “kèn kẹt”. Hai ngày vừa rồi tuyết rơi, văng băng trên đường đóng trắng xóa, bánh xe nghiêng qua băng nghe lạo xạo, tựa như đang nghiền nát quãng thời gian suốt hai mươi mấy năm qua, vỡ thành từng mảnh lấp lánh dưới ánh mặt trời mùa đông, khẽ lác mình rồi tan dần trước mắt cô.

Ông lão bán khoai nướng ở đầu hẻm, thấy cô vui vẻ chào hỏi. Tiểu Mạn dừng xe lại, khum hai bàn tay lạnh ngắt, khẽ hà hơi, “Ông ơi, cho cháu hai củ khoai nướng.”

“Được, được!” Ông lão bỏ khoai vào túi rồi đặt vào giỏ xe đạp, “Tiểu Mạn, lâu rồi không tới chỗ ông ăn khoai.”

“Dạ. Cảm ơn ông ạ!” Tiểu Mạn cởi mũ trên đầu xuống, “Ăn ở đâu cũng không thấy ngon bằng chỗ ông!”

Ông cụ được khen rất vui, mặt mày hồng hào, nhìn cô xuýt xoa, “À, anh trai cháu có về không?”

“Có về ạ, nhưng lại đi rồi.”

“Ừm, anh trai cháu là người quan trọng, lúc nào cũng phải vội vàng.” Ông lão nhớ rất rõ Tiểu Mạn và Cố Lăng. Ông bán khoai ở hẻm này cũng hai mươi năm rồi. Cậu nhóc ngày nào quần trắng áo xanh lớn lên một chút đã trở thành thanh niên cao ráo tuấn tú, cô nhóc vẫn tò tò bên cậu, mặc cho đã có người khác đi bên cạnh cậu, vẫn len lén đi đằng sau.

Tiểu Mạn đạp xe được hai bước lại quay đầu lại nói: “Ông, bây giờ cháu muốn đi tìm anh ấy.”

Ông lão hướng cô phát tay, cao giọng nói: “Tình cảm hai đứa thật tốt. Nhớ bảo nó về ăn khoai ông nướng.”

“Dạ.”

**

Lúc Tiểu Mạn đến nhà hàng hẹn bạn cũ, ghế ngồi đã đông kín người.

“Tiểu Mạn!” Không chờ cô đứng vững, Đậu Phụ đã lao tới, suýt nữa thì đẩy cô ngã, “Nha đầu chết tiệt, không thèm liên lạc với mình!”

Đậu Phụ vốn tên là Lý Uyển, gần như là đại tỷ trong đám nữ sinh. Để hình dung cô mà nói, chính là mạnh mẽ, còn có chút ... hung dữ.

Tiểu Mạn bị cô vừa ôm vừa đẩy về phía sofa, “Mau tới gặp chồng sắp cưới của mình đi.”

Một người con trai trông có vẻ hiền lành hướng cô gật đầu chào. Tiểu Mạn ngồi vào chỗ của mình, khẽ huých hông Đậu Phụ, nhỏ giọng nói, “Cậu được đấy, chọn lựa không sai.”

“Đó là, mắt nhìn người của lão nương đây luôn luôn chuẩn.” Đậu Phụ cực kỳ đắc ý, giơ tay che bụng mình, “Đừng có huých vào đây!”

“Làm sao vậy? Không phải là có đấy chứ?” Tiểu Mạn tà ác sờ sờ bụng cô, trong ngực chợt cảm thấy ấm nóng. Thật tốt, tình bạn đích thực dù cho thời gian vẫn không bị mài mòn. Hai người ở một chỗ, ghé sát vào nhau vẫn tự nhiên như ngày nào.

Không ngờ rằng má Đậu Phụ đỏ bừng, ấp úng nói không nên lời. Tiểu Mạn kinh ngạc tròn xoe mắt, “Chẳng lẽ cậu thật...”

Đậu Phụ ngượng ngùng gật đầu. Tiểu Mạn trêu chọc, “Thật là tiên tiến nha.” Rồi kín đáo đưa bọc khoai lang cho cô, “Mua cho cậu đấy.” Đậu phụ kích động quay sang thơm chụt lên má cô một cái, “Cậu là tốt nhất!”

Mấy nam sinh cùng học trước kia cùng nhau khiêng một thùng bia, cười toe toét đi vào. Nhâm Suất đi đầu, thấy Tần Tiểu Mạn rất nhiệt tình chào hỏi. Ấn tượng của Tiểu Mạn về cậu ta đã thay đổi 180 độ, nhìn cậu ta vẫy vẫy tay. Những nam sinh khác nhìn Nhâm Suất chớp chớp mắt rất lưu manh.

Tiểu Mạn không khỏi bùi ngùi, mấy người này thay đổi thật nhiều. Trước đây, Nhâm Suất không hề hòa đồng, không ngờ sau này lớn lên lại ra dáng nam nhi như vậy.

Cả nhóm vui vẻ tán gẫu, chán chê lại nói chuyện đông tây, hải ngoại. Chồng Đậu Phụ rất ra dáng rùa biển, nghe nói tới chuyện nước ngoài, càng cao hứng. Bỗng có ai đó nhắc tới Cố Lăng, lỗ tai mẫn cảm của Tiểu Mạn tự động động lên.

“Cậu nói xem, Cố học trưởng may mắn quá!” Một người rõ ràng uống rượu đã ngà ngà say, giơ một tờ báo lên, “Thiên kim tiểu thư của Nam Cung gia để mắt tới anh ta, bây giờ sắp vào nhà đại gia rồi. Chúng ta đến đời nào mới bì nổi.”

Nhâm Suất vội vã bịt miệng cậu ta lại. Người nọ run tay, tờ báo rơi xuống chân Tiểu Mạn. Ngay mục tin giải trí, báo viết bằng tiếng Anh, nhưng người trong ảnh cô tuyệt đối không nhận nhầm, người đàn ông của cô, bị một mỹ nữ vô cùng thân thiết kéo tay, mỹ nữ kia cầm một bó hoa rất lớn, cười vô cùng hạnh phúc.

Đậu Phụ vốn chưa biết chuyện giữa cô và Cố Lăng, nhặt tờ báo lên, than thở: “Tiểu Mạn, bạn với cái người này xem ra không hy vọng rồi.”

Tiểu Mạn bĩu môi: “Gọi Phan Kim Liên, mình muốn hạ độc chết cái tên Tây Môn Khánh này!”

Chương 54: Kịch bản của Tiểu Mạn...

Tiểu Mạn lo sợ bất an gõ cửa. “Đến đây.” Một giọng nói quen thuộc truyền đến khiến trong lòng cô nóng lên, lo nghĩ tích trong lòng mấy hôm nay, cùng phẫn nộ, bị thương chỉ vì giọng nói kia mà lập tức tiêu tán, chỉ còn lại cảm giác ấm ức không chịu nổi.

Cửa mở, “Tiểu Mạn, sao em lại tới đây?” Trên mặt anh không hề có vẻ ngạc nhiên sung sướng như cô đoán, trái lại còn muốn trốn tránh, có vẻ như xấu hổ, âm cuối đột nhiên chùng xuống.

Lo lắng trong lòng Tiểu Mạn lại một lần nữa chậm rãi phình ra, cười miễn cưỡng, “Em tới tìm anh, không chào đón sao?”

Anh hất tay tỏ vẻ lơ đãng, do dự nói: “Nghe lời, đợi anh một chút rồi sẽ giải thích với em.” Nói xong liền muốn đóng cửa.

Tiểu Mạn đi trước một bước, chặn cửa lại, đẩy ra, “Em có thể vào ngồi một chút được không?”

“Lăng, ai vậy?” một giọng nói thanh thoát truyền đến, một mỹ nữ mặc áo ngủ đi qua, đầu tiên là cực kỳ tự nhiên túm lấy cánh tay anh, sau đó nũng nịu nép vào lòng anh, hơi nghiêng đầu, gất gỏng: “Cô ấy là ai vậy?”

Thân thể anh cứng đờ, sau đó lại bình thường trở lại, quay sang Tiểu Mạn cười dịu dàng, “Là người thân trong nhà.”

Trái tim Tiểu Mạn gần như bị xé rách ra thành từng mảnh, lão đảo lù về phía sau vài bước, thiếu chút nữa thì ngã ra khỏi sân khấu. Cánh tay đang vòng bên hông mỹ nữ khẽ nhúc nhích, tựa hồ vẫn giống như trước đây ôm lấy cô, thế nhưng, cuối cùng cũng chỉ khẽ động mà thôi. Từ nay về sau, anh sẽ ôm một người khác.

**

Âm nhạc đau buồn vang lên, Tiểu Mạn và Cố Lăng mặt đối mặt ngồi ở một quán cà phê. Nước mắt của cô không ngừng rơi, tí tách từng giọt rơi vào ly cà phê, nổi lên một vòng bọt nước ưu thương.

“Xin lỗi.” Sau một lúc im lặng, Cố Lăng cứ như vậy nói ra hai chữ.

“Anh vì sao, vì sao lại có thể đối xử với em như vậy?” Tiểu Mạn che mặt, thế nhưng, nước mắt vẫn không thể giữ lại, theo kẽ tay chảy xuống. Vốn dĩ, chỉ là muốn một lời giải thích, có thể đó là hiểu lầm, anh có nỗi khổ tâm không chừng. Vốn dĩ, cô muốn trấn định một chút, tối thiểu, cho cô giữ lại chút tôn nghiêm gầy còm. Thế nhưng, cô không có cách nào khác, ai bảo cô yêu anh đến mức hèn mọn như vậy? đến mức không hề giữ lại, hoàn toàn không chừa cho chính mình một đường lui.

Anh cúi người cầm khăn tay giúp cô lau nước mắt.

“Không cần!” Tiểu Mạn kích động đứng lên, giơ tay tát anh “Bốp” một cái. Anh không tránh, khăn tay rơi xuống sàn nhà, vải trắng bị nhuộm nâu, tựa như vết máu khô cạn.

Bàn tay anh xấu hổ lưu lại giữa không trung, thật lâu, cho tới tận lúc người vẫn ngồi trước mặt anh đã bước ra khỏi cửa, anh vẫn ngồi ngây như phỗng. Chậm rãi, mười ngón tay bấu chặt lấy lòng bàn tay, anh đã sai rồi sao?

Trời mưa suốt đêm.

Tần Tiểu Mạn ngửa đầu hứng lấy những giọt mưa. Gạt đi những giọt nước mắt đau lòng, thất tha thất thểu, không may trượt chân, đúng lúc ấy, một chiếc xe tải hạng nặng trở tới..... Sau đó.....

**

“Sau đó, cậu muốn xuyên qua nữa phải không? Tốt nhất là xuyên vào cái thế giới trọng nữ khinh nam, gặp một gã giống hệt Cố Lăng, ngày nào cũng chà đạp đùa bỡn để giải hận?” An Nhiên thực sự không nghe nổi Tiểu Mạn cứ ngồi đó phán đoán lung tung, không khách khí cắt ngang, móc di động ném sang, “Này, gọi điện thoại hỏi một câu không phải là xong sao? Lau khô nước mũi đi, đừng làm chuyện mất mặt nữa!”

Đậu Phụ và Nhâm Suất, vì lo lắng mà đi theo, nhìn nhau, tiếp tục im lặng. Họp lớp cuối cùng kết thúc chỉ vì một tờ báo. Đại tỷ Đậu phụ bây giờ đặc biệt muốn hành hung cái người mua tờ báo chết tiệt kia một trận. Tiểu Mạn vừa thấy nó xong, khí lạnh bốc lên tận trời, uống liền hai chén rượu, cầm lấy túi xách, bỏ lại một câu “Đi WC.” rồi mất dạng.

Đậu phụ cho rằng cô trong lòng khó chịu, vào nhà vệ sinh một lúc thôi, cũng không để ý. Cũng may Nhâm Suất vội vàng kéo cô đi tìm Tiểu Mạn. Cô mới biết hóa ra Tiểu Mạn nhà mình sắp tu thành chánh quả, bị đả kích như vậy, đạo hạnh “ngàn năm” xem ra bị hủy bỏ mất rồi.

Hai người đi theo cô tới sân bay, phát hiện ra cô muốn mua vé máy bay đi Mỹ. Hình như quên mất không mang tiền, cô lục túi trái, túi phải, cuối cùng đưa một tấm thẻ màu xanh ngọc cho nhân viên sân bay. Cô nhân viên vốn ngạo mạn, khinh thường, vừa thấy tấm thẻ đã bật người đứng dậy, hai tay cung kính đưa vé cho Tiểu Mạn.

Đậu Phụ và Nhâm Suất đuổi theo, sau đó, chẳng biết cái cô tên An Nhiên này từ đâu chui ra, phong tỏa sân bay, lôi Tiểu Mạn về. Tiểu Mạn vừa ngồi xuống đã bắt đầu khóc, kể lể tuột tuột mấy cái suy đoán bi thảm nhất mà cô nghĩ ra được.

Nhâm Suất không ngờ lại rơi vào tình huống này, xấu hổ sờ sờ mũi nhìn đi chỗ khác. Đậu Phụ âm thầm cảm phục An Nhiên, nhìn cô dáng người thấp bé, gầy teo, không ngờ lại có khí thế như vậy. Một chiếc áo da màu đen, bên trong mặc áo len cao cổ đỏ rực, tóc nâu uốn xoắn xõa trên vai, tựa như đối nghịch với màu mắt đen thuần khiết. Chắc, cái này mới gọi là đẳng cấp. Nói rồi cúi đầu nhìn Tiểu Mạn khóc lóc thê thảm, lắc đầu, cái này gọi là chênh lệch.

“Mình không gọi đâu!” Tiểu Mạn thút thít, cầm khăn tay chùi nước mũi, “Mình chờ anh ấy, anh ấy cho mình, cho mình một lời giải thích.” Ánh mắt đột nhiên trống rỗng rồi lại đùng đùng đứng dậy, “Đừng cản mình, mình muốn đi để hỏi cho rõ!”

An Nhiên đẩy cô ngồi xuống, “Bạn bình tĩnh chút không được sao? Cứ như bạn, cả ngày khóc lóc, thì đòi tranh giành cái gì với ai?”

Tiểu Mạn lại càng nghen ngào, “Cần gì phải tranh giành với ai, mình mới không cần anh ta!” Bây giờ, cô cảm thấy mình thất bại vô cùng. Tô Lê Thâm thì bị người ta ngấm ngầm thông đồng với nhau đuổi đi rồi, Cố Lăng thì ở cùng với người khác, cả chuyện đính hôn cũng dang báo luôn.

Nỗi buồn đổ lỗi cho người. Đó chính là cảm giác của An Nhiên bây giờ. Cô có đọc qua tờ báo, đoán rằng chắc chắn sẽ xảy ra chuyện này. Hiếm khi An Nhiên mở miệng cầu xin mình, Nam Tịch Tuyết chỉ hận chính mình không thể lái máy bay đưa cô đi, không thèm để ý tới ai, mặc sống mặc chết phong tỏa sân bay để vợ mình tìm người. Cô vuốt vuốt tóc, mở di động của Tiểu Mạn, tìm số của Cố Lăng.

“Nghe đi này!”

Tiểu Mạn hoảng hốt nhận điện thoại, vừa đặt tai nghe chưa được một phút đồng hồ, đã giơ tay bịt miệng, lập tức cúp máy.

“Sao vậy?” An Nhiên nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của cô, lo lắng ngồi xuống hỏi. Trong cuộc đời đen tối của mình, nhờ có cô bạn gốc ghêch này cho cô thêm sức mạnh, cô mới có thể chống đỡ được. An Nhiên vốn không phải loại con gái hiền lành, đối nhân xử thế cũng sắc bén, có điều, chỉ có Tiểu Mạn là cô xem như bạn tốt nhất của mình.

“An An!” Tiểu Mạn ôm lấy cô khóc lớn, “Là, là con gái nghe điện thoại! Mình phải làm sao bây giờ?” Bây giờ ở bên Mỹ đang là nửa đêm mà!

Khi chúng ta lớn lên, có những nỗi đau mà ngay cả người thân trong nhà cũng không cách nào chia sẻ, nói chỉ là bạn bè?

Ánh mắt An Nhiên trở nên lạnh lẽo, vỗ vai an ủi cô: “Đừng khóc, về chỗ của mình ở tạm đi.” Rồi quay lại nói với Đậu Phụ, “Phiền bạn giúp mình nói với cha mẹ cô ấy một tiếng, bảo rằng cô ấy qua chỗ mình chơi.”

Đậu Phụ kinh ngạc gật đầu, nhìn cô đỡ Tiểu Mạn rời đi, tự dưng buột miệng thốt ra một câu: “Xin lỗi, chúng ta từng gặp nhau ở đâu phải không?”

An Nhiên sững sốt, cười nói: “Mình là bạn hồi đại học của Tiểu Mạn, có lẽ lúc bạn đến thăm cô ấy có gặp qua chẳng?”

Nam Tịch Tuyết dẫn theo người chờ bên ngoài sân bay, thấy An Nhiên và Tiểu Mạn đi ra, vội vã chạy ra đón. Người qua đường thấy một bọn họ khí thế bức người lại vây quanh hai cô gái không khỏi mướm mề hôi.

“Làm sao vậy, cô ấy không sao chứ?” Nam Tịch Tuyết dịu dàng hỏi. Mấy gã theo sau anh không khỏi toát mồ hôi hột, đại đương gia gần đây dịu dàng phát khiếp =,=!

An Nhiên né tránh bàn tay anh, không khách khí mắng: “Anh em các người, con mẹ nó, chẳng được lấy một người tốt. Nói cho lão nhị các người biết, dám bắt nạt Tiểu Mạn, đừng mong tôi để yên!”

Bị mắng mỗ một trận, đám người kín đáo lau mồ hôi.

Nam Tịch Tuyết ngậm bồ hòn làm ngọt, gật đầu ngoan ngoãn đáp: “Biết rồi!” Chương 54: Kịch bản của Tiểu Mạn....

Tiểu Mạn lo sợ bất an gõ cửa. “Đến đây.” Một giọng nói quen thuộc truyền đến khiến trong lòng cô nóng lên, lo nghĩ tích trong lòng mấy hôm nay, cùng phần nộ, bi thương chỉ vì giọng nói kia mà lập tức tiêu tán, chỉ còn lại cảm giác ấm ức không chịu nổi.

Cửa mở, “Tiểu Mạn, sao em lại tới đây?” Trên mặt anh không hề có vẻ ngạc nhiên sung sướng như cô đoán, trái lại còn muốn trốn tránh, có vẻ như xấu hổ, âm cuối đột nhiên chùng xuống.

Lo lắng trong lòng Tiểu Mạn lại một lần nữa chậm rãi phình ra, cười miễn cưỡng, “Em tới tìm anh, không chào đón sao?”

Anh hất tay tỏ vẻ lơ đãng, do dự nói: “Nghe lời, đợi anh một chút rồi sẽ giải thích với em.” Nói xong liền muốn đóng cửa.

Tiểu Mạn đi trước một bước, chặn cửa lại, đẩy ra, “Em có thể vào ngồi một chút được không?”

“Lãng, ai vậy?” một giọng nói thanh thoát truyền đến, một mỹ nữ mặc áo ngủ đi qua, đầu tiên là cực kỳ tự nhiên túm lấy cánh tay anh, sau đó nũng nịu nép vào lòng anh, hơi nghiêng đầu, gất gỏng: “Cô ấy là ai vậy?”

Thân thể anh cứng đờ, sau đó lại bình thường trở lại, quay sang Tiểu Mạn cười dịu dàng, “Là người thân trong nhà.”

Trái tim Tiểu Mạn gần như bị xé rách ra thành từng mảnh, lão đảo lùi về phía sau vài bước, thiếu chút nữa thì ngã ra khỏi sân khấu. Cánh tay đang vòng bên hông mỹ nữ khê nhúc nhích, tựa hồ vẫn giống như trước đây ôm lấy cô, thế nhưng, cuối cùng cũng chỉ khê động mà thôi. Từ nay về sau, anh sẽ ôm một người khác.

**

Âm nhạc đau buồn vang lên, Tiểu Mạn và Cố Lãng mặt đối mặt ngồi ở một quán cà phê. Nước mắt của cô không ngừng rơi, tí tách từng giọt rơi vào ly cà phê, nổi lên một vòng bọt nước ưu thương.

“Xin lỗi.” Sau một lúc im lặng, Cố Lãng cứ như vậy nói ra hai chữ.

“Anh vì sao, vì sao lại có thể đối xử với em như vậy?” Tiểu Mạn che mặt, thế nhưng, nước mắt vẫn không thể giữ lại, theo kẽ tay chảy xuống. Vốn dĩ, chỉ là muốn một lời giải thích, có thể đó là hiểu lầm, anh có nỗi khổ tâm không chừng. Vốn dĩ, cô muốn trấn định một chút, tối thiểu, cho cô giữ lại chút tôn nghiêm gầy còm. Thế nhưng, cô không có cách nào khác, ai bảo cô yêu anh đến mức hèn mọn như vậy? đến mức không hề giữ lại, hoàn toàn không chừa cho chính mình một đường lui.

Anh cúi người cầm khăn tay giúp cô lau nước mắt.

“Không cần!” Tiểu Mạn kích động đứng lên, gơ tay tát anh “Bốp” một cái. Anh không tránh, khăn tay rơi xuống sàn nhà, vải trắng bị nhuộm nâu, tựa như vết máu khô cạn.

Bàn tay anh xấu hổ lưu lại giữa không trung, thật lâu, cho tới tận lúc người vẫn ngồi trước mặt anh đã bước ra khỏi cửa, anh vẫn ngồi ngây như phỗng. Chậm rãi, mười ngón tay bấu chặt lấy lòng bàn tay, anh đã sai rồi sao?

Trời mưa suốt đêm.

Tần Tiểu Mạn ngửa đầu hứng lấy những giọt mưa. Gạt đi những giọt nước mắt đau lòng, thất tha thất thểu, không may trượt chân, đúng lúc ấy, một chiếc xe tải hạng nặng trở tới..... Sau đó.....

**

“Sau đó, cậu muốn xuyên qua nữa phải không? Tốt nhất là xuyên vào cái thế giới trọng nữ khinh nam, gặp một gã giống hệt Cố Lãng, ngày nào cũng chà đạp đùa bỡn để giải hận?” An Nhiên thực sự không nghe nổi Tiểu Mạn cứ ngồi đó phán đoán lung tung, không khách khí cắt ngang, móc di động ném sang, “Này, gọi điện thoại hỏi một câu không phải là xong sao? Lau khô nước mũi đi, đừng làm chuyện mất mặt nữa!”

Đậu Phụ và Nhâm Suất, vì lo lắng mà đi theo, nhìn nhau, tiếp tục im lặng. Họp lớp cuối cùng kết thúc chỉ vì một tờ báo. Đại tỷ Đậu phụ bây giờ đặc biệt muốn hành hung cái người mua tờ báo chết tiệt kia một

trận. Tiểu Mạn vừa thấy nó xong, khí lạnh bốc lên tận trời, uống liền hai chén rượu, cầm lấy túi xách, bỏ lại một câu “Đi WC.” rồi mất dạng.

Đậu phụ cho rằng cô trong lòng khó chịu, vào nhà vệ sinh một lúc thôi, cũng không để ý. Cũng may Nhâm Suất vội vàng kéo cô đi tìm Tiểu Mạn. Cô mới biết hóa ra Tiểu Mạn nhà mình sắp tu thành chánh quả, bị đả kích như vậy, đạo hạnh “ngàn năm” xem ra bị hủy bỏ mất rồi.

Hai người đi theo cô tới sân bay, phát hiện ra cô muốn mua vé máy bay đi Mỹ. Hình như quên mất không mang tiền, cô lục túi trái, túi phải, cuối cùng đưa một tấm thẻ màu xanh ngọc cho nhân viên sân bay. Cô nhân viên vốn ngạo mạn, khinh thường, vừa thấy tấm thẻ đã bật người đứng dậy, hai tay cung kính đưa vé cho Tiểu Mạn.

Đậu Phụ và Nhâm Suất đuổi theo, sau đó, chẳng biết cái cô tên An Nhiên này từ đâu chui ra, phong tỏa sân bay, lôi Tiểu Mạn về. Tiểu Mạn vừa ngồi xuống đã bắt đầu khóc, kể lể tuốt tuột mấy cái suy đoán bi thảm nhất mà cô nghĩ ra được.

Nhâm Suất không ngờ lại rơi vào tình huống này, xấu hổ sờ sờ mũi nhìn đi chỗ khác. Đậu Phụ âm thầm cảm phục An Nhiên, nhìn cô dáng người thấp bé, gầy teo, không ngờ lại có khí thế như vậy. Một chiếc áo da màu đen, bên trong mặc áo len cao cổ đỏ rực, tóc nâu uốn xoắn xỏa trên vai, tựa như đối nghịch với màu mắt đen thuần khiết. Chắc, cái này mới gọi là đẳng cấp. Nói rồi cúi đầu nhìn Tiểu Mạn khóc lóc thê thảm, lắc đầu, cái này gọi là chênh lệch.

“Mình không gọi đâu!” Tiểu Mạn thút thít, cầm khăn tay chùi nước mũi, “Mình chờ anh ấy, anh ấy cho mình, cho mình một lời giải thích.” Ánh mắt đột nhiên trống rỗng rồi lại đùng đùng đứng dậy, “Đừng cản mình, mình muốn đi để hỏi cho rõ!”

An Nhiên đẩy cô ngồi xuống, “Bạn bình tĩnh chút không được sao? Cứ như bạn, cả ngày khóc lóc, thì đòi tranh giành cái gì với ai?”

Tiểu Mạn lại càng nện ngạo, “Cần gì phải tranh giành với ai, mình mới không cần anh ta!” Bây giờ, cô cảm thấy mình thất bại vô cùng. Tô Lê Thâm thì bị người ta ngấm ngầm thông đồng với nhau đuổi đi rồi, Cố Lăng thì ở cùng với người khác, cả chuyện đính hôn cũng dang báo luôn.

Nỗi buồn đổ lỗi cho người. Đó chính là cảm giác của An Nhiên bây giờ. Cô có đọc qua tờ báo, đoán rằng chắc chắn sẽ xảy ra chuyện này. Hiếm khi An Nhiên mở miệng cầu xin mình, Nam Tịch Tuyết chỉ hận chính mình không thể lái máy bay đưa cô đi, không thèm để ý tới ai, mặc sống mặc chết phong tỏa sân bay để vợ mình tìm người. Cô vuốt vuốt tóc, mở di động của Tiểu Mạn, tìm số của Cố Lăng.

“Nghe đi này!”

Tiểu Mạn hoảng hốt nhận điện thoại, vừa đặt tai nghe chưa được một phút đồng hồ, đã giơ tay bịt miệng, lập tức cúp máy.

“Sao vậy?” An Nhiên nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của cô, lo lắng ngồi xuống hỏi. Trong cuộc đời đen tối của mình, nhờ có cô bạn gốc ghêch này cho cô thêm sức mạnh, cô mới có thể chống đỡ được. An Nhiên vốn không phải loại con gái hiền lành, đối nhân xử thế cũng sắc bén, có điều, chỉ có Tiểu Mạn là cô xem như bạn tốt nhất của mình.

“An An!” Tiểu Mạn ôm lấy cô khóc lớn, “Là, là con gái nghe điện thoại! Mình phải làm sao bây giờ?” Bây giờ ở bên Mỹ đang là nửa đêm mà!

Khi chúng ta lớn lên, có những nỗi đau mà ngay cả người thân trong nhà cũng không cách nào chia sẻ, nói chỉ là bạn bè?

Ánh mắt An Nhiên trở nên lạnh lẽo, vỗ vai an ủi cô: “Đừng khóc, về chỗ của mình ở tạm đi.” Rồi quay lại nói với Đậu Phụ, “Phiên bạn giúp mình nói với cha mẹ cô ấy một tiếng, bảo rằng cô ấy qua chỗ mình chơi.”

Đậu Phụ kinh ngạc gật đầu, nhìn cô đỡ Tiểu Mạn rời đi, tự dưng buột miệng thốt ra một câu: “Xin lỗi, chúng ta từng gặp nhau ở đâu phải không?”

An Nhiên sững sờ, cười nói: “Mình là bạn hồi đại học của Tiểu Mạn, có lẽ lúc bạn đến thăm cô ấy có gặp qua chăng?”

Nam Tịch Tuyết dẫn theo người chờ bên ngoài sân bay, thấy An Nhiên và Tiểu Mạn đi ra, vội vã chạy ra đón. Người qua đường thấy một bọn họ khí thế bức người lại vây quanh hai cô gái không khỏi mướn mồm hỏi.

“Làm sao vậy, cô ấy không sao chứ?” Nam Tịch Tuyết dịu dàng hỏi. Mấy gã theo sau anh không khỏi toát mồ hôi hột, đại đương gia gần đây dịu dàng phát khiếp =.,=!

An Nhiên né tránh bàn tay anh, không khách khí mắng: “Anh em các người, con mẹ nó, chẳng được lấy một người tốt. Nói cho lão nhị các người biết, dám bắt nạt Tiểu Mạn, đừng mong tôi để yên!”

Bị mắng mồm một trận, đám người kín đáo lau mồ hôi.

Nam Tịch Tuyết ngậm bồ hòn làm ngọt, gật đầu ngoan ngoãn đáp: “Biết rồi!”

28. Chương 55-56

Chương 55: Bi kịch của Cố Lăng...

Lúc trở về, Nam Tịch Tuyết thấy thời tiết không tốt lắm, tự mình lái xe đưa hai người về thành phố S. Thấy An Nhiên có vẻ giận, anh vội thêm vào: “Đi đường cao tốc, không thể nhanh bằng ngồi máy bay được.”

An Nhiên đỡ Tiểu Mạn ngồi vào trong, Tiểu Mạn lăn qua lăn lại cũng mệt mỏi, dựa đầu vào vai An Nhiên ngủ, miệng vẫn còn thì thào: “Thạch tín, thuốc trừ sâu DDVP” các loại... Nam Tịch Tuyết mở điều hòa trên xe, nghỉ ngơi một chút, cũng cởi áo khoác ra đưa cho An Nhiên.

Áo da hàng hiệu, có thể nhìn thấy lớp lót bằng lông cao cấp mềm mại màu nâu nhạt. An Nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh môi không thêm nhận.

Tiếc là cô đã quên, người nào đó bản tính ương ngạnh, quen ép buộc người khác. Thấy cô không nhận, Nam Tịch Tuyết đứng dậy, nhanh chóng chặn lấy hai bàn tay cô vung lên, khoác áo vào cho cô cẩn thận mới buông.

Chờ anh ngồi lại ghế lái, An Nhiên giận dữ muốn cởi áo ra. Nam Tịch Tuyết nhìn qua kính chiếu hậu, ho khan một tiếng, “Chú ý giữ ấm, Lâm Lâm buổi tối ngủ với em, lỡ như em bị cảm...” dừng lại một chút đầy ý tứ. Sau đó thỏa mãn thấy người nào đó mặt mũi nhăn nhó mặc áo trở lại. Tuy rằng phân nửa cái áo choàng lên người Tiểu Mạn, thể nhưng, dù sao cũng vẫn cảm thấy mùi của anh.

Nam Tịch Tuyết vô thức nhìn bàn tay phải của mình, mới vừa rồi, ngón cái hình như chạm vào tóc cô. So với ký ức của mình, tóc cô mềm mại hơn nhiều. Thật ra, hai người bọn họ mấy tháng qua ở gần nhau nhưng không hề đụng chạm lấy một lần.

Ba người, ba tâm trạng quay về biệt thự của Nam Tịch Tuyết ở thành phố S. Tiểu Mạn xoa xoa đôi mắt sưng đỏ theo An Nhiên đi vào, hoàn toàn quên mất phải cảm thán sự xa hoa ở cái chốn này.

An Lâm Lâm đã học xong bài, ngồi bò trên sàn nhà chơi xếp gỗ. Thấy “Man Ngư” tới thì rất thích thú, lon ton xách váy chạy tới, túm lấy chân cô, “Man Ngư, dì tới thăm cháu đúng không?”

Tiểu Mạn mở to đôi mắt sưng đỏ, cúi đầu nhìn cô nhóc bé nhỏ, khàn giọng nói: “Ừm, Man Ngư tới chơi với con.” Rồi ngồi xuống ôm lấy cơ thể bé nhỏ mềm mại ấy vào lòng, “Nhưng mà Man Ngư hết pin rồi, phải làm sao bây giờ?”

An Nhiên lắc đầu một cách bất đắc dĩ, ôm lấy Lâm Lâm, “Được rồi, dì Mạn của con đang mệt, muốn đi nghỉ. Lâm Lâm ngoan, chơi một mình nhé.” Nhìn Tiểu Mạn đau khổ, cô cũng thấy đau lòng, nắm lấy tay cô, “Vào phòng mình ngủ đi. Có gì mai tính.”

An Lâm Lâm vốn dĩ rất thích Tiểu Mạn, nhiệt tình chạy tới lay lay tay cô, “Man Ngư, vào phòng con ngủ đi. Phòng con lớn lắm. Giường ngủ cũng mềm ơi là mềm!”

An Nhiên ghen tị: “Vậy mẹ ngủ ở đâu?”

Lâm Lâm chỉ Nam Tịch Tuyết: “Mẹ ngủ với cha đi.” Rồi kéo tay Tiểu Mạn, ân cần dẫn cô lên phòng mình, “Man ngư, ở đây này, ở đây này.”

Tiểu Mạn mắt hồng đi theo cô nhóc.

“Lâm Lâm xem ra rất thích Tiểu Mạn.” Nam Tịch Tuyết này giờ vẫn im lặng mở miệng nói.

“Ừm.” An Nhiên gật đầu, nghiêng mặt nhìn theo, ánh mặt trời chiếu lên người cô, có vẻ đau thương nào đó không gì sánh nổi, “Tôi không phải người mẹ tồi. Lúc đó, thân thể không khỏe, tính tình cũng xấu, đều là nhờ Tiểu Mạn chăm sóc cho nó.”

Đây là lần đầu cô chủ động nói đến chuyện tình lúc bọn họ xa nhau, Nam Tịch Tuyết lẳng lặng nghe, mong cô nói thêm điều gì, có phải không, như vậy anh có thể gần cô thêm một chút? Thế nhưng, An Nhiên vẫn yên lặng, nhất thời, cả hai đều không nói gì.

Cô đi tới điện thoại bàn, nhắc máy bấm số của Cố Lăng.

“Xin chào.” Là giọng nữ.

An Nhiên cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên là cô, Nam Cung Yến.”

Bên kia dừng lại một chút, rồi kinh ngạc nói: “An tiểu thư.”

“Là tôi,” An Nhiên lạnh lùng, “Nói cho cô biết, đừng cố lợi dụng Cố Lăng. Mục đích của cô cũng chỉ là muốn khiêu khích Nam Cung Quân Như trở về mà thôi. Cố Lăng đâu? Cô cầm điện thoại của anh ta làm gì?”

Ngón tay thon dài tinh tế cầm lấy điện thoại, liếc mắt nhìn người đàn ông đang nằm trên giường thân chí không rõ, cười nói: “Anh ta ở cùng một chỗ với tôi. Đang ngủ, không mặc quần áo, xem ra là mệt muốn chết rồi.”

An Nhiên ghen giọng, tức giận trào lên, muốn gào thét một trận.

“An Nhiên, cô cũng đừng có khinh thường Nam Cung Yến tôi.” Giọng người kia dù trong trẻo nhưng lại lạnh lùng không gì sánh được, “Cố Nhị đương gia mấy hôm trước không biết vì sao muốn kéo lê cánh tay thương tật về nước, bây giờ vết thương bị nhiễm trùng, cơ thể nhiễm lạnh, hôn mê bất tỉnh rồi. Dù sao tôi cũng là bác sĩ, cứu người là trách nhiệm của tôi.”

“Anh ta không tự tới bệnh viện được sao?” An Nhiên phẫn nộ.

“Ai biết được?” Nam Cung Yến nghe được giọng nói tức giận của An Nhiên, tâm tình đột nhiên tốt hẳn lên, “Aron gọi điện trực tiếp cho tôi, nói Nhị đương gia tôn kính nhà hấn đang xách hành lý đi thì đột nhiên ngất xỉu. Mạng của anh ta bây giờ mà nói thì rất đáng giá. Tôi thấy chết mà không cứu được sao? Được rồi, nói chuyện với cô, cô biết được cũng chỉ bát nháo lên thôi. Có điều, anh ta thực chu đáo nha, biết tôi thích nhất hoa tu-lip.” Nói đến đây, giọng nói Nam Cung Yến đột nhiên trầm xuống, ưu thương khô cằn trong lòng chậm rãi sinh sôi, “Xem ra vợ anh ta phải rất hạnh phúc, ngay cả trong mơ cũng vẫn lo lắng cho cô ta. Tiểu Mạn là ai? Bạn cô phải không?”

Nghe như vậy, An Nhiên thở dài nhẹ nhõm, tốt quá, chỉ là hiểu lầm thôi. Nhớ tới Nam Cung Yến từ trước tới nay trước sau như một, lo lắng, “Bảo anh ta tỉnh dậy thì gọi điện cho Nam Tử, vợ anh ta sắp sinh rồi!”

Nam Tịch Tuyết ngồi bên nghe không nhin nổi, phì cười. Đã bao lâu rồi, không nhìn thấy vẻ nghịch ngợm này của cô ấy? An Nhiên trừng mắt nhìn anh một cái.

**

Lúc Cố Lăng tỉnh lại, Nam Cung Yến chuyển lại nguyên văn lời của An Nhiên. Anh vốn đang híp mắt vội ngồi bật dậy, loạng choạng vơ lấy quần áo mặc vội đi ra ngoài.

“Ha ha, thật không giống anh tẹo nào.” Nam Cung Yến cười nhạo nói, “Anh bị ngu à?”

Nghe lời cô ta, Cổ Lăng từ từ trấn tĩnh lại, vỗ đầu, “Chết tiệt, sốt tới mức dần cả người!” Đêm 30 vừa mới... với cô ấy xong, làm sao lại nhanh vậy! Có điều, anh vuốt vuốt ngực, tim vẫn còn đập thành thịch, cứ như muốn nổ tung lồng ngực ra luôn. Anh rất nhớ cô, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy nhức nhối toàn thân rồi.

Cổ Lăng trở lại trên giường, Nam Cung Yến nhét cặp nhiệt độ vào miệng anh, có chút lo lắng: “Sao vẫn chưa hạ sốt chứ!”

Anh cúi kính lời cặp nhiệt độ ra, khẽ động dậy cánh tay trái: “Có sao đâu mà phải nhăn mặt!”

“Đừng lộn xộn, vết thương bị sưng to! Phải nghỉ ngơi hai ba ngày.”

Cổ Lăng lấy di động gọi điện thoại cho Aron, “Tôi phải về nước, ngay-lập-tức!” Đảo mắt thấy Nam Cung Yến muốn nói cái gì, không nhận được phát tay, “Đừng cản anh, anh phải về kết hôn!”

Nam Cung Yến tự tiểu phi tiểu nhìn anh, “Trước đây người ta theo đuổi anh, giờ anh lại theo đuổi cô ta, có ý gì đây?”

Cổ Lăng chậm rãi mặc quần áo, “Sau đó, làm thành một vòng tròn. Nha đầu kia, mỗi lần nhìn thấy anh đều quay đầu chạy, cô căn bản không biết...”

“Không biết cái gì?” Nam Cung Yến hiếu kỳ hỏi.

“Không có gì.” Cổ Lăng lắc lắc đầu, đầu óc bây giờ hãy còn đau nhức, cũng chẳng cảm theo cái gì, bỏ đi động vào túi áo đi ra ngoài, ra tới cửa, làm như vô tình nói vọng lại: “Quân Như ở Tú Sơn, có lẽ bây giờ đã xuất gia rồi.”

**

Tần Tiểu Mạn tựa như âm hồn bất tán, mỗi ngày đều phát phơ bay qua bay lại trong nhà Nam Tịch Tuyết. Lâm Lâm bám theo cô mãi cũng phát rầu, học người lớn cau mặt nhịu mày tựa như bà cụ non. Nam Tịch Tuyết cuối cùng cũng không nhận được, hỏi An Nhiên: “Không nói cho cô ấy sao?”

An Nhiên cau mày nhìn cô, “Cô ấy không cho em nhắc tới Cổ Lăng, vừa đụng tới là khóc. Em vẫn chưa tìm được cơ hội.”

Nam Tịch Tuyết dè dặt: “Tiểu Nhiên, không phải là em cố ý trả thù đấy chứ?”

Tiểu Nhiên? Trong lòng An Nhiên đột nhiên nóng lên, khóe mắt cũng cay cay. Bỏ đi..., “Không có, em không phải cái loại ác nhân như thế.” Tuy rằng, nợ cũ nợ mới của cô với Cổ Lăng cô còn chưa thềm tính sổ đâu.

Chương 56: Đánh úp nửa đêm...

Đồng hồ báo thức tíc tắc tíc tắc, trong căn phòng khách chỉ còn có hai người càng nghe lại càng chói tai. An Nhiên hít một hơi thật sâu, đi tới chỗ cửa bếp lấy cái tạp dề mà ngày ngày thím Lâm vẫn dùng để nấu nướng, “Em làm cái gì đó ăn đây,” dừng lại một chút, cô lại chỗ cái thớt gỗ, loay hoay thái nốt nửa củ su hào, cứng ngắc nói, “Hôm nay, cảm ơn anh!”

Nam Tịch Tuyết nhịu mày, chăm chăm nhìn cô, cũng im lặng một chút mới nói: “Anh muốn ăn canh cà chua nấu trứng.”

An Nhiên xoay lưng lại, khẽ thở dài, đúng là cái đồ được đằng chân lân đằng đầu.

Nấu nướng xong xuôi cũng hơn tám giờ tối, An Nhiên khẽ khàng đi lên lầu, qua phòng của Lâm Lâm, định kêu Tiểu Mạn dậy. Ngọn đèn ngủ ở đầu giường vẫn sáng, Tiểu Mạn ôm Lâm Lâm, hai người một lớn một nhỏ ngủ say sưa. Cô ngập ngừng dừng lại, cuối cùng khẽ đắp chăn cho hai người rồi đi ra ngoài.

Vừa ra tới cửa, một vòng tay rộng định choàng ra ôm lấy cô, cô giật mình, lập tức nhảy sang bên mấy bước.

Nam Tịch Tuyết cũng không buông tay, “Không gọi Lâm Lâm ăn sao?” An Nhiên cúi đầu đi xuống dưới nhà, hạ giọng nói: “Để bọn họ ngủ đi.”

Cả chiếc bàn ăn lớn chỉ có An Nhiên và Nam Tịch Tuyết yên lặng ăn cơm. Nam Tịch Tuyết cười lớn trăn an cô, ăn hết một chén canh, lại không khách khí đưa cái bát không ra trước mặt cô, “Thêm một chén nữa.” Lúc An Nhiên đứng lên đi lấy, lại nghe anh bỏ thêm một câu: “Nhiều trứng vào.”

Hai người đang ăn, thím Lâm đi ra ngoài trở về, thấy bọn họ không khỏi vui mừng. Bà đã nói mà, vợ chồng son sao mà cấu kình nhau cả ngày được. Bà đặt túi mía mới mua lên bàn, cười nói: “Lâm Lâm tiểu thư mấy ngày nay đòi ăn cái này, tôi mua một ít, vẫn đang còn tươi lắm.”

“Con nít dạ dày yếu, phải ăn đồ mềm. Mua mấy cái này làm gì?” Nam Tịch Tuyết không vui nói.

Thím Lâm thật thà cười, “Không sao đâu. Lâm Lâm tiểu thư còn nói phu nhân cũng thích ăn. Mía ép thành nước uống cũng tốt mà, lại còn mới nữa.”

Nam Tịch Tuyết liếc mắt nhìn An Nhiên, thấy cô vẫn chú tâm gắp gắp xương cá trong bát, ra vẻ không nghe không thấy, “Vây ép nước đi. Nhiều nhiều một chút.” Giọng nói có chút ý cười gian xảo, thỏa mãn thấy người nào đó hai tai đỏ bừng.

Lúc hai người mới yêu nhau, gen nam ác liệt của Nam Tịch Tuyết không lúc nào kiềm chế được. An Nhiên thích ăn mía, mà lại lười gặm, làm nũng quẩn lấy anh bắt anh ép nước cho cô. Nam Tịch Tuyết sau khi ép hỏng mấy cây mía, nghĩ ra một biện pháp nhất cử lưỡng tiện, gặm mía bỏ vào trong miệng, nhai chảy nước rồi ôm cô hôn, đem thứ nước ngọt ngào kia cho cô. Lúc đó An Nhiên cứng đầu cứng cổ, mặt đỏ tới tận mang tai giẫy dánh dạch, “Phì phì” mấy cái, “Toàn là bã mía, đồ ác ôn!”

=]]

Tối tận nửa đêm, An Nhiên no lặc lè, lết lên trên lầu. Trên lầu có ba phòng ngủ, một phòng của Nam Tịch Tuyết, một phòng của Lâm Lâm và cô, chỉ còn lại một phòng khách. Cô tất nhiên không ngần ngại đi qua phòng khách. Có điều, vặn vài cái, cửa vẫn không mở ra, Nam Tịch Tuyết lau lau mái tóc ướt sũng, nửa thân trên trần từ trong phòng ngủ của mình đi ra, “Chìa khóa phòng khách bị mất rồi.”

An Nhiên cố kiềm chế không nổi đóa lên, lúc đi qua Nam Tịch Tuyết lại bị anh túm lấy lôi vào phòng.

“Rầm” một tiếng, cửa đóng lại phía sau lưng, hơi thở của anh vương vít bên tai.

An Nhiên cố gắng đẩy anh ra, sức mạnh của anh không phải là cô không biết, tựa như tường đồng vách sắt, không hề lay động một chút nào.

“Anh muốn bội ước sao?” An Nhiên cảm tức.

Trong phòng không bật đèn, thế nhưng, hai người cứ dán chặt vào nhau như vậy mà đi vào, thậm chí còn có thể thấy được hơi nước thở ra. Đôi môi Nam Tịch Tuyết ép tới, An Nhiên nóng nẩy, nhấc chân lên muốn đá vào chỗ hiểm của anh một cái. Anh nhanh nhẹn tránh sang một bên, nhân thể ôm chặt lấy bên sườn cô, dọc theo đó túm lấy đôi chân dài vắt ra sau lưng mình. Vì động tác của anh, An Nhiên mất thăng bằng, loạng choạng, hai tay theo phản xạ ôm lấy cổ anh.

“Ngoan quá!” Nam Tịch Tuyết nở nụ cười trầm thấp, lồng ngực cảm nhận được toàn bộ sự rung động của cô.

Tư thế như vậy khiến cô cảm thấy bị áp bức hoàn toàn, cánh tay anh quẩn quýt lấy eo cô, ép cô dán chặt vào người anh.

An Nhiên nóng nẩy, “Nam Tịch Tuyết, anh dê tiện!”

Nam Tịch Tuyết nâng cặp mông của cô lên, mạnh mẽ ôm lấy cô, tiến thêm vài bước ném cô lên giường, người cũng lao lên theo. Tóc của anh vẫn chưa khô, từng giọt nước lạnh leo rơi lên má, khiến cô sợ run cả người.

“Để anh nhìn.” Nam Tịch Tuyết thu lại dáng vẻ đùa cợt ban nãy, giọng nói khàn khàn, cuống quýt vén vạt áo lên của cô lên.

An Nhiên bắt lấy tay anh, thở dốc nói: “Anh, anh dám! Tôi không bao giờ... tha thứ cho anh.”

Nam Tịch Tuyết dừng lại, đôi mắt lạnh lẽo tới đáng sợ, túm lấy hai tay cô đặt lên đỉnh đầu, cả người đè lên người cô, “Thế nào, vào cửa nhà Nam Tịch Tuyết tôi đây, còn muốn thủ tiết cho chồng trước sao?”

Những lời này thực sự đã chọc tới An Nhiên, cô ra sức giãy dụa, oán hận nói: “Nếu không phải anh, Tô Nam cũng không rơi vào hoàn cảnh như vậy, tôi cũng không bị cha mẹ chồng ghét bỏ. Hiện tại tôi hai bàn tay trắng cũng là nhờ anh ban tặng! Tôi thật sự điên rồi mới tin lời anh! Thả ra, có nghe không!”

Đôi mắt Nam Tịch Tuyết tối sầm lại, ngón tay mò lên đường may của áo len, dùng sức xé một cái, một chuỗi âm thanh ầm ỉ, vạt áo mở rộng ra. Nơi tròn trịa mềm mại ẩn trong lớp áo yếm kích thích thần kinh của Nam Tịch Tuyết. Thấy ánh mắt ai oán của An Nhiên, anh khẽ do dự, thế nhưng, hôm nay, cô cho phép anh lại gần quá nhiều, anh không nhịn được, anh thật sự rất muốn....

Ngón tay cứng cỏi dọc theo làn da mềm mại, tới sát biên giới, dò xét đi vào, anh cởi khuy quần, kéo khóa xuống, để lộ ra chiếc quần nhỏ màu trắng, cơ bản không hề có tác dụng che đậy.

Mọi thứ che lấp đều bị loại bỏ, cô lại một lần nữa trần truồng dưới thân anh.

Ngón tay anh tinh tế mơn trớn từng chỗ một trên cơ thể cô. Bàn tay to lớn dừng lại trên bụng cô một lúc lâu, cẩn thận vuốt ve, như đang tìm kiếm cái gì đó.

An Nhiên toát mồ hôi, nhắm mắt cắn răng nói: “Chỉ là để sinh con dễ thôi, không sao!” giây tiếp theo, cô liền hối hận vì đã nói mấy lời này. Bởi vì ngón tay người nào đó lập tức theo đường cong nơi bụng cô, càng lúc càng rơi xuống chỗ bí ẩn sâu thẳm.

“Ừm.” An Nhiên cắn môi, vẫn không thể ngăn cản tiếng kêu thoát ra. Máu dâng lên trong huyết quản, lòng bàn tay mồ hôi túa ra càng nhiều.

Đầu ngón tay tinh tế vẽ theo hình dạng chỗ mềm mại đó, chỉ đụng chạm khẽ khàng cũng khiến An Nhiên gằn như không thể chịu nổi.

Nam Tịch Tuyết đột nhiên đứng dậy rời đi. Áp lực bao phủ lấy cô đột nhiên biến mất, cô há miệng thở dốc. Cả người tựa như vừa chạy qua một cuộc chạy cự ly dài, khiến cô không thể nào trì hoãn được tốc độ. Cô trấn định một chút, chậm rãi ngồi dậy, oán hận nói: “Bây giờ, làm những cái này còn có ích gì sao? Cái tên hỗn đản này!” Dõi theo bóng lưng cứng còng của anh, An Nhiên càng cựa quậy thế nói: “Anh không phải muốn làm sao? Hà tất phải nhẫn nhịn khổ cực?” Cô hiểu rõ, lúc này kích anh chỉ chính mình là có hại, có điều, chính cô cũng không nhịn được. Hai người ở cùng một chỗ, luôn luôn khiến đối phương bị thương. An Nhiên không hiểu nổi, lúc nào cũng như vậy, anh vẫn không buông tay, là vì cái gì?

Nam Tịch Tuyết xoay người lại, đi nhanh tới, một tay túm lấy An Nhiên khiến cô không thể thối lui, gắt gao kéo cô vào lòng, để cho cơ thể cứng rắn áp lấy cơ thể mềm mại của cô, khiến cô cảm nhận được dục vọng nguyên sơ không thể hóa giải được trong con người anh. “Anh muốn em nhiều, được chưa?” Anh gằn như nghiền răng nghiền lợi, An Nhiên tưởng chừng như mình bị xiết muốn gãy xương mất. Anh thô bạo thẳng lưng lên chạm vào cô, “Vì sao chịu đựng? Muốn anh nói, anh không nói cho em!”

An Nhiên cắn chặt môi không chịu hé răng. Nam Tịch Tuyết đột nhiên cảm thấy kiên trì của mình dường như đã hết sạch, xé toạc lớp vỏ ngụy trang, trở lại làm Nam Tịch Tuyết quen thuộc vốn hay cướp đoạt, mặc kệ thời gian lãng động cần biết bao nhiêu.

**

Có người gõ cửa ở bên ngoài. An Nhiên xấu hổ chui vào chăn, Nam Tịch Tuyết mở cửa, kinh ngạc thấy Lâm Lâm dụi dụi mắt đứng bên ngoài. “Sao chưa ngủ?” Nam Tịch Tuyết ngồi xuống, xoa đầu con.

An Lâm Lâm lại gần Nam Tịch Tuyết, nhỏ giọng nói vào tai anh: “Chú Cố tới, chú ấy làm Man Ngư khóc. Cha đi đánh mông chú ấy đi!”

29. Chương 57-58

Chương 57: Nghi kỵ là ma quỷ....

Nam Tịch Tuyết ôm lấy Lâm Lâm vào lòng đặt lên giường, xoa đầu con, “Con ngoan, ngủ ở đây với cha. Cha qua đánh mông chú Cố.”

An Nhiên cũng bất chấp xấu hổ, ngồi dậy muốn mặc quần áo. Trên giường lộn xộn, cô qua quét dọn dẹp lại. Nam Tịch Tuyết khom lưng chặn tay cô lại, “Em ngủ với Lâm Lâm đi.”

An Nhiên sốt ruột nói: “Nha đầu chết tiệt kia ngu ngốc. Em lo lắng!”

“Anh ta tới rồi, em còn lo cái gì?” Nam Tịch Tuyết có chút giận dữ. Phải chăng trong lòng cô, ai cũng quan trọng hơn anh?

“Buông tay!” An Nhiên trừng mắt nhìn anh, tức giận nói.

“Mẹ đừng giận, Lâm Lâm ngủ với mẹ.” Lâm Lâm nhỏ bé từ trong chăn chui ra, tới bên An Nhiên làm nũng, kéo tay cô, “Mẹ mau nằm xuống đi, coi chừng cảm lạnh.” Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nghiêm túc quay sang Nam Tịch Tuyết nói rằng: “Cha, không cho cha khi dễ mẹ. Mẹ kiếm tiền mua sữa cho Lâm Lâm rất khổ cực.”

Một câu nói khiến mũi An Nhiên cay cay, quay đầu lau nước mắt, quay trở lại giường, xoa xoa lưng Lâm Lâm, “Lâm Lâm ngoan, ngủ đi. Mẹ ngủ với con.”

Nam Tịch Tuyết yên lặng nhìn vệt sáng yếu ớt lưu lại nơi đầu giường. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng vạch nên đường viền trên người anh. An Nhiên mở to mắt, người đàn ông cao lớn, kiên nghị như vậy, vì sao lúc này lại mệt mỏi đến thế? Cô nghiêng người, vùi mặt vào vai Lâm Lâm, sinh mệnh nhỏ bé này là chỗ dựa của cô. Cô cái gì cũng không có, nhưng vẫn còn cái huyết mạch ruột thịt này.

Nam Tịch Tuyết nhìn hai mẹ con nằm trên giường, thống hận chính bản thân mình, vì sao không tìm bọn họ sớm hơn một chút, khoảng trống lớn tới vậy, anh phải làm sao mới có thể lấp đầy?

**

Đồng cam cộng khổ với Nam Tịch Tuyết, Cố Lăng cho tới bây giờ vẫn không nghĩ chính mình lại gặp phải vấn đề khó khăn tới mức này — tín nhiệm.

“Tiểu Mạn, anh giải thích rõ rồi, em, em vẫn còn tức giận sao?” Cố Lăng khổ não hỏi. Tiểu Mạn cúi đầu ngồi trên sofa, thủy chung không nói một lời.

“Là thật mà, cô ta chỉ là bác sĩ. Anh cái gì làm cũng không làm.” Cố Lăng vén tay áo để lộ ra vết thương vẫn còn sưng tấy cho cô xem, bây giờ anh vẫn còn sốt nhẹ, khuôn mặt đỏ ửng. Biết Tiểu Mạn hiểu lầm anh, anh vội vã trực tiếp tới đây.

Tiểu Mạn kinh ngạc nhìn cánh tay anh, khẽ chạm tay vào, giọng nói khàn khàn: “Còn đau không?”

“Không đau, không việc gì nữa rồi.” Cố Lăng thở phào nhẹ nhõm, giang tay ôm lấy cô vào lòng, ôm thật lâu, thật chặt. Hai người dựa vào nhau. Anh có thể nghe được tiếng trái tim nhảy ngược lên. Thân thể của anh, toàn bộ không khiến anh lo lắng hay nghi ngờ... Cho dù thế nào, anh vẫn không thể dứt cô ra được.

Tiểu Mạn cứng người để mặc anh ôm, yên lặng một lúc lâu, nói rằng: “Cố Lăng, chúng ta chia tay đi.”

Cố Lăng ngừng lại, nắm chặt cánh tay cô, mềm mỏng dỗ dành: “Nha đầu ngốc, đừng nói giỡn, chúng ta...”

“Em nghiêm túc đấy.” Tiểu Mạn đẩy anh ra, ngẩng mặt lên nhìn anh, nói rành rọt từng chữ một.

Sắc mặt Cố Lăng thay đổi, “Tiểu Mạn, anh không hề...”

“Không phải vấn đề của anh, là của em,” Tiểu Mạn nắm chặt hai tay, “Em phát hiện ra em không thể hoàn toàn tin tưởng anh được. Em luôn lo lắng, nghi ngờ. Em sợ.” Sợ một ngày nào đó em không thể khống chế được thứ tâm tình xấu xa này. Đàn bà đồ kị không biết đáng sợ đến cỡ nào đâu, vì nghi ngờ có thể sẵn

sàng bóp méo mọi sự thành đau thương vô bờ. Em sợ sẽ có một ngày, oán hận của em đối với anh sẽ vượt qua cả tình yêu.

Kỳ thực, suy nghĩ kỹ lại, trực giác mách bảo cô rằng Cố Lăng không hề làm việc có lỗi với cô, thế nhưng, cô vẫn không quản được tư tưởng của mình. Cô phát hiện ra mình là loại đàn bà đáng sợ thích lôi chuyện cũ ra bới móc, tiểu ác ma ở trong đáy lòng không ngừng nhắc nhở cô, Cố Lăng không đáng tin, Cố Lăng không đáng giao khó, “người đi trước” của Cố Lăng nhiều lắm.

Sự thật trước mắt đã chứng minh, Tiểu Mạn càng nghĩ càng cảm thấy chán ghét chính bản thân mình, cô bắt đầu phủ định mình. Run rẩy, cô nói: “Cố Lăng, em vốn cho rằng tình cảm của em đối với anh vĩnh viễn như lúc ban đầu, nhưng lại không phát hiện ra, thật ra nó đã sớm héo úa rồi.”

“Nói gì vậy?” Cố Lăng thực sự tức giận, đã tới mức này rồi cô còn muốn chia tay? “Chúng ta không phải đang rất tốt sao?”

Tiểu Mạn cúi đầu, không chịu nhìn anh, tháo chiếc nhẫn vẫn đeo trên tay, đặt lên tay anh, “Không thích hợp với em chút nào.” Cái nhẫn trang trọng, hoa lệ như vậy, cô đeo không được.

Cố Lăng nhắm mắt, cố gắng trấn tĩnh, chậm rãi nói: “Được rồi, nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có việc.” Nhìn chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, anh tiện tay ném vào thùng rác, “Không thích thì không thích, chờ em hết giận rồi, anh mang em ra tắm... Còn nữa, không được nói chia tay với anh. Đời này kiếp này em là vợ của Cố Lăng, anh tuyệt đối không bỏ qua đâu!”

Tiểu Mạn muốn nói thêm gì đó, lại không cách nào mở miệng, cuối cùng nhắm mắt lại.

Cố Lăng đi ra ngoài, trở tay đóng cửa lại, phát hiện Nam Tịch Tuyết đang đứng dựa lưng vào tường.

“Thế nào?”

Anh đi tới bên cầu thang ngồi xuống, buồn bã nói: “Cô ấy không tin. Anh, em thực sự hối hận rồi!” Chương 58: Lang tâm vi lạnh....

Gần đây Cố Lăng rất bận rộn.

Đúng giờ tan tầm, anh liền cầm theo đồng hồ về nhà. Đồng thời cũng nói với Nam Tịch Tuyết, bảo anh bị bệnh nặng mới khỏi, cần tĩnh dưỡng, mọi chuyện xã giao dẹp qua một bên cho anh. Nam Tịch Tuyết thấy anh khổ sở, liền chuẩn tấu. Cái này, có khổ cũng chỉ khổ Lục Nhược thôi.

**

“Ầm ầm ầm!” Lục Nhược chạy xe tới dưới nhà Cố Lăng, đập cửa, “Anh hai, anh có ở nhà không?”

Không ai đáp lại.

Lục Nhược dán tai lên cửa nghe ngóng, quan sát, rõ ràng là có ánh đèn. Anh còn có thể ngửi được mùi người ở trong phòng. *Anh là con gì vậy o.o* Ngừng một chút, hé ra nụ cười thâm hiểm, quay ra chỗ trạm gác, không biết móc đâu ra một que sắt nhỏ, chuẩn bị làm khách không mời mà tới. Hơ, quỹ bảo hiểm kho bạc bang C anh còn móc được, nói chi cửa nhà Cố Lăng?

Cửa mở, Cố Lăng tóc tai bù xù cuối cùng cũng xuất hiện, yếu ớt nói: “Chuyện gì?”

Lục Nhược nhìn anh toàn thân âm khí nặng nề, cười gượng hai tiếng, giả vờ e thẹn hỏi: “Em vào được không?”

“Thích thì vào.” Cố Lăng ngáp một cái, xoay người đi vào trong, “Nói trọng điểm.”

Lục Nhược đóng cửa lại nói: “Anh hai, anh giúp em đàm phán với Tứ Hải đi, bên kia sống chết không chịu nhượng bộ. Đại ca bảo nếu không làm được sẽ trừ tiền thưởng của em. Cứu tiểu đệ đi mà!”

Cố Lăng ngồi vào máy tính tiếp tục chuyện đang bỏ dở, hỏi: “Dựa vào giao tình giữa lão già nhà cậu với Trầm gia mà lại không thành sự sao?”

Lục Nhược chớp chớp mắt về tội nghiệp, “Bây giờ Trầm lão gia không làm nữa. Là Trầm Tịch...” lén liếc mắt nhìn Cố Lăng một cái, phát hiện đối phương không phản ứng, đánh bạo nói, “Lần này toàn bộ là do cô ta phụ trách, phụ nữ không làm thì thôi, đã làm là nhất quyết không lùi bước. Em cân nhắc nghĩ rằng cô ta nhất định là muốn bức anh xuống núi rồi.” Lục Nhược không ngừng nài nỉ, “Nhị ca ca, anh là Gia Cát Lượng tái thế, là lưỡi ngắn ba tấc, à không không, là lưỡi mọc hoa sen, có mười Trầm Tịch cũng bị anh thuyết phục. Nói không chừng, lại có thể khiến cô ta nhượng giá.” Kỳ thực, Lục Nhược muốn nói chính là, Cố Lăng chỉ cần sang bên kia, đứng một chỗ, nhìn Trầm Tịch cười một cái, chuyện này không phải là xong sao? Việc quân cơ không nề đối trá, lúc cần hy sinh chút nhan sắc cũng xem như có thể tha thứ.

Cố Lăng đầu đầy hắc tuyến, cái thành ngữ kia, không phải là lưỡi hồng cánh sen sao? Anh tiếp tục gõ bàn phím, nói giọng ghét bỏ, “Biết vì sao Lục Hi không để ý tới cậu không? Vô văn hóa!”

“Anh!” Lục Nhược nắm chặt tay rồi nhanh chóng buông lỏng, giận dữ nói: “Phì, một gã nghèo kiết xác dạy học cũng đòi bước chân vào Lục gia. Hình dạng thì như thổ phỉ còn ngực trang làm bạch diện thư sinh. Cậu đây thấy hán chả tốt đẹp gì.”

Trước đây nhắc tới Lục Hi, Lục Nhược luôn luôn buồn bã, lúc này, lại có thể quật cường như vậy, Cố Lăng không khỏi ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái, “Ồ, nghĩ thông rồi sao?”

Lục Nhược ghen một chút, quật cười nghiêng đầu nhìn đi chỗ khác. Yên tĩnh một lúc thấy Cố Lăng không phản ứng, Lục Nhược chỉ trích: “Anh cũng thật chẳng có tình có nghĩa, em cũng vì tiệc cưới của anh mà mấy hôm nay bận rộn liên tục chẳng lúc nào được thanh thoi!”

Cố Lăng dừng lại, gờ tay day day trán, cười lạnh: “Không phải cũng là cho cậu có lý do để tránh né một người sao? Miễn cho cậu đêm dài lắm mộng thôi!”

Lục Nhược oán giận nắm tay cắn tức nhìn anh, đây là cái loại người gì vậy!!!!!!

Thấy Cố Lăng một mực lúi húi trước máy tính, anh giận dữ một lúc cũng tò mò qua nhìn. “Đây là cái gì vậy?” Lục Nhược chăm chăm nhìn màn hình màu sắc tóe loe, vài mục quảng cáo nhấp nháy liên tục: “Khiến đàn ông hưng phấn, khiến phụ nữ sung sướng tới thét chói tai.” Hai bên trái phải là hai hàng chữ nhỏ viết: Trò chơi người lớn.

Lục Nhược run rẩy, không phải chứ. Tuy rằng đây là lần thứ hai Tiểu Mạn bỏ anh, anh cũng không phải túng thiếu đến mức phải đi xem mấy thứ này để tự thỏa mãn đây chứ. Đàn ông rơi vào lưới tình quả đáng sợ, mới vài năm trước, nhị ca nhà mình cỡ nào phong lưu phóng khoáng a a a!

“Đây là diễn đàn Tiểu Mạn bình thường hay lên, anh cậu muốn xem qua thôi.” Cố Lăng giải thích.

Lục Nhược nhìn tên tài khoản, “X Mạn tâm thường”, rét run, “Anh, đây là tài khoản của Tiểu Mạn sao?” Vì sao, người mà ông anh mình nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa lại tâm thường cỡ này? Tên nghe đã thấy hèn mọn. Lục Nhược yên lặng, nghĩ nghĩ một hồi rồi lại tán dương Tiểu Mạn, dù sao cái cô ngốc kia cũng gọi là biết người biết mình... Aizz

Cố Lăng gật đầu.

Tiểu Mạn rất thích xem bộ phim truyền hình, nick trên diễn đàn cũng cấp tốc lập. Lúc không xem TV, cô sẽ lên đây tranh luận. Từ lúc đi làm lại, cô đã lại dọn đi, tới ký túc xá dành cho nhân viên của Lăng Hiên ở.

Anh thực sự không biết nên làm cái gì. Cô đột nhiên thu mình vào vỏ ốc, nhất quyết không chịu đối mặt với anh. Không cách nào khác, anh đành lên đây xem qua bình luận của cô. Kết quả, cuối cùng anh cũng tìm ra mấu chốt.

Về chuyện Bát gia nạp thiếp, trên diễn đàn thảo luận rất sôi nổi. Có người cho rằng làm như vậy là phản bội nữ chính, có người lại nói, Bát gia vì đại nghiệp, hy sinh một người cũng xem như là đáng giá. Giữa một đồng những bài viết lộn xộn, Cố Lăng vất vả tìm kiếm bài của Tiểu Mạn, “X Mạn tâm thường” viết: “Cho dù Bát bối lặc nạp thiếp hay không, trong lòng tôi anh ta vẫn là một người đàn ông chân chính. Giữa thời phong kiến, đàn ông ba thê bảy thiếp là chuyện bình thường, thế nhưng, Bát gia một mực tránh né những người phụ nữ khác, nhiều năm vẫn toàn tâm toàn ý đối với duy nhất một người. So với đàn ông hiện tại không biết giữ mình, việc Bát gia làm còn tốt hơn rất nhiều.”

Lời nói của cô khiến anh chấn động, không ngờ Tiểu Mạn lại nói năng triết lý, ý nặng tình sâu như vậy. Anh phiền muộn, “Đàn ông không biết giữ mình” có phải là anh không nhỉ? Đêm càng khuya, trong lòng càng nghĩ càng thấy bất mãn không tả nổi. Ngay cả khi anh toàn tâm toàn ý với cô, cô vẫn còn chưa chịu tin anh?

Anh khiến cô không có cảm giác an toàn sao? Nghĩ tới cái trọng trách kia lại thấy nóng! Cô dám đem danh lợi, địa vị, thậm chí cả chênh lệch ngoại hình đặt lên trên tình cảm giữa hai người. Tầm thường... Tầm thường... Hai chữ càng nhìn càng chói mắt. Cái nha đầu này, cô có biết rằng, cô càng trốn tránh bao nhiêu, càng khiến anh tổn thương bấy nhiêu không?

Tiểu Mạn, em biết không, cho dù anh lì lợm cỡ nào, trước mặt em, thực sự anh một chút phòng ngự cũng không có. Em và anh, rốt cuộc ai mới là tầm thường, em có hiểu hay không?

Lục Nhược thấy sắc mặt Cố Lăng càng ngày càng xấu, ủ rũ nói: “Quên đi, anh bận thì thôi. Chỉ khổ em chả có ai thương.” Quay người đi ra cửa, “Hôm sau em cũng phải thuê một cô thư ký để chòng ghẹo một chút mới được, để sống bớt chán đi một chút.” Đi hai bước, vỗ mạnh một cái vào trán, ai nha, làm sao lại quên việc này chứ! Lục Nhược đắc ý quay đầu lại cười nói: “Anh hai, em nói cho anh...”

30. Chương 59-60

Chương 59: Ah! Xương cá xương cá....

Thấy người đứng chờ ở phòng khách Nghê Thường, Tần Tiểu Mạn mới hiểu ra bản thân mình đã bị tên Lục Nhược kia bán đứng rồi. Nhưng mà cuối cùng cô cũng chỉ có thể kiên trì cúi đầu nhìn chằm chằm vào mũi giày, khẽ rít lên: “Cố tổng”. Cố Lăng gật đầu thản nhiên nói: “Đi thôi”. Dứt lời, anh dẫn cô hướng đến căn phòng đã đặt trước. Tần Tiểu Mạn im lặng đi theo phía sau.

Vừa thấy Tiểu Mạn, thư ký đã Lưu niệm nở kéo cô lại, nói: “Nghe nói cô gần đây rất nỗ lực, từ khi cô đi, thư ký Hoa ngày nào cũng nhắc đến cô đó. Đây quả thực là một dự án lớn, lần này lập công to rồi nhé”. Không đợi Tiểu Mạn trả lời, Cố Lăng liền nói xen vào: “Hôm nay bữa tiệc là cô định phải không, đưa đây tôi xem thực đơn.” Tiểu Mạn đứng bên cạnh ngây ra một lúc mới ý thức được là Cố Lăng đang nói chuyện với mình, bản thân có chút luống cuống vội đưa cho anh cuốn thực đơn mình đang giữ. Ngón tay anh nhanh chóng lướt qua một dãy dài tên các món ăn, sau đó đưa cho thư ký Lưu bên cạnh: “Nói nhà bếp mấy món hải sản không được có vị tanh và cũng tuyệt đối đừng cho gừng. Trầm tiểu thư không thích ăn gừng, không hợp khẩu vị của khách thì không tốt đâu.” “Vâng, đúng ạ.” Thư ký Lưu nói rồi vội vàng rời đi.

Bước chân Cố Lăng chậm lại, như vậy cho dù Tiểu Mạn không muốn vẫn phải sóng vai đi cùng anh. “Đi cùng với cấp trên điều quan trọng là cần phải thật nhanh nhẹn. Ngẩng đầu lên!” Cố Lăng trầm giọng nói. Trên hành lang dài trải thảm, ngoại trừ vài nhân viên của Lăng Hiên đang im lặng bước đi, ở cuối hành lang còn có mấy cô lễ tân đang đứng cười. Tiểu Mạn ngượng ngùng đỏ mặt, ngẩng đầu lên một cách cứng nhắc. “Còn nữa”, Cố Lăng đột nhiên dừng bước, quay sang nắm lấy cằm của cô, buộc cô phải ngẩng mặt lên nhìn anh, ngừng một lát mới nói: “Điều kiêng kỵ nhất là để tình cảm cá nhân xen vào công việc. Em không biết sao?”

Những người đi xung quanh cảm nhận được bầu không khí quái dị liền tự giác lờ hai người bọn họ đi. Cố Lăng đưa tay lau những giọt nước mắt đang trào ra trên khuôn mặt cô, nhẹ nhàng hỏi lại một lần nữa: “Em không biết sao?” giọng nói mềm mại và rõ ràng nhưng lại như búa tạ đập mạnh vào lòng, phá tan lớp vỏ nguy trang kiên cường của cô. Anh xem, Cố Lăng, anh muốn thương hại em cũng chẳng cần tốn nhiều công sức. Tần Tiểu Mạn trừng mắt nhìn anh, nỗi chua xót quay trở lại và ngày càng lớn hơn, “Tôi biết rồi, cảm

ơn Cố tổng đã chỉ bảo”. Cố Lăng buông tay xuống, nói: “Vào toilet chỉnh trang lại đi. Như thế này thì rất không tôn trọng khách mời.” “Phải” Tần Tiểu Mạn gật đầu, nhanh chóng xoay người hướng đến toilet. Cô có cảm giác như hai chân mình không đứng nổi nữa. Cúi đầu nhìn xuống quai giày, chặt đến đâu. Vì sao bước chân mình lại nặng trĩu đến thế? Nhân lúc quẹo sang hướng khác, cô lén quay đầu lại nhìn, nhưng phát hiện ra Cố Lăng đã sớm rời đi, bóng dáng cao lớn của anh dần biến mất ở cuối hành lang. Tần Tiểu Mạn trốn vào một góc cho đến khi cảm xúc dần bình tĩnh trở lại. Cô cuối cùng đang làm gì vậy hả? Từ lúc cô rời khỏi nhà Nam Tịch Tuyết, An Nhiên lo cho cô bèn đi theo. Cô ấy vốn dĩ luôn có định kiến với Cố Lăng, lần này lại đi nói tốt cho anh.

An Nhiên không quen nhìn cô như đà điểu thế kia liền mắng: “Cậu như thế này là tự chuốc khổ vào thân mà, thật không đáng! Hắn ta trước kia như thế chẳng qua là tại cậu nhỏ hơn hắn vài tuổi, hắn nếu như có tình yêu nam nữ với cậu thì mới không bình thường đó. Tiểu Mạn, cậu không thể quên việc này, mặc dù Cố Lăng chỉ vừa mới nói yêu cậu, nhưng bất luận chuyện gì sẽ không bao giờ ngừng yêu cậu, bảo vệ cậu.” “Im đi, mình không nghe, không nghe” Tần Tiểu Mạn cong mông, vừa lấy cái gối đè lên đầu vừa la. An nhiên chán ghét mắng chửi cô: “Nha đầu chết tiệt kia, cậu quả thật rất độc ác mà! Không phải bị chứng sợ hãi trước hôn nhân chứ?” Sợ hãi trước hôn nhân? Tần Tiểu Mạn bất giác sờ ngực mình, nhớ tới chiếc nhẫn của Cố Lăng bị mình vứt đi, trong lòng đột nhiên đau xót. cô một lần nữa lại làm một kẻ chạy trốn.

Sau khi đi làm, cô xin chuyển sang làm trợ lý cho Lục Nhược, Cố Lăng trái lại vẫn không ngăn cản cô, chỉ làm đúng theo trình tự, cô liền dọn dẹp đồ đạc của mình rồi chuyển sang phòng làm việc khác. Cô tự hứa sẽ nỗ lực thêm một chút nữa, tiến bộ thêm một chút nữa để có thể xóa bỏ hết những sự bất an, lo lắng trong lòng. Tần Tiểu Mạn nghĩ, cô cần phải độc lập hơn nữa, không phải yếu đuối như thế này, như vậy, cô mới có thể hoàn toàn tin tưởng vào Cố Lăng.

Ấy thế mà, Cố Lăng không chịu chia tay nhưng lại đối xử lạnh như băng với cô. Như thế có còn là đàn ông không, thật sự rất đáng ghét mà! Tần Tiểu Mạn tức giận giậm chân. Đột nhiên, cô phát hiện ngoài mình ra trong toilet còn có người khác nữa, một cô nàng đang đứng soi gương đánh son. Tiểu Mạn ngẩn ra, sau đó lễ độ đưa tay ra chào hỏi: “Xin chào, Trầm tiểu thư.” Trầm Tịch dường như không nghĩ sẽ có người, hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại vẻ bình thường, tao nhã vén vén mái tóc, chìa tay ra, mỉm cười: “ Xin chào, Tần tiểu thư. Lần này nghe nói Tần tiểu thư sẽ phụ trách, thật là vất vả quá.” Tần Tiểu Mạn nở một nụ cười giả tạo: “Trầm tiểu thư quá khen.” Cô nói với Lục Nhược là muốn được thăng chức. Lục Nhược không những không để ý tới cô mà còn lơ đi, cuối cùng không đánh lại cô, tức giận đưa cho cô dự án, nói nếu lần này cô làm tốt sẽ có được thăng chức quản lý. Nhưng anh không nghĩ tới, hiện giờ bên Tứ Hải, người phụ trách lại chính là Trầm Tịch. Tần Tiểu Mạn cô bị đòi hỏi rất khắc nghiệt khiến cho nhiều đêm cô phải thức trắng, không nhin được lại nhớ tới Cố Lăng, muốn gọi điện thoại cho anh nhờ giúp đỡ. Trong căn phòng nhỏ đơn độc của KTX, lúc cô cảm thấy rất mệt mỏi, liền nhớ đến lúc cô cùng Cố Lăng ở cùng một chỗ, buổi tối cô lúc nào cũng ngồi xem TV, lúc đó anh đang bận rộn trong phòng làm việc. Nửa đêm, dụi dụi con mắt, Tần Tiểu Mạn rốt cục cũng ý thức được, cái gọi là có tiền, có địa vị cần phải tự bản thân mình cố gắng mới có thể có được. Nhất là Cố Lăng, bản thân tỏ ra không có gì nhưng ở bên ngoài lại dốc sức làm đến mức này, trong lúc vất vả cố gắng, anh còn sợ cô không tin tưởng vào khả năng của mình. “Tần tiểu thư và Cố tổng sắp tới có chuyện tốt phải không?” Trầm Tịch bất ngờ hỏi. Tần Tiểu Mạn sắc mặt cứng ngắc trả lời: “Không.” Trầm Tịch nghe thế nét mặt thể hiện sự đắc ý. Trong lòng cô đồ kị muốn chết, vừa nãy tên sắc lang kia còn vì Trầm Tịch mà dặn nhà bếp dừng cho gừng vào món ăn. Cái cô này, thật là đang chọc tức cô mà! Cô nói tiếp “Là chuyện tốt đã thành”. Trầm Tịch sắc mặt lập tức xám lại. Khuôn mặt trang điểm điểm lệ cũng không che giấu nổi điều đó. Tần Tiểu Mạn tâm tình rất tốt, chào tạm biệt Trầm Tịch rồi bước ra khỏi toilet. Biểu hiện không tồi. Cô tự tán thưởng bản thân.

Lăng Hiên cùng Tứ Hải giao tình rất tốt, người của hai bên đều quen biết nhau, trên bàn ăn bầu không khí rất thoải mái. Căn bản, nếu không có Trầm Tịch ở giữa làm khó dễ, cái hợp đồng này đã sớm được ký kết. Bên này Tứ Hải tuy đối với vị đại tiểu thư này có oán nhưng không dám lên tiếng. Trầm Tịch tao nhã uống rượu, mắt nhìn Cố Lăng, tay trái chỉ Tần Tiểu Mạn, cười đến chói mắt, “Cố tổng, anh với Tần tiểu thư từ khi nào kết hôn mà không báo với em một tiếng vậy. Em có còn được coi là bạn của anh không.” Tần Tiểu Mạn cảm tức ăn một hơi toàn là thịt cá, có đứa ngốc lúc kết hôn mới đi mời tình nhân cũ.

Nếu mẹ cô biết, thế nào cũng xé nát cái mặt con yêu tinh đi phá hoại người khác này ra. Cố Lăng thần nhiên liếc nhìn Tần Tiểu Mạn, đang cố gắng bình tĩnh ăn cá. Anh buông đũa xuống, thần nhiên nói: “Uhm,

mới chỉ đi công chứng thôi, vẫn chưa mời tiệc rượu.”

Nói dối! Tần Tiểu Mạn chột dạ nhưng cũng không dám lên tiếng phản kháng, kẻ nào đó đã làm cho cô phải nói dối người khác >”<. Trầm Tịch nét mặt chuyển từ hồng sang xanh rồi sang trắng. Ban đầu, nghe nói Cố Lăng và Tần Tiểu Mạn chia tay, cô muốn mượn cơ hội lần này để nói lại tình xưa với anh. Trầm Tịch cô muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn học thức có học thức, gia đình cũng tốt đẹp, nhưng vì sao lại thua con nhỏ nhà quê này? Trầm Tịch thở dài, đã kết hôn rồi, cô còn làm loạn lên làm gì nữa? Cô cô cũng có sự kiêu hãnh của bản thân, tội gì phải phá hoại gia cang nhà người ta.

Tứ Hải yếu thế hơn, Cố Lăng nhân cơ hội đó tạo thêm áp lực, Trầm Tịch cũng không còn lòng dạ nào, thẳng tay ký lên bản hợp đồng, sau đó vội vàng rời đi. Cố Lăng cầm bản hợp đồng đưa cho Tần Tiểu Mạn, “Cầm đi.” Nhà đầu kia, mấy hôm nay không nghỉ ngơi cho tốt, đôi mắt thâm quầng không che giấu được gì cả. Lúc trước, Lục Nhược nói với anh, Tiểu Mạn muốn được thăng chức, anh kinh sợ, không nghĩ tới cô có thể chuyên tâm vào công việc đến thế. Lục Nhược trái lại cười, nói Tiểu Mạn sợ anh vất vả quá mức nên muốn nuôi anh thôi. Trong khoảnh khắc đó, anh vô cớ tức giận cô, muốn tìm được một người có năng lực tốt như anh ư, có thể tìm ra không? Đồng thời trong lòng lại tràn đầy sự xúc động. Có một người như thế, nguyện ý vì anh mà nỗ lực, loại cảm giác được coi trọng này, quả thật đáng quý biết bao. Nhưng Cố Lăng vẫn chưa hiểu rõ lắm, vì lẽ gì mà cô vẫn chưa trở về bên cạnh anh? Anh đưa tay ra một lúc lâu nhưng Tần Tiểu Mạn vẫn quay lưng lại. Cố Lăng nhất thời tức giận, đem bản hợp đồng quăng lên bàn, quát: “Em bị ngu ngốc sao? Anh không thích thái độ của em tí nào.” Nói xong mới thấy mình hơi nặng lời, liếc nhìn Tần Tiểu Mạn lúc này chỉ chú ý vào đồ ăn trên bàn, anh mất tự nhiên nói: “Khẩu vị của đối tác rất là quan trọng, việc này em không nên xem nhẹ, đổi lại là người khác cũng như vậy thôi.” Giải thích xong tự nhiên thấy không đúng, anh sao lại nhiều chuyện như vậy chứ! Tần Tiểu Mạn nước mắt lưng tròng xoay người lại, nhìn anh lên án, cái tên nam nhân này, thật quá xấu tính, nóng nảy mà, còn dám hung dữ với cô nữa chứ! “Em làm sao vậy?” Cố Lăng thấy cô khó chịu, có chút sợ hãi lại gần giúp đỡ cô. “Nói gì đi chứ nha đầu này!” Tần Tiểu Mạn cẩn thận thở ra, khó nhọc nói: “Em.....xương cá!” Cô chỉ chỉ cổ họng của mình. Mới vừa rồi ăn nhanh quá, nuốt cả một miếng cá lớn, liền cảm thấy khó chịu, cổ họng càng ngày càng đau, sợ là bị hóc rồi. Cô đau quá nắm lấy tay áo Cố Lăng, trong lòng buồn tủi, đều là tại anh, trước đây ăn cá đều gỡ xương ra rồi mới gắp cho cô, lần này sao anh lại không làm chứ?! Nếu cô bị mắc hóc chết, đều là do lỗi của anh hết, phải cho anh hối hận cả đời mới được!

Chương 60: Nho nhỏ....

“Em cố chịu đi, anh đưa em tới bệnh viện.” Cố Lăng thấy cô bị đau, hoảng loạn ôm lấy cô lao ra ngoài.

Tần Tiểu Mạn buồn bực không nói nửa lời, vung tay dấm loạn xạ lên ngực anh, nước mắt cũng mỗi lúc một lăn dài trên má, lớp phấn trên mặt bị nhòe, nhìn cực kỳ thảm.

Cố Lăng túm lấy bàn tay của ai đó đang cáu giận, yêu thương nắm chặt lấy, càng ôm cô chặt hơn, sốt ruột nói: “Tiểu Mạn ngoan, đừng lộn xộn nữa, đến bệnh viện lấy ra là được rồi!”

Tiểu Mạn giãy không được, ở trong lòng anh khóc nức nở, hướng ánh mắt thương tâm nhìn thư ký Lưu đứng một bên xin giúp đỡ.

Thư ký Lưu thở dài, cái này gọi là lo lắng thái quá mất rồi. Anh ta lại bàn ăn lấy một chén dấm, vội vã đuổi theo Cố Lăng đang ở bên ngoài tìm xe, “Cố tổng, Cố tổng, để Tiểu Mạn uống dấm thử xem, không chừng có thể nuốt xuôi xuống được.”

Cố Lăng dừng bước, nghiêm mặt quát: “Không nói sớm, mau mang ra đây!”

Không đợi thư ký Lưu phản ứng, anh đã chộp lấy chén dấm, nắm lấy cằm Tiểu Mạn, mở miệng cô ra kê chén dấm vào.

“Khực khực khực.” bị đổ quá tay, Tiểu Mạn đẩy Cố Lăng ra, ngã khụy xuống đất, bắt đầu nôn khan, vị chua nồng nặc tới mức chảy nước mắt nước mũi. Tiểu Mạn phần nộ, anh chắc chắn cố ý. Bị anh lấn qua lần lại như thế, không có chuyện cũng thành có chuyện. Anh, anh ta không nghĩ lại tí sao, nếu thật sự nghiêm

trọng như vậy, cô còn đứng mà ăn tiệc được không? Rót hết nguyên cả chén dấm, có mà xương cá cũng tan ra, hại cả dạ dày cô nóng như thiêu, vừa chua vừa nóng, khó chịu chết đi!

Vâng, chị ăn dấm chua đúng nghĩa ạ =.,=

Cố Lăng cẩn thận vỗ vỗ lưng cô, “Em có đỡ hơn tí nào không?” Nhìn cô chỉ cúi đầu há mồm thở dốc, nghĩ rằng cô vẫn khó chịu, nửa quỳ bên người cô, móc khăn tay ra khế lau dấm vẫn còn dính trên mặt, giọng nói lẫn lộn cả sợ hãi, “Nói đi, nói đi mà, còn đau không?”

Tiểu Mạn không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, khó khăn nuốt xuống, vị chua nơi đầu lưỡi cũng như muốn tan ra. Đôi mắt của anh thừa hưởng từ Cố mẹ, mắt hoa đào, đuôi mắt dài hẹp, con ngươi sáng lấp lánh. Trước đây, đôi mắt ấy từng bày tỏ rất nhiều thứ, lúc thì trêu tức, lúc thì tự đắc, có khi dịu dàng, duy chỉ có lần này, từ sâu trong mắt anh lại lộ ra vẻ hoang mang lo sợ. Hóa ra, cũng có lúc anh sợ hãi.

Cố Lăng một tay ôm ngang qua lưng cô, một tay ngang qua khuỷu chân, chống chân bế bổng cô lên thật cẩn thận, nhìn sắc mặt cô không còn trắng bệch như ban nãy, quay đầu lại dặn dò thư ký Lưu: “Các người về trước, tôi mang cô ấy tới bệnh viện kiểm tra.”

Thư ký Lưu mất một lúc trấn tĩnh mới “Vâng” một tiếng, nhìn theo bóng hai người, quay người lại trao đổi ánh mắt với đồng nghiệp đang túm tụm đằng sau, nhìn đi nhìn đi, gặp phải người mà mình yêu thích, Cố Lăng cùng lắm cũng chỉ là một gã đàn ông bình thường mà thôi!

“Em không sao rồi,” Tiểu Mạn vừa mở miệng lại càng hoảng sợ, giọng nói khàn đặc, cổ họng vừa đau vừa khô, ho nhẹ vài tiếng, giọng dựa muốn nhảy xuống, “Em tự lái xe về.”

Cố Lăng không thèm để ý, mở cửa xe đặt cô vào ghế phụ, thắt dây an toàn cẩn thận mới đi vòng sang bên kia.

“Em không sao!” Tiểu Mạn ngơ ngậy, giọng nói gần như vỡ ra, “Còn xe em đi mượn nữa.”

Cố Lăng vẫn tiếp tục khởi động xe, chậm rãi rời khỏi bãi đỗ, “Để ở đây cũng được. Ngày mai kêu người tới lấy.”

Tần Tiểu Mạn áp mặt vào cửa sổ xe, nhìn cảnh vật bên ngoài lao vun vút về phía sau, bất đắc dĩ thở dài. Cô nghiêng đầu nhìn trộm Cố Lăng, phát hiện ra khuôn mặt anh không chút biểu cảm, biết rằng bây giờ mình nói gì cũng vô ích. Bình thường, anh rất ít khi nổi giận, nhưng nếu đã chọn anh tới bộ dạng này, anh sẽ trở nên cực kỳ đáng ghét. Lúc đó, dù cho ai nói gì, anh cũng xem như không nghe không thấy. Đã bước vào cảnh giới của anh, muốn làm cái gì thì nhất định phải làm cho được.

Tới bệnh viện, Cố Lăng vẫn không nói không rằng lôi Tiểu Mạn vào trong. Tiểu Mạn vốn cho rằng, nửa đêm canh ba chẳng có ai khám, ai ngờ vẫn còn bác sĩ trực, lại còn có vẻ rất chuyên nghiệp. Ông ta bắt cô há miệng thật to, cầm đèn pin chiếu chiếu, soi soi, quan sát rất tỉ mỉ.

“A vài tiếng.” Bác sĩ nói.

“A——” Tiểu Mạn ngoan ngoãn há to miệng ra, lúc cảm thấy nước miếng như muốn nhều ra ngoài thì bên môi chợt mát lạnh. Cố Lăng rút bàn tay dính nước miếng của cô lại, thờ ơ lau đi, vẫn nhìn cô chăm chăm, “Bác sĩ, thế nào, thanh quản của cô ấy không sao chứ?”

Bác sĩ ghi tên, đẩy gọng kính trên sống mũi, nhàn nhạt nói: “Không có việc gì. Nhớ kỹ sau này đừng uống nhiều dấm như vậy, rất dễ bị bỏng thanh quản.”

Cố Lăng vỗ vỗ đầu Tiểu Mạn, giọng nói nghiêm khắc: “Nhớ kỹ đấy!”

Tiểu Mạn phẫn nộ tới mức muốn giơ vuốt, cực lực cố gắng kiềm chế thôi thúc muốn lao vào cào cấu ai đó. Cổ họng bà đây không biết nhờ ai mà nuốt một đồng dấm như vậy!

Ra khỏi bệnh viện cũng đã là một giờ sáng, Tiểu Mạn cố lấy dũng khí nói: “Em phải về rồi.” Cố Lăng hai tay vẫn đặt trên volant, nhìn cô không chớp mắt: “Về đâu?”

“Đương nhiên là em ở đâu thì về đó rồi!” Tiểu Mạn không khỏi có vẻ phô trương thanh thế, nói lớn. Rõ ràng cô cây ngay không sợ chết đứng, vì sao ở trước mặt anh lại lo lắng không yên như vậy.

Dọc đường đi, Tiểu Mạn khẩn trương quan sát cảnh vật hai bên đường, tận lúc chiếc xe chậm rãi tiến vào khu ký túc xá cô ở, mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Mạn, chừng nào thì em trở về?” lúc cô vừa đẩy cửa bước xuống, chợt sau lưng vang lên giọng nói của Cố Lãng, “Sau hợp đồng này, anh sẽ phải phê chuẩn đơn xin ra nước ngoài của em. Thực sự là em muốn vậy sao?”

Bóng đêm thâm trầm, từng lời nói đặng chất của anh nhiễm bóng tối phát ra càng nặng. Cố Lãng cũng xuống xe, vòng qua đầu xe tới trước mặt Tiểu Mạn, nắm lấy tay cô, lần đầu tiên, để giữ lại người mà anh yêu thương, rất nhẹ nhàng mà yêu cầu: “Đừng rời xa anh, có được không?”

Tiểu Mạn cắn cắn môi, dời mắt đi chỗ khác.

Cố Lãng đưa tay vuốt mái tóc bị gió làm cho rối tung của cô, chậm rãi nhưng kiên định nói: “Em muốn đi, anh sẽ không ngăn em nữa. Anh sẽ ở đây, an phận thủ thường chờ em.” Lúc nào, em nghĩ, anh đáng để em tin cậy hoàn toàn; lúc nào, em nghĩ, có thể xứng đôi với anh, không hề tự ti nữa, hãy trở lại tìm anh. Anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tiểu Mạn, lòng bàn tay có chút chai sạn lướt nhẹ trên làn da non mềm của cô.

Ma sát quả nhiên sinh nhiệt, Tiểu Mạn nghĩ, không chỉ mặt nóng, cả mắt cũng nóng, nóng quá, nóng quá, nóng tới mức cay xè.

“Tần Tiểu Mạn,” Cố Lãng gọi tên cô, hai gò má ửng đỏ, “Anh nghĩ, đời này không phải em thì không thể là ai được nữa, anh nguyện ngã xuống nằm yên trong vũng bùn của em.”

Im lặng,

Im lặng...

“Nước ngoài có nhiều thứ để xem, đừng có mà vui đến quên cả trời đất.” Giọng nói của anh đột nhiên nhanh lên, “Phải nhớ ở nhà còn có một ông chồng nuôi từ bé tam trình cửu liệt chờ em.”

**

Ba ngày sau, Tiểu Mạn làm tân tiền nhiệm quản lý xách hành lý bắt đầu hành trình xuất ngoại.

“Anh hai, em muốn cổ phần công ty của anh!” Lục Nhược đình đặc đặc Cố Lãng ra ngoài ban công, công phu sư tử ngạo, “Con muốn thủ hạ của anh tất cả phải thuần phục em.”

Cố Lãng trợn mắt, “Sáng sớm đầu bị trúng tà à!”

Lục Nhược lúng búng một lúc, cầm một xấp giấy trong tay hướng anh vẫy vẫy, dài giọng nói: “Anh hai, báo cáo sức khỏe của nhân viên mấy hôm trước có rồi này!”

“Ừm.” Cố Lãng chăm chăm nhìn đồng hồ trên cổ tay, kim đồng hồ dường như chạy rất nhanh, lúc này chắc cũng soát vé rồi.

Mấy ngày qua Tiểu Mạn chuyển đi, anh cũng nhớ cô rất nhiều. Có điều, sau này hai người còn muốn ở bên nhau cả đời, nếu không vượt qua được bước này, e là sẽ liên tục gặp trắc trở. Chi bằng, xa nhau để yên tĩnh một chút. Lần đầu tiên, anh phát hiện, nha đầu này so với anh còn có phần hiểu chuyện hơn. Hiện tại, cô nỗ lực gạt bỏ những chướng ngại vật cản trở cuộc sống sau này của bọn họ. Anh cũng phải nỗ lực mới được. Thế nhưng, Cố Lãng ôm một bụng đầy ủy khuất nghĩ, cô cũng không thể lần nào cũng nói chia tay chứ. Thực sự là tổn thương người ta mà.

“Báo cáo sức khỏe của nhân viên đợt trước đã có rồi.” Lục Nhược không buông tha cho anh.

“Cậu không phải là muốn ngồi máy bay đấy chứ?” Cố Lãng cười nhạo nói, hàng năm nhân viên Lăng Hiên đều phải kiểm tra sức khỏe thân thể, cái quy định này cũng xưa như diêm rồi.

“Anh xem đây là cái gì?” Lục Nhược rút ra một tờ giấy phe phẩy trước mặt Cố Lãng, rồi không đợi anh phản ứng, lập tức lùi ra xa.

Cố Lãng không ngốc, một ý niệm hình thành trong đầu rồi chậm rãi bành trước ra, ánh mắt trầm xuống, vội vã đứng lên đi về phía Lục Nhược, “Đưa đây anh xem!”

31. Chương 61-62

Chương 61: Kỳ quái....

“Chị Mạn, chúng ta đi thôi.” Thư ký Tiểu Trương thấy nếu không nhanh sẽ lỡ mất thời gian làm thủ tục, không khỏi giục giã.

Tiểu Mạn cảm tức nhìn cậu ta, “Đã bảo không được gọi chị, tôi lớn hơn cậu có một tuổi thôi!”

Tiểu Trương bắt đắc dĩ nhăn trán, cậu chỉ có ý kính trọng thôi mà? Cậu cúi đầu nhìn Tiểu Mạn đang ngồi chồm hổm trên đồng hành lý, âm thầm oán thán, vị quản lý này, sao nhìn cứ như đứa con nít vậy, “Tiểu... Tiểu Mạn,” Tiểu Trương thử gọi, phát hiện đối phương phản ứng rất happy, vội nói, “Đến giờ rồi, đi thôi!”

Tần Tiểu Mạn dài cổ nhìn quanh đại sảnh, lăm bằm một câu: “Sao vẫn chưa tới nhỉ?”

Tiểu Trương kéo cô đứng dậy, xách túi đồ, cũng không câu nệ chức vị khác biệt, túm lấy cánh tay Tiểu Mạn kéo cô ra chỗ soát vé. Thật vất vả mới có cơ hội xuất ngoại, cũng không thể vì thủ trưởng không vào mà mình không được đi. Lúc này cũng là lúc để khảo nghiệm năng lực nhân viên.

“Chị Tiểu Mạn, đang chờ bạn trai sao? Lúc này đông người như vậy, có lẽ khó mà tìm được. Thôi cứ đi theo tôi trước đi, không chừng anh ấy cũng tới chỗ đấy.” Tiểu Trương ra sức kéo cô đi về phía trước, thở hồng hộc nói.

“Không đúng!” Tiểu Mạn nghiêm túc nói.

“Cái gì không đúng?” Tiểu Trương buông cô ra, móc vé máy bay của hai người đưa cho nhân viên, nhân thể lau mồ hôi.

“Cậu không phải là chưa từng yêu đương đấy chứ?” Tiểu Mạn rất sắc bén chỉ ra.

“Đương nhiên là rồi, tôi cũng 24t chứ ít gì!” Tiểu Trương rất không phục, “Có điều vẫn chưa kết hôn. Sự nghiệp chưa có, dựa vào cái gì lập gia thất?” rất hào phóng tuyên bố, “Chờ tôi làm nên chuyện rồi sẽ đi cưới vợ.”

“Vậy dám chắc là cậu chưa yêu thật lòng!” Cô quay đầu ra sau tìm kiếm, lăm bằm, “Tôi biết, anh ấy không tới đâu.”

Bất kỳ chỗ nào có anh, đến ngay cả mùi vị của không khí cũng sẽ khác biệt. Giữa biển người mờ mịt, chỉ cần có anh ở gần, bất luận là có gì trở ngại, ánh mắt của cô cũng có thể chính xác rơi lại trên người anh. Đừng nói cái khác, đơn giản là, thương anh, đến cả hơi thở cũng muốn giữ lại.

Tiểu Trương nóng nảy thấy Tiểu Mạn đứng lại không chịu đi, gấp đến độ giơ chân, “Quản lý đại nhân, ngài già rồi hoạt động một chút chăm sóc sức khỏe được không!” Lần này ra nước ngoài coi như vớ bở, cậu mới làm nhân viên Lăng Hiên, theo Tiểu Mạn bận rộn lâu nay, vất vả lắm mới hoàn thành dự án với Tứ Hải, hăng hái chuẩn bị khoác lớp áo vàng xuất ngoại. Nhìn Tiểu Mạn mãi mãi mũi giày, đột nhiên có cảm giác vì sao chuyến đi này lại đầy nguy cơ vậy?

Đám người bỗng nhiên rối loạn, bất an như thủy triều lan ra toàn bộ sân bay. Hai đoàn người già yếu, áo vest đội ngũ chỉnh tề đi vào, người dẫn đầu phát tay ra hiệu dừng lại, loa phát thanh lập tức vang lên: “Xin lỗi quý khách, bởi vì có sự cố, chuyến bay XXXX tạm thời dừng cất cánh, xin quý khách kiên nhẫn không nên nóng nảy.”

Tiểu Mạn vốn đã đưa vé ra rồi, loa phát thanh vừa kêu, vé lại bị trả về.

“Shit!” Tiểu Trương nhin không nổi nữa, mắng một câu, thế nào cảm giác ngày hôm nay không ổn tẹo nào.

Trong đám người bỗng có ai đó hô to một tiếng, “Ồ đây!” Tiểu Mạn tròn mắt nhìn người đi ở giữa, những người xung quanh đều bị dạt sang một bên. Một gã đàn ông cao lớn đeo kính đen sải bước về phía cô.

Tiểu Trương khẩn trương nhào ra chắn, bị một người khác túm cổ áo lôi đi.

Tiểu Mạn nhìn xung quanh không còn ai nữa, người kia đến tìm cô sao? Nhưng mà, cô hình như không quen anh ta.

Kính đen đứng trước mặt cô, hơi nghiêng đầu quan sát cô một chút, “Are you, khụ khụ, chắc, cô là Tiểu Mạn phải không?”

Anh ta là người nước ngoài sao? Tiểu Mạn gật đầu, “Xin hỏi anh là?”

“Tiểu Mạn!” Người nọ đột nhiên ôm chặt lấy cô, hô lớn, “Cầu xin em đừng bỏ anh! Anh không thể sống thiếu em được!”

Vài người vốn còn tưởng là xã hội đen cướp bóc gì đó, lấy điện thoại ra chuẩn bị báo nguy, ai mà ngờ lại là một tiết mục truy đuổi ái tình, đành lắc đầu, cười một cái rồi tản ra.

Đầu Tiểu Mạn ong ong, ra sức đẩy người kia ra, “Này, anh nhận lầm người rồi! Anh...” lời còn chưa dứt, sau gáy đột nhiên đau đớn, Tiểu Mạn trở mình làm một pha chết không nhắm mắt rồi ngất đi.

**

Lúc Cổ Lăng mở hơi khẽ nhại lao tới sân bay, nhìn xuyên qua cửa kính, thấy rõ một vệt khói trắng trải rộng trên nền trời.

“Ầm” một tiếng, một đám vào tường. Cổ Lăng cảm giận nhìn trời, hóa ra, chỉ một khoảng cách ngắn vậy thôi, hoa mới nở đã bị một đao chặt mất. Cho đến bây giờ, anh mới biết, anh cũng chỉ giống như Tôn Ngộ Không không cách nào thoát ra khỏi bàn tay Phật tổ. Ngay cả lên trời xuống đất không gì không làm được, cuối cùng gặp cô cũng phải thuận phục.

Anh lấy di động gọi cho quản lý sân bay, quát: “Đã bảo các người ngăn lại, ai cho các người để cô ấy đi!”

Đối phương kinh hồn bạt vía im lặng một lúc, nơm nớp trả lời: “Dạ, không phải vừa rồi Nhị đương gia cử người tới đón.. đón đi sao ạ? Để, không làm lỡ lịch trình, đã bay rồi, bay rồi!”

*

Sau khi tỉnh lại, Tiểu Mạn phát hiện mình bị trói rất chặt nhưng lại dễ nằm trên giường. Liếc mắt qua thì hình như đây là một phòng khách sạn. Bắt cóc! Một từ duy nhất nảy ra trong đầu cô.

“Cô ấy tỉnh rồi!” Một giọng nói đột nhiên vang lên khiến cô sợ đến phát run, giờ cô mới phát hiện ra còn có người ngồi bên giường, thấy cô mở mắt có vẻ thở dài nhẹ nhõm, vỗ ngực đứng lên.

Là một người nước ngoài, mắt xanh, mũi cao, môi mỏng. Trừ việc đi làm cướp, coi như lớn lên đẹp mắt. Tần Tiểu Mạn cấp tốc đánh giá, cố gắng cảnh cáo chính mình phải bình tĩnh, bình tĩnh. Tiểu Mạn cô vô tài vô sắc, tự nhận mình không hề đặc tội với ai. Cô nuốt nước bọt, hữu hảo hỏi thăm: “Vị này, à, tiên sinh, ngài tìm nhầm người phải không?”

Ấy vậy mà người kia lại giơ tay ra trước mặt cô, làm một phép lễ nghi tiêu chuẩn, “Tiểu thư tôn quý, cô khỏe chứ. Xin gọi tôi là Tiểu Vũ. Không nhầm, cô chính là mục tiêu của chúng tôi lần này. Lão đại nói nếu bắt cóc được cô, Cổ sẽ thành con cá đặt trên cái thớt mặc ý chúng tôi ăn thịt.”

Hán ngữ tiêu chuẩn. Mặt Tiểu Mạn trắng bệnh, vất vả dịch sang một bên, “Anh, tôi không quen Cổ nào cả. Thả tôi ra đi!”

“Cốc cốc” có tiếng gõ cửa, kính đen mới rồi đánh ngắt cô bước vào. Tiểu Vũ vội vàng nghênh đón, giọng nói hỗn hển, “Cô ấy cuối cùng cũng tỉnh. Anh có biết hay không gáy là gần với não nhất, chẳng may có việc gì, anh muốn bị lột da à?”

Kính đen hung hăng đâm người kia một cái, quát lớn: “Bày ra bộ dáng cướp bóc tôi xem, phải như này!” nói rồi tháo kính đen xuống, hung ác trừng mắt nhìn Tiểu Mạn đang sợ hãi.

Tiểu Mạn trước giờ chưa gặp qua chuyện như thế này, bị anh ta dọa, nước mắt tuôn ra.

“Thấy không?” Kính đen đặc ý. Khuôn mặt đẹp của Tiểu Vũ vì tức giận mà nhú lại, “A, anh thế nào lại có thể đối xử như thế với cô gái đáng yêu này? Thật không có phép tắc!”

Kính đen lại quát lên: “Đẹp mấy cái phép tắc đi. Lớ ngớ coi chừng lão đại xử đẹp! Đừng quên hiện giờ ai quản chúng ta.”

Tiểu Vũ không tình nguyện vâng một tiếng, đi tới trước mặt Tiểu Mạn, tỏ vẻ uy nghiêm, “Cái này, cô kia, xin an phận một chút, bằng không, cậu đây, trước tiên rape cô, sau đó kết hôn với cô!” Nói xong quay đầu lại hỏi kính đen, “Như vậy đúng không? Hình như bọn cướp Trung Quốc đều như vậy, cướp trình con tin, dùng phương thức vô nhân đạo này làm chồng cô ả.” Anh ta nhớ mang mang xem phim Trung Quốc hình như có cảnh đó.

Kính đen bịt tai. Không rõ Aron vì sao lại phải cái tên ngu ngốc này đến đây.

“Các người rốt cuộc muốn làm gì?” Tiểu Mạn khóc lóc thảm thiết, hai người kia âm dương quái khí. Cô nhớ Cố Lăng muốn chết đi, anh không mau đến cứu cô?

Kính đen hung ác nói: “Chúng ta muốn mạng Cố Lăng, không cách nào hơn là phải bắt cô. Nếu cô phối hợp, tất nhiên sẽ không bạc đãi cô làm gì!”

“Hình như không phải nói như vậy đâu.” Tiểu Vũ huých huých tay anh ta, móc trong ví ra một tờ giấy, “Aron bảo phải nói như thế này...”

“Câm miệng!”

Chap 62

Chân tướng

“A a ——!”

Sáng sớm, Tiểu Vũ dụi dụi đôi mắt vẫn còn buồn ngủ từ trong phòng đi ra, còn đang mắt nhắm mắt mở, đã bị tiếng kêu thảm thiết làm giật mình, vội vàng nhấc chân đá văng cái cửa ra, hấp tấp hỏi: “What’s wrong?”

Chỉ thấy Tần Tiểu Mạn đang trừng mắt nhìn TV giống như thấy quỷ, cuống quýt lùi lại phía sau, sau đó lại chạy đến bên cửa sổ dán khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vào cửa kính nhìn ra ngoài.

Đây là cảnh tượng khủng bố gì vậy hả. Mới sáng sớm thức dậy muốn xem thời sự, lại thấy người trong TV biến thành người ngoại quốc da trắng tóc vàng, chạy ra cửa sổ nhìn xuống phía dưới, xe ô-tô chạy trên đường thu bé lại chỉ bằng bao diêm..

Tiểu Vũ thấy cô không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm. Có chút phiền muộn day day trán, đưa cô qua mặt hải quan thật sự tốn không ít công sức của bọn hắn. Suýt nữa đã bị người của Cố Lăng phải tới bắt lại. Có điều, trở lại chuyện này, hắn quay sang nhìn TV —— trong phòng, thứ duy nhất có thể cho biết được tin tức bên ngoài, nhún vai nói: “Cô rốt cuộc đã hiểu chưa, chúng tôi đã đem cô ra nước ngoài rồi, hiện tại là đang ở trong khách sạn thuộc bang C ở Mỹ quốc. Hoan nghênh, quý phu nhân.” Tiểu Vũ rất khiêm tốn cúi người, đúng chuẩn mực của một quý ông lịch lãm.

Tần Tiểu Mạn vô lực ngã ngồi xuống đất, lẩm bẩm nói: “Các người rốt cuộc là muốn gì hả? Tôi không quen các người.”

Tiểu Vũ rất hớn hở, chạy tới ngồi chồm hổm trước mặt cô, nhẹ nhàng nói nói: “Người Trung Quốc không phải đều có câu nói ‘Có đánh nhau mới trở thành bằng hữu’ sao, chúng ta biết nhau như thế này quả thật rất tốt nha. Xin cô nhẫn nại thêm một chút nữa.” Hắn xem giờ, “Cố. ừm, người yêu của cô hiện tại chắc đã lên máy bay trực để đến đây rồi. Chờ hắn đến, chúng tôi ——, Hà hà.”

“Đầu óc anh có vấn đề hả?” Tần Tiểu Mạn mắt rưng rưng nhìn hắn đầy oán giận. Cô chẳng qua chỉ mới ngủ một giấc, vừa mở mắt ra như thế nào đã ở tận bên kia đại dương. Không ngờ Tần Tiểu Mạn cô lại

phải ở chung với bọn bắt cóc, đã thế còn trở thành điểm yếu để uy hiếp Cố Lăng. Tuy rằng cô cũng đã từng tưởng tượng ra cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng thực tâm cô trăm lần ngàn lần không muốn. “Các người, hôm đó cho ta ăn cái gì vậy hả?” Nghĩ tới bữa đó, cô đã ăn rất nhiều thứ, bên trong chắc chắn có cái gì kỳ lạ.

“Ya, cô phát hiện rồi hả?” Tiểu Vũ kinh ngạc mở to hai mắt, thần bí nhìn cô, “Trong đồ ăn kia thực ra là do Aron đưa cho chúng tôi thuốc ngủ loại mới, hần vừa nghiên cứu xong, kiếm người thử qua, đối với phụ nữ có thai, tuyệt đối không có tác dụng phụ. Sẽ không làm tổn hại đến huyết mạch quý báu của Nhị đương gia.” Tiểu Vũ vui vẻ nói, không ngờ rằng danh xưng kính trọng kia đã tiết lộ một mối quan hệ nào đó.

Có điều, thỏ Mạn ngây ngốc không hề chú ý đến nửa câu sau của hần, dụi dụi đôi mắt đỏ hoe, hỏi: “Anh nói cái gì? Tôi, tôi là phụ nữ có thai sao?”

Tiểu Vũ nhất thời lộ vẻ chán ghét chỉ số IQ của cô, “Không phải cô thì là ai? Aron nói chúng tôi có thể dùng cô làm vật trao đổi, xem ra không phải là giả.”

Tiểu Mạn ngẩn ngơ nhìn xuống bụng mình, hai tay run rẩy cẩn thận đặt lên, tại đây có kết tinh của cô và Cố Lăng. Là vào lúc nào nhỉ? Hình như là một thời gian rồi nó chưa tới. Mấy giây sau, nước mắt lại một lần nữa tràn mi.

“Ai, đừng khóc mà.” Tiểu Vũ không quen nhìn thấy phụ nữ rơi lệ, nhìn cô khóc, luống cuống một hồi mới lấy khăn tay đưa cho cô, “Lau... lau đi.”

Khăn tay trắng tinh, mùi thơm quen thuộc, giống hệt hương vị của Cố Lăng. Tiểu Mạn khóc thật rất dữ dội, một tay lau nước mắt nước mũi, một tay vuốt ve bụng mình. Việc vui như thế vậy mà lại không được chia sẻ cùng cha của đứa nhỏ, thật là bất hạnh mà, hu hu. Đột nhiên, Tiểu Mạn ngẩng đầu hỏi: “Ta thực có mang thai sao? Có làm hay không?”

“Đương nhiên, Aron tự mình kiểm tra cơ thể cho cô mà, hần có năng lực y khoa cao như thế mà nói sai, thì sao Hỏa liền đâm vào Trái Đất nha!”

“Đã từng kiểm tra . . . cơ thể.” Tần Tiểu Mạn nức nở nói, nắm chặt vạt áo, mới phát hiện quần áo của mình đã bị thay, hai tay che mặt khóc càng thương tâm hơn, thân thể trong sạch của cô bị người khác nhìn thấy hết rồi.... Nghĩ lại, Tần Tiểu Mạn cô trong trắng thuần khiết đi theo Cố Lăng, ngoài nụ hôn đầu tiên không phải cho anh, cái gì cũng đều cho anh hết. Cho dù là trước đây cùng Tô Lê Thâm yêu nhau tha thiết, tay hần cũng chỉ dừng lại ở eo của cô, ngay cả ngực cũng chưa từng bị hần chạm qua, cô như thế này, như thế này — Tiểu Mạn lại lần nữa đặt tay lên bụng, nếu như để con biết được mẹ của nó đã từng chịu nhục như vậy, về sau nó biết sống làm sao đây?!

Tiểu Mạn bày tỏ thái độ kiên quyết: “Các người nếu như dám làm hại Cố Lăng, tôi liều chết cũng không để cho các người đạt được mục đích!” Tiểu Vũ hưng phấn cầm lấy tay cô, “Tôi biết cô sẽ nói như vậy mà, trong lời thoại của nhân vật từng có câu đó. Sau đó thì sao.” Hần nhíu mày nghĩ, lập tức sợ hãi đứng bật dậy, “Cô không phải sẽ treo cổ chứ? Khó mà làm được!” Hần ngừng lại một chút, tựa hồ như đang tính toán khả năng khác, lại ngồi xổm xuống, rất không lịch sự lôi kéo quần áo của Tần Tiểu Mạn.

“Buông tôi ra! Cứu mạng, cứu mạng!” Tần Tiểu Mạn thảm thiết kêu gào, liều mạng bảo vệ bản thân, rõ như ban ngày, người này rất thú tính mà, ngay cả cô đây là phụ nữ có thai cũng không buông tha, Cố Lăng lúc nào lại đụng phải người như vậy hả!

“Đừng la, tôi không có làm gì cô hết.” Tiểu Vũ gấp đến độ toàn thân đầy mồ hôi, nắm lấy áo khoác của Tần Tiểu Mạn, “Đừng có lộn xộn, có làm đau cô tôi cũng mặc kệ nha!” Hần chẳng qua chỉ muốn xem trên người cô có giấu dao gọt trái cây hay không thôi, trong phim không phải lúc nào cũng có tình tiết này sao, phụ nữ bị bọn bắt cóc làm nhục, sau khi được phu quân cứu, trái không thiết sống, liền đem con dao giấu trong tay áo đâm vào bụng tự sát. Cười đến mức cứng ngắc, nước mắt cũng rơi xuống. Ông chồng kia mạnh mẽ khoát tay, mới kinh ngạc nhìn vết máu trên người vợ. Xem nhị phu nhân mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, nghĩ cũng là nữ tử trung liệt, nếu như quả thực khiến cô bị như vậy, mất hai mạng người, chỉ sợ Nhị đương gia sẽ giết toàn bộ gia đình hần!

Tiểu Mạn càng nghe lại càng thêm sợ hãi. Tiếp tục giãy giụa kêu cứu. Hai người đang giằng co với nhau. Rốt cuộc thì anh hùng cũng đã xuất hiện. Cánh cửa một lần nữa lại bị người bên ngoài đá văng.

(Cánh cửa: khóc thút thít. Ta đây là hàng khách sạn 5 sao thế mà cũng bị các người đem ra đập đá. %>_<%)

“Buông cô ấy ra!” Cổ Lăng quả nhiên không hổ danh có số đóng vai chính, vừa xuất hiện câu đầu tiên đã thập phần khí phách.

Kính đen nhìn qua vai Cổ Lăng, chắc lưỡi một cách hài lòng, đem di động đang nghe trên tay cúp máy. Vốn hần tính kế, biết thế nào Nhị đương gia cũng tới, muốn giết cá trở tay không kịp, để cho Tiểu Vũ diễn một màn bá vương thượng cung (*) trước, không ngờ tên đàn kia lại không phụ mong đợi, đã bắt đầu diễn rồi. Chậc chậc, nhìn cô gái kia, áo khoác đã sớm bị Tiểu Vũ lột ra một nửa, tuy rằng không lộ da thịt, nhưng cũng khiến người khác phải mơ mộng. Vẫn là Aron có dự đoán trước, biết rõ tên Tiểu Vũ đầu rơm này vào thời điểm mấu chốt vẫn rất hữu dụng.

Cổ Lăng rống lên một tiếng, Tiểu Vũ sợ tới mức xém chút nữa ngã nhào xuống đất. Con mắt như loạn một vòng, nhớ tới mình đang ở thế chủ đạo, đặt tay trên vai Tiểu Mạn, thuận thế trượt lên bóp cổ cô, “Người, muốn ả sống thì phải ngoan ngoãn làm theo lời ta nói!”

“Láo toét!” Cổ Lăng đập hướng cái ghế so-fa ở gần hần đập một cước, “Buông cô ấy ra!”

Kính đen suy nghĩ, cảm thấy đến lúc mình phải lên sân khấu rồi, liền rút khẩu súng ngắn ở bên hông ra, hướng về phía Cổ Lăng, hết sức thông thả gạt cò súng.

“Cổ Lăng cẩn thận!” Tần Tiểu Mạn cuống cuống hét lên, bất ngờ phát hiện Tiểu Vũ đã nói lỏng bàn tay trên cổ của mình ra, không khống chế hành động của cô nữa, bèn cúi đầu xuống hung hăng cắn vào tay của Tiểu Vũ một cái.

Không ngờ Tiểu Vũ chỉ hừ một tiếng, bàn tay cứng cáp không hề suy yếu. Hần quay sang lạnh lẽo liếc cô, “Như muỗi cắn.”

Cổ Lăng vẫn không di chuyển, hai mắt gắt gao khóa chặt trên người Tiểu Mạn, “Các người rốt cuộc muốn gì?”

Tiểu Vũ nhìn kính đen chờ đợi, kính đen đưa tay lần lên túi áo, lấy ra tờ giấy nháp nhúm, đọc lớn: “Thứ nhất, ở ngã tư đường quỳ xuống hô to “Tiểu Mạn, em là tình yêu của anh”, thời gian làm là 24 tiếng; thứ hai, đi đến mỗi cửa hàng bán hoa ở bang C mua một đóa hoa hồng đẹp nhất, xếp thành một vòng hoa lớn đưa cho Tiểu Mạn. Chú ý: mỗi cửa hàng mua một cành; thứ ba, nén dục vọng cùng Tiểu Mạn ở trong một căn phòng.” Kính đen đoan trang khụ khụ vào cái, “Nếu không, giết chết phu nhân Tiểu Mạn cùng đứa con chưa ra đời của Nhị đương gia.”

Tần Tiểu Mạn rốt cục nhận không được, bèn cấu vào tay mình, đau, nhất định không phải là nằm mơ. Vậy suy cho cùng, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

“Các người” Cổ Lăng tức giận đến nổi trên trán nổi cả gân xanh.

Kính đen lạnh nhạt nói: “Làm sao, vì người phụ nữ mình yêu làm việc này, ủy khuất Nhị đương gia sao?”

Chỉ một câu nói chọc trúng tử huyệt của Cổ Lăng, một lúc sau, anh nghiêm mặt nói: “Được, ta đáp ứng yêu cầu của các người. Chỉ là,” ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía chỗ bàn tay Tiểu Vũ đang siết chặt cổ của Tiểu Mạn, “Không được làm cô ấy khiếp sợ nữa!”

“Đó là điều đương nhiên!” Tiểu Vũ mặt mày mừng rỡ, suýt chút nữa đã thả Tiểu Mạn, lại vội vàng chắn chính lại về mặt, giả vờ nghiêm chỉnh nói: “Hiện tại là 8h sáng, bắt đầu được rồi.”

Ngã tư đường sầm uất nhất ở bang C, người qua đường đều bị thu hút bởi một màn. Một người đàn ông mặc áo đen, dùng cả hai đầu gối quỳ xuống đất, miệng chỉ lặp đi lặp lại một câu: “Tiểu Mạn, em là tình yêu của anh.” Từng chữ rất rõ ràng. Mặc dù phong trần mệt mỏi cũng không làm tổn hại đến vẻ ngoài tuấn tú của hần, hoàn toàn không mất chút phong độ nào.

Một chiếc Lincoln đậu ngay ở gần đó, cửa xe kéo xuống một nửa, lộ ra khuôn mặt của một cô gái, tuy không hoàn mỹ, nhưng lại hết sức nhã nhặn, khiến cho người khác cảm thấy thoải mái, an tâm. Cô gái này lo lắng nhìn người đàn ông kia. Lúc đầu là lẳng lặng nhìn, thỉnh thoảng lại rơi lệ, khước miệng lại cười thật tươi.

Có tay nhà báo nhân cơ hội chụp lại, đặt tên bức ảnh là “Hoa nở” . Nghe nói về sau, gã đó đó nhờ vào bức ảnh này mà trở thành nên nổi tiếng trong làng nhiếp ảnh.

Người đi đường không hiểu tiếng Trung, liền kéo mấy người Hoa lại hỏi, hiểu được người đàn ông này đang biểu đạt “I Love You!” theo cách đó liền rất hứng thú.

Sau đó, không biết ai đã nhận ra người đàn ông đang quỳ đó để bày tỏ tình yêu chính là tổng giám đốc của Lăng Hiên, hơn nữa lại là Nhị đương gia của tổ chức xã hội đen ở bang C, là “Ngư” thần từng thao túng thị trường chứng khoán cả bang C. Lập tức từng chiếc từng chiếc xe nối đuôi nhau mà đến, đèn xe loang loáng chiếu xung quanh, so với ánh sáng mặt trời còn sáng hơn. Toàn soạn nào chen vào không vào được còn phải trực thăng bay đến, tiến hành chụp ảnh ở góc độ cao. Hầu như phát sóng trực tiếp trên khắp mọi ngõ ngách của thế giới.

Phóng viên ở hiện trường tiến hành đưa tin, đặc biệt chiếu hình Cố Nhị đương gia dùng giọng nói du dương nhưng có chút khàn, thanh âm lại càng ngày càng lớn.

Ở quê nhà, Tần gia ngồi một chỗ yên lặng nhìn TV, Tần mẹ lúc nào cũng hung bạo bây giờ đang tựa vào lòng chồng, không ngừng gạt nước mắt, con gái yêu của bà, cuối cùng cũng chờ được đến ngày này. Cố mẹ ngồi đó đau lòng, đứa con của bà quỳ như thế bị cảm lạnh thì phải làm sao đây, cổ họng có thể bị hư không?

Một ngày một đêm, Tần Tiểu Mạn không rõ làm thế nào mình có thể chịu được. Cố Lăng quỳ gối trước mặt cô, ánh mắt nghiêm túc, tiếng nói yêu cô quả thực xuất phát từ tận đáy lòng. Tiểu Vũ ngồi ở trong xe canh giữ cô, thì lại ngủ mất từ lúc nào.

Chuông đồng hồ đúng 8h vang lên, Tần Tiểu Mạn hung hăng tát cho tên Tiểu Vũ đang ngủ một cái, “Đã đến giờ rồi, thả tôi ra!” Tiểu Vũ kinh dị sờ sờ mặt mình, quan sát đáng vẻ hung bạo của Tần Tiểu Mạn, ngu ngơ ngật đầu.

Mở cửa xe, kính đen lên tiếng, “Hoàn thành tốt lắm, thưởng cho người ôm vợ một cái.” Không đợi hắn nói xong, Tiểu Mạn liền bỏ nhào đến bên cạnh Cố Lăng, “Anh không sao chứ, có đứng lên nổi không? Có khát không?”

Cố Lăng xoa xoa miệng miệng, lão đạo dựa vào vai Tiểu Mạn đứng lên, thuận tay kéo cô vào lòng, nói: “Thực sự, anh yêu em. Đi thôi.”

Tần Tiểu Mạn nghĩ, nước mắt của cả đời cô hôm nay đều rơi hết rồi. Cô đem nước mũi chùi chùi lên người anh, kéo tay anh đặt trên bụng mình, “Nói cho anh, em có thai rồi, của anh. Là cục cưng của chúng ta đó.”

“Ừ, cục cưng của chúng ta.” Cố Lăng ôm lấy thân thể mềm mại cô, cảm thấy từ trước tới giờ chưa từng an tâm đến thế. Nói nhiều như vậy mà bây giờ anh vẫn còn muốn nói, cảm giác được thổ lộ tình yêu vẫn giữ trong lòng thật vui sướng. Hắn thực sự rất yêu cô. Vừa nghe nói cô bị người ta bắt cóc, tinh thần của anh liền bán loạn, mãi cho đến khi xác định không phải kẻ thù gây ra, hắn mới yên tâm.

“Tốt lắm! Ôm lâu như vậy là không được! Đem tách hai người bọn họ ra!” Tiểu Vũ gào to, xắn tay áo lao tới.

“Haha, đây không phải là Cố Nhị đương gia sao?” .Âm thanh đặc ý từ trong đám người truyền đến. Người nọ dẫn theo hai nhóm người, không chút khách khí mà gạt đám phóng viên ra, ngẩng đầu uốn ngược đứng trước mặt Cố Lăng, ngẩng đầu rồi lại cúi đầu đưa mắt nhìn một lượt. (chú ý: bởi vì người này không cao bằng Cố Lăng, cho nên, muốn nhìn mặt thì phải ngẩng đầu, mọi người hiểu chứ.)

“Nam Cung bắt tài, vừa nãy chứng kiến vở kịch hay của Cố Nhị đương gia, đặc biệt đến chúc mừng.” Nam Cung Liệt vừa nghe nói tới việc này, kích động, lập tức chạy về đây. Lúc trước hắn tranh đấu không bằng Cố Lăng, lần này, nhất định không buông tha, nhân chuyện nhục nhã này của anh.

Cố Lăng ôm Tiểu Mạn, ôn nhu nói: “Anh đói rồi, em nấu cơm cho anh ăn đi.”

Tiểu Mạn gạt đầu, “Được.”

Hai người tình chàng ý thiếp, tình cảm nồng nàn, hoàn toàn không để mắt tới Nam Cung Liệt. Nam Cung Liệt giận tím mặt, then quá hóa giận nói: “Cố Nhị đương gia luôn xem trọng thể diện. Bây giờ lại làm chuyện này, thật sự đã đánh mất hết thể diện rồi, sau này làm sao khiến các huynh đệ nghe theo chứ? Cái

này gọi là mỹ nữ chính là tai họa đó. Khó có thể tin được Cố Lăng đương gia vì hồng nhan mà vứt bỏ tình nghĩa anh em.”

“Cố Lăng. . . .” Tiểu Mạn lo lắng liếc nhìn Nam Cung Liệt, người này thô kệch, dáng người thấp bé, mặt mày dữ tợn, hung ác, nhất định không phải là người tốt.

“Nói đến thể diện, ” Cố Lăng đưa tay che mắt Tần Tiểu Mạn, “có thù không báo không phải là quân tử.” Động tác nhanh nhạy đến kinh ngạc, đợi đến khi Nam Cung Liệt phát hiện thì cánh tay trái đã bị Cố Lăng bắn một phát chảy máu, Cố Lăng cất súng vào túi da bên hông.

Nam Cung Liệt run sợ ngã xuống trên mặt đất. Cố Lăng nhìn hắn một cái, đây là trả lại người lần trước đã bắn lén ta. Hắn ta nằm trong vũng máu nhanh chóng được người khác khiêng vào bệnh viện.

Cố Lăng thả tay ra, Tần Tiểu Mạn chớp mắt, “Tại sao anh lại che mắt của em?” “Vừa lúc này nhìn thấy má em có ken.” Tên họ Cố kia nói dối mà không biết đỏ mặt. Kính đen cùng Tiểu Vũ nhất thời cùng quay mặt ra chỗ khác. Hóa ra, súng giảm thanh là phải dùng như vậy.

Nhìn thấy Cố Lăng cùng Tần Tiểu Mạn vẫn còn ôm ôm ấp ấp không buông, Tiểu Vũ vung tay lên, “Các anh em, đem đôi cầu nam nữ kia tách ra ngay cho cậu!”

32. Chương 63-64

Chương 63: Kế trùng kế...

Cố Lăng và Tiểu Mạn bị nhốt trong một gian phòng. Kính đen vẫn giữ một vẻ mặt hung ác như vậy, buông một câu rất ngang ngược: “Nghe lời bố mày ở trong này đi!” Sau đó lời Tiểu Vũ lúc này vẫn đang còn suy tư ra ngoài. Tiểu Vũ nhíu mi, lầm bầm: “Tôi vẫn chưa rõ, “bố mày” là từ để bọn cướp dùng mà, anh ấy không phải là thánh nhân của Trung Hoa dân quốc sao?”

Cửa đóng lại, Tiểu Mạn đỡ Cố Lăng, hỏi: “Đầu gối còn đau không? Chúng ta lại ghé ngồi đi.” Cô muốn đỡ anh lại ngồi lên ghế, Cố Lăng trái lại không hề nhúc nhích. Tiểu Mạn đẩy qua đẩy lại vẫn không lung lay được anh, thở hổn hển: “Anh phối hợp chút coi, em không ôm anh dậy được.”

Cố Lăng yên lặng nhìn cô, hai tay túm lấy thắt lưng của cô bế bổng lên đến khi tầm mắt mình ngang với trán cô, “Anh bế em.” Cứ như vậy, cô bị anh ôm như ôm con nít đặt lên chiếc giường lớn ở căn buồng bên trong.

Tiểu Mạn nhìn người đàn ông đang bao phủ lấy thân thể của mình, một ngày một đêm đứng ngoài trời gió lạnh, một luồng khí trong trẻo nhưng lạnh lùng toát ra từ người anh. Mới rồi cô khẽ chạm vào tay anh, đến cả lòng bàn tay cũng lạnh thấu xương.

Bàn tay cô chậm rãi vuốt ve đôi môi bị lạnh tới mức xanh tím, tới lúc cô chú ý mới phát hiện ngón tay mình chẳng biết từ lúc nào đã bị anh ngâm vào trong miệng, hai hàm răng khê cắn cắn đầu ngón tay, đến cả đầu lưỡi lướt qua cũng hơi lạnh lạnh.

Tiểu Mạn đỏ mặt, quay đầu đi rút tay lại. Cố Lăng nương theo bàn tay đang rút về của cô mà cúi xuống, “Anh nhớ em.” Nhẹ nhàng tựa đầu lên hóm cổ quen thuộc, giọng nói anh khàn đặc, “Anh biết em có thai, đi tìm em, cuối cùng em lại không ở đó...” Cố Lăng còn muốn nói, nói anh sợ cô bị thương, nói anh nhớ cô đến nỗi đứng ngồi không yên, nói hai ngày không gặp cô là hai ngày anh thức trắng. Ngay cả lúc biết cô an toàn, nhưng lại không cách nào chạm tới cô cũng là một nỗi thống khổ dần vạt anh. Anh còn muốn nói,

anh ích kỷ không muốn để cô đi, còn muốn giữ cô ở lại bên cạnh, bắt cô làm vợ anh, làm mẹ của con anh, để anh nuôi cô béo tròn.

Nhiều lời như vậy rồi cuộc lại chồng chất nơi cổ họng, muốn nói nhưng không nói nên lời, khiến anh cảm thấy nóng rất, khó chịu kinh khủng....

“Ọc ọc...”

Tiểu Mạn xấu hổ ngồi bật dậy đẩy Cổ Lãng ra, cúi đầu gầm gừ. Thật là, cô ảo não xoa cái dạ dày vô duyên của mình. Cái lúc cảm động thế này, kêu cái gì mà kêu?!

“Ha ha, đói bụng phải không, anh đi làm cái gì ăn nhé!” Cổ Lãng nặng nề nở nụ cười. Giọng nói khàn khàn của anh, chui vào lỗ tai Tiểu Mạn, tiến thẳng vào lồng ngực, khiến ruột gan cô lộn tùng phèo.

Cổ Lãng nhéo nhéo hai vành tai đỏ hồng của cô, đứng dậy muốn xuống giường, không ngờ, đầu gối mềm nhũn ngã ập xuống đất.

“Anh, anh thật là, di chuyển làm gì!” Tiểu Mạn mặc kệ xấu hổ, cuống quýt nhảy xuống đỡ anh dậy, khom lưng xoa xoa hai đầu gối của anh, Cổ Lãng đau không nói nên lời. “Để em xem, hay là bị rách da rồi.” Nghĩ tới anh phải quỳ gối trên nền xi-măng lâu như vậy, có lẽ đá dẫm cửa vào chân cũng nên, đỡ anh ngồi xuống giường, cô ngồi xổm trước mặt anh vén ống quần lên, vén lên được phân nửa, cô lại bắt đầu khóc.

Cả bắp chân đều thâm đen, vậy không biết đầu gối còn bị đến mức nào! “Em, em đi lấy rượu thuốc cho anh xoa.” Tiểu Mạn quệt nước mắt nước mũi, nước nỏ định đi. Cổ Lãng nhìn cô khóc, yêu thương kéo cô vào lòng, “Không có việc gì. Nha đầu ngốc, khóc cái gì. Chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Anh móc khăn tay ra lau mặt cho cô, “Sắp làm mẹ rồi, đừng có động cái gì cũng khóc nhè chứ.”

Tiểu Vũ và kính đen kia trốn trong phòng giám sát chứng kiến một màn, lắc đầu nguây nguây, aizz, Nhị Đường gia thật là kém quá đi, càng dễ càng làm con gái nhà người ta khóc tợn hơn. Đến cả một câu tình tứ hoa lệ cũng không nói, thật là làm người ta thất vọng mà. Tiểu Vũ nhìn Aron cười vẻ khó hiểu, bất mãn nói: “Anh vì sao đến lúc này lại thay đổi kế hoạch, tiếp theo phải tặng hoa, tặng hoa mới đúng chứ!”

Aron lạnh lùng nhìn hấn một cái, “Tôi có lý do của tôi.”

Kính đen khụ khụ vài tiếng, “Lão đại, chúng ta không biết ý đồ xấu xa của anh là gì. Thế nhưng, có một việc có thể khẳng định chắc chắn, xong việc này, Nhị Đường gia sẽ nghiền anh thành tro.”

“Ừ.” Tiểu Vũ mở to mắt, không ngừng gật đầu tỏ ý tán thành.

Cũng may trong phòng có rượu thuốc, Tần Tiểu Mạn giúp Cổ Lãng bôi xong, anh muốn vào bếp, cô cũng không ngăn anh, chỉ theo anh vào nhà bếp, lấy một chiếc ghế cao cho anh ngồi, còn mình thì lảng xảng giúp đỡ.

Trong tủ lạnh có một cái đầu cá chép lớn, mấy quả trứng, gia vị thì hoàn toàn chẳng có gì. Tiểu Mạn nấu cơm xong, lại chỗ Cổ Lãng, nhìn cái đầu cá, hiếu kỳ hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Canh cá,” Cổ Lãng dừng lại một lúc, đắc ý nói, “Tên khoa học là canh đầu cá chép.”

Tiểu Mạn toát mồ hôi, có cái tên khoa học như vậy sao?

“Tiểu Mạn, đi tìm xem có rượu nếp không?” Cổ Lãng đang bấm gừng, sai bảo.

“Vâng.” Tiểu Mạn tìm loang quanh trong bếp không thấy, liền đi ra ngoài, lục ngăn tủ thì tìm được một chai rượu nếp, ở bên cạnh còn đặt một bình rượu đỏ, còn nữa chai... Ừ thì... ít nhất là cô nhìn thấy nó là rượu đỏ.

Tiểu Mạn nhìn Cổ Lãng làm sạch cái đầu cá, banh miệng cá ra, dùng dầu ăn bôi một lượt, bỏ tảo khô vào bên trong, đem rượu nếp hòa với gừng bỏ vào đôn nấu cách thủy, đem tất cả đặt chung vào một cái nồi, xung quanh là nước lã, hấp cách thủy.

“Được rồi,” Cổ Lãng xoa xoa tay, “Khoảng 3 tiếng nữa là ăn được rồi.”

3 tiếng? Tiểu Mạn nuốt nước bọt ừng ực, đói quá. Giờ đã muốn ăn rồi. Cố Lãng nhìn bộ dạng thèm thuồng của Tiểu Mạn, khẽ búng mũi cô rồi lại quay sang đảo đảo cái nồi, “Đập mấy quả trứng đi, trước tiên làm trứng rán cho em ăn với cơm lút dạ đã.”

Tiểu Mạn tương tư món canh cá, trứng rán cũng chỉ ăn một bát cơm, để bụng.

Nhìn Cố Lãng ăn, Tiểu Mạn đột nhiên túm lấy tay anh, anh sững sốt liền ngừng tay lại. Tiểu Mạn nhủu mày, “Tayanh lạnh thế. Được rồi,” cô chạy lại gần tủ lò ra bình rượu đỏ, ân cần rót cho Cố Lãng một chén, “Uống chút rượu đi, có lẽ ấm thêm được một chút.”

Sắc mặt Cố Lãng có vẻ cổ quái, chăm chú nhìn chén rượu, nhẹ nhàng đẩy ra, “Không cần. Để tí nữa anh đi tắm nước nóng. Không sao đâu.”

“Ừm, vậy cũng được.” Tiểu Mạn nâng chén định đưa lên miệng lại bị Cố Lãng cản lại.

“Sao vậy?”

“Hình như rượu hết hạn rồi.” Cố Lãng giành lấy cái chén từ trong tay cô, nhìn nhà bếp, “Hơn nữa, phụ nữ có thai không nên uống rượu. Canh cá hình như được rồi, đi xem đi.”

Tiểu Mạn vui mừng đi vào trong, Cố Lãng nhân cơ hội vớt luôn chai rượu kia vào thùng rác.

“Không được rồi, lão đại, Nhị đương gia nhìn ra gian kế của anh rồi!” Tiểu Vũ kêu to một tiếng.

Aron nhủu mày, có chút phiền toái nói với Tiểu Vũ: “Phiền quá, đề nghị anh nói tiếng mẹ đẻ đi cho rồi.”

Canh đầu cá ngon kinh lên được. Tiểu Mạn ăn nguyên một bát canh lớn. Lúc Cố Lãng giơ tay chùi hạt cơm dính trên mép cô, cô mới phát hiện Cố Lãng không hề đụng vào canh cá, “Sao anh không ăn?”

Cố Lãng cười ầm áp, “Đây là làm cho em mà.”

Tiểu Mạn tâm can nóng hầm hập, múc một chén đầy đưa lên miệng anh, “Anh cũng phải ăn.”

Cố Lãng cười cầm lấy cái chén, khuấy khuấy rồi lại thổi thổi mấy cái, đưa sang cho cô, “Đây là để cho phụ nữ uống. Khư phong bổ khí, dưỡng âm kiện tỳ, có tác dụng kích thích sữa của sản phụ.”

Tiểu Mạn oán hận: “Anh mới là sản phụ, em còn chưa sinh nữa cơ mà!”

Cố Lãng nhìn cô chớp chớp mắt vẻ vô tội, “Thì trước tiên phải tắm bổ đã.”

Ăn xong, Tiểu Mạn muốn giúp Cố Lãng tắm, không ngờ anh lại từ chối.

“Vì sao không cho em giúp?” Tiểu Mạn ủy khuất nhìn anh, Cố Lãng không nói gì. Loạng choạng đi vào nhà tắm.

“Cố Lãng,” Tiểu Mạn từ phía sau ôm lấy anh, thật thà nói, “Em, em không đi nữa. Em không muốn xa anh. Cưới em đi.”

Xa nhau mấy ngày nay, cô suy nghĩ rất nhiều. Bị điều đi chỗ khác, cô lúc nào cũng phải theo Lục Nhược đi ăn cơm, xã giao... Mặc dù có Lục Nhược che chở cô, cũng có lúc gặp phải những kẻ không tử tế. Lần nào trở về ký túc xá cũng thấy người mình nồng nặc mùi rượu, càng nghĩ càng thấy ghét. Càng như vậy càng khiến cô nhớ Cố Lãng, lúc ở cùng với anh, buổi tối có xã giao anh sẽ đưa cô về nhà trước. Lúc anh về cũng luôn luôn chỉnh tề, sạch sẽ, nhất quyết không để cô phải khó chịu.

Hồi đầu năm Cố Lãng ở bên đây có đúng hay không là bị người ta làm phiền? Tiểu Mạn nghĩ, anh đẹp trai như vậy, chắc chắn không ít phụ nữ chủ động yêu thương nhưng nhớ. Vừa rồi xa anh, trong đầu toàn là hình ảnh của anh. Những chuyện xấu xa bấy lâu dần vặt cô cũng hóa phù vân. Cô dần dần hiểu rõ, dù là cái gì, chung quy cô cũng không rời xa anh được.

“Em nói thật không?” giọng nói của Cố Lãng bình tĩnh đến mức quỷ dị.

Tiểu Mạn gật đầu lia lịa: “Thật mà, em không muốn chia tay.”

“Lần trước em cũng nói vậy.” Cố Lãng sắc bén chỉ ra.

Tiểu Mạn thì thào nói không nên lời. Hình như, lần nào cũng là cô gây sự rồi đòi chia tay, đến lúc làm hòa muốn ở bên nhau cũng là cô. Vừa xấu hổ vừa giận dữ, có chút hung hăng gắt: “Không muốn thì thôi!” Yên lặng một lát, nhìn Cố Lăng vẫn đưa lưng về phía cô không có phản ứng, viền mắt Tiểu Mạn bắt đầu nóng lên, xoa xoa bụng của mình: “Con ngoan, con đáng thương, cha không cần con đâu! Sau này đừng có nhận hân!”

Cố Lăng rút cuộc cũng xoay người lại, viền mắt đỏ lạt thường, tàn bạo nói: “Tần Tiểu Mạn, sau này còn dám cãi nhau với anh, anh lột da em cho xem!”

Tiểu Mạn há hốc mồm, yếu đuối phản bác, “Anh .. anh làm sao dám...”

Trong phòng tắm.

Đầu gối của Cố Lăng tím đen, Tiểu Mạn ngồi xổm bên cạnh bồn tắm, cầm khăn mặt nhẹ nhàng giúp anh rửa, cúi đầu thối thối, “Đi bệnh viện khám đi,” vừa nói vừa ngẩng đầu, trước mặt bị che bởi bàn tay Cố Lăng, “Aizzz, đừng có nhìn anh bằng ánh mắt đấy!” Thực ra cô chỉ muốn hỏi anh và cái bang “trộm cướp” này có quan hệ gì. Bàn tay anh lúc này đã ẩm lên nhiều rồi, lại còn dính toàn nước, bọt mặt cô rất khó chịu.

Giọng nói Cố Lăng lại càng khàn hơn, “Em đi ra ngoài trước đi, tự anh tắm là được.”

Tiểu Mạn im lặng một chút, nghe lời đi ra ngoài nhà tắm. Đi được hai bước, khẽ cắn môi cố gắng nói, “cái kia, kỳ thực, cũng không cần xấu hổ. Em thấy rồi.” Xin lỗi, Cố Lăng, Tiểu Mạn yên lặng nghĩ, hiện tại thân thể em không thích hợp để “vận động” kịch liệt như vậy, anh đành tự... một chút vậy.

=] Tự làm gì vậy, cả nhà ai biết chỉ tớ cái coi =]

Hôm nay, Tiểu Vũ không quấy rầy bọn họ, mà Tiểu Mạn chìm đắm trong niềm vui có thai, cũng quên luôn không hỏi chuyện Cố Lăng. Cố Lăng tuy rằng bị giận dữ vô cớ, người cũng bị thương. Thế nhưng, anh cúi đầu nhìn người đang vui trong lòng mình say ngủ, cũng đáng giá mà, phải không?

**

Màn đêm buông xuống, Cố Lăng bắt đầu ngủ không nổi. Người trong lòng anh rất không an phận bắt đầu cựa quậy, cái gì đó vừa mềm mại, lại hơi ẩm ướt cọ cọ lên mặt anh. Vài ngày không ngủ được, đến lúc ngủ ngon thì lại bị quấy, không nhìn được thấy người kia ra. Không ngờ ai đó cũng không chịu buông, hơi thở ẩm nóng lại càng lớn mật rơi lên người anh. Đột nhiên có cảm giác nặng nề, cái gì đó đột nhiên đè lên người, khiến anh tỉnh cả ngủ.

“Tiểu Mạn...” Cố Lăng kinh ngạc nhìn Tiểu Mạn ở trên người anh, ánh mắt di chuyển một chút, mặt liền đen xì, quần áo của cô đâu?

Tiểu Mạn mềm nhũn bám lấy vai anh không ngừng chuyển động, hô hấp gấp gáp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Cố Lăng, cái kia, em, em muốn cùng với anh, ngủ.”

“Được được, ngủ đi.” Cố Lăng hoảng hồn vỗ vỗ lưng cô, vừa chạm tay dường vào đã có thể cảm nhận được làn da thơm mềm trắng mịn, khẽ đưa tay xuống dưới tìm tòi, đụng phải đồng quần áo bị cởi ra vút bên hông. Cố Lăng trong lòng run sợ, lúng túng để bàn tay rảnh rỗi còn lại trên giường, cố nhẹ giọng dỗ dành cô, “Ngaoan, em mau xuống đi.”

Tần Tiểu Mạn khó chịu muốn chết, cúi gằm mặt vạt áo của anh, không sợ chết mà lục lọi trong lòng ngực rắn chắc, “Không ngủ được. Em muốn, anh giúp em đi!”

“Ôi chào ôi, thật là mạnh mẽ, nghe tiếng động rõ mồn một a a a.” Tiểu Vũ chăm chăm nhìn màn hình đen ngòm chắc lưỡi. “Lúc trong phòng tắm thì không nhìn, giờ cái gì nhìn cũng nhìn không thấy.”

Aron rất nghiêm túc trả lời: “Bởi vì, tôi không muốn đến một mẫu tro cũng không còn.” Chương 64: Tình thực thật là....

Tối mùa hè nóng bức, Cố Lăng năm ấy 15t, bắt đầu bước vào thời kỳ dậy thì, tỉnh dậy từ cảnh hoang đường trong mơ, mồ hôi nhễ nhại, bật đèn đầu giường, xóc cái chăn mỏng bên hông lên, thỉnh thoảng phát hiện trên ga trải giường trắng tinh xuất hiện một vũng nước kỳ lạ.

“Chết tiệt!” Anh khó chịu vò vò tóc, ngồi dậy xuống giường đem ga trải giường nhét vào một bên, có chút xấu hổ, thấp thỏm cầm một chiếc quần nhỏ khác đi ra cửa, nhìn quanh quất một hồi, chắc chắn Cố mẹ sẽ không đi vào mang đồ ăn khuya cho anh mới vọt vào nhà tắm.

Lúc đó Cố Lăng vốn cũng đã được trang bị không ít kiến thức về sinh lý. Tuy biết rằng đây là hiện tượng bình thường, thế nhưng, anh vẫn vùi hoa sen lên mức lớn nhất, cọ rửa thân thể của mình, có chút ảo não chằm chằm nhìn hạ thân. Dù gì cũng là lần đầu tiên, thật là ngại chết đi được!

Tắm rửa xong, cảm giác uể oải ban này cũng biến mất, thay vào đó là sự thoải mái kỳ lạ. Cố Lăng lau lau mái tóc ướt sũng ra khỏi nhà tắm, phát hiện Cố mẹ bê đĩa dưa hấu lạnh đứng ở cửa phòng anh, vẻ mặt thích thú. Thấy anh thì cười nói: “Nhìn thấy đèn phòng con vẫn còn sáng, đoán con vẫn còn đọc sách, nóng không, lại đây ăn dưa.”

Khi đó, cả hai nhà vừa mới dọn tới khu nhà trọ mới được phân, tình hình kinh tế cũng không lấy làm khá giả, điều hòa cũng không có. Cố mẹ rất lo con trai bảo bối nhà mình đầu nóng phát hư.

Về mặt Cố Lăng không được tự nhiên lắm đi qua cầm miếng dưa hấu, “Mẹ mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm mà.”

Cố mẹ tươi cười, con trai hay hiểu chuyện. Kết hôn sớm sinh đẻ sớm lại tốt, cứ như con gái Tần gia mà xem, IQ còn lâu mới bằng con trai nhà bà.

Cố Lăng nhìn mẹ trở về phòng, đứng ở trước cửa hơi sững sốt một chút, tự nhiên cũng không muốn vào phòng, bụng đĩa dưa hấu lên sân thượng. Không ngờ thấy sân thượng nhà bên vẫn còn ánh đèn, tuy không thấy người, nhưng vẫn nghe được tiếng nước “rào rào”, đoán ngay là nha đầu Tiểu Mạn.

“Đừng tưới nhiều nước như vậy, chết đấy!” Cố Lăng dặn dò, không phải nói cũng biết Tiểu Mạn lại len lén ra ngoài tưới nước cho cây xương rồng bảo bối của cô. Mấy hôm trước, Tần cha đi công tác, mua về cho cô một chậu xương rồng. Nghe nói là lớn lên giữa sa mạc, cố ý mua về cho cô làm quà. Ý Tần cha muốn dùng loại cây ngoan cường chống hạn ấy để khích lệ cô nỗ lực học tập. Rất cuộc, Tiểu Mạn thương cái cây, cả ngày cả đêm chăm chỉ tưới nước. Cố Lăng tự nhủ, cây xương rồng kia chẳng chống thì chầy cũng chết úng cho xem.

“Anh, nhiều nước lắm, bị trào ra ngoài rồi.” Tiểu Mạn đứng dậy, bê chậu cây xương rồng bị ngập nước bắt đầu mềm nhũn ra cho anh xem.

“Ngu ngốc!” Cố Lăng nhìn cô, trêu chọc. May ngày mai là cuối tuần, bằng không nha đầu này đã bị dì Tần lôi về phòng giáo huấn một trận rồi.

“Anh mới ngốc á.” Sân thượng hơi cao, Tiểu Mạn chống tay lên lan can, thèm thuồng nhìn dưa hấu trong tay Cố Lăng, “Anh, em cũng muốn ăn.”

Cố Lăng nhìn khoảng cách, giờ mà đưa cho cô thì hơi bị khó, nhún vai tỏ ý bất lực, “Với không tới đâu, muốn lắm sao? Để anh mở cửa cho em.” Anh chỉ là thuận miệng nói giỡn, không ngờ Tiểu Mạn rất cao hứng “Được, anh mở cửa cho em đi.”

Vừa mở cửa cho cô vào, Cố Lăng thắc mắc, “Mẹ em cho phép ra ngoài buổi tối sao?”

Tiểu Mạn đắc ý: “Mẹ đi thăm họ hàng rồi, tối nay chỉ có em với cha ở nhà thôi. Cha em đang xem bóng đá.” Cầm miếng dưa hấu gặm, rất thỏa mãn chớp chớp cái miệng, “Oa, ngọt quá.”

Cố Lăng đưa luôn cả đĩa cho cô, “Cho em, đừng ăn nhiều quá, coi mà tiêu chảy.”

Tiểu Mạn kéo anh lại, “Em ngủ với anh nhé.” Người nói trong sáng, có điều ai đó tư tưởng không trong sáng được như thế, đỏ mặt, đẩy cô ra ngoài cửa, “Quay về phòng em ngủ đi.” Tiểu Mạn đã quen, vui vẻ chạy vào phòng anh, “Dù sao ngày mai em cũng phải ở nhà anh mà, ngủ ở đây cũng được. Dì Cố làm trứng ốp la ngon nhất.” Lúc này trong đầu Tiểu Mạn toàn ăn là ăn.

Cố Lăng rất kiên quyết ngăn cản Tiểu Mạn, lôi cô ra. Chịu không nổi ánh mắt ủy khuất kèm theo trách cứ của cô, Cố Lăng vội đóng cửa, thuận miệng nói: “Em béo bỏ xừ, cả eo cũng không có, ngủ chung chật chết

đi được!” Cố Lăng thề, lúc đấy anh liếc thấy Tiểu Mạn “trước sau như một”, trên dưới giống nhau, nên mới thuận miệng nói thế. Thật đáng buồn chính là, cô nhóc 10 tuổi, tuy rằng không lấy gì là xinh đẹp cho lắm, cũng rất miễn cảm với cân nặng của bản thân.... Dù sao đi nữa, từ sau đêm hôm đó, Tiểu Mạn không bao giờ gọi anh là “Anh”, lúc nào cũng gọi thẳng tên— “Cố Lăng”.

Trong mắt Cố Lăng, Tiểu Mạn là một nhóc tí ham chơi, ngày nào cũng vui tươi hơn hớn, lúc nào cũng bị dì Tần mắng, mắt mở to ầng ằng nước chạy tới phòng anh khóc lóc. Cho đến năm anh 18 tuổi, buổi trưa tan học về nhà, phát hiện Tiểu Mạn quên mang chìa khóa đang đứng dựa tường. Thấy anh, cô hoảng loạn, chân tay thừa thãi chẳng biết để chỗ nào.

Khi đó Cố Lăng đang thi vào trường cao đẳng, bận tới mắt tới mũi, tỉ mỉ đánh giá Tiểu Mạn, ha, cũng có eo rồi đấy chứ. Anh mở cửa thay giày, “Vào đi.”

Tiểu Mạn tựa như con thỏ nhỏ bị kinh sợ, cắn cắn môi, mặt lúc đỏ lúc trắng, vẫn đứng dựa tường không chịu nhúc nhích.

Cố Lăng thấy kỳ quái, lại gần cô, giơ tay lên sờ mặt, “Mặt em nóng rần thế.”

Chóp mũi Tiểu Mạn lấm tấm mồ hôi, chỉ lắc đầu. Ánh mắt Cố Lăng vô tình rơi xuống chiếc quần trắng Tiểu Mạn đang mặc, chốc lát liền hiểu rõ.

Kết quả ngày hôm đó, Cố Lăng rụt rè nửa ngày cũng không dám mặt dày xuống lầu mua, đành lén lút như kẻ trộm vào phòng ngủ của cha mẹ lấy ra một miếng băng vệ sinh của Cố mẹ, xấu hổ đưa cho Tiểu Mạn lúc này còn xấu hổ hơn. Nhìn cô vào nhà vệ sinh, Cố Lăng cũng không được tự nhiên vào nhà bếp pha cho cô một cốc nước gừng với đường. Lúc Tần mẹ về, Tần Tiểu Mạn cũng lập tức đào tẩu. Cố Lăng cũng thấp thỏm một chút, may là Cố mẹ cũng không để ý đồ dùng cá nhân của mình tự đứng số lượng có thay đổi một chút, anh cũng len lén thở phào.

Có thể thấy được, Cố Lăng nhà ta cũng từng là một miếng trái cây rất thuần khiết. Anh tự nhận mình có khả năng kiềm chế rất là tốt, hôm nay bỗng dưng phát hiện, trước mặt Tiểu Mạn, cho dù muốn kiềm chế, cũng khó chết đi được. Ví dụ như bây giờ—

“Vì sao không làm?” Tiểu Mạn gần như phát khóc lên, cả người khô nóng khó chịu dựa trên người anh.

Cố Lăng kiên nhẫn đẩy cô ra, cô vẫn không chịu thôi, lại quẩn luyến. Anh chưa bao giờ biết cô lại khó chơi đến vậy. Anh, vậy mà lại để cô mạnh mẽ cầu xin như vậy. Càng đáng trách hơn là bị cô quấy, anh đương nhiên cũng muốn, nhưng lo lắng cho thân thể cô đang mang thai, anh đành phải làm Liễu Hạ Huệ.

“Này, đừng có vô liêm sỉ nữa!” Cố Lăng lại một lần nữa đẩy bàn tay của Tiểu Mạn đang lén vào trong quần anh ra đặt sang một bên, nghiêng răng nghiêng lợi thẳm quyết tâm, mấy người kia có đúng là đang giúp anh không đây, chờ anh ra ngoài, nhất định không tha cho bọn họ!

**

“Thứ nhất, nhận thức quá muộn, suýt chút nữa đánh mất tình cảm của phu nhân; thứ hai, thiếu bầu không khí “phong hoa tuyết nguyệt”, quá trình cầu hôn quá đơn giản, khiến người ta có cảm giác không thật lòng; thứ ba,” Aron ngồi dựa vào ghế, bình thản phân tích một cách khách quan tình trạng của Cố Lăng, tìm ra nguồn gốc gây nên mâu thuẫn.

“Sau đó thì sao?” Tiểu Vũ mắt mở lớn chờ Aron kết luận.

“Thân thể không trong sạch.” Aron gọn ghẽ phun ra mẩu chốt.

“Shit!” Tiểu Vũ khinh bỉ xì mũi, “Chuyện đó cũng tính sao? Đàn ông mà!”

“Người biết cái gì?” Aron vuốt cằm, hí mắt làm ra vẻ người Trung Quốc thâm nho, “Trung Hoa dân quốc cực kỳ chú ý đến chuyện đó, từ thân thể tới trong lòng đều phải tuyệt đối trung trinh.”

Tiểu Vũ lo lắng hỏi thăm, “Eh, đừng nói Nhị đương gia giòn chơi đấy chứ? Không đúng, vừa rồi xem ra bọn họ rất tốt mà. Tôi chưa từng thấy Nhị đương gia đối với ai như vậy cả?” Hắn đảo mắt ra sức hồi tưởng, ừm, như vậy, bảo bối chặt quá.

“Ngu ngốc!” Aron xách balô khoác lên vai, gõ đầu Tiểu Vũ, “nếu mà còn không làm lành, không phải chúng ta lại bận rộn rồi sao? Các người ở đây trông coi, viện trưởng viện đông y vừa gọi điện cho ta kêu ta đi tham gia nghiên cứu được học uyên thâm, ta đi trước đây.”

Kính đen lao thân ra chắn, “Lão đại, không phải anh muốn bỏ trốn đây chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, không được vô tình vô nghĩa như vậy!” Tiểu Vũ cũng hòa vào, “Hơn nữa, phu nhân đang mang thai, dù sao cũng phải ở lại giải được đã.”

Aron gỡ kính mắt, “Nhị đương gia chính là thông minh quá hóa dần, biết anh ta sẽ không ngoan ngoãn mà mắc bẫy, ta đã đem trộn lẫn với rượu nếp, tuy rằng Nhị đương gia có thể chịu đựng được, có điều, đối mặt với sự chủ động của phu nhân sẽ không biết phải làm thế nào. Giải được? Ầm ỉ một hồi thuốc cũng hết tác dụng thôi. Cảnh giới cao nhất của tình dục chính là tình, tình trạng rối loạn tâm trí và nhục thể này gọi là “xuân được.” Dù ta đi hay ở lại cũng không cần thiết!” Hắn đẩy kính đen sang một bên, “Nhị đương gia với phu nhân làm lành rồi, nhiệm vụ của ta cũng xong. Đừng chặn đường, ta đây bận rộn nhiều việc.”

Tiểu Vũ cau mày nói: “Suy cho cùng thì anh muốn chúng tôi làm sơn dương chịu tội thay chứ gì, be~”

Aron đồng tình vỗ vỗ vai hắn, trong lòng thầm nói: lão đệ, rốt cuộc người cũng thông minh được một tí. Đi ra ngoài được vài bước đoạn quay đầu rất nghiêm túc nói, “Cho các người một con đường. Nếu bị Nhị đương gia hạ độc thủ, tốt nhất là tới chỗ Đại đương gia cầu An tiểu thư, cô ấy chắc chắn có cách bảo vệ các người. Vĩnh biệt.”

33. Chương 65-66

Chương 65: Ngả bài...

Cho tới khi màu hồng trong đầu óc ngả ngón nhạt dần, thần trí của Tiểu Mạn cũng dần thanh tỉnh, hô hấp cũng dễ dàng hơn, Một luồng nhiệt ấm áp di chuyển trên thân thể, lưu lại tiếng thở dốc thoải mái của ai đó...

Mí mắt cô giật giật, muốn nâng lên lại hạ xuống, nhất thời tinh thần vẫn chưa hoàn toàn phục hồi. Chắc là đang nằm mơ... Dường như trong mơ cô đã biến thành một con mèo lưu manh xấu xa, bám riết lấy Cố Lăng không chịu buông tay. Mỗi tác da thịt đều bị dày vò, bởi vì không đạt được thứ mình muốn, liền rất hăng hái muốn chiếm đoạt, kết quả hai tay, a, cô thử động dậy một chút, vẫn đang còn. Sao tự nhiên lại nghĩ bị anh chặt đứt hai tay a, khó động dậy quá. Sau đó, sau đó, hình như là dính lấy trên người anh lần qua lần lại đến lúc mờ mờ nhễ nhại mới thực sự hết sức lực.

“Tiểu Mạn, em thấy sao?” giọng Cố Lăng nghe có phần mờ mịt. Tiểu Mạn rốt cục cũng mở mắt ra nhìn người đang ngồi bên nàng, rồi lại vội vã nhắm mắt lại. Trái tim “thình thịch” đập loạn xạ. Vừa rồi nhìn qua, có vẻ như đang ở bệnh viện, ờ, vậy cái cảnh đêm đang ngập trời kia chẳng lẽ là thật sao? Ông trời ơi, Tiểu Mạn kéo chăn định che mặt lại, bản thân rõ ràng rất sáng khoái, chỉ sợ là Cố Lăng không được thỏa mãn, lỡ để anh biết tỉnh lại rồi, có khi lại bị anh tìm cơ hội, chẳng phải bị anh luyện tới chết sao!

Ôi má ơi, Mạn tỷ chóng xáng của em =))

Chăn còn chưa kéo lên đến mắt liền bị chặn lại. Tần Tiểu Mạn mở mắt nhận mệnh, cực kỳ xấu hổ nhìn bàn tay thon dài, khớp xương rần rở, đặt lên mặt, che mất một phần ánh sáng, ôi cái bàn tay giống trong mơ, thực sự là... kêu gọi muốn chết. A a a, chỉ dựa vào mỗi bàn tay đã dụ dỗ dục niệm của cô, cô thật là phải đi ăn chay rồi. Tần Tiểu Mạn che mặt, xấu hổ rồi lại xấu hổ.

Chủ nhân của bàn tay kia rất không phối hợp giật hai bàn tay đang che mặt của cô ra, khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, đến cả hơi thở cũng có thể cảm nhận rất rõ, “Sao mặt lại bắt đầu đỏ rồi? Nam Cung Yến, lại đây xem xem, hay là thuốc lại tái phát?”

Tiểu Mạn kinh ngạc nhìn nữ bác sĩ mặc blouse trắng lại gần. Một hơi nóng có vị chua xót từ tận đáy lòng phun thẳng lên lồng ngực, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng của cô. Cô đỏ kị rồi nha!

Vừa đẹp lại vừa có khi chất, trời lạnh mà mặc một cái váy ngắn chưa đến đầu gối, da thịt trắng nõn thật là dụ người. Bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo blouse trắng, trang phục phô bày hấp dẫn. Đã thế, cô ta lại vô cùng tự nhiên kéo tay Cố Lăng, vô cùng thân thiết đụng chạm với anh, cười nói: “Có phải là lại bất tỉnh nữa không?”

Cố Lăng nhũm mày giục: “Mau nhìn xem!”

Nam Cung Yến khom lưng tới trước mặt Tiểu Mạn nhìn một chút, rồi lại túm lấy cổ tay cô, nghiêm túc nói: “Ừm, tim đập quá nhanh, máu vận chuyển quá nhiều, chảy ngược lên não, bệnh trạng thật đúng là...”

“Là sao?” Không đợi người trả lời, Cố Lăng đã không chút thương tiếc đẩy cái cô bác sĩ xinh đẹp kia ra, nắm cổ tay Tiểu Mạn, đỡ cô dậy, dịu dàng ôm vào lòng, “Tiểu Mạn, là anh không tốt! Đều tại anh, anh không nên lừa em. Mấy người kia đều là bạn anh quen ở bên này, bọn họ biết em từ chối anh mới cố ý giúp anh đem em trở về. Không ngờ lại làm em bị thương. Anh là đồ khốn nạn, là anh không xứng với em. Xin em nghìn vạn lần đừng có việc gì! Bây giờ em không chỉ có một mình nữa, cố gắng lên, không phải vì anh, cũng là vì cục cưng của chúng ta, Tiểu Mạn...”

Tiểu Mạn hoảng sợ, bánh răng thần kinh trong đầu gian nan khô khốc quay vài vòng, rốt cuộc cũng tiêu hóa được ý tứ của Cố Lăng. Hóa ra bọn cướp cô gặp đều là bạn của Cố Lăng. Chỉ là, cô nghi hoặc nhìn chăm chăm người đàn ông đang ôm mình liên tục lăm bằm, phản ứng như vậy có phải là Cố Lăng không đấy? Không phải bình thường anh sẽ thản nhiên lạnh lùng một câu: “Tình là tốt rồi.” sao?

Nam Cung Yến dở khóc dở cười lắc đầu, lụ khụ vài tiếng, “Em nghĩ cô ấy không việc gì nữa đâu. Mới vừa rồi đỏ mặt,” dừng một chút, nhìn bộ dạng ngơ ngác của Cố Lăng, vội bổ sung, “Khoa học gọi là xấu hổ.” Cô bắt đầu dĩ lắc đầu, “Aron tuy rằng luôn luôn thâm độc, có điều cũng không phải kẻ không hiểu chuyện. Rượu kia không hại gì, bên trong còn có thành phần an thai, nói chung, vợ con anh đều rất bình an. Nhưng mà anh,” cô ác ý mím môi, cười nặng nề, “có cần phải sợ hãi đến mức đấy không?” Nam Cung Yến cho rằng, với cá tính của Aron, ngoài việc giúp Cố Lăng một tay, chắc chắn sẽ nhân tiện báo thù một tẹo. Thật ra, Cố Lăng hào hiệp ném nguyên bang C lớn như vậy vào tay Aron, trái lại làm hấn mất đi tự do nên mới tới đòi nợ.

Cố Lăng chậm rãi đẩy Tiểu Mạn ra, đỡ lấy hai vai cô tỉ mỉ nhìn một lượt, cúi đầu tựa lên trán cô, sau đó nắm lấy cái cằm cô giơ lên, nghiêng trái nghiêng phải nhìn một lúc lâu mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng Tiểu Mạn, “May là không có việc gì.”

Chua xót tích tụ trong lòng Tiểu Mạn thoáng cái bị một cỗ nhiệt khác mạnh mẽ xâm chiếm, một dòng nước ấm áp từ trong lòng theo từng mạch máu đến từng dây thần kinh, truyền tới đầu ngón tay, mũi chân, thậm chí mỗi sợi lông tơ cũng rất ấm áp.

Lúc này, cô nghĩ nói cái gì cũng là thừa, chỉ chậm rãi vòng tay qua ôm lấy anh, chậm rãi xiết chặt lại trấn an người đàn ông vốn mạnh mẽ lại ở trước mặt cô yếu đuối, hoảng loạn.

Nam Cung Yến cười cười rời đi, trong lòng dâng lên nỗi xót xa, yêu thích và cả ngưỡng mộ. Nếu như, nếu như cô có thể tựa như người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh thì thật tốt. Có thể như vậy, vòng tay ấm áp dày rộng kia còn có thể là của cô. Cô lặng lẽ đi ra ngoài.

Hai người cứ như vậy im lặng hồi lâu, Tiểu Mạn muốn rời ra, Cố Lăng lại không chịu buông tay, vùi đầu nơi hõm cổ cô mà hôn, đôi môi vẫn còn hơi run rẩy. Tiểu Mạn nghẹn ngào kêu lên: “Cố Lăng, em...”

Cố Lăng cuối cùng cũng buông cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Tiểu Mạn, anh muốn nói chuyện thẳng thắn với em.”

Giọng nói của anh rất nghiêm túc, Tiểu Mạn chột căng thẳng, “Chuyện gì vậy?”

Anh lần tay bên hông, lôi bên trong bao da một khẩu súng đưa cho cô xem, thẹn thùng nói: “Đây là đồ thật.”

Nhìn mặt Tiểu Mạn không biểu tình, Cố Lãng cho rằng cái này chưa đủ sức thuyết phục, đành mặt dày tiếp tục nói: “Anh, anh thực sự không phải người tốt. Ra nước ngoài thì quen biết Nam Tử rồi vào công ty của anh ta, cùng tiểu tam giúp hắn thống trị bang C,” anh hơi cúi đầu, cong một ngón tay gãi gãi mũi, “Em biết mà, đàn ông vốn thích tranh đoạt.” Thấy Tiểu Mạn nhìn anh không chớp mắt, đành cắn răng, “Anh, ngoại trừ là tổng giám đốc lẳng hiên, cũng là lão đại bên này. Nói trắng ra, là xã hội đen!”

“Có điều,” Cố Lãng mắt bò mới lo làm chuồng thêm một câu, “Mấy hôm trước, anh đã đem toàn bộ quyền lực giao cho mấy người Aron, Tiểu Vũ, hiện tại, anh xuất thân trong sạch, chức vị cũng trong sạch. Chỉ là muốn giải quyết xong rồi mới trở về lấy em.”

Tiểu Mạn đẩy anh ra, khoác thêm áo xuống giường.

Về mặt Cố Lãng buồn bã, ánh mắt vỡ vụn thành từng mảnh, bỗng dưng thấy lạnh ngay cả khi trong phòng có điều hòa. Tiểu Mạn bên cạnh ngồi chồm hổm đi giày, cái cổ trắng nõn cúi xuống. Cố Lãng nắm chặt tay, quả nhiên, anh bị người ta ghét bỏ rồi. Không cam lòng bỏ thêm một câu: “Anh không có giết người.” Nói xong lại càng thêm ỉu rĩ, thế nhưng, mấy chuyện dính tới pháp luật cũng từng làm, thỉnh thoảng còn trái pháp luật một tí.

Tiểu Mạn cẩn thận chống tay vào mép giường đứng lên, nhìn quanh một chút. Cố Lãng thấy cô lảo đảo, giơ hai tay ra định đỡ, có điều vẫn không dám chạm vào. Anh biết Tiểu Mạn trước tới giờ yêu thích chính nghĩa, bây giờ lại đụng phải người hắc bạch bất phân, xám xịt như anh....

“Dạ dày có đau không?” Cố Lãng thấy cô ôm bụng, khẩn trương hỏi.

“Cố Lãng,” Tiểu Mạn thương cảm nhìn anh, “WC ở đâu?”

“Ở bên kia.” Cố Lãng ngơ ngác chỉ vào đầu bên kia của phòng bệnh.

“Chân em đau,” Tiểu Mạn dựa vào lòng anh, “Anh bế em đi.”

Cố Lãng ngốc nghếch chờ ra một chút, cứng ngắc ôm lấy cô lại phòng vệ sinh, cô có ý gì? Anh đem gốc gác ngọn ngành kể cho cô, cô lại không phản ứng? Không phải là nên lạnh lùng sao? Sau đó kêu cái gì “Anh là người xấu, không xứng làm cha!” Anh lắc đầu, đúng là phải như thế!

Vừa mới cúi đầu, Tiểu Mạn đã dướn lên cắn vào môi anh. Lực không lớn, môi bị hàm răng trắng đều đặn của cô chạm vào, ngứa, có chút đau nhức. Cố Lãng cẩn thận không đáp lại.

Trong tưởng tượng tình cảm nồng nàn lại quay về, Tiểu Mạn ngược ngừng buông ra, đỏ mặt nói: “Anh, anh không phải nói... dù sao thì.. anh.. vẫn là anh mà, như, như vậy cũng được rồi.” Nói xong, cô thắm hận mình ăn nói vụng về. Muốn nói gì đó sâu sắc, mà lại chẳng biết nói thế nào. Aizzz, tác hại của việc học kém văn đây mà!

Cố Lãng nóng bỏng nhìn cô, cứ như đang hận không thể nuốt cô vào trong bụng. Tiểu Mạn vội nói: “Em muốn đi WC, nhịn lâu không tốt cho sức khỏe.”

Con sói già ruột gan được giải tỏa tức tốc bế thả mạn đang ôm trong bụng em bé đi vào nhà vệ sinh.

*

Bệnh viện tốt nhất bang C, hai người đàn ông cưỡi trần, đáng người cao ráo, khiêng một bó hoa to tướng quỳ gối trước phòng bệnh 209 khoa phụ sản. Một người mặt mũi thanh tú khiến người ta yêu thích, một người đeo kính đen, ra vẻ hung thần ác sát.

Kính đen lo lắng hỏi: “Có thật là An tiểu thư nói như vậy không? Làm như thế này Nhị đương gia sẽ tha cho chúng ta?”

Tiểu Vũ bị người ta nhìn đỏ mặt tía tai, dù gì hắn ở bang C cũng thuộc hạng kiêu hùng, thế mà phải lưu lạc đến bậc này. Hu hu~... Hạ giọng nói: “Người nói nhỏ thôi, không sai, cứ như vậy, An tiểu thư nói chịu đòn nhận tội, chắc chắn sẽ được giảm nhẹ. Nhị đương gia chọn hoa toàn chọn những bông trong số những

cây già nhất, gai nhọn nhất, giết chết người mất.” Nhìn kính đen vẫn còn có chút nghi hoặc, Tiểu Vũ cả giận nói: “Ta đã giúp người tẩy bớt gai đi, còn dám hoài nghi uy tín của ta sao, hử!”

Kính đen không nói gì chỉ nhún vai, thực sự là phải quỳ sao... Vì sao, vì sao ~~~~~ Giúp người còn phải chịu khuất nhục?

Aron đi rồi, hắc và Tiểu Vũ dù thế nào trong lòng cũng không yên, liền gọi bác sĩ của Nam Cung tới, thả Tiểu Mạn và Cổ Lăng ra. Nhớ tới lúc đó, Nhị đương gia áo quần lộn xộn, vẻ mặt ảm đạm xuân tình không được giải tỏa, tằm tắc, thật đúng là... Tiêu hồn.

Nhưng dù sao thì, lửa giận không được bộc phát ắt sẽ trút lên người bọn họ. Bọn họ theo Cổ Lăng cũng không phải một sớm một chiều, cái loại tiểu nhân như Aron cũng phải phục tùng chứ đừng nói đến hắc với cái loại không nào như Tiểu Vũ kia. Cầu xin An tiểu thư giúp đỡ, nghe cô cười đắc ý. Bọn họ không khỏi toát mồ hôi lạnh. Nhị đương gia và An tiểu thư, oán hận chất chứa cũng đã lâu, lập tức đưa ra biện pháp làm khó bọn họ.

Cánh cửa im lặng mở ra. Tiểu Vũ và kính đen vội thẳng lưng, vẫn quỳ gối, cùng kêu lên: “Thỉnh Nhị đương gia trách phạt.”

“Hừ.” Cổ Lăng chống tay, trừng mắt nhìn bọn họ. Hai người lập tức ngậm chặt miệng.

Cổ Lăng cong miệng cười: “Cho hai người các người một cơ hội...”

Chương 66: Phiên ngoại – Giáng sinh

Năm đó, Tần Tiểu Mạn 15 tuổi, Cổ Lăng 20 tuổi. Trước Lễ Giáng Sinh 1 ngày.

**

Nhìn một mảng tối thui trong nhà, Tần Tiểu Mạn lại lần nữa sờ sờ lần lần khắp người, thậm chí là bên trong bí tất cũng lục soát. Nhưng chung quy lại vẫn là không tìm thấy chìa khóa nhà cô đâu cả.

Chưa từ bỏ ý định, cô gõ cửa: “Có ai ở nhà không vậy? Cha, mẹ!”

Không có tiếng đáp lại.

Nhớ tới sáng nay, Tần mẹ mở cửa phòng đứng bên giường cô kêu cô dậy: “Tiểu Mạn, chìa khóa nhà mẹ để trên mặt bàn, buổi trưa hâm lại thức ăn mẹ để hết trong nồi mà ăn cơm. Thế nhé, mẹ muộn mất rồi.” Tiểu Mạn vẫn đang ngủ, mông lung tùy ý đáp một tiếng. Trước khi ra khỏi nhà, Tần cha lo lắng dặn dò thêm lần nữa: “Đừng quên cầm chìa khóa đấy nhé, cha mẹ hôm nay không về nhà đâu. Nếu không con sẽ phải đứng ở ngoài đông lạnh một đêm đó.”

Tần Tiểu Mạn có chút bực mình kéo chăn che đầu, oán giận cha nói dông dài. Cô bây giờ đã là học sinh cao trung rồi, mỗi việc nhỏ đó thôi mà cũng có thể không nhớ được sao?

Nhưng hiện thực tàn khốc. Tần Tiểu Mạn nỗ lực nghĩ lại, hình như buổi sáng trước khi ra khỏi nhà, cái chìa khóa nhà kia vẫn nằm lặng lẽ ở góc trái trên bàn, thế nào mà cô lại không cầm đi theo? Chiếc chìa khóa cứ thể hiện lên càng thêm rõ ràng trong đầu, Tiểu Mạn nhỏ giọng lầm bầm: “Chìa khóa, tới đây.”

(o)... Bàn tay trống trơn.

A! Tần Tiểu Mạn xoa đầu vò tóc như phát cuồng. Công ty cha mẹ cô tổ chức đi du lịch, vì thế cha mẹ cô đều đã thu thập hành lý đầu đủ rồi đi mất rồi. Bây giờ phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ lại đứng chờ ở bên ngoài cả một đêm? Dưới cái thời tiết âm bầy, tám độ, sáng ngày mai người ta sẽ phát hiện ra Tần Tiểu Mạn đã bị đông cứng chính tại ở cửa nhà mình. Sau đó các ông bố bà mẹ khác sẽ dạy dỗ con mình sẽ lấy cô ra đó mà nêu gương xấu: “Ngày trước, một chị không nghe lời ba mẹ, luôn làm mất chìa khóa. Có một ngày đã bị chết cứng ngay trước cửa nhà mình...”

Tiểu Mạn hấp hấy mũi, cố lấy dũng khí móc điện thoại ra, bàn tay sắp cứng lại vì lạnh của cô run run ấn nút gọi vào số điện thoại của mẹ cô. Cô sắp bị đông cứng rồi đây. “Bíp Bíp Bíp... Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi hiện đang ở ngoài vùng phủ sóng. Vui lòng gọi lại sau.” Thật là xui xẻo mà! Tần Tiểu Mạn

về mặt bị thương ngồi xổm xuống trước cửa nhà, hoảng hốt nhớ lại lời mẹ nói. Lúc này chắc ba mẹ cô đã không còn ở trong nước nữa rồi.

Cửa nhà Cố gia bất thành linh mở ra được mở ra, ánh sáng đột ngột khiến cho Tần Tiểu Mạn phải giơ tay che mắt. Bàn tay được một mảnh ấm áp bao lấy, tiếp theo đó người bị kéo dậy.

“Nói bao nhiêu lần rồi không nghe. Em lại quên chìa khóa rồi chứ gì?” Hai bàn tay Cố Lăng không ngừng chà chà xoa xoa hai tay Tiểu Mạn, các ngón tay cô lạnh cứng lại, không khỏi cả giận nói. Ngắc đầu cảm tức nhìn Tiểu Mạn, cái con bé này, càng ngày càng ngố. “Này, đối với anh trai tốt cố ý vội vã trở về, miễn cho em khỏi một đêm lưu lạc đầu đường xó chợ, không có gì để nói sao?”

“Anh.. tại sao lại về?” Tiểu Mạn hỏi. Cố Lăng từ lúc lên đại học, mọi năm thường tới tận đêm 30 mới về đến nhà. Bây giờ nói cái gì cố ý trở về gấp, cô không tin đâu.

“Thích thì về thôi.”

Cố Lăng trực tiếp kéo cô đến bên cạnh máy sưởi hơi, cầm tay cô kê vào đó: “Sưởi ấm cái đã, lạnh như đá rồi này.”

Tiểu Mạn “Vâng” một tiếng, trong lòng nhất thời có cảm xúc gì không rõ. Cô ngắc đầu nhìn anh, hình như anh lại đẹp trai hơn thì phải. Hơn nữa, bây giờ so với ngày trước lại càng khác. Nhớ tới trước đây có một cô bạn tự xưng là người hiểu rõ về vấn đề nam nữ, đồng thời luôn đối với các bạn con trai cùng tuổi khinh bỉ, nói rằng bọn nó khi trưởng yếu ớt, đàn ông phải có khí tức mạnh mẽ, hơi thở nam tính mới khiến người khác say mê. Tần Tiểu Mạn nhìn Cố Lăng, quả thực thân thể so với ngày trước cường tráng hơn rất nhiều, còn nữa, anh đang dựa vào người cô ăn táo, nhìn hầu kết của anh chuyển động lên xuống, mỗi một động tác nuốt xuống của anh thật đẹp, hê, gợi cảm...

“Được rồi, đừng nhìn nữa.” Cố Lăng ném hạt táo vào sọt rác vô cùng chuẩn xác, lưỡi biếng lên tiếng. Tần Tiểu Mạn lúng túng, e thẹn buông mí mắt cúi đầu. Trời ơi, người ta vừa mới biết yêu, cũng đừng có cự tuyệt trắng ra vậy chứ.

“Này.”

Gì vậy? Tiểu Mạn ngắc đầu, một miếng gì đó lạnh lạnh giòn giòn đang bị Cố Lăng nhét vào miệng. Hóa ra là táo.

Cố Lăng cầm lấy con dao nhỏ gọt táo, cắt một miếng đưa cho Tiểu Mạn, cô máy móc nhận lấy ăn. Cố Lăng cười nói: “Nhìn bộ dáng tham ăn của em kia. Bên kia còn nhiều lắm.” Nói xong hất cằm về phía sofa.

Trên sofa là một túi nylon to, bên trong là những gói nhỏ màu sắc rực rỡ, tất cả đều là táo. Nói rõ hơn là, thứ quả ngọt này, mang ý nghĩa bình an. Hai tư mao tiền một quả. Truyền thuyết nói, nếu dùng 24 đồng xu, mà phải là tiền do tự mình kiếm được, mua táo đem tặng cho nam sinh mình thích. Trước Giáng Sinh một ngày, chỗ nào cũng thấy nữ sinh đỏ mặt thẹn thùng, đứng trước cửa ký túc xá tặng cho nam sinh mà mình thầm ngưỡng mộ.

“Đều là người ta tặng cho anh à?” Tần Tiểu Mạn hỏi, trong ngực cảm thấy chua chua.

Cố Lăng gật đầu: “Đúng vậy. Không ăn thật lãng phí quá. Nhiều quả cũng không giòn lắm.” Tay anh đột nhiên đặt lên vai Tiểu Mạn, cô cả kinh ngã người về phía sau, kinh ngạc nhìn anh. Cố Lăng tay kia đè nặng lên đỉnh đầu cô so so: “Em cũng cao lên nhiều rồi đấy.” Anh cười rất gian tà, đem bàn tay đang đặt ở đỉnh đầu của cô hướng xuống dưới eo khoa chân múa tay: “Hồi trước em mới đến đây anh.”

“Anh mới lùn như thế.” Tần Tiểu Mạn ưỡn ngực thẳng lưng lên, đối với việc Cố Lăng vũ nhục thân thể cô mà tự cao tự đại chiều cao của mình cô rất là oán giận. Hiện cô đã cao 1m6, không thể nói là lùn được, sau này cô còn có thể cao tới 1m7 không chừng.

“Phải không?” Cố Lăng quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của cô, tâm tình vô cùng vui vẻ. Tay anh lại túm lấy chỗ tóc đuôi ngựa của cô giật giật: “Tóc thì cũng dài ra đấy. Bất quá...” Ánh mắt anh trượt xuống: “Phẳng.”

Trước khi Tiểu Mạn kịp tức giận, Cố Lăng đã buông tay ra đi vào trong bếp, rất nghiêm túc hỏi: “Tối nay muốn ăn gì? Anh làm cho em ăn.”

Tần Tiểu Mạn thuần khiết ngu ngơ một lúc, mới bỏ nhào từ phía sau giờ nanh múa vuốt : “Sắc lang, anh nói cái gì phăng hả? Anh mới phăng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”.

**

“Hết giận đi mà, anh chỉ đùa em tí thôi.” Xét thấy Tiểu Mạn vẫn còn xấu hổ giận dữ không để ý tới mình, Cố Lăng thấy không vui chút nào, thế là đành xuống giọng giảng hòa với cô.

Tiểu Mạn mặt vẫn nhăn nhó xem TV, không thèm nhìn anh nữa. Anh cũng không dám nói thêm câu nào cả, len lén quét mắt về phía bộ ngực đang phát triển của Tiểu Mạn. Nhỏ mà, cố làm gì? Cố Lăng già mà không kính, dĩ nhiên đem phương diện này ra để mà đùa giỡn..không thể tha thứ được!!!!!!

Cố Lăng đột nhiên giơ hai tay ôm cô vào trong ngực. Không khí xung quanh phút chốc tràn đầy hương vị của anh, Tiểu Mạn lập tức cảm thấy choáng váng. Anh vuốt tóc cô, tựa như đang vuốt ve thú cưng: “Tiểu Mạn ngoan. Nếu như mà không ngoan thì anh sẽ đem em nhốt ở bên ngoài đấy nhé. Bên ngoài trời lạnh như vậy, em nói xem phải làm sao bây giờ?”

Cái đồ gian xảo! Đây chính là uy hiếp, uy hiếp một cách trắng trợn. Tần Tiểu Mạn luôn luôn tự xưng là một người biết thời thế, hiểu được thời điểm này không nên đắc tội anh, nếu không cô chính là đầu gỗ. Vì thế, cô cũng không thêm giận nữa =.,=

Lúc chín giờ tối, Tần ba gọi điện về nhà mình thì không thấy ai bắt máy, cũng tưởng tượng được hoàn cảnh của con gái mình, đành gọi thử sang nhà Cố Lăng, biết cô không phải lưu lạc đầu đường mới thở phào nhẹ nhõm, “Cái tính của con thật là đánh chết không chừa, sau lớn lên thì phải làm sao?”

Tiểu Mạn vâng vâng dạ dạ nghe papa thuyết giáo, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi: “Mẹ con đâu ba?”

Tần ba khụ khụ vài tiếng nói: “Mẹ con đang ngâm nước nóng lâu quá, bây giờ đang mê man.”

Cúp điện thoại, phát hiện ra Cố Lăng đang loay hoay chiếc điện thoại di động của cô. “Giờ nào rồi mà vẫn còn dùng cái loại máy này. Em đổi cái khác đi.” Cố Lăng kiến nghị.

Tiểu Mạn đột lại nói: “Anh chỉ được cái nói hay. Em làm gì có tiền.”

Nhìn Cố Lăng như nhà ảo thuật lấy ra một cái hộp tinh xảo, lòng Tiểu Mạn nhảy lên, nuốt nuốt nước bọt, hơi khấn trương hỏi: “Cái này là cho em à?”

Cố Lăng khước miệng nhếch nhếch: “Không phải.”

Tiểu Mạn cứng miệng, dỗi rồi. Không thèm để ý đến anh nữa.

“Anh nói đùa thôi mà, là tặng em đấy.” Cố Lăng lấy lòng nói thêm: “Tặng em mà, mở ra xem đi.”

Tiểu Mạn ngại ngần một chút rồi cũng mở ra, bên trong là một chiếc điện thoại di động mới cóng rất đẹp.

“Thế nào?” Cố Lăng cực kỳ đắc ý. Chiếc điện thoại này là anh dùng số tiền lương kiếm được lần đầu tiên trong cuộc đời mua cho cô, riêng việc chọn lựa cũng tốn kha khá thời gian rồi.

Tần Tiểu Mạn bây giờ đã biết cảm giác mở cở trong bụng là như thế nào. Ruột gan như muốn bùng ra, ô, cô nhìn bên ngoài trời đen kịt, trời đêm thật là đen, đen tuyền... ô, đẹp thế :”>..

**

Cố Lăng ngồi xe lửa gần mười tiếng để trở về nhà, mười một giờ rưỡi đã không thể chịu đựng được nữa, ngáp một cái thật dài định về phòng ngủ.

“Từ từ đã, anh chờ thêm một chút đi mà.” Tiểu Mạn kéo anh lại. “Còn có ba mươi phút nữa thôi.”

Cố Lăng bất đắc dĩ bỏ tay cô ra, cầm lấy cái đồng hồ trên bàn, dùng ngón tay kéo kim giờ lên đến số 12: “Được rồi, mười hai giờ rồi. Bắt đầu đi.”

Tiểu Mạn toát mồ hôi hột =.=, xua xua tay: “Như vậy sao được.” Trường cô lưu truyền một truyền thuyết là, rạng sáng đêm Giáng sinh, đứng trước gương gọt táo, phải gọt sao cho không bị đứt, gọt xong, trong gương sẽ xuất hiện chân mệnh thiên tử của mình. Mặc kệ truyền thuyết này có đúng hay không nhưng mà cái này nghe thích chết đi. Chẳng qua, đối với Tần Tiểu Mạn mà nói, ở trong phòng tắt đèn soi gương, thực sự thử thách lòng can đảm của cô mà, nếu như từ trong gương mà có cái gì nhảy ra nữa, chắc chắn cô sẽ bị hù chết. Suy nghĩ một lúc, cô quyết định bắt Cố Lăng đứng một bên cho cô làm.

“Anh không phải đồng ý rồi à, không được chạy làng!!!” Tiểu Mạn dùng vấn đề danh dự để giữ lấy Cố Lăng.

Bàn tay mềm mại nắm lấy tay anh, không còn là bàn tay nhỏ nhỏ mũm mĩm ngày xưa nữa, bắt đầu có cảm giác tinh tế của thiếu nữ tuổi dậy thì. Hai năm qua, khuôn mặt bầu bĩnh khi trước cũng thon gọn lại. Bất quá, đôi mắt vẫn như vậy, trong veo như nước. Cô nhìn anh như thế khiến anh nghĩ rằng, nếu như không đồng ý với cô, chính là hành hạ, chà đạp lên trái tim thiếu nữ. Quá ư bỉ ổi đi =.,=!

Kết quả là, Cố Lăng ngáp thêm mấy cái nữa rồi ngồi xuống một bên.

Cách 0h chỉ còn năm phút, Tần Tiểu Mạn khấn trương ngồi ở trên ghế trong phòng Cố Lăng, ngồi nhìn chăm chăm vào cái gương ở cửa tủ quần áo. Cố Lăng đóng cửa lại nói: “Anh tắt đèn nhé.”

“Anh tắt, tắt đi.” Tần Tiểu Mạn bộ dạng như chuẩn bị quyết tử, một tay cầm dao gọt trái cây, một tay cầm quả táo, giọng nói run run..

Đèn tắt.

Tần Tiểu Mạn cẩn thận gọt táo. Quả táo to tướng này là cô tự mua. Cô cúi gằm xuống không dám nhìn gương. Cuối cùng, từng vòng, từng vòng vỏ táo rơi ra, chỉ còn phần thịt trắng trơn trên tay. Cô nhắm mắt lại, vô cùng thành kính ngắm đầu lên.

Trong gương ngoại trừ chính cô ra thì thật sự còn một người con trai khác.

Tuy rằng chỉ có nửa người, nhưng mà nhìn là biết được vóc dáng rất cao. Vai rộng lại phẳng, khuôn mặt thật sự rất tuần tú. Tần Tiểu Mạn cơ hồ muốn bỏ nhào vào trong gương luôn. Thật hạnh phúc, chân mệnh thiên tử của cô là một siêu cấp đại mỹ nam. Trời ạ, Tần Tiểu Mạn cô thật có phúc khí. Thiên tử đại nhân thể mà lại động lòng với cô!. Tần Tiểu Mạn kinh hỉ chăm chú nhìn tiếp, hoàn toàn quên cả sợ hãi. Thiên tử đại nhân há to miệng kìa. Hề, răng thật trắng, thật đều. Thiên tử đại nhân lại còn lấy tay che miệng....

Chờ đã, cái động tác này, Tiểu Mạn nghi hoặc. Giống... Suy nghĩ một lúc, hùng hổ quay người lại: “Ai cho anh đứng sau lưng em!”

Cố Lăng ngáp sái cả quai hàm, dụi dụi con mắt cô khóc nhìn Tiểu Mạn đang đùng đùng nổi giận: “Không phải em nói muốn anh ngồi cùng em sao? Xong chưa? Đã thấy chân mệnh thiên tử của em chưa?” Anh vừa nói vừa nhìn cái gương.

Tiểu Mạn cắn giận vút quả táo trong tay xuống nói: “Anh làm hỏng phép thuật của em rồi.”

Cố Lăng buồn cười bật ra một tiếng cười nhạo ngẩn ngui.

Xuất phát từ một cái nguyên nhân nào đó, Cố cha Cố mẹ lại đi khóa cửa phòng ngủ bọn họ lại. Như vậy, Tiểu Mạn không thể không ngủ cùng với Cố Lăng.

Mặc dù theo như Tiểu Mạn đọc tiểu thuyết, cũng có những tình huống giống như bây giờ, thì con trai phải phong độ chủ động ra ghế sofa nằm. Thế nhưng rất tiếc con sói già nào đó lại không có cái tự giác đó, thần nhiên trái chẵn ra, chỉ chỉ bên trong nói: “Em nằm trong.” Anh thực sự rất mệt mỏi, nhắc chẵn rồi nằm bên ngoài.

Tiểu Mạn nghi ngờ anh phá rối nhân duyên của mình, cũng lại sợ anh nhốt ở ngoài cửa nên cũng không dám phản nài bất bẻ. So sánh giữa ghế sofa và giường của Cố Lăng, cuối cùng cô quyết định bỏ qua tôn nghiêm, trèo qua người anh nằm vào bên trong. Cũng may, giường anh rất rộng.

Lăn qua lăn lại một hồi, Tiểu Mạn rất nhanh đã ngủ say.

Cố Lăng xoay người, thấy khoe miệng cô chảy ra dòng nước trắng trắng, khoe mắt giật giật, cuối cùng giơ tay lau đi cho cô, nhẹ giọng cười nói: “Còn chảy nước dài nữa.” Tần Tiểu Mạn đang ngủ cũng rất phối hợp, chép chép miệng.

Ma xui quỷ khiến... Sau lúc đó, Cố Lăng khẳng định chính mình bị hồ đồ.. Anh xoay người, nằm gần lại Tiểu Mạn hơn, anh ngẩng đầu nhìn chăm chú khuôn mặt cô một lúc lâu, ngay khi Tiểu Mạn định trở mình, anh đã cúi đầu ép môi lên môi cô...Miệng của cô hơi hé mở, đầu lưỡi Cố Lăng cũng lập tức ma xui quỷ khiến đi vào, quần lấy đầu lưỡi non mềm kia

Rời khỏi môi cô, Cố Lăng ôm lấy miệng giấu mặt vào trong chăn. Anh, anh chắc chắn là bị bóng đè rồi!!!

34. Chương 67-68

Chương 67: Chung quy là muốn hoàn

Mùng bốn tháng ba, đất trời vào xuân, khắp nơi hoa thơm cỏ ngọt, rất thích hợp để kết hôn. Ít nhất thì... Cố Lăng cho là vậy.

Chuyện Tiểu Mạn có thai chẳng hiểu vì sao cha mẹ hai nhà lại biết. Kết quả, hai người, trước sự trông mong tha thiết của bốn vị trưởng bối, lên máy bay về nước.

“Anh bỏ tay em ra đi, em tự đi được.” Xuống máy bay, Cố Lăng rất cẩn thận ôm lấy bảo bối của mình, theo dòng người nhốn nháo đi ra ngoài.

Tùy đã là mùa xuân, nhưng trời vẫn còn lạnh. Kiên quyết duy trì lý niệm “Ô xuân lượng thu”, Tiểu Mạn bị Cố Lăng nửa dụ dỗ nửa cưỡng bức bắt mặc hết áo này đến áo kia, bên ngoài choàng một chiếc áo lông đỏ thẫm, bên trong phải đến ba cái áo len, cả dày cả mỏng...Thành công cho người ta thấy hình ảnh một quả cầu tròn xoe, lẩn lẩn trong lòng một tên đẹp trai chết đi T___T..

Trong khi đó, Cố Lăng lại mặc quần áo mỏng, nhẹ nhàng khoan khoái, tay áo bay bay, dọc đường đi nhận lấy bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc và ái mộ của mọi người, thậm chí cảm thán như thế này mới gọi là người mạnh mẽ chứ =.,=.

Nghe giọng nói oán giận của Tiểu Mạn, nhìn thấy cô đang vô cùng gian nan vặn vẹo ra khỏi khuỷu tay anh, Cố Lăng dừng bước, nhìn cô bằng ánh mắt mềm mềm, mại mại, cứ như rót nước đến nơi.. “Sao thế? Em khó chịu ở đâu à?”

Tần Tiểu Mạn bị anh nhìn như thế, máu trong người lại bắt đầu chảy ngược. Ngơ ngác nhìn vào đôi mắt mê người của anh, nuốt nước bọt vài cái, cuối cùng cô đành thở dài, cúi đầu dụi dụi vào hõm vai anh: “Không có gì, không có gì.”

Tần Tiểu Mạn khẽ nhắm mắt, tự nhủ mấy cái kia chỉ là mây bay. Cố Lăng gần đây đặc biệt không bình thường, tốt quá mức, dịu dàng đối xử với cô như bảo bối vậy. Tuy rằng cảm giác được anh coi trọng, nâng niu rất hạnh phúc nhưng mà cô sờ sờ tay... có gì đó không quen.

Tiếp theo làm hai người kinh ngạc chính là, đón họ ở sân bay không phải trưởng bối, mà là Nhâm Suất. Nếu không phải Tiểu Mạn nhanh tay nắm lấy tay Cố Lăng ngăn lại, Cố Lăng đã tính cứ ôm cô đi thẳng về nhà luôn.

Nhâm Suất rất vui vẻ, nhiệt tình hướng Tiểu Mạn vẫy vẫy tay, Cổ Lăng không vui nhú nhú mày. Người này là ai vậy?

Tiểu Mạn cuối cùng cũng gỡ tay Cổ Lăng ra đi tới, hướng Nhâm Suất cười nói: “Sao cậu lại tới đây? Ba mẹ tớ đâu?”

Đôi mắt Nhâm Suất sáng như sao, nóng bỏng nhìn cô: “Tớ là cố ý tới đón cậu. Tớ có lời muốn nói với cậu, mặc dù hơi muộn.”

Tiểu Mạn trong lòng khẽ động. Cái này, điều cậu ấy muốn nói không phải là cái điều kia chứ. Người này tự tôn rất lớn, vẫn ghét cô béo, chê cô ngốc nghếch. Cổ Lăng tay nắm chặt lấy tay cô.

Bên nay Tiểu Mạn trong lòng thấp thỏm, bên kia Nhâm Suất mặt đỏ bừng nắm chặt lấy tay kia của cô, ngực phập phồng kịch liệt, rất kiên định mở miệng: “Tiểu Mạn, tớ thích cậu. Từ khi chúng ta ngồi chung bàn tớ đã thích cậu rồi.” Nói xong thì Nhâm Suất nhìn Cổ Lăng giờ này mặt đã tối sầm lại: “Lúc đó tại tớ yếu đuối, vừa bị người ta dọa đã buông tay, mấy năm qua, tớ vẫn hối hận. Tớ đã thấy Cổ học trưởng thổ lộ với cậu, tớ cũng muốn dũng cảm một lần.” Nhâm Suất hơi khấn trương nhưng rất quyết cường nhìn Cổ Lăng: “Cổ học trưởng, tôi, tôi muốn cùng anh đường đường chính chính cạnh tranh với nhau.”

Nhâm Suất nói một hơi dài làm đầu óc Tiểu Mạn choáng váng. Bên kia tay Cổ Lăng dường như sắp bóp nát tay cô, bên này tay Nhâm Suất nắm chặt lấy không buông. Tâm can nhỏ bé của Tiểu Mạn nhảy loạn, trong truyền thuyết là 1 nữ với N nam a! Hê, Tàn Tiểu Mạn cô cũng có ngày hôm nay.

Cổ Lăng qua hàng mi dài thấy vẻ mặt cô vụt sáng, biểu tình say mê trong lòng liền bốc hỏa. Anh nắm lấy cổ tay Nhâm Suất giằng ra khỏi tay Tiểu Mạn sau đó kéo cô vào trong lòng, mi tâm nhíu lại: “Cậu là Nhâm Suất?”

Tiểu Mạn vô cùng kinh ngạc. Cổ Lăng thế nào lại biết cậu ta?

“Là tôi.” Nhâm Suất gật đầu, vươn tay ra nói: “Đã lâu không gặp anh, học trưởng.”

Cổ Lăng không thềm giờ tay ra, lạnh lùng nói: “Cậu cho rằng tôi sẽ cho cậu cơ hội? Trong khi Tiểu Mạn đang mang trong bụng đứa con của tôi.” Tiểu Mạn yếu ớt nhấc đầu khỏi ngực anh nhưng lại bị anh nắm chặt lấy gáy ghì lại.

Nháy mắt khuôn mặt Nhâm Suất chuyển sang trắng bệch, môi run rẩy nói: “Con?” Xong anh lại nhìn Tiểu Mạn đang ở trong lòng Cổ Lăng, cảm thấy thê lương vô cùng. Có đôi khi bỏ lỡ một bước thì sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa. Anh đã bỏ lỡ đi thời gian tốt đẹp giữa hai người, sau đó, tất cả chỉ còn là hồi ức mà thôi.

Ngày xưa ngồi cùng một bàn với Tiểu Mạn, Nhâm Suất phát hiện ra cô bạn mập mạp này thật đáng yêu. Cuối cùng tới một ngày anh cũng có đủ dũng khí viết một bức thư tỏ tình rất cảm động nhét vào trong vở bài tập toán của Tiểu Mạn. Tâm trạng thấp thỏm ngày ăn không ngon đêm ngủ không yên. Hôm sau đi học, bạn trẻ Nhâm Suất mang theo hai vành đen trên mắt, xấu hổ đến nỗi không dám nhìn bạn Tiểu Mạn của chúng ta. Kết quả, anh thất vọng phát hiện, Tiểu Mạn chẳng có chút phản ứng... COI THƯỜNG NHAU QUÁ RỒI!!!!

Tâm lòng mong manh dễ vỡ bị tan nát, cảm thấy cuộc đời không còn chút ánh sáng, cảm thấy Tiểu Mạn tà ác vô cùng, đã không để ý anh thì thôi, lại còn không biết xấu hổ vẫn chạy theo hỏi bài. Ngày hôm đó, anh đã vô cùng tức giận, bắt bẻ rồi mắng nhiếc, nói lời cộc cằn với cô cả buổi.

Rốt cục tan học, Nhâm Suất bị một học trưởng lớp trên gọi ra. Anh nhận ra người này ngay lập tức, là Cổ Lăng, là nhân vật quan trọng trong trường. Cổ học trưởng kêu anh tránh xa Tiểu Mạn ra một chút. Nhâm Suất cũng rất kiêu ngạo nên cất lời: “Nếu như tôi không đồng ý thì sao?” Cổ Lăng cũng không dài dòng, trực tiếp túm lấy tay anh: “Đánh chết chứ sao.” Nhâm Suất nhỏ bé, Nhâm Suất yếu ớt, vì thế mà khuất phục trước sự uy hiếp của Cổ Lăng.. Bởi vậy mà đối với Tiểu Mạn từ yêu thành hận... Không thích thì thôi, không để ý thì thôi, còn dám nói với anh trai, để hắn tới bắt nạt ta... Tàn Tiểu Mạn ta hận người !!!!! >”<

Ngày hôm sau, Nhâm Suất cố ý gây sự với Tiểu Mạn, bảo cô béo như heo. Hai người tuyệt giao một thời gian dài cũng không làm hòa.

**

Trên đường trở về, Cố Lãng vẫn giữ chặt lấy đầu Tiểu Mạn, không cho cô ngẩng đầu lên. Tiểu Mạn vừa bực vừa khó hiểu hỏi: “Anh làm sao thế hả?”

Cố Lãng vẫn ôm chặt lấy cô, nhẹ giọng nói: “Đừng nhìn anh, đàn ông khi đổ kỵ bộ dạng rất xấu.”

Tiểu Mạn bật cười, ghé vào trước ngực anh, thấp giọng nói: “Không có đâu. Anh thế nào vẫn rất đẹp trai.” Cô dừng lại, cảm thấy mình nên giải thích một chút: “Nhâm Suất... Em không hề nghĩ tới, ngày trước cậu ấy rất ghét em. Em và cậu ấy không có gì hết.”

Người đàn ông này, thế nào mà càng ngày càng yếu đuối như vậy. Tàn Tiểu Mạn trấn an vỗ vỗ tay anh.

Tiểu Mạn nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ đang vội vã xẹt qua: “Cố Lãng, chúng ta nên kết hôn sớm một chút.”

Cố Lãng run run hỏi: “Tiểu Mạn! Em, em thực sự nghĩ thế?”

Tiểu Mạn cầm lấy một bàn tay đặt lên bụng mình, cười nói: “Đúng vậy. Một thời gian nữa em sẽ không mặc vừa áo cưới nữa.” Tuy rằng Cố Lãng bị ép, nhưng anh quỳ gối nơi ngã tư tỏ tình với cô cả một ngày, như vậy là đủ rồi. Cô không nên đòi hỏi quá nhiều nữa. Thế giới bên ngoài tuy đặc sắc, chính là, ở bên anh so với bất kỳ chỗ nào trên đời đều ấm áp, thoải mái hơn.

Về đến nhà, Tàn Tiểu Mạn hưởng thụ đãi ngộ bậc cao nhất. Cố mẹ vô cùng vui sướng, hận không thể đem luôn về nhà làm con dâu ngay lập tức. Tàn cha nghiêm mặt giáo huấn Cố Lãng: “Chăm sóc Tiểu Mạn thật tốt, không được bắt nạt con gái ta.”

Ăn cơm tối xong, Cố Lãng kéo Tiểu Mạn vào trong phòng mình, nói là có chuyện cần nói. Tàn cha thấy vậy vẻ mặt vô cùng giận dữ nói: “Có cái gì không nói luôn được ở ngoài này hả? Tiểu tử, con gái nhà ta hiện giờ vẫn còn rất yếu đó nha.”

Cố Lãng khiêm tốn cười nói: “Cha, cha suy nghĩ nhiều quá rồi.” = =...

Vào phòng, Cố Lãng mở ngăn kéo bàn học ra, lấy ra một tờ giấy viết thư đã ố vàng: “Cái này, là thư tình Nhâm Suất kia đưa cho em.” Anh nghiêng đầu tránh ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Mạn, thẳng thắn nói: “Khi đó anh sửa bài tập toán cho em thì thấy.”

Tàn Tiểu Mạn giở lá thư ra, chữ viết xấu muốn chết nhưng những câu văn thực sự cảm động. Bất qua tay cô có chút run, đây là thư tình hàng thật giá thật a. “Cố Lãng, anh không phải khi đó đã khi dễ Nhâm Suất đấy chứ?” Người đàn ông này, như thế nào lại làm thế được, ngăn cản hóa đào đầu tiên của cô!

Trong khi cô vẫn cho rằng mình không hề có chút mị lực nào.

“Anh, anh biết như vậy rất ích kỷ, thế nhưng...” Cố Lãng không thể nói ra được. Tàn Tiểu Mạn hoàn toàn chinh chinh đều chỉ của một mình anh, như vậy thật tốt! Anh là một thằng đàn ông có tính chiếm hữu rất mạnh. Tiểu Mạn, từ nhỏ đến lớn đều là anh chăm sóc, mặt kệ xuất phát từ cái tâm lý gì, anh đều không thích bất cứ kẻ nào bén mảng tới gần cô.

Tiểu Mạn lúc đầu có chút căm giận, anh anh nửa ngày, nổi giận nói: “Dù sao nụ hôn đầu của em cũng không phải cho anh.” Tuy nói đời này cô đã ở trong tay Cố Lãng, thế nhưng tốt xấu gì cũng không thể bị anh nhúng chàm tất cả được. Về sau để cho anh ôm cái chuyện đó hối hận chết đi!!!!

Thế nhưng, Cố Lãng đúng là đùa không vui: “Chắc em không biết. Lễ Giáng Sinh vào năm em mười lăm tuổi, anh đã trở về đúng không? Đêm đó, anh trộm... trộm hôn em...” Nhìn thấy Tiểu Mạn đột nhiên tròn xoe mắt, anh lại tiếp tục giải thích, “Anh...thề lưỡi... Chính xác là hôn đấy!” = =

Tiểu Mạn không biết nên khóc hay nên cười, thở hổn hển mấy cái nói: “Cố Lãng, anh là muốn nói, anh sớm đối với em đã có cảm giác phải không?” Nhìn Cố Lãng thần tình có chút do dự, Tiểu Mạn cắn cắn môi, nhin không được to tiếng: “Anh nếu đã sớm phát hiện đối với em có tâm tư, vì sao còn ở bên ngoài phong lưu hả? Vì sao lại không nói cho em biết?” Cứ như vậy, cô luôn luôn nỗ lực đuổi theo phía sau anh, vội vàng, cẩn thận mà cũng né tránh, cố gắng che giấu tâm tư, thậm chí là tự ti, tự mình đau khổ. Nếu như, anh nói với cô anh không phải không có khả năng động tâm với cô, cô cũng sẽ không phải khổ cực như vậy.

Nếu như Cố Lăng trước đây một chút cũng không thích cô, cô cũng quen rồi. Thế nhưng, anh vì sao, ở trong lòng có cô rồi thì sao còn đi tìm những người con gái khác?

Cố Lăng nhìn cô khóc, định tiến tới ôm cô thì bị đẩy ra: “Đừng đụng vào em.”

“Tiểu Mạn...” Cố Lăng nhìn cô, trong lòng buồn rười rượi. Anh thực sự không rõ. Năm đó hôn trộm cô, trong lòng anh đều tràn ngập cảm giác phạm tội. Có lẽ là tại hơi thở, có lẽ là tại tâm lý thay đổi, lúc đó anh cho rằng anh thích ai cũng không thể thích cô được. Quanh đi quẩn lại, trần trọc bấy lâu, anh mới phát hiện, lòng mình hóa ra đã đánh rơi ở chỗ cô mất rồi...

Tiểu Mạn không ngừng chùi nước mắt. Cô chưa từng có cảm giác ủy khuất như bây giờ. Khi cô ở cùng anh ở nhà trọ kia, khi thấy anh mang phụ nữ về nhà, trong lòng cô còn không khó chịu đến thế. Cố Lăng, anh thật sự rất tàn nhẫn.

Cuối cùng cô không thể chịu đựng thêm được nữa, ngồi xổm xuống bịt mắt khóc lớn.

Cố Lăng khổ sở nhìn cô, trong lòng thầm hối hận. Biết thế này anh đã chẳng làm... Có lẽ, anh đã lãng phí những năm tháng tốt đẹp nhất của người mà anh yêu....

Các trưởng bối nghe tiếng khóc thì đi tới bên ngoài cửa phòng gõ cửa, gấp gấp vô cùng. Tần mẹ lớn giọng đến nỗi cái cửa cũng rung lên bần bật: “Hai đứa xảy ra chuyện gì thế hả? Sao lại nháo nữa rồi. Mở cửa ra nào.”

Chương 68:

Lúc bốn vị trưởng bối của hai nhà xông vào, chỉ nhìn thấy trong phòng, Tiểu Mạn ghé vào trong lòng Cố Lăng vừa khóc vừa cười, tình chàng ý thiếp, bộ dáng hết như xa cách lâu ngày gặp lại, Tiểu Mạn hai mắt rưng rưng, có vẻ như khóc vì vui sướng.

“Mấy đứa này, không có việc gì đừng làm chúng ta giật mình!” Cố mẹ thở dài một cái, vui mừng nhìn hai người.

Cố Lăng ôm chặt lấy Tiểu Mạn, Tiểu Mạn không muốn để các vị trưởng bối thấy bộ dáng như quỷ của mình, lợi dụng việc công trả thù riêng chùi hết nước mũi lên áo anh. Cố Lăng quả thật vừa mở miệng đã kinh người: “Bọn con đi đăng ký.”

Hả?! Các vị trưởng bối rớt cằm.

Chuyện cũng đã rồi. Cố Lăng nhẹ nhàng ôm Tần Tiểu Mạn, hài lòng đi ra ngoài.

“Rầm” một tiếng, tiếng cửa đóng khiến mấy vị trưởng bối sực tỉnh. Tần mẹ phản ứng đầu tiên, kéo tay chồng lao ra cửa, định chạy theo liền bị Cố mẹ kéo lại. “Bà muốn làm gì? Không được ngăn cản con trai tôi kết hôn! Bà không thấy Tiểu Mạn vừa nghe nói đi đăng ký đã vui mừng thế sao?” Cố mẹ vừa nghe chuyện đi đăng ký, lập tức uy hiếp Tần mẹ.

“Cái này quá đường đột rồi, đến chuyện đi đăng ký cũng không thảo luận với bọn tôi được sao?” Thời điểm mấu chốt, vẫn là Tần cha có lý trí nhất. Bởi vì, đau nhất, khổ nhất của ông là phải tận mắt thấy tên tiểu tử đó ôm khuê nữ bảo bối của ông vào thang máy, điệu bộ kia quả là quá gấp gáp rồi đi... Đúng là con gái lớn không giữ được trong nhà mà!!!

Tần Tiểu Mạn cảm thấy sắp chết ngạt đến nơi. Môi của Cố Lăng đang đè nặng lên môi cô, ngay cả cơ hội để thở cũng không có. Lòng ngực nóng bức đau đau.

Nụ hôn này, vừa kịch liệt lại vừa bất ngờ. Tận lực hít một hơi luồng không khí mới mẻ, Tiểu Mạn há miệng thở dốc, trì hoãn lại hơi thở mới cả giận nói: “Anh lại bắt nạt em!” Trong thang máy có gương, tóc cô rối tung, môi thì sưng lên, lộn xộn hết cả rồi! Trái lại, Cố Lăng, trừ bỏ hơi thở bất ổn...ngực áo bị cô túm nhăn nhúm ra, vẫn giữ nguyên “thần khí” như vậy! Tiểu Mạn ủy khuất cực kỳ, mặc kệ là lúc cãi nhau hay là bất cứ phương diện gì, lúc nào anh cũng vân đạm phong khinh, chỉ có cô là vất vả chật vật chịu không nổi. Rõ ràng là anh sai, tên tiểu nhân này, dám hôn trộm cô, hôn rồi cũng không chịu tiếp thu, lại còn ra bên ngoài

trêu hoa ghẹo liễu, suýt nữa thì lãng phí tuổi thanh xuân của cô, chẳng lẽ cô không thể tức giận, không thể đau khổ một chút?

Cố Lăng hít thở lại, tức giận ngập trời, mắng: “Bắt nạt chết em đi cũng được!”

Một câu nói, Tiểu Mạn lại nước mắt lưng tròng, trời ơi trời ạ, tức chết đi.

Cố Lăng xị mặt ra, cúi đầu, lè lưỡi liếm giọt nước mắt đang chảy xuống trên má cô, xong lại lạnh như băng nói: “Đáng quá!”

Tiểu Mạn nắm chặt tay, anh rõ ràng cố ý. Có điều, cũng là cô khẳng khái chịu đựng cái con người này, dẫu môi lên, cuối cùng đổ mặt tía tai quay đầu đi.

Đến khi cô đã ngồi trên xe, dây an toàn cũng thắt xong, mới sực nhớ ra bèn hỏi Cố Lăng, “Anh định đưa em đi đâu?”

Cố Lăng tà ác liếc mắt nhìn cô một cái, thản nhiên nói: “Cục dân chính.”

Tiểu Mạn đang muốn tức giận, đột nhiên để ý thấy trời đã tối đen, lạnh lùng khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào ghế: “Đi thì đi.” Chỉ cần người ta còn làm việc là được! Trong lòng thầm bỏ thêm một câu.

**

Từ cục dân chính đi ra, Cố Lăng đem tờ giấy hồng hồng nhét vào trong ví, nhún nhún vai, “Thật khéo, cái cuối cùng.”

Tần Tiểu Mạn ngơ ngác nhìn anh, không ngờ, lúc bọn họ đến nơi cục dân chính vẫn còn chưa tan tầm; không ngờ, anh lại mang theo hộ khẩu và chứng minh thư của bọn họ; không ngờ, cô lại không phản kháng tí nào mặc cho anh điền phiếu, chụp ảnh, không hề phản kháng bước vào nắm mồ hôn nhân.

Cô lại cúi đầu nhìn ngón tay trắng trơn, giận theo tâm mà lên, ngay cả nhẫn cầu hôn cũng không có?!

“Em, em xem...” Tần Tiểu Mạn xòe tay ra trước mặt anh đòi giấy chứng nhận kết hôn.

Cố Lăng rất nghe lời lấy ra cho cô. Tiểu Mạn run run mở ra, mặt nhất thời đen một nửa, trong ảnh nhìn mặt cô như oản phụng, hai mắt thì thâm đen, cả đời chỉ có một lần thôi... anh không tôn trọng cô !!!!!

“Hê, ảnh chụp hơi xấu một tẹo, không sao, giấy chứng nhận cũng không cần bận tâm xấu đẹp.” Cố Lăng ghé đầu vào quan sát, còn rất thành thật nói.

“Xoạt...” Tiểu Mạn quăng tờ giấy kết hôn xuống đất... Có điều, vừa quăng xong đã hối hận =.,=

Cố Lăng xoay người nhặt lên, thổi thổi mấy hạt bụi dính trên đó rồi lại nhét vào ví, cả vú lấp miệng em nói với cô: “Em nháo cái gì, đăng nào cũng là vợ anh rồi.. há!”

“Còn ly hôn được!” Tiểu Mạn hùng hổ, quay người muốn trở lại cục dân chính, bảo vệ liền chạy ra đuổi cô, “Đi đi, tan tầm rồi, có việc gì thì mai lại đến.”

Cố Lăng huýt sáo. Hai nữ sinh trung học đi ngang qua đổ mắt nhìn anh rồi luống cuống chạy mất.

Lãng lơ! Tiểu Mạn đá anh một cái. Cô hướng phía xe đi lên trước, Cố Lăng từ đằng sau ôm lấy cô, môi dán lên tai cô thổi hơi nóng, “Đừng giận nữa. Anh vất vả lắm mới mang em trở về được. Nếu có thể, thật sự rất muốn đem em dán lên người, không cho đi đâu. Anh yêu em. Nếu biết có ngày anh yêu em như thế này, nếu.. Nhưng mà không có chữ nếu, không phải sao, vậy thì anh sẽ dùng cả phần đời còn lại để yêu em. Có lẽ không đủ, nhưng mà, chúng ta vẫn còn có kiếp sau, kiếp sau sau nữa rồi lại kiếp sau sau sau nữa...”

Nữ nhân, gặp phải viên đạn bọc đường liền mềm nhũn, nhất là lại đối với người mình thích từ lâu đến vậy, có hóa thành một vũng xuân thủy cũng không lạ. Tiểu Mạn là nữ nhân, lại còn là tục nhân. Cho nên, cô cũng không có tí nào khí tiết, quay đầu lại hôn chồng mình.=.=...

Trời thì lạnh, một đôi vợ chồng son hôn rồi lại hôn, quấn quýt với nhau... Khiến cho cả không khí cũng quay cuồng...

Cố Lăng ôm cô vào ghế sau, hai người song song ngã xuống. Tiểu Mạn lại rất chủ động, hai chân nhấc lên vòng quanh eo của Cố Lăng, thậm chí còn nhìn anh vẻ đói khát. ;_____;

Cố Lãng hung tợn nhìn cô một lúc lâu, ngồi dậy đóng cửa xe, kéo cô vào lòng, buồn bực: “Đừng có hấp dẫn anh!”

Tiểu Mạn lúc này mới nhớ tới cái bụng của mình, thương hại nhìn anh, “Thật là đáng thương, cả đêm tên hôn cũng không được nếm qua.”

Gân xanh trên trán Cố Lãng bắt đầu nổi lên, nhìn cô, cô lại vô tội nhìn lại anh. Hơ... sao lại có cảm giác là cô cố ý nhỉ?

**

Hai người về đến nhà, phát hiện có khách tới chơi.

“Tiểu Mạn!” Tô Lê Thâm vốn đang ngồi trên ghế nói chuyện phiếm với hai vị trưởng bối, thấy Tiểu Mạn lập tức đứng lên, chỉnh chỉnh trang trang, cầm lấy bó hoa hồng to tướng đặt bên cạnh, nhiệt tình đưa cho cô.

Tiểu Mạn có chút kinh ngạc nhận lấy: “Cảm ơn.”

Phát hiện sắc mặt cha mẹ mình có chút cổ quái, còn chưa đoán ra chuyện gì đã nghe Tô Lê Thâm nói: “Tiểu Mạn, anh tới để cầu thân!”

Cầu hôn?

Cố gia lo lắng nhìn con trai nhà mình. Thế nhưng Cố Lãng lại khí định thần nhàn, từ từ tháo cà-vạt vắt lên giá áo, cởi áo khoác, lấy ra hai tờ giấy màu hồng đưa cho Cố mẹ nghiệm thu thành quả.

Khóe miệng anh nhếch lên cười cười, hòa ái hỏi Tô Lê Thâm: “Vừa rồi anh nghe không rõ, em họ tới có việc gì ấy nhỉ?”

Tô Lê Thâm vẻ mặt tiếc nuối, gơ tay, “Không ngờ, cuối cùng tôi vẫn là vật hy sinh.”

Cố Lãng một đao thấy máu: “Cậu vốn là như thế.”

**

“Ông già không định đi ngăn hai người họ lại sao? Vạn nhất xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, làm sao giải thích với nhà bên kia được!!!” Cố mẹ đứng dưới lầu thấy Cố Lãng và Tô Lê Thâm, người một đám ta một đám đánh tới vui vẻ, sốt ruột túm tay áo chồng.

Cố phụ hiếm khi hăng hái, “Đàn ông thôi, phải như vậy, đáng đánh, Lãng Lãng làm tốt lắm, đàn ông tốt là phải biết che chở cho vợ mình. Mà kể ra,” Cố cha đổi giọng, vuốt cằm, “Tiểu Mạn mà lại thành mầm mống tai họa, thật là ngoài dự liệu của tôi.”

“Ông nói gì vậy?” Cố mẹ nhú mày, từ lúc biết Tiểu Mạn đang mang trong mình cháu nội của bà, Cố mẹ đã coi cô là nhân vật quan trọng đệ nhất thiên hạ, “Con dâu của chúng ta, tất nhiên phải là tốt nhất!”

**

Tiểu Mạn một dạ hai vâng ngồi trên giường nghe cha mẹ mình quở trách. Tần cha chỉ tiếc rên sất không thành thép, “Con con.. sao lại đồng ý hả? Nói đi là đi, thật là không có tí cần trọng!”

Tần mẹ châm chọc nói: “Đó, tôi nói, con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, về sau cũng không dám nhờ cô chăm nom chúng tôi, hừ.” Cứ nghĩ đến cái ánh mắt Cố mẹ nhìn Tiểu Mạn, bà lại ăn dấm chua.

“Cha, mẹ!” Tiểu Mạn nước mắt lưng tròng.

“....”

35. Chương 69-70

Chương 69: Khúc nhạc dạo....

Cố Lăng hầu như đắc tội hết mọi người.

Biết tin Tần Tiểu Mạn và Cố Lăng kết hôn, lại còn là vì bác sĩ bảo cưới [Cái này Chuột chém, bản convert ghi là “phụng tử thành hôn”]. An Nhiên quả quyết thu nhập hành lý dắt con gái đi. Nam Tịch Tuyết dè dặt ngăn cản một chút, cuối cùng vẫn chỉ có thể nhìn cô và Lâm Lâm một lớn một nhỏ lên xe. Khiến anh khổ sở chính là, Lâm Lâm cao hứng bồng bồng, nhảy tót lên xe, còn chưa chào tạm biệt papa là anh đây. Trong ánh mắt trong veo của con bé chỉ có hai chữ “Man ngư”! Nam Tịch Tuyết đổ kị đến mức ruột gan thiêu đốt muốn rút ra ngoài.

Lục Nhược gần đây bận rộn đến mức chân không chạm đất. Cố Lăng một cú điện thoại ra lệnh lập tức sửa từ tiệc cầu hôn sang tiệc kết hôn. Anh đáng thương cùng với Trần Thần chạy sống chạy chết, trước thì muốn lãng mạn, bây giờ lại phải từ phong vị thiếu nữ chuyển sang đoan trang, đứng đắn. Càng đáng trách hơn chính là Trần Thần, ba giây lại thở dài một lần, rõ ràng đổ kị muốn chết, lại còn làm ra vẻ hạnh phúc của Cố Lăng chính là hạnh phúc của hắn, nhìn bộ dạng đau lòng của hắn, Lục Nhược bị dọa phát hoảng. Hai người, một người phụ trách phần khung, một người phụ trách trùng tu bên trong. Đến lúc so bản vẽ thì, Lục Nhược có chẳng may chỉnh sửa ý tưởng của hắn, lập tức bị Trần Thần tức giận khua chân múa tay, nhân thân tử tử về thà chết chứ không chịu nhục, Lục Nhược lửa giận ngập trời, toàn bộ đều nhớ kỹ lấy để ghi nợ cho Cố Lăng.

“A!” Trần gia, Phu nhân C, mẹ của Trần Thần cầm chiếc áo cưới vừa mới được làm xong, thét chói tai. “Làm sao vậy. Honey!” Trần cha vội bỏ việc chạy ra xem vợ mình. Phu nhân C vui đầu vào lòng chồng khóc nức nở, “Cưng ơi, Cố Lăng khi dễ người ta. Người ta mất nhiều công chuẩn bị áo cưới cho vợ hắn như vậy, hắn lại gọi điện, nói, nói.. hu hu!” Phu nhân C khóc không thành tiếng.

“Bảo bối, Cố Lăng không vừa mắt với tác phẩm của em phải không?” Trần cha khó hiểu.

“Không phải!” Phu nhân C gạt nước mắt, “Người ta nghĩ tình hắn nói cho chúng ta biết chuyện con trai cứng khôi phục bình thường, xung phong nhận việc làm y phục cho hắn, ai mà biết, hắn bảo vợ hắn đang mang thai, không dùng thắt lưng được. Huhu, anh xem, kích thước lưng áo người ta đã mất bao nhiêu công để làm, đáng áo người cá, quan trọng nhất là phần thắt lưng, thế mà phải tháo hết ra. Hắn như thế, thật, thật không tôn trọng người ta mà!”

“Cái này,” Trần cha suy nghĩ một lúc, “Bảo bối, em chịu khó làm lại đi. Nói thế nào, năm đó, nếu không phải hắn, con trai chúng ta e là cũng không được lớn lên khỏe mạnh như vậy. Lần này Cố Lăng đã mở miệng, em chịu ủy khuất chút đi.”

Phu nhân C lau khô nước mắt, lại trở về phòng làm việc. Bà phải cho Cố Lăng biết thế nào mới là nghệ thuật chân chính...!

**

“Hắt xì!” Tròn một ngày đêm, Cố Lăng hắt xì liên tục. Anh chun mũi, tiếp tục viết thiệp mời.

Tiểu Mạn đang ngồi ở ghế sofa nói chuyện phiếm với An Nhiên lo lắng đi tới nhìn anh, “Hình như anh bị cảm rồi, có cần uống thuốc không?”

“Không có việc gì. Đầu hơi nhức một chút.” Cố Lăng cười nói, nghiêng đầu, “Hay em giúp anh bóp đầu đi?”

Tần Tiểu Mạn do dự một chút, cũng đi qua.

Trên bàn lộn xộn một đồng thiệp hồng thép vàng, Cố Lăng đang viết tên khách mời. Tiểu Mạn đánh giá chữ của anh, rõ ràng từ ngòi bút mềm mại đi ra, lại thành nét chữ cứng cáp hữu lực.

Tần Tiểu Mạn giúp anh xoa huyết thái dương, Cố Lăng liền bỏ bút xuống, kéo cô vào lòng, dán mặt vào khe hõm bờ vai, “Còn nói chuyện gì nữa, không phiền sao?”

“Cái gì mà nói chuyện,” An Nhiên đến thăm cô, Tần Tiểu Mạn vui vẻ quá đáng. Năm An Nhiên mang thai, nhìn cô cả người tiều tụy, mặc dù ăn cái gì nôn cái đấy nhưng để bảo đảm dinh dưỡng, vẫn phải cố mà nuốt, khiến Tiểu Mạn sợ hãi. Cũng may mấy hôm trước đi khám thai định kỳ, bác sĩ nói tốt. Thế nhưng, cô vẫn sợ hãi, thấp thỏm. Cô u sầu nhìn anh, “Cố Lăng, có phải em rất hạnh phúc không?”

Cố Lăng đỡ thắt lưng cô, chậm rãi đỡ cô ngồi lên đùi, “Sao lại nói như vậy?” Tiểu Mạn tựa cằm lên vai anh, cầm tay anh đặt lên ngực mình, “Chỗ này có chút lung lay.”

“Không có việc gì, lung lay sao, ngã thì anh ở dưới đất đỡ em.” Cố Lăng cố tình kéo dài, không để ý sẽ không biết được ý tứ gian tà.

An Lâm Lâm chẳng biết lúc nào đã chạy tới, lấy tay che mặt lại kêu: “Man ngư, có khách!”

“Ai vậy?” Tần Tiểu Mạn có chút vô ý, vội vã từ trên người Cố Lăng đứng lên.

An Lâm Lâm bỏ tay ra, nháy mắt, cười giảo hoạt: “Cha.” Mới vừa rồi An Nhiên vẫn ôm cô không cho nó nhào vào quấy Tiểu Mạn, lúc này nó dựa sát vào, hiếu kỳ nhìn bụng Tiểu Mạn, “Man ngư, trong bụng dì thực sự có em bé sao?”

Tần Tiểu Mạn khom lưng xoa đầu cô bé, “Đúng vậy, đến lúc đó có thể chơi chung với con. Lâm Lâm, con thích em trai hay em gái?”

An Lâm Lâm cẩn thận sờ sờ bụng Tiểu Mạn, “Cả 2 được không?”

Cố Lăng cười to, đem cô bé từ dưới đất nhấc bổng lên ôm vào lòng, “Được, đều có hết. Con trai thì cho làm chồng con có được không?”

An Lâm Lâm trề môi không nói gì.

“Sao vậy?” Cố Lăng thấy nó không nói gì, néo néo cái mũi nhỏ nhắn mồm mím của, dụ nó mở miệng.

An Lâm Lâm nhăn nhó, đánh bạo nói rằng: “Mẹ nói chú là người phong lưu, sinh con trai cũng không tốt đẹp gì. Lâm Lâm không cần! Bất quá,” nó nghi hoặc nhìn Cố Lăng, rồi lại nhìn bụng Tiểu Mạn, “Là Man ngư sinh em bé, không phải chú.”

Mặt Cố Lăng đen xì, nghiêng răng trèo trẹo. Nhịn, không thêm chấp nhặt với mụ đàn bà ấy. Thế nhưng, anh ủy khuất bĩu môi, “Vợ, có người vũ nhục con trai em sinh ra, làm sao bây giờ?”

Tần Tiểu Mạn ưu sầu nhìn anh, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, thượng bất chính, hạ tắc loạn. Phải làm sao bây giờ?” [:lol:]

**

An Nhiên đối với cái đuôi Nam Tịch Tuyết thập phần cảm tức. Có điều đang làm khách nhà Tiểu Mạn, cũng không tiện phát tác.

Cha mẹ Tần gia lái xe về nhà nội, đón Tần bà tới tham dự hôn lễ. Tần Tiểu Mạn bị Cố Lăng lôi đi thử áo cưới.

An Nhiên đi vào giúp Cố mẹ chuẩn bị cơm nước cho bữa tối. Cố mẹ vì trong nhà có việc vui, lại có khách đến, rất vui vẻ bầm bầm chặt chặt.

“Dì, cháu đến đây, dì đi nghỉ đi.” Nghe thấy giọng nói của Nam Tịch Tuyết, lưng An Nhiên cứng đờ. Hít sâu một hơi, cúi đầu tiếp tục thái rau.

“Tốt lắm.Namtử à, mấy năm đầu ở bên ngoài may mà có cháu giúp đỡ Lăng Lăng nhà bác.” Cố mẹ xoa xoa tay, tràn đầy vui mừng đánh giá Nam Tịch Tuyết, con trai không thua kém ai, bạn của con trai cũng thế, bản lĩnh thì không nói, đối với vợ cũng tốt nữa. Bà tháo tạp dề xuống, nói với An Nhiên: “An an, có gì thì gọi dì.” Rồi đi ra.

Phòng bếp nhất thời không ai nói chuyện, chỉ có tiếng ngọn lửa bập bùng, món canh sôi ùng ục, còn có tiếng nước rửa rau “ào ào”. Hỗn hợp âm thanh ấy tạo nên bầu không khí gia đình ấm áp.

Nam Tịch Tuyết bắt đầu rửa rau, đặt lên thớt. Anh dựa lại gần, bàn tay đặt lên tay An Nhiên đang cầm con dao, cùng nhau thái.

“Tiểu Nhiên, gả cho anh đi.” Nam Tịch Tuyết chậm rãi nói.

An Nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh, trên người anh bây giờ đeo chiếc tạp dề hồng nhạt Cổ mẹ vừa đeo, trên tay còn cầm bó rau. Cả người tùy tiện đứng ở phòng bếp nói ra loại chuyện này! Cô nhú mào: “Bệnh à!”

“Anh nghiêm túc đấy.” Nam Tịch Tuyết từ phía sau ôm lấy cô, giọng nói trầm thấp, “Anh đã già rồi. Lâm Lâm cũng không còn nhỏ nữa.”

“Anh lớn tuổi thì liên quan gì tới em?” An Nhiên gạt cánh tay anh ra, bắt đắ dĩ không lay động được chút nào, không làm gì khác hơn là tiếp tục nói, “Anh già rồi, em còn trẻ. Kết hôn với em, không sợ em độc chết anh, cuốn sạch tài sản của anh sao? Em hiện tại theo anh chỉ là lợi dụng, để cho em và Lâm Lâm ăn sung mặc sướng thôi. Anh đừng quên, em đã lấy người khác rồi. Hiện cả trong lòng lẫn trong đầu chỉ có một người đã chết, vĩnh viễn không quên được anh ấy. Muốn gả cho anh, đang mưu cầu điều gì vậy?”

Nam Tịch Tuyết không nói gì, chỉ ôm lấy cô thật chặt.

Trong ngực An Nhiên khó chịu. Anh đang tính toán cái gì? Ngày đó cô muốn lại gần anh, anh đều đẩy cô ra, An Nhiên cô vốn là tiểu thư cao ngạo, duy chỉ có trước mặt anh, cái gì cô cũng không cần. Lúc gia đình gặp chuyện không may, cô đi cầu xin anh, kết quả thì sao, anh về ngoài xuân tình vẫn còn tràn lan từ trong phòng đi ra, vừa mới đụng chạm với nữ nhân khác, lại để cô “hầu hạ” anh! Lúc mang thai Lâm Lâm, ban đêm nghĩ đến anh đến cả khớp xương cũng đau; Lâm Lâm mở miệng gọi cha, anh đang ở nơi nào? Là ai, khiến cô đến mức đường cùng, vẫn tàn nhẫn muốn bỏ rơi, còn nói: “Vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi!”

“Anh yêu em.”

Cắn bả! Trong lòng An Nhiên thầm mắng một câu, viên mắt lại nóng lên. Anh nói yêu tôi, khi tôi cần anh nhất, anh luôn không ở đó. An Nhiên kéo tay anh lên, hung hăng cắn một cái, miệng đầy máu tanh, từ trong lòng anh giã ra, xoa xoa khóe miệng, “Nam Tịch Tuyết, anh dám làm chuyện này một lần nữa, tôi thề, anh sẽ không bao giờ tìm được tôi!”

Nam Tịch Tuyết nhìn cánh tay vẫn còn rướm máu, ánh mắt cô đơn nhìn cô, xoay người mở nắp vung, “Canh được rồi, bắc xuống đi.”

An Nhiên chán nản, cái tên đàn ông này, thật biết cách đánh trống lảng.

“Em biết rõ là giữa chúng ta có hiểu lầm mà.” Nam Tịch Tuyết cuối cùng vẫn chưa từ bỏ ý định, bỏ thêm một câu.

“Thì sao?” An Nhiên so với anh lại càng hờ hững. Anh có biết hay không, khiến tôi thương tâm khổ sở không phải những gút mắc hiểu lầm giữa chúng ta lúc đó, mà là, anh thực sự nhẫn tâm làm tổn thương tôi!

Chương 70: Hôn lễ tiến hành thì...

“Kính hồ núi xanh thăm mây thấp bay, giai nhân màn trướng ám miêu mi, ai đang hỏi quân sao chẳng về...” Ngồi trong xe, Tần Tiểu Mạn rên.

Cổ Lăng cong ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai, “Chuyện tốt sắp tới, hát mấy cái nào ruột này làm gì? Quân của em trở về làm tài xế cho em rồi đây!” Dọc đường đi, anh lái xe cực kỳ chậm, rất sợ ảnh hưởng đến cô. Thực khác với tốc độ phóng trước đây của hai người.

“Chẳng lãng mạn gì cả.” Tiểu Mạn bĩu môi, lần nữa tận lực giơ bàn tay trắng trợn của mình ra trước mặt anh lắc qua lắc lại, cô muốn nhấn đít hôn, nhấn đít hôn... “Em xứng không hay sao? An An dạy em đó,

đại học cô ấy toàn xướng bài này. Không phải cô ấy lớn lên ở nước ngoài chứ, thi từ ca phú còn biết nhiều hơn em.” Nói đến người này, cô không khỏi có chút cảm giận.

“Nghe như muỗi vo ve.” Cố Lăng nhân thần nhàn nhật đảo qua tay cô, đem toàn bộ chú ý đặt vào đường đi phía trước.

Tiểu Mạn theo dõi khuôn mặt nhìn nghiêng của anh một hồi lâu, ấp úng: “Cái kia, anh có chuẩn bị lễ hỏi không?” Cô suy nghĩ, tay khoác lên cánh tay anh, mau nhìn em, lấy giấy chứng nhận rồi mà cả nhẫn cũng chưa có!

Cố Lăng chậm rãi tấp xe vào ven đường, quay đầu nhìn sâu vào mắt cô, “Cả người anh đều là của em rồi. Em còn muốn lễ hỏi gì nữa?”

“Anh,” Tần Tiểu Mạn cắn cắn môi, không biết nên nói cái gì, sớm nghĩ rằng sẽ không dối nhưng mà nhịn không nổi. Tuy rằng ở trong tay đã có được điều còn quý hơn cả nhẫn...

**

Tiệm chụp ảnh đã sớm có người đợi sẵn.

Tần Tiểu Mạn nhìn cửa tiệm không một bóng khách hàng, túm ống tay áo của Cố Lăng, “Ở đây được không? Chẳng có ai cả, hay là tại kỹ thuật không tốt?”

Cố Lăng vuốt tóc cô, “Yên tâm, kỹ thuật tuyệt đối là bậc nhất.”

Ông chủ đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, đành đem nước mắt bị phấn nuốt vào trong. Chưa từng thấy khách hàng nào bá đạo như vậy, chỉ cho phép mình bọn họ chụp. Ông bởi vì chuyện này đã bị khách hàng khác chỉ trích rất nhiều. Cuối cùng đành phải lấy tiền thù lao ra tự an ủi. Sau này, để Cố tổng làm quảng cáo miễn phí cho tiệm ảnh của ông cũng được...

Hàng loạt các loại áo cưới, lễ phục đủ mọi phong cách đều có, tất cả đều là Cố Lăng dựa theo sở thích của Tiểu Mạn để đặt làm. Vài bộ là do Cố Lăng miêu tả, vài bộ là do Lục Nhược thiết kế, giao cho phòng thiết kế của phu nhân C làm.

Tiểu Mạn nhìn đến hoa cả mắt. Cố Lăng vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của cô, “Vốn định mang em ra nước ngoài chụp ngoại cảnh, tiện thể du ngoạn luôn. Thế nhưng,” Anh nhìn xuống bụng cô, “Cha mẹ lo lắng, cũng đành ủy khuất em rồi. Thế này có vui không?”

Tần Tiểu Mạn trở công phu sư tử ngoạm, “Những... cái này em đều thích!”

“Được!” Cố Lăng nhìn bộ dạng hưng phấn của cô, cúi đầu cắn cắn môi cô. “Tách tách” một tiếng, nhiếp ảnh gia đi theo bọn họ giơ ngón tay cái lên. Tần Tiểu Mạn ngượng ngùng, nắm lấy tay áo Cố Lăng, “Em còn chưa thay quần áo mà!”

Ông chủ tiệm ảnh đắc ý đầy mặt. Vốn dĩ, Cố Lăng dùng tiền bao tiệm ảnh của ông, trình độ nhất định đạt đến mức khiến anh ta vừa lòng, lại còn có chỗ phụ nhân C “tài trợ” nhiều trang phục như vậy, ông lại càng có lãi. Tiếc là mấy món trang phục Cố Lăng đều muốn mang hết đi, không thì ông cũng muốn giữ lại một cái làm gia bảo.

Tần Tiểu Mạn nhào vào đóng quần áo chất chồng. Trước tiên là thay hỉ phục. Nhìn Cố Lăng khẽ nhú mày, Tần Tiểu Mạn lo lắng, “Thế nào, không được sao?”

“Được thì được.” Cố Lăng giữ lấy tay cô đứng trên bục thử giày, “Không cần đi giày đâu. Không tốt.”

“Không, em muốn đi.” Tiểu Mạn trong đầu toàn là cảnh trong thanh kịch, không đi hài làm sao mặc bộ này được!

“Vậy thì phải cẩn thận.” Cố Lăng đành đáp ứng.

Thay quần áo xong, Tần Tiểu Mạn kéo nhiếp ảnh gia, hỗn hởi trình bày ý tưởng của cô, “Cái này gọi là mơ thấy quay về thời đại nhà Thanh. Chúng ta lấy cảnh một người bị ngược, tôi từ bên này đi tới, Cố Lăng từ đối diện lại. Sau đó hai người gặp thoáng qua.”

“Không được, đây là kết hôn mà. Phải vui vẻ một chút!” Cố Lăng phản đối, “Giúp chúng tôi bố trí cảnh động phòng hoa chúc, uống chén rượu giao bôi.” =))

“Tục tũ!” Tiểu Mạn không vui, cô vẫn muốn làm diễn viên ngược văn cơ!!!!

“Nếu không,” Cố Lăng bắn khoản một chút, “Chúng ta ở chỗ cây cầu này gặp nhau, sau đó anh ôm em. Có thể tung hoa hồng ra được không?”

“Đừng tung hoa hồng. Giống phương Tây lắm.”

“Vậy hoa đào.”

Nhiếp ảnh gia nội thương, hai người này tục bỏ mi..a...!

Chụp xong mấy cái ảnh, Cố Lăng sợ Tiểu Mạn bị mệt, đỡ cô ngồi xuống một chiếc ghế mềm nghỉ ngơi. Bưng cốc nước ấm cho cô uống: “Thế nào, có mệt không?”

Đèn chiếu rất nóng, Tiểu Mạn uống nước xong, cúi đầu chậm chạp cởi dây buộc ra, “Cháy hết cả mồ hôi, nóng quá.” Nút buộc trên cổ buông lỏng, cái cổ trắng như tuyết lộ ra trước mắt Cố Lăng.

Anh đã lâu không được ăn thịt. Mấy ngày nay, ngay cả miếng canh xương cũng không được uống. Nhìn chăm chăm cái cổ trắng nõn của cô, Cố Lăng thoáng cái đã mất bình tĩnh. Anh nuốt nuốt nước bọt, đôi khát nhìn cô. =.,=

Cột sống Tiểu Mạn đột nhiên tê dại, cảnh giác ưỡn thẳng người, “Anh làm sao vậy?”

“Không có gì, chắc đói bụng.” Cố Lăng uống một ngụm hết nửa cốc nước.

Tiếp theo, Tiểu Mạn cos mỹ nhân ngư, rồi lại người đẹp ngủ trong rừng, cô bé lọ lem, công chúa bạch tuyết, blah blah...

Chụp ảnh xong, nhiếp ảnh gia đầu đầu hắc tuyến, đây là chụp ảnh cưới hay trình diễn cosplay?

**

Lúc về nhà trời đã tối, Tiểu Mạn ngồi vào trong xe, xoa xoa bụng, thở dài: “Đói quá!” Cố Lăng rất nghiêm túc gật đầu. Anh nghiêng người qua thắt dây an toàn giúp cô, không nghĩ tới cô lại giơ tay bá lấy cổ anh kéo xuống, bắt đầu hôn. Hôn còn không nói làm gì, bàn tay bất chính lại còn vòng ra sau lưng anh xoa xoa.

Cố Lăng cuống quýt quần lấy môi cô, hôn cho đến khi cô phải thở dốc. Nhìn hai gò má ai đó đỏ hồng, tròng mắt mông lung, anh hận không thể đem cô nhập vào trong thân thể mình. Thế nhưng, anh chặt vật đẩy cô ra, giọng nói thô ráp ục hiếp: “Để anh trấn tĩnh chút!”

Tiểu Mạn vẫn là không sợ chết hướng lấy người anh mà cọ, dán vào lưng anh, bàn tay vén áo len lên thò vào sờ soạng. Da thịt chắc nịch, theo mỗi nơi bàn tay cô chạm đến lại càng căng ra, cảm giác thật tốt...

Cố Lăng nặng nề thở, con ngươi đỏ hồng nhìn cô, “Muốn chết phải không?”

Tiểu Mạn vô tội nhìn anh, dáng vẻ tựa như tiểu bạch thỏ, khiến cho người ta muốn ăn tươi nuốt sống.

Cố Lăng vội trở lại ghế lái, vụn phần bội phục định lực của chính mình. Nhịn, chờ cục thịt trong bụng cô rơi ra rồi, xem anh lần qua lần lại cho chết cô đi!

Tần Tiểu Mạn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ cười trộm, Cố Lăng, biểu hiện tốt ghê! [Gào khóc, thổ thoát cái đã thành hồ ly giáo hoạt rồi]

Buổi tối, hai người ở cùng một chỗ xem TV, thanh mặc kịch hôm nay tập cuối. Cố Lăng bất đắc dĩ rút khăn tay ra cho cô lau nước mắt. Cửu Long tranh bá, tứ ca cuối cùng thành kẻ chiến thắng. Bát gia bị tước chức quyền, rồi bị trục xuất. Tứ gia vốn luôn mơ tưởng Bát phúc tấn đem lễ hỏi đến Bát gia phủ. Bát phúc tấn vốn xuyên qua mà đến không đành lòng chịu nhục, thắt cổ tự tử. Sau đó ít lâu, Bát gia cũng qua đời.

Tần Tiểu Mạn khóc đến kinh thiên động địa. An Nhiên bịt tai mang theo Lâm Lâm bỏ chạy sang nhà hàng xóm.

Cố Lăng dỗ cô, “Vẫn còn đoạn sau mà. Em lên mạng mà tra, hai người bọn họ còn gặp nhau ở hiện đại mà.”

Trong tiếng khóc và nước mắt của Tiểu Mạn, Bát gia và phúc tấn ở hiện đại lên sàn. Bát gia phúc hắc, lạnh lùng nghiêm nhiên trở thành Chính Thái nóng nảy, nữ chính cũng quay trở lại nguyên dạng cũng như tính cách. Hai người, dù đã mất ký ức, gặp lại nhau vẫn có cảm giác thân thuộc.

Bên tai thanh tịnh đi một chút, Cố Lăng lại thấy không quen. Anh nhìn Tiểu Mạn an tĩnh đến quỷ dị hỏi: “Làm sao vậy? Bọn họ gặp lại nhau, em mất hứng à?”

Tần Tiểu Mạn tức giận đến sắc mặt trắng bệch, chỉ màn hình, “Chết tiệt! Cái kết thối nát! Làm sao lại có thể như vậy chứ?”

“Như vậy không tốt sao?” Cố Lăng sờ sờ cằm, “Dù sao bọn họ vẫn muốn ở cùng nhau. Có gì là không được? Hai người cũng dần vật lộn nhau lâu rồi, yên ổn sinh sống thì tốt. Anh nghĩ đạo diễn cũng không sai.”

“Như vậy sao được!” Tiểu Mạn nắm tay, oán giận nói, “Phải để bọn họ có ký ức của kiếp trước, như vậy mới tốt! Nếu không thế thì khác gì người thường? Làm em mất công theo dõi lâu như vậy, thất vọng quá đi!”

Cố Lăng còn muốn nói cái gì, lại thấy tâm tình cô kích động như vậy, cũng ngậm miệng lại. Vợ là lớn nhất, cô ấy nói cái gì thì là cái đấy!

**

Tiệc cưới được cử hành ở thành phố S. Đó là bởi vì Lục Nhược đã kịch liệt biểu thị, muốn đem thiết kế vĩ đại của anh vận chuyển bằng máy bay đến nhà Cố Lăng, đó là việc không thể, không thể, không thể!!!!!!

Địa điểm tiệc cưới trang trí lạ mắt, toàn cảnh nhìn giống như một con đom đóm. Có điều, ai cũng cho rằng như vậy, chỉ trừ Lâm Lâm....

Trước đám cưới một đêm, Cố Lăng dùng máy bay riêng đưa Tiểu Mạn bay lên không, nhu tình như nước, chỉ cho Tiểu Mạn nhìn, “Đó chính là thứ anh chuẩn bị cho em đấy. Còn nhớ đom đóm của chúng ta không?”

Tiểu Mạn cảm động cực kỳ, nước mắt. “Nhớ, nhớ lắm.” Khi còn bé, nhà bọn họ ở bìa rừng, mùa hè có rất nhiều đom đóm bay. Cô luôn miệng gọi là đá quý, còn muốn ngồi lên đó bay lên trời.

Lâm Lâm đi theo An Nhiên lúc này đang nằm sấp xuống sàn kính thủy tinh, nhéo nhéo chiếc mũ sợi, sợ hãi đảo mắt, xuýt xoa, “Mẹ, con bỏ hung thật lớn!”

Thân máy bay chấn động mạnh! Bạn Lục Nhược đang ở khoang lái gần như thổ huyết!

**

Ngày hôn lễ, trời trong nắng ấm, trời sáng khí trong. Từng nhóm khách mời đến. Tần cha và Tần mẹ đỡ Tần bà già nua khô quắt chậm rãi đi vào hội trường.

Tần bà biết tin Tiểu Mạn muốn kết hôn với Cố Lăng phát nóng nảy. Luôn miệng lẩm bẩm như vậy là không tốt, là phá mệnh cách của tôn nữ nhà bà. Gả cho tiểu tử đó, sau này mệnh bị chồng bỏ. Bất quá, bà vẫn thu thập quần áo lặn lội từ xa tới.

Tần bà run rẩy đi, một bậc, rồi lại một bậc, rốt cục cũng tới được hội trường.

“Hoan nghênh đã hạ cố!” Tiểu thư đứng tiếp khách ở cửa khuôn mặt tươi cười đón tiếp.

Tần bà hí mắt quan sát hai người đứng đó, thở dài, “Thối đời ngày nay... Đàn ông cũng mặc váy. Nhìn là biết Cố Tiểu Lăng rõ ràng không đứng đắn. Cưới cháu ta còn phải tìm đàn ông đến bảo vệ. Phiiiiii!”

Đợi đến lúc Tần bà đi thật xa là thật xa. Hai vị tiểu thư mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ngồi thụp xuống.

“Eh, bà ta nhìn ra chúng ta sao?” Tiểu Vũ vẽ mặt kinh hoảng, sờ sờ bộ ngực giả, “Cải trang kỹ lắm rồi mà! Xem mặt ta đi, quốc sắc thiên hương đó!”

Kính đen cười nhạo: “Ngươi á? Vừa nhìn đã biết là giả. Ta mang theo kính đen, người khác còn lâu mới nhận ra ta.”

“Phì, cái mặt to đoành của ngươi vừa nhìn đã biết là đàn ông rồi, lần nào đi với ngươi ta đều bị mất mặt!” Tiểu Vũ ác ý nói, “Nhị đương gia cũng thật quá đáng, nở bắt hai đại nam nhân như chúng ta làm loại chuyện này, truyền ra ngoài còn mặt mũi nào mà gặp anh em!”

Kính đen trấn an, “Được rồi. Coi như chúng ta may mắn. Hành tung của Aron bị Nhị đương gia tiết lộ cho tiểu sư muội của hắn rồi. Hiện tại hắn cả ngày trốn trốn tránh tránh. Chúng ta nhịn một chút ngày hôm nay là xong. Sợ là Aron sẽ bị tiểu sư muội kia ăn tuvi nuốt sống cả đời.”

Tiểu Vũ thở dài giả tạo, “Đúng vậy. Tiểu sư muội kia nắm trong tay công cụ truy tìm của Nhị đương gia, Aron có biến thành con gái cũng sẽ bị đào lên. Há há há há há!”

Tiệc cưới chính thức bắt đầu, tân lang tân nương lại không thấy.

“Cố Lăng, như vậy không sao chứ?” Tiểu Mạn tùy ý, vui vẻ để Cố Lăng dắt đi. Hôm nay cô rất căng thẳng, càng căng thẳng lại càng không ngừng nôn. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Cố Lăng nhìn thấy đau lòng, giao lại hết cho Lục Nhược, rồi “trộm” cô ra ngoài.

“Không sao.” Cố Lăng công cô ra hoa viên, “Chờ em khỏe lên chúng ta lại đi vào.”

Tiểu Mạn im lặng. Cô thấy được sự xa hoa của hội trường, thấy được chỗ đó không chỗ nào không có hoa hồng,.. nhận được rất nhiều lời chúc phúc từ người thân cũng như khách mời. Thế nhưng, cô vẫn không có dũng khí để bước lên sân khấu. Cô ôm lấy cổ Cố Lăng, thấp giọng nói rằng: “Có thể không vào được không?”

Cố Lăng dừng chân, đặt cô lên chiếc ghế gỗ, quỳ xuống, nắm lấy hai bàn tay cô, rất nghiêm túc nói: “Tân Tiểu Mạn, con nguyện ý làm vợ của Cố Lăng chứ? Hắn sẽ suốt đời yêu con, bảo vệ con, tuyệt đời không rời con nửa bước.”

Tân Tiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh, mấp máy môi, không nói nên lời.

Cố Lăng lại hỏi lại lần nữa, “Con nguyện ý chứ?”

Tiểu Mạn khàn giọng nói: “Nguyện ý.” Dừng lại, đầu lưỡi cô muốn đông cứng, ấp úng hỏi: “Anh có nguyện ý làm chồng em không? Em sẽ, cũng sẽ yêu anh.” Cô còn muốn nói nữa, có điều trong đầu trống trơn.

“Anh nguyện ý.” Cố Lăng rất chăm chú nói, lại lụ khụ vài tiếng, “Bây giờ, mời tân lang và tân nương trao nhẫn.”

Cố Lăng dường như có phép thuật, lấy ra một chiếc hộp nhỏ bọc nhung, chậm rãi mở ra. Tiểu Mạn kinh ngạc thẳng thốt nhìn bên trong, chính là chiếc nhẫn bị ném đi! Anh đeo nhẫn vào tay cô, dịu dàng nói: “Anh đã đi tìm lại nó. Vì nó, anh phải tình nguyện để Nam Tử sai khiến suốt hai năm trời!”

Tiểu Mạn nức nở nói: “Em quên chuẩn bị nhẫn cưới rồi. Em, em thật vô dụng mà..” Cô rất ảo não, thật sự không nhận được.

Cố Lăng vuốt tóc cô, từ một chiếc túi khác móc ra một chiếc hộp, bên trong là hai chiếc nhẫn kim cương, “Đây là cha em đưa cho anh. Em để quên ở nhà.”

Đó là hai cái nhẫn cha mẹ hai nhà hôn tiền mua, cuối cùng đưa cho con trai con gái làm lễ vật kết hôn.

Tần Tiểu Mạn ngốc nghếch đeo nhẫn vào cho anh. Phía bữa tiệc có tiếng động, chẳng biết ai đã đốt pháo hoa, nhất thời cả bầu trời đỏ rực. Cố Lăng nắm lấy tay cô, cười nói: “Aizza, ở góc này nhìn không rõ, vốn lên trên kia có thể nhìn thấy toàn cảnh.”

Tần Tiểu Mạn nhìn chằm chằm màu sắc biến ảo trên bầu trời, thấp giọng nỉ non: “Như vậy là đủ rồi, thật đấy!”

“Nha đầu ngốc.” Cố Lăng ôm cô vào lòng, “Em sao dễ dàng thỏa mãn vậy? Anh chuẩn bị nhiều như vậy, lúc này chỉ tiện nghi cho khách khứa, cho bọn họ có dịp tham quan miễn phí rồi.”

Tiểu Mạn thỏa mãn hí hí mắt, “Em tuy bất tài, nhưng rất tham lam, muốn độc chiếm cả thể xác lẫn tâm hồn anh. Anh là của em rồi.”

Cố Lăng cười khách khách, cúi đầu hôn cô, “Phải, anh là của em.”

36. Chương 71

Chương 71.1: Nếu em bình an, đó là trời nắng – End...

Buổi sáng bảy tháng sau ngày Cố Lăng và Tiểu Mạn kết hôn.

Tần Tiểu Mạn bị nuôi không công béo ú nằm trong lòng Cố Lăng, néo néo vòng eo tròn vo của mình nhìn chồng oán giận: “Anh xem, béo thành như vậy rồi, phải làm sao đây?”

Cố Lăng cẩn thận giúp cô xoa bóp chân, cô sắp tới chân tay dễ bị chuột rút, nhìn cô đau, thực sự khiến anh đau tim mà. Thò tay lên nhẹ nhàng xoa bụng cô, “Có hai người liên, nếu không béo mới đáng lo đấy.”

Rời giường, rửa mặt, ăn, quần áo chỉnh tề xong, Cố Lăng thất cà-vạt đi tới hôn Tiểu Mạn một cái. Tiểu Mạn ôm lấy cổ anh, khê cắn vào môi, “Sớm về đây.”

Cố Lăng cười khanh khách, lại hôn cô, “Vâng ạ, lão bà đại nhân.” Rồi lại xoa xoa bụng cái bụng tròn xoe: “Cực cưng ngoan, cha đi làm, kiếm tiền mua sữa bột cho con. Đừng có mà quấy mẹ đó nha!”

Sau đó, Cố Lăng cầm theo tập công văn, thần thái sáng láng đi ra cửa.

Xe vừa mới đến công ty đã nhận được điện thoại của Tần mẹ, nói là Tiểu Mạn sắp sinh! Da đầu anh căng thẳng, vội vã quay trở về.

Một phút đồng hồ cũng không chậm trễ, Tần Tiểu Mạn bị hỏa tốc đẩy vào phòng sinh. Cố Lăng muốn theo vào trong bị Cố mẹ cản lại, “Con đừng vào chỉ cho thêm phiền, ở chỗ này chờ. Không việc gì đâu.”

“Mẹ, Tiểu Mạn vừa gọi con, cô ấy đau, con phải giúp cô ấy!” Cố Lăng gấp gấp đến độ giơ chân. Mới vừa rồi, anh nghe rất rõ ràng, Tiểu Mạn gọi tên anh mà. Ở trên xe cứu thương cô đã đau đến hét toáng lên,

cái nha đầu chết tiệt kia, bình thường bị trầy da chút xíu đã nước mắt lưng tròng, đau như thế chịu sao được? “Mẹ, tránh ra, con phải vào!”

Tần mẹ cũng nhảy vào kéo anh, “Con bình tĩnh chút. Phụ nữ mà, đều phải trải qua một lần.” Tần mẹ nỗ lực trấn định, kỳ thực bà còn lo hơn bất cứ ai.

Vừa hay tin, An Nhiên cũng vội vã chạy tới, vô ý vấp chân, đau đến nhe răng há miệng, liền vứt giày cao gót đi, chân trần chạy đi tìm phòng sinh. Nam Tịch Tuyệt cũng đi tới nhân cơ hội bế cô lên, “Em gấp như thế làm gì? Có đau không?”

“Em không sao, mau mang em đi xem cô ấy.” Cả người An Nhiên toát mồ hôi, túm áo anh thúc giục.

Lúc chờ đợi, mỗi một giây một khắc đều thật dài. Cố Lăng gấp đến độ hoảng loạn. Rất sợ giây tiếp theo một y tá hai tay đầy máu sẽ lao ra. Anh hồi hận vô cùng, ngày hôm nay đáng lẽ không nên ra khỏi nhà. Anh phải chăm sóc cho cô nhiều hơn nữa. Tốt hôm qua ngủ muộn, không để cô nghỉ ngơi cho khỏe; sáng nay cô ăn không nhiều lắm, không biết có bị thiếu sức hay không... Vô số thấp thỏm cùng sợ hãi ép anh tới mức không thở nổi. Xung quanh dường như quá im ắng, nha đầu kia vì sao không kêu, đau như vậy cơ mà. Tiểu Mạn, em kêu một chút đi, nói cho anh biết, nói cho anh biết em vẫn không sao có được không?

Đèn đột nhiên tắt, cửa phòng sinh mở ra, “ầm” một cái, thật giống như mọi thanh âm trên thế giới đều đã quay về, tiếng trẻ con khóc phóng đại gấp bội lần. Hai người y tá, mỗi người bế một em bé đi ra. Thấy ánh mắt sáng quắc của mọi người, hai người cùng kêu lên, cười nói: “Chúc mừng chúc mừng, mẹ tròn con vuông.”

Cố Lăng ngẩng đầu, híp mắt nhìn ánh mặt trời xuyên qua cửa kính, ồ, khí trời thật tốt.

Sinh con thuận lợi, Tiểu Mạn vẫn còn chút khí lực để mở mắt. Vừa bị đẩy ra, cô đã cảm nhận được một luồng khí ấm áp bao vây lấy cô ở bên ngoài chần. Anh chăm chú nắm lấy bàn tay toàn mồ hôi lạnh. Cô nghe được anh nói: “Ngủ đi, anh ở đây với em.” Cô cứ như vậy nặng nề rơi vào giữa giấc mộng, đen đặc, nhưng hương vị lại ngọt ngào muốn chết...

Một năm sau...

Cố, Tần hai nhà lại một lần nữa vì tên của đứa cháu mà khắc khẩu không ngớt. Bụng của Tần Tiểu Mạn thật không thể coi thường nha, một nam một nữ. Mặc dù có y tá cùng bác sĩ đỡ đẻ ra sức nói là con gái ra trước, trưởng bối hai nhà vẫn nhất trí cho rằng để con trai làm anh cả là tốt nhất, như vậy mới biết thương yêu người khác, có thể bồi dưỡng ý thức trách nhiệm.

Bởi vì cục cưng mang họ Cố, Tần cha và Tần mẹ liền chắc mẩm rằng phải để tên cho họ đặt. Ai ngờ, đối phương cũng tuyệt đối không nhượng bộ. Vợ chồng Cố Lăng lại đều là con cái hiếu thuận, cứ như vậy, cho tới bây giờ, cục cưng vẫn chưa có tên.

Tần cha và Tần mẹ luôn miệng “Tiểu bảo bối”, “Tiểu bối” mà kêu. Cố mẹ cho rằng tục quá, rất văn nghệ nghĩ ra tên, một đứa tên là Cố Phấn, một đứa tên là Cố Tư, nghĩa trong câu “Phong trì điện thệ, niếp cảnh truy phong, lăng lệ truy phong, cố phấn sinh tư”, mong muốn cục cưng sau này tư thái động lòng người, mặt mày sáng sủa, tư thế hiên ngang, oai hùng.

Vốn Cố Lăng và Tần Tiểu Mạn nghĩ tên này cũng được, kết quả Tần mẹ nghe xong đã lại bên nội cục cưng khẽ đưa, nhướn mày nói: “Cốc tử, Bàn tử? Cháu ngoại bảo bối yêu quý của chúng ta mà lại thành cỏ cây hèn hạ sao, có bà ngoại đây rồi, mấy đứa cứ yên tâm!”

Hai người liền trầm mặc. Cố Lăng nghĩ hoặc nói: “Tiểu Mạn, em xác định mẹ em học xong đại học không?”

Tiểu Mạn gật đầu, “Chắc. Mẹ em nói, ngày đó bà thi đại học, còn đỗ thủ khoa.”

Tần Tiểu Mạn sinh xong, các trưởng bối nhớ cháu, thương lượng một lúc, liền bàn tới chuyện dọn tới thành phố S, ở nhà mà Cố Lăng mua cho bọn họ. Ngày mai là ngày cục cưng tròn một tuổi, trưởng bối hai nhà vui tươi hơn hở chuẩn bị chọn đồ để cháu họ đoán tương lai. Không muốn xa cục cưng, liền mang hai đứa về nhà.

Tiểu Mạn nhìn ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại nhìn cục cưng tỏ vẻ hài lòng, Tuy rằng không muốn, vẫn phải theo Cố Lăng về.

Cố Lăng lái xe tới một cửa hàng tiện lợi, mở cửa bước xuống một lát rồi trở lại. Lúc đó Tiểu Mạn cũng đã ngủ được một lúc rồi, con người mông lung nhìn anh, “Anh mua cái gì vậy?”

Cố Lăng xấu xa nở nụ cười, “Thứ tốt.”

Về đến nhà, Tiểu Mạn còn chưa kịp đổi giày, đã bị Cố Lăng ép lên cửa cần loạn một hồi. Anh cấp thiết cởi quần áo, bàn tay to xoa bộ ngực của cô, “Vợ à, chúng ta lâu rồi không có thể giới riêng của hai người.”

Tiểu Mạn thở gấp, mềm mại ôm dính lấy anh. Bị anh dày vò như vậy, cô cũng đã có phản ứng, dưới thân cũng vì anh mà tràn ra. Cố Lăng đưa ngón tay chạm vào, rút ra rút vào vài cái, thỏa mãn xoa xoa ngón tay, cần lên vành tai cô, cười tà: “Vợ à, ướt quá.”

Tiểu Mạn bị anh khiêu khích cũng nhịn không được, kẹp lấy thắt lưng anh thúc giục. Cố Lăng đeo cái thứ mà anh mua ở tiệm tiện lợi vào, chậm rãi đưa vào trong, rất nông, rồi lại rút ra. Nâng cặp mông non mềm của cô lên, khẽ nhéo, “Vợ ngoan, có muốn không?”

Tiểu Mạn biết tình khí tà ác của anh bắt đầu bạo phát theo cấp số nhân, nghẹn ngào cắn vào vai anh một cái, chịu thua: “Muốn...” Anh thật xấu, cứ như vậy khiêu khích cô đến không chịu đựng nổi.

Cố Lăng đắc ý thẳng lưng, mạnh mẽ tiến vào. Tiểu Mạn yêu kiều kêu lên một tiếng, có thể cảm nhận được đêm nay anh ... hăng hái hơn bình thường, khiến cô vật vờ chống đỡ, rồi lại không chịu được, khuất phục trước khoái cảm mang lại...

Cố Lăng đặt cô dựa vào ván cửa, cho đến lúc nghe cô kêu đau đành rút ra, xoay người cô lại kiểm tra cái lưng, theo ngọn đèn nơi hành lang mới phát hiện trên làn da trắng nõn bị va chạm tới xanh tím, rất đau lòng lẽ lười ra liếm.

Tiểu Mạn đang đau buốt lại cảm nhận được lửa nóng nơi đầu lưỡi hết sức rõ ràng trên lưng, không kiềm được ngứa đầu, dạ dày liền tiết ra thứ gì đó... Cố Lăng cảm nhận được sự biến hóa của cô lại càng hăng hái, đặt hai tay của cô chống lên cửa, từ phía sau tách hai chân cô ra, lại một lần nữa đi vào...

“A... anh nhẹ thôi!” Tiểu Mạn bị anh đụng chạm như vậy, lưng thì hết đau, nhưng tay lại mỏi nhừ, đầu gối càng không ngừng cách xa cửa, càng khó chống đỡ hơn. Hơn nữa, với kiểu tư thế này tiến vào rất sâu, thực sự mời cô “dục tiên dục tử”... đau đến mất hồn.

Cố Lăng tà ác va chạm một lát, đỡ eo của cô xuống, hai người quỳ gối trên thảm. Cả người cô bị anh ôm vào lòng, anh cứng cáp thẳng lưng, quả thực như muốn tách đôi người cô ra.. Bàn tay vươn ra phía trước nắm lấy bầu ngực, không ngừng vân vê, khiến cô phải thét chói tai...

Anh rốt cục cũng bùng nổ..

**

Đầu óc trống rỗng của Tiểu Mạn từ từ trở lại. Đợi cho hơi thở bình ổn, anh cắn cắn cái cổ của cô, thấp giọng hỏi: “Thoải mái không?”

Tiểu Mạn biết rõ thời điểm này ai đó chỉ muốn được nịnh nọt, vội nói: “Thoải mái.” Sau khi cô sinh con, Cố Lăng chú ý săn sóc cơ thể cô, một thời gian dài không đụng chạm với cô. Cô còn nhớ rõ, lúc đó là khoảng thời gian chật vật nhất của anh, lần nào cũng chỉ chốc lát là không chịu đựng nổi. Đã thế cô còn lấy chuyện kia để trêu chọc anh. Tôn nghiêm đàn ông của anh thế mà lại để cô chơi đùa. Cố Lăng thầm ôm hận, liền nhất quyết không buông tha cho cô, quyết tâm sau này không tra tấn cô đến kêu khóc cầu xin tha thứ mấy ngày liền tuyệt không bỏ qua. Khiến Tiểu Mạn hoảng sợ chính là, “Lão già” quá 30t mà thể lực hình như càng ngày càng tốt thì phải T___T...

Cố Lăng bế cô vào phòng. Tiểu Mạn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ, còn chưa lên tới giường đã bị anh đặt ngã xuống đất. Tuy là ngã trên thảm dày, không hại gì đến cô, nhưng là—

Cố Lăng cũng nằm xuống dọc theo thân thể của cô, một chân đặt vào giữa hai chân cô, tách ra. Một tay đặt sẵn bên trong đầu gối ép xuống, tiếp tục tấn công, trầm giọng cười: “Chúng ta tiếp tục thoải mái nha...”

Tiểu Mạn than khóc T___T...

Đêm nay, Tiểu Mạn bị Cố Lăng thử thách độ mềm dẻo của cơ thể, đủ các loại tư thế xinh đẹp đều bị anh lôi ra đùa nghịch. Hơn nữa, đáng sợ chính là, lúc mang thai, nhìn anh khổ sở chịu đựng, Tiểu Mạn từng thẹn thùng giúp anh.... Bây giờ, cô lại phát hiện, đàn ông.... Nhất định, nhất định không thể, không được nuông chiều!!!!!!!!!!!!!!

Càng về sau, Tiểu Mạn không chỉ có thân dưới đau xót mà cả thân trên cũng thế. Bị tàn ác lấn qua lấn lại, liền xuất ra chiều bài phòng ngừa lang sói—nước mắt. Cô dẫu mở ra mếu máo, Cố Lăng đành phải nhào người về phía trước dịu dàng dỗ dành. Bây giờ còn đỡ cái rầm... nội tâm Tiểu Mạn đau khổ vô cùng T___T....

Hôm sau, Tiểu Mạn chui trong chăn ngủ cho đến tận giữa trưa mới dậy. Cố Lăng lái xe đưa Tiểu Mạn qua bên nhà ông bà.

Sinh nhật con Cố tổng chính là đại sự. Tự mình tới, gửi qua bưu điện tới, quen biết có, không quen biết có, các vị trưởng bối nhận quà không nghĩ tay. Lúc hai vợ chồng Cố Lăng đến đó, trên mặt đất đã có nguyên một đại đội đồ chơi cùng quần áo. Hai đứa nhóc mập mập bò bò trên mặt đất, sờ sờ cái này, đụng đụng cái kia, cực kỳ vui vẻ.

“Đúng rồi, Cố Lăng, em nghĩ tên cho hai đứa, anh nghe xem có được không nhé?” Cục cưng vừa thấy cha mẹ đến, ném đồ chơi trong tay xuống, đi đến ôm chân hai người. Cố Lăng vừa bế một đứa lên nựng, vừa không đứng đắn nói: “Em cũng thật là, tối hôm qua còn có sức mà nghĩ tên. Nói anh nghe!”

Aizz, Tiểu Mạn lại xấu hổ, lại giận dữ rồi.

“Ừm, một đứa lên là Hiểu Manh, một đứa tên là Hiểu Nhiễm được không?” Tiểu Mạn đầy chờ mong nhìn chồng.

“Vợ à..” Cố Lăng thở dài, hắt hắt cằm về phía tiểu tử mũm mĩm mình đang bế trong tay, “Con chúng ta là con trai mà!”

“Kêu Hiểu Manh không được sao? Nhiều mầm non...”

Chính là, một bên thái dương của Cố Lăng nổi gân xanh.. Cái tên này, nghe sao mà nguy hiểm vậy?

Ngày đó chọn đồ vật đoán tương lai, bạn nhỏ Hiểu Manh Manh bắt được một con búp bê hải sâm, rất vui vẻ ôm dính lấy mà la hét. Hiểu Nhiễm vốn đang cầm một con búp bê do Lục Nhược tặng, con mắt xoay động, thấy anh trai chơi đùa vui vẻ như vậy, liền đi qua giành. Con trai con gái thể lực chung quy vẫn có khác biệt. Cuối cùng, Hiểu Manh Manh giật lại con hải sâm, Hiểu Nhiễm túm áo nó khóc. Sau đó, An Lâm Lâm theo mẹ tới, cũng thích con hải sâm kia, không khách khí cướp lấy. Hiểu Manh cũng bắt đầu khóc. Không khí náo nhiệt dị thường.

Lục Nhược tiếc nuối nhìn con búp bê của mình bị vứt bỏ, thở dài: “Aizz, bây giờ, cả hải sâm cũng gây họa. Ai tặng con hải sâm thế?”

Cố Lăng rất vất vả lôi Hiểu Manh ra khỏi An Lâm Lâm, ôm thẳng nhóc đồ dành, cau mày nói: “Trần Thần thì phải?”

Nhân viên Lăng Hiên đạo này đều cảm thấy phong cách ăn mặc của Cố tổng đại nhân rất là quý dị.

Thường ngày, Cố tổng giống như mặt trời, ôn nhu, dễ gần, ngoại trừ là đã kết hôn ra, các mặt khác đều rất phù hợp với ảo mộng trong lòng phụ nữ. Mặc đồ đều chủ yếu chọn màu ấm.... Bất quá, đạo này lại đối gió thích thần bí gọi cảm.

..

..

Mỗi sáng sớm, Tiểu Mạn lại ở trước mặt Cố Lăng đặc ý giơ ra một cái áo sơ mi mới mà cô giúp anh lựa, “Chồng, em mua áo mới cho anh, thích không?”

Cố Lăng xem qua một lượt, “Ừm, kiểu dáng cũng được. Nhưng mà màu sắc... Vợ à,” Cố Lăng nhutor nhutor đề nghị, “Về sau đổi màu khác được không, đừng lúc nào cũng mua màu đen hết á.” Cả ngày đen xì, anh hậm hực nghĩ, thật là tổn hại hình tượng người ta mà... >” <

Tiểu Mạn héch mặt lên, “Không phải màu đen, là màu huyền đỏ! Giống như màu máu bị khô cạn vậy..” Cố Lăng bất đắc dĩ nâng trán, “Tiểu Mạn, em dạo này lại thích nam chính tiểu thuyết nào sao?”

Tiểu Mạn nhân tình sáng lên, lời anh ra trước máy tính, “Anh xem, là người này này. Hắn ta luôn mặc màu huyền, mê chết đi được! Em lúc đầu còn tưởng màu huyền là màu xanh cơ.” Nói xong, cô mở trang chủ cho anh xem, ai ngờ nhảy ra một mẫu quảng cáo, âm nhạc rất là dụ người, còn hiện lên mấy chữ to “Trò chơi lúc chồng vắng nhà.” Thấy mặt Cố Lăng lúc này sắp cũng màu với cái áo trên tay, Tiểu Mạn vội giải thích: “Em không chơi mà!”

Cố Lăng ưu sầu nhìn cô, “Tiểu Mạn, em không hài lòng với anh sao?” Thần sắc anh ảm đạm, tiếp theo đó, con người sáng rọi cũng ảm xuống. “Nghe nói, phụ nữ đối với chồng mình không hài lòng mới đi tìm kiếm ý trung nhân trong tiểu thuyết. Em ghét bỏ anh à?”

Aizzz, một gã đàn ông cao lớn, thân thể cường tráng đứng trước mặt cô, vẻ mặt ủy khuất, hỏi cô làm sao có chỗ nào không tốt. Tiểu Mạn lập tức bị ám sát, nhào vào trong lòng Cố Lăng, “Chồng, không có. Trong lòng em, anh lúc nào cũng tốt nhất.”

Cố Lăng hài lòng thay quần áo mới rồi đi ra.

Một thời gian sau, nhân viên Lăng Hiên cũng thích ứng với việc Cố tổng mặc đồ tối màu, cho rằng màu huyền thực sự quá hợp với Cố tổng, càng nhìn càng ra dáng đàn ông thành đạt, gọi cảm quyến rũ! Sau đó, có một ngày, mọi người lại phát hiện, phong cách ăn mặc của Cố tổng lại thay đổi.

Một ngày, Tiểu Mạn lại ở trước mặt Cố Lăng giơ giơ ra một món đồ, chính là một cái áo màu vàng... Cố Lăng rốt cuộc cũng không bình tĩnh được, “Vợ, em lại thích thêm ai vậy?”

Tiểu Mạn then thùng: “Một con phương hoàng xấu tính.” Cố Lăng ngửa mặt nhìn trời, lần trước là hồ ly tinh, lần này là chim cò, anh thân là con người —vạn vật chi linh, không thể cùng mấy con vật chấp nhậ =.,=

**

*Hê, cả nhà biết hai anh nam chính mà chị Mạn thích đúng hơn *

**

Một ngày, Tiểu Mạn một mình dẫn con trai con gái đi siêu thị mua quà. Ngày mai là sinh nhật hai đứa, Cố Lăng lại đi công tác, bất quá đã gọi điện nói đêm nay sẽ về.

Hai đứa nhóc được tới siêu thị, vui vẻ lôi một đồng đồ chơi nhét vào trong xe đẩy. Lúc tính tiền, Tần Tiểu Mạn lấy tấm card mà hồi trước Cố Lăng đưa cho cô ra, nhất thời tò mò, “Tiểu thư, phiền cô xem hộ tôi trong này còn bao nhiêu tiền. Cảm ơn.”

Nhân viên thu ngân đọc số tiền cho cô. Tần Tiểu Mạn hóa đá.

“Mẹ, làm sao vậy?” Hiểu Nhiễm kéo tay cô.

Tần Tiểu Mạn cúi đầu nhìn tấm card trong tay, “Thật... thật... nhiều...”

Hai đứa nhóc nhú nhú hai hàng lông mày nhỏ, khe nhìn nhau, bắt đầu đem đồ chơi trong xe đặt ra ngoài.

“Các con làm gì vậy?” Tiểu Mạn khó hiểu.

Hiếu Mạnh nói với em gái: “Nhiễm Nhiễm ngoan, chúng ta chỉ cần một món quà thôi phải không?” “Dạ.” Hiếu Nhiễm đáp, rất đáng thương lựa ra một cái bát nhỏ, “Cái này để Cầu Cầu ăn cơm, có thể giữ lại không?”

Hiếu Mạnh trong tay cầm một chiếc xe đồ chơi, nhìn ánh mắt khát vọng của em gái, nhin đau gật gật đầu, “Em giữ lại đi.” Nói xong đặt cái xe đồ chơi xuống.

“Sao lại bỏ đi? Không thích sao?” Tiểu Mạn hỏi, “Không thích thì chúng ta lại đi chọn?”

Hai đứa đồng loạt lắc đầu, cùng kêu lên: “Không cần.” Tiểu Mạn hoài nghi đành nắm tay dắt bọn nhóc đi. Hai đứa cũng nắm chặt tay mẹ, cảm thấy cha mẹ mình thật quá vĩ đại, nhà nghèo như vậy mà vẫn chiều bọn chúng “_____”

Rốt cuộc hôm đó, quà sinh nhật mà Hiếu Mạnh và Hiếu Nhiễm có được lại chỉ là một cái bát ăn cơm cho chó, hai đứa trái lại rất vui vẻ.

Tiểu Mạn cùng hai đứa nhóc nằm trên ghế sofa chờ, tik tak, tik tak, cũng 10h rồi, Cố Lăng vẫn chưa về. Hiếu Nhiễm dụi dụi mắt, nũng nịu: “Cha khi nào mới về?”

“Nhanh mà, con ngoan, hai đứa đi ngủ trước đi.”

Hiếu Nhiễm lắc lắc đầu, ôm lấy cái gối ôm, tiếp tục chờ.

Nhằm chán, Tiểu Mạn liền bật TV, bản tin buổi tối tin tức thập phần kinh sợ: “Đường cao tốc từ thành phố S đến thành phố C xảy ra tai nạn, một chiếc xe hơi bị đâm tạm thời chưa xác định thương vong!”

Trong lòng cô lập tức hoảng sợ! Run rẩy cầm điện thoại gọi di động cho Cố Lăng. Một lần.. rồi lại một lần vẫn không có người nghe, sợ hãi dần dần dâng cao, máu nơi gan bàn chân dường như bị vắt sạch, lạnh ngắt. Đang sợ hãi, điện thoại trong tay reo lên. Là Lục Nhược.

“Chị dâu, anh không có việc gì. Bởi vì nhiều tuyết nên có chiếc xe quét vào thanh chắn thôi, không ai bị sao cả. Di động của anh hết pin, anh vội vàng đi nên chắc không biết. Em gọi điện nói trước cho chị một tiếng.”

Tiểu Mạn tâm tư lúc này mới hạ xuống một chút, cô mở miệng, vẫn còn chút run rẩy nói nhanh: “Cố Lăng không ở cùng với cậu sao?”

Lục Nhược cười hì hì: “Chỗ này kẹt xe, tạm thời không đi được, anh xuống xe đi trước rồi.”

Đồ ngốc này! Tiểu Mạn thầm mắng, trời lạnh như vậy anh còn chạy loạn gì chứ.

**

Cố Lăng mở cửa, đập vào mắt anh là một khung cảnh thực ảm áp: Hai đứa nhỏ mũm mĩm, môi nhỏ hơi bĩu ra dựa sát vào nhau, mẹ chúng cũng đang nằm, xem chừng đều ngủ say. Mà cái con người mà anh yêu nhất kia, vừa mở mắt ra thấy anh về, trong nháy mắt, nước mắt đã chảy ra, nức nở nói: “Anh còn biết mà về sao!”

Bên ngoài tuyết rơi, Cố Lăng phủi phủi vai áo, đi qua ôm lấy cô, “Xin lỗi, làm em lo lắng rồi. Anh đi một đoạn xa mới phát hiện di động hết pin.”

“Cha.” “Cha về rồi!”

Cố Lăng giang tay ôm lấy hai đứa nhỏ, thơm bên này, thơm bên kia một cái, “Bảo bối, nhớ cha không.”

“Nhớ!”

Tiểu Mạn đưa tay vuốt ve hai gò má bị gió thổi lạnh lẽo của anh, vừa chạm vào, vừa hôn lên. Một chút nơi má, một chút nơi sống mũi cao thẳng, một chút nơi hàng mi đen dày, một chút nơi đuôi mắt, cuối cùng dừng lên ở môi, lưu luyến không thôi. Cố Lăng dịu dàng ôm lấy cô, nụ hôn từ thanh lương chuyển sang nóng bỏng....

Hai đứa nhỏ xấu hổ đỏ mặt, lấy bàn tay mũm mĩm che mặt, hở ra kẽ tay quan sát, nhìn nhau nháy mắt.

Ra ngoài xã giao, cũng có người bóng gió hỏi thăm tình hình hiện tại của anh, đối với anh bây giờ, chuyện ngoài xã hội hoàn toàn không để tâm, đối với anh, vì Tiểu Mạn quỳ xuống bên đường cũng chẳng đáng mấy, cứ cho là làm nhục tôn nghiêm đàn ông đi. Chính là, Cố Lăng tận sâu trong tâm thầm thấy may mắn, cả đời này, có thể khiến cô nguyện ý nở nụ cười, thật là một chuyện may mắn biết bao..

Bởi vì, nếu em bình an, đó là trời nằng...

—

—

37. Chương End+ Ngoại Truyện

72. Phiên ngoại: Cuối cùng cũng hạnh phúc ...

Edit: Shi

Beta: Chuột Ngơ

Cháo gà —

Hai năm sau, việc giành nhau đặt tên cho hai đứa nhóc nhà họ Cố cũng kết thúc. Cố Lăng nhìn hai cái tên trong sổ hộ khẩu “Cố Hiểu Manh, Hiểu Nhiễm” , lại nhìn cô vợ ngồi bên cạnh rất vui vẻ, đành phải ngoan ngoãn chấp nhận, vô cùng đồng cảm với thằng con trai yêu quý, con à, cha không phải cố ý đặt tên này cho con đâu T_____T...

. “A, cháo trứng tốt lắm đấy!” Tần Tiểu Mạn chạy vào nhà bếp, mang cái bao tay dày vào, làm bữa tối cho cục cưng. Hai cái bát nhỏ, mỗi bát đập một quả trứng gà, bỏ vào nồi hấp cách thủy, trứng gà liền đông lại thành một khối mềm mềm, thêm chút dầu vừng, dùng cái muỗng khuấy đều sẽ giống như cháo, vàng ruộm, ừm, Thơm thật là thơm!

Trong phòng khách, hai đứa nhóc đang lăn lộn trên sàn nhà, vui đùa ầm ĩ...Cố Lăng trái lại tha thiết mong chờ đi vào bếp, “Vợ ơi, anh đói. Có của anh không?”

Tần Tiểu Mạn thật thà: “Không có.” Mắt thấy vẻ mặt Cố Lăng điu hiu, cô vội dỗ dành, “Anh muốn ăn em... làm nữa cho anh là được mà.” Ném cho cô ánh mắt u oán, Cố Lăng xoa xoa cái dạ dày lép kẹp của mình, đi ra phòng khách gọi cục cưng ăn cơm.

Hai cục cưng sau khi chơi đùa, lúc này thấy có đồ ăn đều ngoan ngoãn nín để cha đeo khăn ăn lên cổ, ánh mắt long lanh tha thiết nhìn mẹ, ủa, mẹ đang bụng cơm chiều trong tay ó...

Cố Lăng bưng một cái bát, vui vẻ hơn hớn nhéo má con gái nhỏ: “Cục cưng ngoan, gọi ba ba đi.”

“Ba ba!” Hiểu Nhiễm luôn luôn nghe lời.

“A a a

~!” Cổ Lăng cao giọng, đút cho cô nhóc cả một thìa đầy. Tần Nhiễm “A” theo một tiếng, ngậm chặt lấy cái thìa, ngây thơ cười, không chịu nhả ra, cái miệng nhỏ không nuốt hết được thìa cháo bị rớt ra ngoài, nhiễm vàng cả cái khăn ăn trắng tinh.

Cổ Lăng cười híp tịt hai mắt, đặt cái bát xuống, giúp cô nhóc lau miệng, “Con với mẹ con đúng là giống hệt nhau.”

Tiểu Mạn đang ngồi bên cho con ăn, bất mãn trừng mắt nhìn anh một cái: “Em làm sao?”

“Em cũng coi như là do một tay anh nuôi nấng đó.” Cổ Lăng rất khí thế khẳng định, “Lúc ba mẹ em phải trực đêm, đều mang em ném sang nhà anh, chẳng biết ai cả ngày đi theo anh cầm cái bát đòi ăn chứ!”

Xét thấy không thể phản bác sự thực, Tần Tiểu Mạn đành lựa chọn cách im lặng. Cổ Hiểu Manh ăn rất khỏe, im lặng ăn xong bát của mình, lúc này đang chăm chăm nhìn cái bát của em gái, ánh mắt sáng ngời dị thường.

“Không được ăn nữa.” Tần Tiểu Mạn lau miệng cho thằng nhóc, uy hiếp, “Con trai mà ăn nhiều quá, sau này người biến dạng, không có bạn gái nào thèm thích đâu!” Giọng nói có chút nghiêm khắc, Hiểu Manh ngây thơ chu cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận chẹp chẹp đầy ắp khuất

Cổ Lăng nhìn nhìn hai đứa nhỏ như hai con búp bê đang ngồi trên ghế sofa, cảm thấy lời nói này hình như hơi bị vô nghĩa ...

Tần Tiểu Mạn vừa thẹn vừa giận, đúng là trước mặt Cổ Lăng, tí tẹo riêng tư với danh dự cũng chẳng có. Trước đây, khi còn bé, chuyện cô đái dầm anh cũng biết, nghe nói anh còn giúp cô chùi mông nữa. Nghĩ lại, trên người cô, cái gì chẳng bị anh nhìn thấy hết trơn rồi. Cũng khó trách anh ban đầu không thích nổi cô, chắc tại nghĩ đến chẳng thấy có cái gì để khám phá nữa hết á = = . Chắc, Cổ phu nhân này đây, bận rồi rắm xem xét lại vấn đề tồn tại của mình, quên xử mất phải nấu cơm cho chồng

Xử lý xong ít công việc còn đọng lại, Cổ Lăng dúi tới mức bụng dán lên lưng từ trong thư phòng đi ra, liếc mắt thấy bàn ăn trống rỗng, biết ngay mình bị bỏ đói. Kết quả hùng hùng hổ hổ lôi vợ từ trong phòng ngủ ra, “Nha đầu, không cho anh ăn cơm, anh ăn em. Chọn cái nào?”

Tần Tiểu Mạn không có chút khí phách lập tức đi làm cho anh một bát cháo gà to tướng...

Ăn uống no say, Cổ Lăng liền bế xốc vợ lên vai đi vào phòng ngủ.

“Không phải anh nói ăn cơm xong rồi thôi sao?” Tần Tiểu Mạn giãy dụa, “Em chưa xem hết tài liệu ôn tập mà, ngày mai còn phải thi nữa đó.” Cô lúc đó phải thi nâng cao trình độ, bởi vì kết hôn mà phải trì hoãn lại, gần đây, nhìn thấy An Nhiên tự mình kiếm tiền, cô cũng không muốn ở nhà làm ký sinh trùng, bắt đầu tự sạc pin cho mình...

Cổ Lăng đề cô lên giường, hôn lấy hôn để, quần áo cũng cởi ra lúc nào không biết, lập tức vùi đầu vào khuôn ngực mềm mại mà gặm, mà cắn. Tiểu Mạn bị động chạm lại cũng phản ứng. Sau khi tiến vào chống hai tay bên đầu cô, tùy ý vận động, tà ác cười: “Vợ ngoan, bây giờ là em ăn anh, đâu có phải anh ăn em đâu.” = =

Tần Tiểu Mạn nước mắt hai hàng, ánh mắt ngàn dao như muốn chọc tiết Cổ Lăng, mới vừa ăn no lại ăn nữa, không sợ no mà chết à!

[Suối nước nóng] —

4 người nhà họ Cổ cùng nhau đi tắm nước nóng

Hai cục cưng mỗi đứa một cái phao, thi nhau đập đập trong hồ nước ấm áp. Giữa làn hơi nước mờ mờ, hai đứa chân tay trắng nõn mướt mướt thật là chói mắt

Cổ Lăng nằm chềnh ềnh phơi mình trên tảng đá, lười biếng nhìn Tần Tiểu Mạn thỉnh thoảng lại lôi một đứa nhóc lên, sợ chúng bị sặc nước. Khuôn ngực trắng mịn lúc ẩn lúc hiện trong nước, thỉnh thoảng lại ngoi lên khoe khoang một chút, lại còn hai đóa kia ướt nước trở nên hồng hồng lại càng gian ác mê hoặc lòng người...

Lúc Tiểu Mạn đi qua trước mặt anh, Cổ Lăng chân dài đang ngâm trong nước giơ ra, thập phần vừa lòng thấy Tiểu Mạn nghiêng ngả ngã về phía mình. Bởi vậy, mùi hương dịu nhẹ chốc lát tràn ngập trong lòng. Cổ Lăng không chịu được nữa càng dán chặt vào người cô. Ngâm lấy vành tai đang đỏ hồng, bàn tay không an phận vuốt ve khắp nơi...

“Anh điên rồi!” Tần Tiểu Mạn cố gắng cự tuyệt, “Hai đứa nhỏ cũng ở đây mà!”

Cổ Lăng ở dưới nước điều chỉnh vị trí, thở gấp: “Em nói nhỏ một chút!” Tần Tiểu Mạn lại một lần nữa rơi lệ. *Em cũng rơi lệ T_T!* *Chuột cũng vậy T__T*

**

Thời gian thấm thoát qua nhanh. Hai cục cưng nhà họ Cổ cũng trưởng thành.

Cổ Hiểu Manh, một tháng sau khi nhập học. Bởi vì Hiểu Nhiễm phải ở lại làm trực nhật, hắn cũng đứng dưới lầu chờ.

Hai nữ sinh toe toét đi qua trước mặt hắn. Cổ Hiểu Manh mặt không đổi sắc vẫn nhìn chằm chằm đi đâu đó. Thật đáng tiếc, Tiểu Manh Manh trước đây ngây thơ, thuần mỹ, lương thiện từ sau lễ rửa tội mặt mũi chẳng biết học ai đã thành ra trở như đá. Ba hử đối với chuyện này vẫn rất u sầu.. Đính lên cái biểu tình như vậy thật là lãng phí vẻ bề ngoài được kế thừa của ba hắn mà...

Nữ sinh Giáp (huyền bí cười hề hề): “Mày biết không, cùng cấp với chúng ta có một nam sinh tên là Hiểu Manh.”

Nữ sinh Ất: “Biết chứ biết chứ! Hắn rất là đẹp trai nha! Tên cũng hay, người cũng đẹp... Thật muốn làm quen với hắn một chút! [Cùng lúc nhìn Cổ Hiểu Manh nháy mắt một cái]

Đáng tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy không có mắt, cũng không có tình T__T...

Lại có hai nữ sinh khác đi qua hắn, cười cười, một cô còn tỏ vẻ như lơ đãng vuốt lên vuốt xuống mái tóc không được dài lắm..

Lượn qua rồi lại lượn lại một lần nữa.

Cổ Hiểu Manh im lặng nhìn trời, hai con nhỏ này này, lượn qua lượn lại làm cái gì vậy?

Một chiếc khăn tay nhẹ nhàng bay bay bay rơi ngay xuống chân hắn, liếc sang một cái, là hai nữ sinh này giờ lượn qua trước mặt hắn N lần, đang thẹn thùng nhìn hắn.

Cổ Hiểu Manh liếc nhìn cô, cô nhóc tim lại càng đập mạnh, mặt lại càng đỏ hơn. Hắn thần nhiên quay sang, nhắc chân đạp lên cái khăn tay trắng tinh đó, một dấu giày in đậm lên....Bước chân thậm chí không ngừng lại dù chỉ một chút, vội vàng đi đến cầu thang, nói chuyện với một cô gái với khuôn mặt xinh đẹp vừa mới đi xuống lầu. Rắc rắc, trái tim dễ vỡ của người nào đó loảng xoảng rơi đầy đất....

Bỏ mặc nữ sinh với cái khăn đó, vành mắt đỏ hồng, nhìn bạn Hiểu Manh nhà mình nắm tay cô gái kia bỏ đi... Hắn đi xe đạp, vạt áo sơ mi trắng bị gió thổi bay bay, cô gái với khuôn mặt đáng yêu kia chạy lại, nắm lấy thắt lưng hắn trèo lên xe, được chở đi rồi. >*<

**

Hồi đầu tháng ba, Tần Nhiễm thích Tô Ưc- bạn học cùng lớp, liền đem tâm sự con gái kể cho khuê mật tỷ tỷ Nam An Lâm.. Luôn thích hành động, Lâm lâm lập tức xúi cô đi thổ lộ, không bắt tận tay thì không bỏ qua...

Hôm ấy, Cổ Lăng đang xử lý công việc ở thư phòng, thấy con trai mình vẻ mặt nghiêm túc đi tới, cân nhắc nhìn nó: “Làm sao vậy? Manh.”

Cổ Hiểu Manh run lên một chút. Ba hắn, quả rất mạnh mẽ, đáng tiếc là, thỉnh thoảng cũng rất buồn nôn! Mỗi lần ba gọi hắn, đều khiến cho hắn.... thẹn thẹn thùng thùng. Đàng hẵng vài tiếng, hắn bắt đầu báo cáo tình hình: “Ba, Tiểu Nhiễm yêu sớm.” Dừng lại một chút, bổ thêm một câu: “Là Lâm Lâm tỷ xúi giục đó.”

“Hả?” Cổ Lăng sờ sờ cằm,”Quả nhiên con gái lớn không giữ được trong nhà.. Thằng nhóc kia thế nào?”

Cố Hiểu Manh quả nhiên không phụ kỳ vọng của cha hắn, "Thằng kia tên là Tô Ưc, nhìn nó phát ghét, thành tích không tốt bằng con, đáng người thì lùn hơn con, chẳng bằng ai trong nhà chúng ta hết."

"Dừng lại!" Cố Lãng nhìn sâu vào hắn, "Manh, con có thể thay đổi đối tượng so sánh được không? Cứ tiếp tục tả như vậy, ba hơi bị nghi ngờ thành tích ngữ văn của con đó."

Cố Hiểu Manh vẫn rất thản nhiên, phun ra đặc điểm đặc biệt: "Không ít nữ sinh thích nó."

Cố Lãng ánh mắt đặc ý nhử mi, "Con gái mình quả nhiên có bản lĩnh. Manh, con quá bảo thủ rồi! Ba con hỏi bằng con đã có rất nhiều bạn gái." Nhìn đứa con vẫn bất vi sở động, hắn thở dài, xoa xoa trán, "Nhìn con thế này, ba thật là lo quá đi. Sợ là mẹ con lúc mang thai từng sống ở nhà bác cả, có khi nào bị tính tình lãnh đạm của hắn ảnh hưởng tới không?" Anh lại nhìn xuống đứa con trai, cười xấu xa, "Con trai, không có bạn gái, tuổi trưởng thành của con xem ra chán lắm đó."

Cố Hiểu Manh vẫn im lặng nhìn trời, thản nhiên nói: "Ba, ba không sợ mẹ nghe được sao?"

Vừa nghe đến Tần Tiểu Mạn, Cố Lãng vội vàng chấn chỉnh thái độ, trấn tĩnh một hồi mới hỏi: "Con trai, vậy cha mẹ của tên nhóc kia là ai?"

"Ba hắn là Tô Lê Thâm, mẹ hắn." Còn chưa nói hết câu, Cố Lãng kích động đẩy ghế đứng dậy, "Tần Nhiễm đâu? Ba phải giáo huấn nó một phen, còn nhỏ mà không lo học hành cho tốt, cứ học người khác nói chuyện yêu đương!"

Người được nhắc Tô Lê Thâm, âm hồn bất tán. Tưởng cùng Tiểu Mạn của ta không thành nên để con trai người dụ dỗ nữ nhi của ta sao, không có cửa đâu! >*<

**

Hôm nay, lúc Cố Hiểu Manh mới vừa tắm xong bước ra, liền thấy người hắn ghét nhất ngồi ở trước bàn, đang lật xem sách của hắn.

"Tối đây làm gì? Không biết gõ cửa hả." Hắn đi qua, đem sách đang cầm trong tay Nam An Lâm lấy về, mắt hững hờ.

"Thật không biết lễ độ mà, tiểu quỷ" Nam An Lâm đã là học sinh cao trung, nhìn thằng nhóc Hiểu Manh mới 13t này ngứa mắt vô cùng. Hai đứa từ bé đã không thân thiết với nhau. "Nghe nói mày dám phá hoại tình yêu trong sáng của Hiểu Nhiễm? Hiểu Nhiễm nói nó bị anh nó mách lẻo!"

Cố Hiểu Manh khuôn mặt dờ ra, mở tủ tìm quần áo, "Không có việc gì thì rút đi."

"Mày dám nói với tao như vậy sao? !" Lâm Lâm tức giận ghê gớm. Cô nhíu nhíu đuôi mắt, đi đến phía sau chọt chọt vào người hắn, "Này, thằng nhóc, không phải mày luyến mộ tình kết dây chứ? Xem ra, không muốn nhìn em gái ở cùng một chỗ với người khác nên mới dè tiện đi ngáng chân chứ gì?" Ánh mắt của cô càng ngày càng đáng khinh, thấy hắn chỉ quần cái khăn tắm ngang thắt lưng liền nhìn xuống, "TUổi mày, ZW bao giờ chưa?" Nói cho tao xem, đối tượng là ai vậy?" Nói xong lại hoảng sợ lùi lại vài bước, "AAA, mày là cầm thú, không phải mày có ý nghĩ không an phận với em gái đó chứ?"

Cố Hiểu Manh đột ngột quay đầu lại, hung ác trừng mắt nhìn cái con nhỏ đang ngồi nói hươu nói vượn! Lâm Lâm bị hắn dọa, trượt chân, ngã ngồi xuống đất, vẫn cố cãi bướng. "Mày, mày dám đánh tao, tao mách ba tao đó!"

Cố Hiểu Manh cúi người xuống, ánh mắt sắc lẹm nhìn cô, cái bà này, già mà không kính, bây giờ còn dám lấy cái chuyện này ra mà đùa giỡn! Hiểu Nhiễm nhìn trúng thằng nhỏ kia, loại như nó được mấy phần tin cậy, đi theo nó chỉ bị tổn thương thôi! "Bà còn đáng khinh hơn được không!"

Lâm Lâm mở to mắt nhìn hắn. Cố Hiểu Manh ánh mắt mơ hồ, chẳng biết thế nào lại chui vào trong áo Lâm Lâm, từ trên cao nhìn xuống, thấy rõ nội y màu lam, bao vây lấy khối gì tròn tròn, mịn mịn.... Kích thích thần kinh quá đi = =!

Lâm Lâm đẩy hắn một cái, phui phui tay tự mình đứng lên, "Hừ!" Cô kiêu ngạo bỏ đi.

Cố Hiểu Manh bị kích động, ban đêm liền bị mộng xuân, trong mơ một màn sảng khoái lâm li!.. Có điều.. tỉnh dậy trong nháy mắt mộng kia đã hóa thành ác mộng... Vì sao... Vì sao nữ chính lại là Nam An Lâm
a a a a a a T_____T...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-ben-co-soi>